

ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Η Αρχαιολόγος

(γ' μέρος. Η λύτρωση)

Μυθιστόρημα

Αθήνα 2007

Η εικόνα του εξωφύλλου είναι σύνθεση του συγγραφέα.

Η σελιδοποίηση και εκτύπωση του βιβλίου, έγινε στην Αθήνα τον Ιανουάριο του 2007. Απαγορεύεται η κατά οποιονδήποτε τρόπο, ολική ή μερική αντιγραφή, ανατύπωση, διασκευή, ή προφορική αποτύπωση δια μαγνητικής εγγραφής του βιβλίου, χωρίς την άδεια του συγγραφέα που διατηρεί τα πνευματικά και λοιπά δικαιώματα αυτού.

Η ιστορία και τα πρόσωπα που αναφέρονται στο βιβλίο, είναι όλα φανταστικά. Κάθε ομοιότητα που μπορεί να υπάρξει με οποιαδήποτε πραγματική κατάσταση, θα είναι όλως συμπτωματική και τυχαία. Επειδή πρόκειται για μυθιστόρημα και όχι για επιστημονική έρευνα ή ιστορική συγγραφή, του λείπει η ακρίβεια και αξιοπιστία.

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα.

*Αθήνα, Ιανουάριος 2007
ο συγγραφέας*

Copyright: Ανδρέας Κουμανάκος
Ερμού 8
145 78 ΕΚΑΛΗ
GREECE

e-mail:
andreas@fastmail.ca

Πίνακας Περιχομένων.

1.- αντί προλόγου	σελίδα	6
2.- διπλή κηδεία	«	7
3.- η έρευνα	«	23
4.- τα ίχνη	«	35
5.- ένας παντοπώλης επιστήμων	«	45
6.- το σεντούκι	«	51
7.- η φωνή του νεκρού	«	75
8.- η πρώτη επαλήθευση	«	83
9.- λίγη ιστορία	«	97
10.- ο στοιχειωμένος πύργος	«	105
11.- ευθείες, τρίγωνα κ.τ.λ.	«	115
12.- αγωνία	«	129
13.- ανακρίσεις	«	133
14.- η Εκάτη	«	147
15.- μαγεία, ευχές και κατάρες	«	157
16.- πάλι η Κούλα	«	167
17.- ο ανασκελάς	«	187
18.- το όνειρο	«	199
19.- αποκαλύψεις	«	215
20.- το σημειωματάριο του Ντίλαν	«	231
21.- ο θάνατος του βρικόλακα	«	237
22.- ο μετασεισμός	«	251
23.- μία τραγική διαδρομή	«	263
24.- η έκρηξη	«	271
25.- το δεύτερο όνειρο	«	277
26.- θλίψη	«	291
27.- το γράμμα	«	297
28.- επίλογος	«	312

- ☀ -

- παραπομπές	«	316
- περίληψη προηγούμενων	«	317
- πηγές	«	318
- έργα του ιδίου.	«	319
- σημειώσεις αναγνώστη	«	320

*Ἡ γῆ αὐτὴ ἰδεῖν, εἰ τις ἀνωθεν θεώτο, ὥσπερ αἱ
δωδεκάσκυτοι σφαῖραι, ποικίλη, χρώματα διειλημμένη.
Σωκράτης πρὸς Σιμμία.
(Πλάτωνος Φαίδων 110b)*

Μετάφραση:

*(Ἡ γῆ, ἀν τὴν δεῖ κανεῖς ἀπὸ ψηλά, μοιάζει σαν τὶς
σφαῖρες ποὺ ἔχουν φτιαχτεῖ ἀπὸ δώδεκα χρωματιστὰ
τεμάχια δέρματος.)*

Η ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ (γ' μέρος: η λύτρωση.)

*Στην εγγόνα μου, που ήρθε στον κόσμο
την ημέρα που τελείωσε το βιβλίο αυτό.*

1. αντί προλόγου

Το βιβλίο "*Η λύτρωση*" είναι το Γ' και τελευταίο μέρος του μυθιστορήματος με τον γενικό τίτλο "*Η αρχαιολόγος*". Το Α' μέρος με υπότιτλο "*Η νεράιδα*" και το Β' μέρος με υπότιτλο "*Η μάγισσα*" τυπωθήκανε σε δεύτερη έκδοση.

Ο συγγραφέας συνιστά κατ' αρχήν την ανάγνωση των δύο προηγούμενων μερών. Εν τούτοις, εάντούτο δεν είναι εφικτό, στο τέλος του βιβλίου είναι καταχωρημένη επαρκής περίληψη των προηγούμενων μερών για ενημέρωση του αναγνώστη, για την ευχερή παρακολούθηση της ιστορίας του τρίτου μέρους.

Ο συγγραφέας

2. διπλή κηδεία.

*..ας επιστρέψη ο δούλος σου, παρακαλώ, δια να αποθάνω εν τη πόλει μου και να ενταφιασθώ πλησίον του τάφου του πατρός μου και της μητρός μου.
(ΣΑΜΟΥΗΛ Β΄ Κεφ. ιθ' 37.)*

Ο στρατηγός έκλεισε το τηλέφωνό του κι έφυγε σαν κυνηγημένος από το Γύθειο για την Σπάρτη. Σε τρία τέταρτα ήτανε στη Μαγούλα. Δεν άργησε να βρει το πυργόσπιτο που θα το έβλεπε για πρώτη φορά. Ο Πέτρος του είχε διηγηθεί πολλά σχετικά και από αυτές τις περιγραφές είχε σχηματίσει μία καλή εικόνα του παλαιού πύργου όπως ήταν πριν ο σεισμός τον μεταβάλλει σ' ερείπια. Η λύπη του δεν άργησε να φανεί στο πρόσωπό του σαν είδε αντί για το παραδοσιακό απομεινάρι τηςμανιάτικης αρχιτεκτονικής, ένα σωρό από πέτρες και ξύλα. Βρήκε τον Πέτρο να τον περιμένει στην αυλή σε κακά χάλια και τον φίλο του, τον Δημήτρη, να προσπαθεί να του απαλύνει τον φανερό πόνο, που ξεχείλιζε από τα μάτια του σαν δάκρια.

Ο στρατηγός τον αγκάλιασε και τον φίλησε με στοργή.

«Σύνελθε. Πρέπει να αντιμετωπίσεις την κατάσταση με γενναιότητα. Είναι μία δοκιμασία που δεν μπορείς να την αποφύγεις. Πες μου, τι έχεις κάνει μέχρι τώρα;»

«Ειδοποίησα την πυροσβεστική, την ΔΕΗ και τις πρώτες βοήθειες. Ήρθαν όλοι, πήραν την Μίνα και την Τζένη νεκρές και τις μετέφεραν στο νεκροτομείο. Σήμερα όμως είναι Κυριακή και δεν εργάζονται. Αν η νεκροψία γίνει αύριο

Δευτέρα, θα σε παρακαλέσω, φρόντισε να τις κηδέψουμε την ίδια ημέρα. Η Μίνα είχε προβλέψει ότι την Δευτέρα θα έχουμε την τελευταία κηδεία. Είναι τραγικό. Γιατί άραγε όλοι αυτοί οι θάνατοι; Δεν ήταν απαραίτητο.»

«Μην τα σκέπτεσαι και τα ανακυκλώνεις συνεχώς στη μνήμη σου. Δεν είναι σκόπιμο και δεν κερδίζεις τίποτε.»

«Πώς να μην τα σκέπτομαι Γιώργο, που αύριο θα χρειαστεί να κηδέψουμε τη Μίνα για *δεύτερη* φορά;»

«Αυτά.. άφησέ τα σε μένα. Θα τα τακτοποιήσω όλα. Εσύ κοίταξε να συνέλθεις. Φύγε με το φίλο σου και μείνετε σ' ένα ξενοδοχείο. Πάρε με αύριο το πρωί στο κινητό μου τηλέφωνο να σ' ενημερώσω για το που θα βρίσκομαι και τι θα έχω κάνει. Πιστεύω να έχουν τελειώσει όλα μέχρι αύριο το απόγευμα.»

Και ο στρατηγός ανέλαβε τα πάντα. Όλοι γνωστοί του στη Σπάρτη, τον βοήθησαν να γίνει η κηδεία της άτυχης Μίνας και της Τζένης στο κοιμητήριο της Μαγούλας χωρίς να ζητήσουν πολλές εξηγήσεις. Με ευκολία ξεπέρασε όλες τις δυσκολίες που φοβόταν ο Πέτρος. Είχε την πρόνοια να ειδοποιήσει ακόμη και το βρετανικό προξενείο και τους ενημέρωσε σχετικά με σχολαστική λεπτομέρεια αφού οι δύο κοπέλες είχαν την αγγλική υπηκοότητα. Ένας βρετανός εκπρόσωπος ήρθε στη Μαγούλα, για να παραστεί στην διπλή κηδεία. Όταν τελείωσαν όλα, ζήτησε ευγενικά από τον στρατηγό να τον οδηγήσει στα ερείπια του πυργόσπιτου, να τα φωτογραφίσει. Πήρε πάρα πολλές φωτογραφίες και στη συνέχεια ζήτησε κι άλλες πληροφορίες που θα μπορούσε να έχει ο στρατηγός ή κάποιος άλλος από τους παρόντες. Και με ιδιαίτερη φροντίδα

κατέγραφε σ' ένα μικρό σημειωματάριο, όλα όσα του είπαν.

«Είναι για την έκθεσή μου...»

...τους εξήγησε.

Ο στρατηγός του απαντούσε με προθυμία και με περισσή φροντίδα άφηνε έξω από κάθε ανάμιξη τον Πέτρο που από την ώρα που έφηνε η Μίνα, είχε πέσει σε μια βαριά μελαγχολία. Μάταια προσπαθούσε να τον κάνει να πάρει τα συμβάντα σαν ένα άσχημο παιχνίδι της μοίρας που η Μίνα δεν μπόρεσε ν' αποφύγει.

«Πέτρο.. πολλές φορές μου έχεις πει πως πιστεύεις στη μοίρα. Πάρε το έτσι και ηρέμησε. Δεν φταίει κανείς για ότι έγινε. Πάψε να φορτώνεσαι με ενοχές και συνέχισε τη ζωή σου. Ήτανε μοιραίο να συμβεί.»

«Σου έχω πει πως πιστεύω κατά το ήμισυ στη μοίρα. Το άλλο ήμισυ της ζωής μας το δημιουργούμε εμείς οι ίδιοι, με τις πράξεις, με τις παραλείψεις και με τις επιλογές μας. Μη με αθρώνεις λοιπόν ..με βούλευμα, έτσι αβασάνιστα. Αν είχα μείνει ακόμη λίγο μαζί της στην Κρήτη, η Μίνα θα ζούσε. Άσε το άλλο. Άφησα την φίλη της την Τζένη μόνη στο πυργόσπιτο, χωρίς επίβλεψη στην εργασία που έκανε για να συντηρήσει τα κάδρα ενώ γνώριζα πως θα δημιουργούσε προβλήματα. Αν ήμουν πιο συνεπής, πάλι θα ζούσε.. αφού δεν θα χρειαζόταν να γυρίσει η ίδια στο Παρόρι. Πέρα από τον σεισμό, νιώθω κι εγώ το ποσοστό της ευθύνης..»

«Βρήκες το κλειδί. Ποίος μπορεί να φταίει για ένα σεισμό;»

Ο φίλος του ο Δημήτρης στιγμή δεν τον άφησε μόνο. Έμεινε κοντά του και συναισθανόμενος την κατάστασή του, με κάθε

τρόπο εκδήλωνε την συμπαράστασή του. Πολλά του είπε και αυτός, για να τον κάνει να αποσείσει ένα μέρος από την ευθύνη που καταλόγιζε ο ίδιος στον εαυτό του.

«Για στάσου ρε φίλε. Ξεχνάς από πού ήρθαμε;»

«Τι θέλεις να πεις.. από την Καλαμάτα.»

«Μπράβο.. και τι έγινε κει;»

«Δημήτρη.. που το πας; Σεισμός έγινε.. το είπα και πριν.»

«Μάλιστα σεισμός.. μα τι σεισμός. 6,2 ρίχτερ που έριξε σπίτια και πλάκωσε είκοσι έξι ανθρώπους που θα μπορούσαν να είναι φίλοι μας ή και συγγενείς μας. Έμελλε λοιπόν, στο πρόσωπο της Μίνας να νιώσεις κι εσύ τι θα πει να χάνεις ένα αγαπητό σου πρόσωπο. Μην κάνεις λοιπόν έτσι και κοιτάξε στο εξής να ζήσεις χωρίς την παρουσία της Μίνας. Άλλωστε μου είχες πει πως την είχες ξεχάσει. Στο Λουτράκι ήσουν με την Άντα.»

«Σταμάτα μη μου λες τέτοια τώρα. Τι σχέση έχει αυτό; Η Μίνα δεν με είχε ξεχάσει. Ποτέ δεν με ξεπέρασε. Με έψαχνε και δεν μπορούσε να με βρει.»

«Εντάξει, λέγε ότι θέλεις. Ας προχωρήσουμε όμως. Υπάρχει τώρα κάτι για μένα; Που μπορώ να βοηθήσω;»

«Τι να υπάρχει για σένα; Να πάψεις να μου κολλάς.»

«Δεν σου κολλάω. Σαν τρίτος άνθρωπος προσπαθώ να σε κρατώ πάνω στις τροχιές σου. Μου είχες πει ότι κάτι σου είχε ζητήσει. Αν είχες υποσχεθεί κάτι, θεώρησέ το σαν τελευταία επιθυμία της και φρόντισε να την εκπληρώσεις.»

Τα τελευταία λόγια του Δημήτρη τον ξάφνιασαν. Γύρισε απότομα και τον κοίταξε με διαπεραστικό βλέμμα, σαν ν’

αναζητούσε να καταλάβει τι εννοούσε.. Δεν θυμότανε να του είχε μιλήσει για υπόσχεση προς τη Μίνα. Μόνο για τα βιβλία της, σαν εκδότης που είναι, του είχε ζητήσει να την βοηθήσει να τα εκδώσει.. αν άξιζαν. Το ίδιο και για τα βιβλία του πατέρα της. Αυτό πράγματι, το είχε υποσχεθεί. Πως του ήρθε του Δημήτρη τώρα να το σχολιάσει έτσι..

«Πότε σου μίλησα εγώ για υπόσχεση προς τη Μίνα;»

«Έλα τώρα. Τόσο σύντομα ξέχασες; Στον ερχομό μας από την Καλαμάτα, όλο για τα βιβλία της Μίνας μου μιλούσες. Που είναι τα βιβλία; Θέλω να τα διαβάσω και σου λέγω πως σίγουρα τώρα, αυτά τα βιβλία θα έχουν επιτυχία..»

Ο Πέτρος δεν του απάντησε αυτή τη φορά. Περιέπεσε όμως σε βαθύ συλλογισμό που τον έκανε να φαίνεται αφηρημένος. "Αλήθεια.. τι γίνανε τα βιβλία της Μίνας και του πατέρα της. Τα είχε μαζί της όταν άφησαν το πυργόσπιτο, αφού ποτέ δεν τα αποχωριζόταν. Μα τώρα τι γίνανε; Λογικά, πρέπει να τα έφερε από την Κρήτη. Θα έχουν μείνει κάτω από τα χαλάσματα του πυργόσπιτου. Εκεί πρέπει να τ' αναζητήσω. Πως να τα βρω τώρα πια; Κι αν δεν τα έφερε από την Κρήτη; Θεέ μου!! Πρέπει να ξαναπάω στο Καστέλι. Πιο σκόπιμο θα είναι ν' αρχίσω την έρευνα από δω, πριν το πυργόσπιτο αλλάξει ιδιοκτήτη, τώρα που σωριάστηκε σ' ερείπια. Άσε που όσο παραμένουν εκεί καταπλακωμένα, κινδυνεύουν να καταστραφούν από την βροχή. Από αύριο κιόλας πρέπει να επιστρέψω στο πυργόσπιτο και ν' αρχίσω το ψάξιμο."

Γύρισε απότομα προς τον φίλο του, τον έπιασε από το χέρι και του είπε:

«Δημήτρη.. έχεις δίκιο. Δεν είχα σκεφτεί τα βιβλία. Της είχα υποσχεθεί πράγματι, πως θα την βοηθούσα να τα εκδώσει. Πάρε τη Θάνια τηλέφωνο και πες της πως θα μείνεις μερικές ημέρες μαζί μου στην Σπάρτη για δουλειές. Πέσε της ότι θέλεις.. μα πείσε την, πως πρέπει να μείνεις μαζί μου για μερικές ημέρες. Θα γυρίσουμε στο πυργόσπιτο να βρούμε τα βιβλία.»

Ο στρατηγός που στο μεταξύ είχε τελειώσει με τον άγγλο προξενικό υπάλληλο, τους πλησίασε και όταν τους είδε να συζητούν έντονα τους ρώτησε τι λένε και χειρονομούν έτσι. Ο Πέτρος ανάλαβε να του απαντήσει..

«Γιώργο.. θα θυμάσαι πως η Μίνα μου είχε ζητήσει να την βοηθήσω να εκδώσει τα βιβλία τα δικά της και του πατέρα της. Στο πυργόσπιτο χθες, δεν μου ανέφερε τίποτε σχετικό. Σαν πεθαίνει κανείς δεν μπορεί να θυμάται τέτοια πράγματα. Πρέπει να τα θυμηθούν όμως αυτοί που μένουν κι έχουν δώσει την υπόσχεση να εκπληρώσουν την τελευταία θέληση αυτών που φεύγουν. Η υπόσχεση τους βαραίνει. Είχα υποσχεθεί στη Μίνα πως θα την βοηθούσα. Τώρα αισθάνομαι δεσμευμένος και πρέπει να το κάνω. Από αύριο θα πάω στα χαλάσματα και θα προσπαθήσω να εντοπίσω τα βιβλία. Έστω και μετά τον θάνατό της, θέλω να εκπληρώσω την επιθυμία της και να λυτρωθεί. Που ξέρεις.. μπορεί έτσι να λυτρωθώ κι εγώ, από τις τύψεις και την θλίψη μου για τον άδικο χαμό της.»

«Αν το θεωρείς έτσι το πράγμα.. συμφωνώ μαζί σου, μα για ν' αρχίσεις από αύριο τις εργασίες αναζήτησης των βιβλίων, το θεωρώ λίγο βεβιασμένο. Ξεκίνα από την Κρήτη. Η Μίνα

ήρθε εδώ πολύ βιαστικά. Ίσως οι αποσκευές της να είναι ακόμη στο ξενοδοχείο της, στο Καστέλι. Αυτά μου είπε πριν από λίγο ο Βρετανός επιτετραμμένος που τηλεφώνησε στην Κρήτη. Το προξενείο γνώριζε ότι η Μίνα βρισκόταν εκεί, όπως γνώριζε και το ξενοδοχείο που έμενε. Διασταύρωσαν τις πληροφορίες που τους έδωσα εγώ και ίσως αυτό το γεγονός είναι και ο λόγος που μας θεωρούν αξιόπιστους και πιστεύουν όσα τους λέμε.»

«Αν είναι έτσι, ο ξενοδόχος θα έχει δώσει λίστα με τα πράγματα της Μίνας κι ένα ταξίδι δικό μου στην Κρήτη θα ήτανε μάταιο, αφού δεν θα μπορούσα να πάρω τα βιβλία της Μίνας. Έχω όμως το τηλέφωνο του ξενοδοχείου της. Κι εγώ στο ίδιο ξενοδοχείο έμεινα στο Καστέλι, για όλο το διάστημα που ήμουν μαζί της. Πρέπει να με θυμούνται. Σήμερα κι όλες θα τους τηλεφωνήσω. Ευχαριστώ Γιώργο για την πληροφορία και για όλα όσα έκανες μέχρι τώρα.»

«Τι είναι αυτά που λες.. δεν έκανα τίποτε ιδιαίτερο που να χρειάζονται ευχαριστίες.»

«Αλήθεια, πως κατάφερες και έπεισες τους γραφειοκράτες να σου δώσουν άδεια ταφής δύο φορές για τον ίδιο άνθρωπο;»

«Ο στρατηγός γέλασε. Μα ήταν απλό. Δεν βρήκα καμία δυσκολία. Η πρώτη κηδεία της Μίνας έγινε σαν σύζυγος του γιατρού Γιάννη Καρολέα. Σήμερα η άδεια δόθηκε για την κυρία *Mina Jordan βρετανίδα υπήκοο, θανούσα αιφνιδίως, συνεπεία τραυμάτων, λόγω καταρρεύσεως της οικίας της, γενομένης κατά τον πρόσφατο σεισμό*. Αυτά γράψανε πάνω στο έντυπο της άδειας. Όλα γίνανε απόλυτα τυπικά. Δήλωσα πως

θα ενταφιαστεί στον τάφο του πατριού της, του μακαρίτη Ντίλαν. Τώρα τι θα κάνουμε με τον εγγλέζο; Λέγω να τον καλέσουμε και να του προσφέρουμε ένα τραπέζι. Θα σώσουμε έτσι και το μανιάτικο ζακόνι.»

«Γιώργο.. ότι ξέρεις κάνε το. Μόνο να μου επιτρέψεις να πληρώσω εγώ τις δαπάνες που έχεις κάνει.»

«Καλά πάμε και μην σε απασχολεί αυτό. Έτσι θα μάθεις από τον εγγλέζο και ότι άλλο ακόμη θέλεις για την Μίνα.»

«Έχεις δίκιο πάμε..»

Ο Πέτρος ήτανε στο τραπέζι σαν ξένος. Παρακολουθούσε όλη την ώρα την συζήτηση του στρατηγού με τον προξενικό υπάλληλο που επί μακρόν η κουβέντα τους περιστράφη στην σεισμική καταστροφή που στέρησε τόσο άδικα και αδόκητα την ζωή από δύο νεαρές κοπέλες. Ήτανε μία απλή ιδιωτική υπόθεση αλλά τόσο βαθιά ανθρώπινη και δυνατή.

Δεν άργησε στο τέλος ο φλεγματικός εγγλέζος κυριολεκτικά να σκυλοβαρεθεί και να ζητήσει ευγενικά την άδεια να αποχωρήσει. Ο στρατηγός τον κάλεσε να πάρει ένα καφέ μαζί τους και τότε αυτός ευγενικά μα κατηγορηματικά αρνήθηκε, με την παρατήρηση ότι μετά από μία ώρα, θα σταματούσε στην Τρίπολη να πάρει το παραδοσιακό.. *five o' clock tea*.

Τότε όλοι σηκωθήκανε και με την ίδια ψυχρή ευγένεια, του δώσανε το χέρι ευχαριστώντας τον για την καλοσύνη που είχε να γευματίσει μαζί τους και να παραστεί στην κηδεία δύο καλών φίλων τους.

«Είχα υπηρεσιακό καθήκον να παραστώ. Βλέπετε και οι δύο νεαρές κυρίες ήσαν βρετανίδες. Για κάθε άλλο θέμα σχετικό με αυτές, που μπορεί να ανακύψει, παρακαλώ μην διστάσετε να μου τηλεφωνήσετε.»

Και λέγοντας αυτά τα λόγια έβγαλε από την τσέπη του δύο κάρτες του και έδωσε από μία στον στρατηγό και στον Πέτρο.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας και να είσθε βέβαιος πως αν απαιτηθεί κάτι, δεν θα διστάσουμε να επωφεληθούμε από την καλοσύνη σας.»

Ο προξενικός επιτετραμμένος αποχώρησε ενώ οι υπόλοιποι ξανακάθισαν στο τραπέζι τους και συνέχισαν την συζήτησή τους πίνοντας από ένα καφέ. Όλη αυτή η ξαφνική ιστορία είχε αγγίσει τους τρεις άνδρες κατά διαφορετικό τρόπο.

Τον στρατηγό τον είχε λυπήσει ειλικρινά διότι συμπαθούσε την Μίνα κι έτρεφε γι' αυτήν μία ιδιαίτερη τρυφερή εκτίμηση. Τον Δημήτρη τον έκανε να νιώσει μία διπλή ανθρώπινη θλίψη για δύο άτυχα κορίτσια που δεν είχε γνωρίσει. Για τον Πέτρο όμως όλα ήσαν διαφορετικά. Αυτός αισθανόταν όλο το δράμα στο πετσί του. Είδε την γη ν' ανοίγει κάτω από τα πόδια του και στο παρά πέντε να σώζεται ο ίδιος. Μέσα όμως στο κενό που άνοιξε ο καταστροφικός σεισμός, είδε τον δικό του άνθρωπο να καταποντίζεται και να χάνεται για πάντα. Η Μίνα υπήρξε γι' αυτόν, στο καλοκαίρι που πέρασε, μία ευτυχία αναπάντεχη. Πόσες φορές δεν μακάρισε τον εαυτόν του για την τόσο καλή του τύχη, που αυτό το χαρισματικό κορίτσι βρέθηκε στο δρόμο του. Η Μάνη, η όμορφη μαγική χώρα που ντάντεψε το έρωτά τους στα πρώτα του μετέωρα βήματα,

τώρα για τον Πέτρο έγινε η χώρα της μοναξιάς και του πόνου.

Η οργή του έγινε ακόμη μεγαλύτερη, γιατί η κακοτυχία χτύπησε τη Μίνα, μία κοπέλα που τόσο λίγο μπόρεσε να γνωρίσει τη ζωή και τον έρωτα. Τώρα η αγνή ψυχή της θα πετά πάνω από τα ερείπια και θα μείνει για πάντα κει, δεμένη με την σκιά του Μυστρά. Την αναθυμήθηκε στον περίπατό τους στο λιμάνι της Κισσάμου που σαν αυτός, σε κάποια στιγμή δεν της μιλούσε, εκείνη του παραπονέθηκε και να που τώρα βγήκε αληθινή. *"..γιατί δεν μου μιλάς Πέτρο; Θέλω να σε ακούω καλέ μου. Θέλεις άραγε να με συνηθίσεις στην σιωπή της μοναξιάς που με περιμένει; Φοβάμαι πως κι εσύ θα με ξεχάσεις κάποτε. Κάθε μέρα θα με ξεχνάς και από λίγο, μέχρι που θα μείνω μία μικρή ανάμνηση.."*

Μετά την αναθυμήθηκε πάνω στην καστροπολιτεία, εκεί που αγκαλιασμένοι φιληθήκανε και ο τουρίστας τους τράβηξε την στιγμιαία φωτογραφία.

Ασυναίσθητα έβγαλε το πορτοφόλι του και πήρε από μέσα αυτή την μοναδική φωτογραφία και την κοίταξε. Του είχε παραπονεθεί τότε που την κράτησε αυτός. Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του. Ο στρατηγός γνώριζε αυτή την φωτογραφία. Του την είχε δείξει μετά από την πρώτη κηδεία της Μίνας, για να τον πείσει πως η Μίνα ήταν ζωντανή και ήταν μαζί του. Και τι δεν θα έδινε τώρα να ήσαν και τα σημερινά γεγονότα ένα ψέμα και η Μίνα να μην ήταν αυτή που κηδέψανε σήμερα. Ο στρατηγός που τον είδε έτσι, γύρισε και του είπε..

«Πέτρο.. δώσε μου να ιδώ κι εγώ τη φωτογραφία αυτή και αφού μου ζητήσεις να πληρώσεις το λογαριασμό, πήγαινε στο

ταμείο και τακτοποίησέ τον και γύρισε να φύγουμε.»

Ο Πέτρος έδωσε την φωτογραφία στο στρατηγό και χωρίς να πει λέξη πήγε προς το ταμείο του εστιατορίου και ζήτησε το λογαριασμό. Όσο να το κάνει αυτό ο υπάλληλος, ο Πέτρος έβγαλε μία κάρτα από το πορτοφόλι του. Ήταν του ξενοδοχείου *Κίσσαμος* στο Καστέλι. Ύστερα ζήτησε την άδεια να χρησιμοποιήσει το τηλέφωνο για υπεραστική κλήση. Τότε ο υπάλληλος του υπέδειξε έναν θάλαμο, από όπου ο Πέτρος θα μπορούσε να πραγματοποιήσει την συνδιάλεξή του άνετα, χωρίς ν' ακούγεται.

Πήγε αμέσως στο θάλαμο, σήκωσε το ακουστικό και κάλεσε το νούμερο του ξενοδοχείου στο Καστέλι. Μετά από μικρή αναμονή άκουσε τη φωνή του ξενοδόχου που δεν άργησε να τον θυμηθεί αφού η Μίνα είχε μείνει όλο αυτό το διάστημα στο ξενοδοχείο του. Τον ρώτησε αν έμαθε τον θάνατο της κυρίας Μίνας Τζόρνταν.

«Ναι κ. Πέτρο. Το πρωί με πήραν και από το βρετανικό προξενείο για το θέμα αυτό και μου το έκαναν γνωστό. Ήταν κάποιος κύριος Μπέλ.»

«Γιατί σε πήρε ο κύριος Μπέλ;»

«Για πληροφορίες. Κυρίως για να μάθει αν η κ. Τζόρνταν είχε αφήσει εδώ, τίποτε πράγματα δικά της.»

«Κι εσύ τι του είπες; Έλα λέγε μου σε παρακαλώ.. Μην περιμένεις να σε ρωτάω.»

«Τι να του έλεγα κύριε Πέτρο. Την αλήθεια του είπα. Ότι η κ. Τζόρνταν έκανε "τσεκ-άουτ" και αναχώρησε οριστικά από το ξενοδοχείο, χωρίς ν' αφήσει τίποτε εδώ...»

«Και που πήγε φεύγοντας από κεί;»

«Δεν είμαι βέβαιος, μα ή εδώ στο Καστέλι για καράβι ή και κάπου αλλού. Εκείνο που κατάλαβα ήτανε πως ήθελε να γυρίσει γρήγορα στη Σπάρτη. Πήρε και το αυτοκίνητό της.»

Η τελευταία φράση του ξενοδόχου έκανε τον Πέτρο να τον ρωτήσει αν είχε στον εγγλέζο κάτι για το αυτοκίνητο.

«Όχι κύριε Πέτρο. Δεν με ρώτησε για αυτοκίνητο, αλλά και να με ρωτούσε.. εγώ δεν γνωρίζω τίποτε, αν δηλαδή ήτανε δικό της ή το είχε μισθωμένο. Ακόμη αν το άφησε στην Κρήτη ή το πήρε μαζί της φεύγοντας..»

Ο Πέτρος ηρέμησε από την πλευρά των προξενικών αρχών, μα ο ξενοδόχος του έδινε μία έμμεση διαφορούμενη απάντηση. Η Μίνα μπορούσε να είχε αγοράσει την BMW στην Κρήτη ή ακόμη να την είχε μισθώσει από κάποια εταιρεία ενοικίασης αυτοκινήτων, αλλά το ζήτημα είναι.. αν το έφερε μαζί της ή το άφησε σε κάποιο γκαράζ της Κρήτης σαν αποθήκη φύλαξης των πραγμάτων της. Σε αυτό δεν του απάντησε ο ξενοδόχος. Θυμήθηκε τότε να του έχει πει η ίδια, πως είχε γυρίσει με αεροπλάνο. *"Μπορεί όμως να το έστειλε ασυνόδευτο από τα Χανιά ή από το Ηράκλειο. Υπάρχει και η πιθανότητα ν' άφησε το BMW σε κάποιο γκαράζ στην Κρήτη."* ..σκέφτηκε.

"..πιθανότητα πολύ μικρή, αφού ήταν έξω από κάθε λογική ενέργεια, της Μίνας που είχε ήδη συμπληρώσει την δίμηνη παραμονή της στο νησί, που της είχε επιβάλλει η Εκάτη. Θα πρέπει να γύρισε οριστικά στο πυργόσπιτο μαζί με όλα τα πράγματά της." Πέρα όμως από αυτόν τον συλλογισμό, είχε κι ένα προαίσθημα πως τα βιβλία ήσαν στο πυργόσπιτο. Έτσι

αποφάσισε να μείνει στη Σπάρτη, μέχρι να έχει ένα θετικό αποτέλεσμα. Άρχισε να του γίνεται έμμονη ιδέα πως δεν έπρεπε να φύγει χωρίς να βρει τα βιβλία ή τουλάχιστον αν δεν βεβαιωνόταν απόλυτα για την ύπαρξη τους στα ερείπια. Όλα αυτά του εδραίωναν την ιδέα ν' αρχίσει το ψάξιμο στα ερείπια από την επομένη μέρα κι όλας και να μην αφήσει τον χρόνο να περνά άσκοπα.

Άφησε τον τηλεφωνικό θάλαμο, πλήρωσε τον λογαριασμό και ξαναγύρισε ανακουφισμένος κοντά στους άλλους. Σαν τον είδαν οι φίλοι του, σηκώθηκαν και χωρίς να τον ρωτήσουν τίποτε κίνησαν όλοι μαζί προς την έξοδο.

Στο βρέθηκαν στο πεζοδρόμιο ο στρατηγός τους κάλεσε στο Γύθειο, μα ο Πέτρος ευγενικά του αρνήθηκε. Δικαιολογήθηκε πως έχουν κρατήσει ακόμη το δωμάτιο στο ξενοδοχείο της Σπάρτης και άλλωστε, αύριο θα σηκωθούν πρωί να πάνε να ψάξουνε στα ερείπια για τα βιβλία. Έτσι ο στρατηγός έφυγε για το Γύθειο μόνος, ενώ οι δύο φίλοι παραμείνανε για λίγο ακόμη γεμάτοι αμηχανία στο πεζοδρόμιο σαν να ζητούσαν να προσαρμοστούν σε μία νέα πραγματικότητα. Ο Δημήτρης σκεπτόταν αν θα έπρεπε να μείνει μαζί με τον Πέτρο για συμπαράσταση και για να τον βοηθήσει όπως μπορούσε από την επομένη, στις προσπάθειές του. Τον κοίταξε και τον είδε αψηρημένο. Έδειχνε να σκέπτεται τη Μίνα και να μην μπορεί να την ξεχάσει. Και πράγματι ο Πέτρος αυτά σκεπτόταν. Φοβόταν πως σ' όλη την υπόλοιπη ζωή του θα την θυμάται. Αναθυμήθηκε τα τραγικά περιστατικά των δύο χωρισμών που είχε μαζί της. Την μία φορά στο νεκροταφείο της Μαγούλας

και την άλλη στην Κρήτη. Έτσι η σκέψη του τον κρατούσε αμήχανο και αδρανή. Ο Δημήτρης αντέδρασε...

«Έλα τι θα γίνει τώρα; Αρχισε να σκοτεινιάζει. Εδώ θα καθίσουμε 'μείς;»

Ο Πέτρος συνήλθε. Κοίταξε το ρολόι του. «*Πέντε και δέκα..*» ..μονολόγησε.

«Έχεις δίκιο Δημήτρη. Ο εγγλέζος, αυτή την ώρα, θα πίνει το τσάι του στην Τρίπολη. Ας.. πάμε κι εμείς. Αύριο θα μας περιμένει μία φορτωμένη μέρα.»

..και τον παρέσυρε προς το αυτοκίνητό του. Στο δρόμο προς το ξενοδοχείο, ο Δημήτρης επανήλθε και ρώτησε:

«Τι εννοούσες λέγοντας.. *φορτωμένη μέρα;*»

«Ότι θα στρωθούμε και οι δύο στη δουλειά. Θ' αρχίσουμε το ψάξιμο. Θ' ανασκάψουμε τα ερείπια μέχρι να βρούμε τα βιβλία της Μίνας και του πατριού της..»

«Μα.. δεν τα είχες διαβάσει εσύ αυτά τα βιβλία;»

«Της Μίνας.. τα είχα σχεδόν διαβάσει. Του πατέρα της όχι. Και τώρα, αυτά είναι που μ' ενδιαφέρουν πιο πολύ, γιατί αυτός είχε ολοκληρώσει την εργασία του.»

«Και τι εργασία είναι αυτή;»

«Τα δύο πρώτα βιβλία, δεν παρουσίαζαν κανένα ενδιαφέρον από ελληνικής πλευράς. Είναι δύο μεταφράσεις από ελληνικό κείμενο στην αγγλική. Όμως το τρίτο βιβλίο το θεωρώ σαν το πιο αξιόλογο. Είναι μία επιστημονική έρευνα για τα ιερά των αρχαίων ελλήνων. Η Μίνα μου είχε αποκαλύψει πως η εργασία αυτή βασίζεται πάνω σε προσωπικές ανακαλύψεις του πατέρα της και όλες τις πληροφορίες τις έχει μαζέψει στο

βιβλίο αυτό. Το κοίταξα τότε και είδα πως αυτά που έχει καταγράψει εκεί, δεν είχανε κάποια σχέση με τα άλλα. Στο τρίτο βιβλίο ήσαν διάφορα κείμενα στην αγγλική και μερικά γεωμετρικά σχήματα. Δίπλα σε κάθε τέτοιο σχήμα, υπήρχαν μαθηματικοί υπολογισμοί. Δεν του έδωσα μεγάλη σημασία, αλλά η Μίνα μου είπε ότι με χρειαζόταν κυρίως για το βιβλίο αυτό, αφού σαν μηχανικός θα μπορούσα να εννοήσω τα τεχνικά κείμενα και τα σχέδια. Γι' αυτό πρέπει να τα βρω.»

Όταν γυρίσανε στο ξενοδοχείο το θαύμα είχε συντελεστεί. Ο Πέτρος φαινότανε τελείως αλλαγμένος. Είχε ξαναβρεί τον καλό του εαυτό. Μιλούσε λογικά και προγραμματιζε με θαυμαστό τρόπο τις εργασίες στο γκρεμισμένο πυργόσπιτο για την εύρεση των βιβλίων. Από τον ξενοδόχο έμαθε που θα βρει ελεύθερους εργάτες να τους προσλάβει την επομένη για την δουλειά. Από τον τηλεφωνικό κατάλογο βρήκε και μίσθωσε μηχανικό εκσκαφέα που με ευκολία θα απομάκρυνε τα βαριά υλικά. Τέλος δήλωσε στο Δημήτρη πως πολύ πρωί την επομένη θα έπρεπε να πάει στην πλατεία του Δημαρχείου να διαλέξει εργάτες που θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν αποτελεσματικά.

«Πρέπει να έρθεις μαζί μου γιατί αλλιώς θα αναγκαστείς να πάρεις ταξί.»

«Εντάξει. Μην ανησυχείς για μένα. Θα είμαι στην ώρα μου έτοιμος. Άλλωστε πως τους φαντάζεσαι τους εκδότες; Να εργάζονται στο κρεβάτι;»

«Μην θίγεις φίλε μου. Αυτή την δουλειά βλέπεις, δεν είσαι

υποχρεωμένος να την κάνεις, ούτε πρόκειται να κερδίσεις τίποτε.»

«Σε παρακαλώ. Ποίος μίλησε γι' αμοιβές; Θα πάρω κι εγώ εδώ, ότι ακριβώς πήρες κι εσύ στην Καλαμάτα. Φίλε μου το ξέρω ότι όλα αυτά γίνονται *επί ανταποδώσει*.»

Ο αιγύπτιος εργάτης σε ένα διάλειμμα της εργασίας ξεκουράζεται πάνω στα ερείπια του πυργόσπιτου.

3. η έρευνα

".. ο Κύριος κατεπόντησε πάσας τας κατοικίας του Ιακώβ και δεν εφείσθη.. κατέστρεψεν εν τω θυμώ αυτού τα οχυρώματα της θυγατρός Ιούδα και κατηδάφισεν αυτά.

Π.Δ. ΘΡΗΝΟΙ Κεφ. β' 2

Ήρθε η Τρίτη, 16 Σεπτεμβρίου του 1986. Τρεις μέρες μετά τον καταστροφικό σεισμό. Μόλις χάραξε οι δύο φίλοι σηκώθηκαν, ετοιμάστηκαν και κατέβηκαν στην τραπεζαρία για καφέ. Η τραπεζαρία όμως δεν είχε ανοίξει και τότε προτίμησαν να πάνε με το αυτοκίνητο στην κεντρική πλατεία του Δημαρχείου, εκεί που κάνανε πιάτσα οι ελεύθεροι εργάτες και τεχνίτες, κυρίως ξένοι οικονομικοί μετανάστες. Δεν πρόλαβαν να σταματήσουν και τους κύκλωσαν διάφοροι από αυτούς εργάτες και μαστόροι, για να προλάβουν και να έχουν σίγουρη την πρόσληψη.

Ο Πέτρος βγήκε από το αυτοκίνητο και μετά από ένα μικρό διάλογο που είχε μαζί τους, προσέλαβε δύο Αιγυπτίους αρκετά γερούς άνδρες που μιλούσαν ελληνικά, αλλά κυρίως γιατί είχαν μαζί τους δύο πτυοσκάπανα. Ο Πέτρος θα τους προμήθευε μία βαριά σφύρα και ένα μεγάλο πριόνι.

Μόλις ο Πέτρος τελείωσε με τους εργάτες τον πλησίασε ένας τεχνίτης με κίτρινη φόρμα. Ήταν ο χειριστής του σκαπτικού μηχανήματος. Χαιρέτησε με μία θερμή καλημέρα και τον ρώτησε..

«Μαζί μιλήσαμε χτες βράδυ στο τηλέφωνο αφεντικό;»

«Ναι μ' εμέναμίλησες..»

Δεν άργησαν να φτάσουν σε συμφωνία.

«Οδηγίες θα σου δώσω επί τόπου. Η δουλειά είναι λίγο επικίνδυνη και θέλει προσοχή. Τώρα στο δρόμο, εμείς θα πηγαίνουμε μπροστά κι εσύ θα μας ακολουθείς.»

«Εντάξει αφεντικό.. δεν θα χαθούμε. Μόνο μην τρέχετε..»

Το περίεργο συνεργείο ξεκίνησε αργά για την Μαγούλα. Το μηχανήμα τους ακολουθούσε και ο Πέτρος ένωθε χαρούμενος που η επιχείρηση της ανεύρεσης των βιβλίων άρχισε τόσο γρήγορα. Οδηγούσε αργά στο δεξιό του δρόμου για να τους προλαβαίνει το βαρύ μηχανήμα. Ο δρόμος ήταν βρεγμένος από ένα ψιλόβροχο που είχε αρχίσει να πέφτει αργά αλλά σταθερά. *Αυτό μας έλλειπε τώρα...* σκέφτηκε.

Σαν φτάσανε στα ερείπια, η βροχή είχε σταματήσει μα ο ήλιος είχε χαθεί πίσω από μια μουντή ακαθόριστη συννεφιά. Βγήκανε από το αυτοκίνητο και οι τέσσερις και στάθηκαν μπροστά στους σωρό των υλικών. Ο Πέτρος κάλεσε και τον χειριστή του εκσκαφέα να πλησιάσει και τους εξήγησε τι συνέβη το βράδυ του περασμένου Σαββάτου και τι ζητούσε τώρα από αυτούς.

«Θ' αρχίσουμε από την πλευρά της εισόδου. Πρώτα θ' απομακρύνουμε τα υλικά ν' απελευθερώσουμε την πόρτα που οδηγεί στο εσωτερικό του ισογείου. Τα συνεργεία διάσωσης που βγάλανε τις δύο νεκρές κοπέλες, μπήκαν από το πάνω μέρος. Από κει όμως, δεν μπορούμε να πάμε στο ισόγειο.»

Ο Πέτρος στράφηκε προς τους δύο μελαψούς και τους είδε να τρέμουν από την στιγμή που άκουσαν πως στα ερείπια που θα δούλευαν, είχαν χάσει την ζωή τους δύο γυναίκες.

«Τι έχετε 'σείς; κρυώνετε;»

..τους είπε ο Πέτρος για να μην τους προσβάλει.

«Ναι, ναι.. αυτό είναι αφεντικό.. κρυώνουμε. Βλέπεις, ο ήλιος χάθηκε και ο καιρός χάλασε. Άρχισε να βρέχει. Δεν έχουμε και κάτι να ρίξουμε πάνω μας.»

«Καλά.. θα πάω και θα φέρω αδιάβροχα για όλους. Όσο για το κρύο, σαν αρχίσετε τη δουλειά δεν θα κρυώνετε.»

Κάλεσε ιδιαιτέρως τον Δημήτρη και του είπε..

«Δημήτρη, Θα πάω στο Παρόρι για τ' αδιάβροχα και θα πάρω κι ένα πριόνι για να κόβουμε κανένα ξύλο. Φοβάμαι πως θα το χρειαστούμε. Ζητάμε μία τσάντα ταξιδιού. Όσο θα λείπω, πρόσεχε αυτούς τους δύο, μήπως πάρουν τίποτε από τα πράγματα που θα βρείτε στα χαλάσματα. Τα χρήσιμα πράγματα να τα βάζετε εκεί στη γωνία στο *πάρκιν* και τα καδρόνια να τα μαζεύετε σ' αυτήν την πλευρά.»

Μετά στράφηκε προς τον χειριστή..

«Να καθαρίσεις τα μπάζα γύρω από το κτίριο και να τα μαζεύεις στην άκρη προς το ποτάμι. Να προσέχεις σαν κάνεις όπισθεν, μην βρεθείς στο ρέμα. Το βλέπω να έχει φουσκώσει. Εγώ θα λείψω για λίγο. Δεν πιστεύω ν' αργήσω.»

Σαν βρέθηκε κοντά στα μπάζα ο Πέτρος παρατήρησε ότι άχνιζαν σαν να εξατμιζόταν το νερό της βροχής που είχε αρχίσει να πέφτει..

"Περίεργο." ..σκέφτηκε.

"Ούτε ήλιος υπάρχει, ούτε ο καιρός είναι ζεστός, Το βλέπω στους εργάτες που είπανε πως κρυώνουν. Ανάποδα πράγματα συμβαίνουν.»

Πλησίασε τα μπάζα και τα άγγιξε. Παρά τη βροχή και την κρύα νύχτα, τα μπάζα ήτανε ζεστά. Και όχι μόνο. Μία απαλή γλυκιά θαλπωρή έβγαине από το σωρό των ερειπίων. Όλο το περιβάλλον γύρω από τα χαλάσματα, εξέπεμπε μία ζεστασιά που έκανε τον Πέτρο ν' απορήσει. Δεν είπε τίποτε σε κανέναν για να μην τους επηρεάσει. Θυμήθηκε όμως την ζέστη και το χαμηλό φως που έβγαине από τον υπόγειο θάλαμο του πύργου σαν είχε κατεβεί το καλοκαίρι μόνος του, όταν αναζητούσε την γερόντισσα.

Κινήθηκε γρήγορα προς το αυτοκίνητό του και είπε στο Δημήτρη ν' αρχίσουν και πως ο ίδιος δεν θ' αργούσε.

Πήγε στο Παρόρι, στο *μίνι μάρκετ* που είχε πάει για ψώνια με τη άτυχη Τζένη και την φίλη της την Άντα, όταν τις είχε φέρει να τις εγκαταστήσει στο πυργόσπιτο.

Παραξενεύτηκε που δεν βρήκε την γυναίκα που διαφέντευε τότε το μαγαζί. Αντί για την γυναίκα, βρήκε τώρα έναν νεαρό να το φροντίζει, πρόθυμο μέχρι δουλικότητας και γελαστό τόσο, που άγγιζε τα όρια του γελοίου. Τον Πέτρο όμως δεν τον εντυπωσίασε η περίεργη συμπεριφορά του αλλά ο τρόπος που του μιλούσε και κυρίως η οικειότητα που από μόνος του έδειξε απέναντί του, τελείως αδικαιολόγητη από τα πράγματα, αφού για πρώτη φορά τον συναντούσε.

«Καλημέρα σας.. πολύ πρωινός για εδώδιμα και αποικιακά.. περάστε. Μόνο λαχανικά δεν θα βρείτε. Δεν μας τα έφεραν ακόμη. Εγώ βλέπετε δεν καλλιεργώ τα ιδιόκτητα περιβόλια μου. Για ότι άλλο θέλετε.. το κατάστημά μου είναι στην διάθεσή σας. Τι μπορώ...»

Ο Πέτρος δεν άντεξε και για να τον κάνει να σταματήσει, τον διέκοψε αρκετά εκνευρισμένος.

«Που είναι η κυρά που ήταν εδώ πριν τρεις μήνες περίπου;»

«Συγχωρέθηκε κύριε. Μας άφησε χρόνους.»

«Πέθανε; Κι εσύ τι είσαι; Συγγενής; Υπάλληλος;»

«Το πρώτο κύριε Πέτρο. Είμαι γιος της ιδιοκτήτριας που γνωρίσατε τότε. Η μητέρα μου είχε το mini market.»

«Καλά.. και πως ξέρεις τ' όνομά μου;»

«Κύριε Πέτρο, προχτές την Κυριακή το πρωί σας είδα στον *στοιχειωμένο πύργο* που γκρέμισε από τον σεισμό. Είδα πόσο πολύ προσπαθήσατε να σώσετε τις δύο κοπέλες που χάθηκαν. Ήτανε πολύ τραγικό να χαθούν αυτά τα δύο κορίτσια και πολύ συγκινητικό για σας, που προσπαθήσατε τόσο να τις σώσετε..»

«Δεν βαριέσαι.. ο καθένας θα έκανε το ίδιο.»

«Όχι κύριε Πέτρο.. Σας είδα και σήμερα στην κηδεία πως κάνατε. Πρέπει να την αγαπούσατε τη Μίνα.. Είναι τραγικό να χάνουμε ότι αγαπάμε.»

Ο Πέτρος έκανε ότι δεν άκουσε τις τελευταίες παρατηρήσεις του παντοπώλη και κινήθηκε προς το βάθος του μαγαζιού που είχε δει στην πρώτη του επίσκεψη, πως υπήρχαν εργαλεία και διάφορα άλλα είδη οικιακής χρήσης. Βάδιζε στον διάδρομο σχεδόν μηχανικά ενώ στο μυαλό του στριφογύριζε η σκέψη πως στην οργή, αυτός ο *μπακαλόγατος* που δεν το κουνούσε από το μαγαζί του, ήτανε τόσο καλά πληροφορημένος για το τι έκανε ο ίδιος και ακόμη, γιατί αποκάλεσε το πυργόσπιτο *στοιχειωμένο πύργο*. Δεν τον ρώτησε τίποτε, αλλά σκέφτηκε πως έπρεπε αργότερα να γυρίσει και να πληροφορηθεί. Στο

βάθος του κεντρικού διαδρόμου εντόπισε τα αδιάβροχα, όχι όμως το πριόνι και την βαριά που ζητούσε. Πήρε μαζί του πέντε αδιάβροχα και γύρισε στη θέση που τον περίμενε ο καταστηματοάρχης ακίνητος.

«Δεν βρήκα τα εργαλεία που χρειαζόμουν..»

«Λυπάμαι κύριε Πέτρο που δεν εξυπηρετηθήκατε. Αν μου πείτε τι ζητάτε, μπορώ να σας τα φέρω ο ίδιος από την Σπάρτη πριν το μεσημέρι στη δουλειά.»

«Όχι, όχι.. δεν μπορεί να γίνει αυτό. Θα σου πληρώσω μόνο τα πέντε αδιάβροχα που πήρα.. άλλωστε ποίος σου είπε πως κάνω εδώ κάποια δουλειά;»

Ο καταστηματοάρχης φάνηκε σαν να πάγωσε. Δεν περίμενε ν' αντιμετωπίσει τέτοια αρνητική επίθεση. Όμως δεν το έβαλε κάτω. Έκανε πως δεν κατάλαβε την ερώτηση του Πέτρου και δεν του απάντησε. *Έχουμε καιρό..* σκέφτηκε.

Ο Πέτρος τον πλήρωσε για τα πέντε πλαστικά αδιάβροχα. Ο περίεργος μπακάλης τα έβαλε σε δύο χαρτοσακούλες και χωρίς να χάσει την δουλική προθυμία του, τις έφερε μέχρι την μερσεντές που ήτανε παρκαρισμένη στην αυλή.

«Να μας ξανάρθετε κύριε Πέτρο. Πάντα στην διάθεσή σας.»

Ο Πέτρος τον ευχαρίστησε κι έφυγε. Θα πήγαινε μόνος να πάρει τα εργαλεία από την Σπάρτη, κατ' ευθείαν στα ειδικά μαγαζιά αντί να ψάχνει πάλι στα χωριά και να σπαταλάει την ώρα του. Στο γυρισμό σκεπτόταν συνέχεια τα λόγια του μπακαλόγατου. Σχεδόν θύμωσε με τον εαυτό του που δεν επέμεινε να πάρει απαντήσεις στα ερωτήματα που του έβαλε. Πως γνώριζε όλα όσα του αράδιασε στο πυργόσπιτο για την

Κυριακή το πρωί και για χτες το μεσημέρι στο νεκροταφείο. Κανένας ξένος δεν ήταν εκεί. *Πως αυτός ήτανε τόσο ενήμερος. Μυστήριο.. πολύ μυστήριο. ..σκέφτηκε.*

Στη Σπάρτη βρήκε ένα μεγάλο κατάστημα που είχε κάθε είδους εργαλεία και από κει αγόρασε ότι χρειαζόταν. Στη συνέχεια, πήρε τον δρόμο της επιστροφής μα πριν φτάσει στη Μαγούλα χτύπησε το κινητό του τηλέφωνο. Το άνοιξε και απάντησε. Ήταν ο στρατηγός..

«Πέτρο καλημέρα.. που βρίσκεσαι;»

«Καλημέρα Γιώργο.. Στη Σπάρτη βρίσκομαι να πάρω κάτι εργαλεία. Δεν θα το πιστέψεις, μα είναι αλήθεια.. πιάσαμε δουλειά στα ερείπια. Προσέλαβα δύο αιγυπτίους εργάτες και ένα σκαπτικό μηχάνημα για να καθαρίσω σε πρώτο στάδιο τα εξωτερικά μάζα. Στη συνέχεια θα πιάσω το εσωτερικό ανάλογα με το τι θα βρω εκεί. Εσύ που βρίσκεσαι;»

«Μόλις μπαίνω στην Σπάρτη. Έχω ραντεβού στο γνωστό σου ζαχαροπλαστείο του Δημαρχείου με τον εργολάβο που κήδεψε τα δύο άτυχα κορίτσια. Πρέπει να τον πληρώσω. Εάν θέλεις έλα να πιούμε καφέ και να τα πούμε λίγο. Είναι μαζί σου και ο Δημήτρης;»

«Όχι, ο Δημήτρης φυλάει τους εργάτες. Θα έρθω μόνος μου στο ζαχαροπλαστείο. Περίμένε με για τον καφέ. Κι εγώ δεν έχω πάρει ακόμη κάτι για πρωινό...»

Ο Πέτρος έκανε μία μικρή παράκαμψη και οδήγησε προς το Δημαρχείο. Οι μονόδρομοι όμως της πόλης, τον έμπλεξαν και όταν έφτασε στο ζαχαροπλαστείο ο στρατηγός ήταν ήδη εκεί και συνομιλούσε με τον εργολάβο των κηδείων.

«Γεια σας, με συγχωρείτε για την καθυστέρηση, αλλά ακόμη δεν έχω εξοικειωθεί με τους δρόμους της Σπάρτης.»

«Δεν πειράζει Πέτρο. Δεν έχασες τίποτε ουσιώδες από όσα ειπώθηκαν μέχρι τώρα.»

«Δηλαδή έχουμε πολλά ουσιώδη; Εγώ μόνο ένα ξέρω και θα παρακαλέσω τον κύριο...»

«Παπαδάκη..»

..είπε το κοράκι και έτεινε το ψυχρό του χέρι στον Πέτρο.

«Χαίρω πολύ κύριε Παπαδάκη. Το ουσιώδες προς το παρόν.. για μένα, είναι το χρέος μας για την κηδεία των δύο άτυχων κυριών.»

«Μα δεν υφίσταται τοιούτον θέμα δι' υμάς κύριοι. Προς Θεού. Δεν δύναμαι ν' αμειφθώ δις δια την ιδίαν υπηρεσίαν.»

«Δεν σας καταλαβαίνω κύριε Παπαδάκη. Πληρωθήκατε για αυτή την υπηρεσία σας; Και από ποίον;»

«Ασφαλώς. Βλέπετε αι δύο θανούσαι ήσαν βρετανίδες και ο βρετανός επιτετραμμένος με επεσκέφθη το απόγευμα της χθες εις το γραφείο μου και εξόφλησε πάσαν οικονομικήν μου απαίτησιν. Ούτω υμείς ουδέν μοι οφείλετε, πλην της αξίας των δύο στεφάνων των φερόντων το όνομά σας. Από αυτήν όμως την μικράν απαίτησίν μου, παραιτούμαι ..υπέρ υμών.»

«Τι είναι αυτά που λέτε κύριε Παπαδάκη. Κηδεία με ξένα κόλλυβα θα κάνουμε; Δεν σε καταλαβαίνω..»

«Κύριε Πέτρο.. με παρεξηγήσατε.. Το ποσόν που εξήτησα από τον βρετανό επιτετραμμένον, ήτο έν κατ' αποκοπήν ποσόν που περιελάμβανε ολόκληρον την απαίτησίν μου. Έπραξα ούτω υπό την υστερόβουλον σκέψιν ότι ο εν λόγω

κύριος ως βρετανός, ασφαλώς θα περιέκοπτε εις βάρος μου ποσόν τι εκ της συνολικής, ούτως ειπείν, απαιτήσεώς μου.»

«Κατάλαβα.. Τα φόρτωσες όλα στους συμμάχους. Εντάξει κύριε Παπαδάκη, μα παρακαλώ αν μπορείς να χρησιμοποιείς στον λόγον σου, *ούτως ειπείν*, την δημοτικήν διάλεκτο που και απλουστέρα είναι και νόμιμος.. απ' ότι γνωρίζω.»

«Το δίκαιον μεθ' υμών κύριε Πέτρο, μα το αίτημά σας θα με έφερε εις μεγίστην, *ούτως ειπείν*, δυσχέρειαν να συνδιαλεχθώ δι ετέρας, πλην δια μόνης της γνησίας διαλέκτου ήν παιδιόθεν εδιδάχθην. Άλλωστε η αρχαΐζουσα διάλεκτος και χαρίεσσα τα μάλα είναι και ψυχικήν ηρεμίαν μας χαρίζει.»

«Πράγματι κύριε Παπαδάκη. Δικαίως να επιμένετε να λαλείτε την γλώσσαν ήν παιδιόθεν εδιδάχθητε. Ποίον λοιπόν έτερον σπουδαίο γεγονός ηνάγκασεν υμάς, *ούτως ειπείν*, να ζητήσητε νά ίδητε τον στρατηγόν εις τοσούτον πρωινήν ώραν;»

Ο Πέτρος με λίγη ειρωνική διάθεση άρχισε να μιλά στο εργολάβο των κηδειών σε μία ανάμεικτη νεοκαθαρεύουσα και λίγο αρχαΐζουσα γλώσσα που παραδόξως έκανε τον στρατηγό να ξεχάσει την σοβαρότητά του και να χαμογελάσει. Ιδίως με την επανάληψη της φράσης "*ούτως ειπείν*" που ο Πέτρος του επαναλάμβανε λες και προσπαθούσε να του το κολλήσει σαν παρατσούκλι. Το κοράκι όμως απτόητο συνέχισε..

«Κύριε Πέτρο, πιστέψατέ με, δεν σας ειρωνεύομαι. Αληθώς σας λέγω πως θα προσπαθήσω να μην σας είμαι προκλητικός. Θα καταλήξω λοιπόν συντόμως στο ζητούμενον. Κατά τας πρωινάς ώρας της χθες εις το γραφείον μου, ελθών ο βρετανός

επιτετραμμένος εύρε τον ειδικόν επιστήμονα που είχε αναλάβει τον καλλωπισμόν των δύο νεκρών βρετανίδων, ανήσυχον. Εις ερώτησίν του περί του λόγου της ανησυχίας του, ούτος τω απεκκρίθη, ότι η μία των γυναικών η έχουσα το όνομα Τζένιφερ, έφερε περιμετρικώς του αυχένος της, ίχνη οδόντων ζώου, ως από οδόντας κυνός, *ούτως ειπείν*. Το γεγονός τούτο ανησύχησε τον βρετανόν, όστις παραδόξως και παρά την ανησυχίαν του, απεχώρησεν άνευ τινός υπαινιγμού.»

Ο στρατηγός ανήσυχος τον ρώτησε..

«Δηλαδή; Τι εννοείτε; Πως ίσως κάποιο σκυλί να δάγκωσε την ατυχή νέα πριν αυτή καταπλακωθεί από τα μπάζα;»

«Ακριβώς..»

Ο Πέτρος πήρε το λόγο..

«Γιώργο.. ένα μαδέρι γεμάτο καρφιά από τη στέγη που κατέρρευσε καταπλάκωσε την άτυχη Τζένη και τα καρφιά την βρήκαν στον αυχένα. Είναι φυσικό να έμειναν στο μέρος αυτό τα σημάδια από τα καρφιά. Αυτά τα σημάδια θα εξέλαβε ο *..ειδικός επιστήμων*, σαν δαγκωματιές κάποιου σκύλου.»

«Είθε τα πράγματα να είχαν ούτω, κύριε Πέτρο. Τα σημάδια ως υμείς τα αποκαλείτε, μαρτυρούν σαφώς οδόντας ζώου..»

«Μα και αυτό να ισχυρίζεται *ο ειδικός επιστήμων*, δεν μπορεί να αγνοεί ότι η κοπέλα έμεινε νεκρή μία ολόκληρη νύχτα έρημη και εκτεθειμένη στη διάθεση των άγριων ζώων. Πιθανώς κάποιο σκυλί να *..έδιξεν την ατυχή νεάνίδα.. Εξ όσων περαιτέρω γνωρίζω, ουδένα κύνα ο ίδιος κατέχω ή εκτρέφω. Συνεπώς ουκ οίδα προς τι αι υμέτεραι επί του θέματος τούτου ανησυχίαι..*»

Ο στρατηγός με μεγάλη προσπάθεια συγκρατήθηκε και δεν γέλασε. Συμφώνησε στη συνέχεια με την άποψη του Πέτρου.

«Πιθανόν, πολύ πιθανόν να έγινε κι έτσι. Η περιοχή είναι ερημική και το μέρος αφύλαχτο. Τι λέτε σε αυτό εσείς κύριε Παπαδάκη.»

«Μη υπαρχούσης ετέρας εκδοχής, δέον ευπειθώς να δεχθώ την υμετέραν άποψιν. Άλλωστε υμείς στρατηγέ μου γνωρίζετε τα πάντα κάλλιον εμού. Μη υπάρχοντος ετέρου θέματος προς συζήτησιν επιτρέψατέ μοι να απέλθω, ευχόμενος υμίν μίαν ευχάριστον και προσοδοφόρον ημέραν.»

Και ο.. καθαρευουσιάνος κύριος Παπαδάκης σηκώθηκε από την καρέκλα του και υποκλιθείς στο στρατηγό, άφησε την τελευταία του ατάκα.

«Διαβιβάσατε παρακαλώ στρατηγέ μου τα σέβη μου εις τας αξιοσεβάστους αδελφάς σας.»

«Εστέ βέβαιος κύριε Παπαδάκη.. ότι η παράκλησή σας θα αποτελέσει δι εμέ το πρώτιστον μέλημά μου..»

Το πυργόσπιτο μετά τον σεισμό.

4. τα ίχνη

Ο ζυγός των ασεβημάτων μου συνεσφίχθη δια της χειρός Αυτού. Περιεπλέχθησαν, ανέβησαν επί τόν τράχυλόν μου. Κατέλυσεν τήν δύναμίν μου. Ο Κύριος μέ παρέδωκεν εις χείρας, ἐξ ὧν δέν δύναμαι νά εγερθῶ.

Π. Δ. Θρήνοι. Κεφ. α', 14

Λαν απομακρύνθηκε ο Παπαδάκης, ο στρατηγός στράφηκε προς τον Πέτρο και πρόσθεσε..

«Λες ο άθλιος να μας κόλλησε το μικρόβιο; Πάντως ας μην τον παρεξηγήσουμε. Είναι πολύ καλός στην δουλειά του, αρκετά προσεκτικός κι έντιμος. Τι είναι τώρα αυτά τα ίχνη του σκύλου που υπαινίσσεται; Ξέρεις τίποτε;»

«Γιώργο.. τι να ξέρω. Ο Παπαδάκης παρά την αρχαΐζουσα που ομιλούσε, έχει δίκιο. Ο ειδικός επιστήμων που περιποιήθη τις δύο άτυχες γυναίκες, δεν ξεγελάστηκε. Την Τζένη δεν την σκότωσε το μαδέρι που βρέθηκε στο λαιμό της. Την Τζένη την σκότωσε η σκύλα.. δηλαδή η Τασώ ή αν θέλεις η Εκάτη.»

«Πως το ξέρεις εσύ;»

«Πριν από το θάνατό του, ο Καρολέας μου αποκάλυψε ότι η γερόντισσα είχε εξαφανιστεί από το μνήμα της και ότι η κάσσα της ήταν κενή. Τότε έγινε και ο τραυματισμός ο δικός μου στο Γύθειο εξ αιτίας ενός σκύλου και τότε άρχισαν τα περίεργα εγκλήματα από ένα σκυλί στη Σπάρτη. Προφανώς η γερόντισσα γύρισε στη ζωή σαν σκυλί. Ύστερα λοιπόν από την ξαφνική φυγή της Μίνας στην Κρήτη και τους θανάτους που συνέβησαν, η Εκάτη έμενε στο πυργόσπιτο και το φύλαγε. Τότε, όπως θα θυμάσαι, η Μίνα έστειλε τις δύο Αγγλίδες

συντηρήτριες να συντηρήσουν τους πίνακες της γερόντισσας. Η μία από τις κοπέλες, η Τζένη που είχε τόσο τραγικό τέλος, είχε την άσχημη ιδέα να πάρουν τους πίνακες της γερόντισσας και να φύγουν. Με την ιδέα αυτή δεν συμφώνησε η δεύτερη κοπέλα η Άντα, η οποία απεχώρησε από το πυργόσπιτο και γύρισε μόνη στην Αγγλία. Η Τζένη που έμεινε μόνη, έβαλε σ' ενέργεια το σχέδιό της και άρχισε να συσκευάζει τους πίνακες να τους πάρει μαζί της φεύγοντας. Φαίνεται τους βρήκε αξιόλογους και σκέφτηκε να τους ιδιοποιηθεί, επωφελούμενη από την απουσία της Μίνας. Δεν πρόλαβε όμως να ολοκληρώσει τα σχέδιά της γιατί η Μίνα πληροφορήθη τις προθέσεις της από ένα τηλεφώνημα της Άντα. Τότε ξαναγύρισε βιαστικά στη Σπάρτη και βρέθηκε εγκαίρως στο πυργόσπιτο. Όλ' αυτά συνέβησαν προχτές το Σάββατο. Λίγο πριν το σεισμό η Μίνα βρήκε την Τζένη νεκρή. Την είχε πνίξει η σκύλα, που είχε καταλάβει πως η Τζένη ετοιμαζόταν να πάρει τους πίνακες και να φύγει.»

«Τι μου λες τώρα; Η σκύλα έκανε το έγκλημα;»

«Ακριβώς.. η σκύλα..»

«Πρώτη φορά ακούω ένα σκυλί να κάνει εγκλήματα..»

«Ε! όχι Γιώργο.. ξέχασες την Κούλα και τους γονείς της;»

«Έχεις δίκιο. Και τώρα που είναι η σκύλα;»

«Μέχρι που κατέληξε η Μίνα, η σκύλα ήταν εκεί και με βοηθούσε να κρατήσω τη Μίνα στη ζωή. Όταν βεβαιώθηκε πως η Μίνα θα έφευγε.. τότε τελείωσε και η σκύλα. Ήμουνα δίπλα της και την είδα που μέσα σε λίγα λεπτά εξαυλώθηκε. Έφυγε και η σκύλα μαζί με την Μίνα. Τι να πω. Ένα περίεργο

πράγμα συνέβη. Φύγανε και οι δύο μαζί, σαν να είχανε κάποια υπερκόσμια εξάρτηση. Σκέφτηκα τότε πως το σκυλί ζούσε όσο η Μίνα ήτανε ζωντανή.»

«Και τώρα τι γίνεται. Έτσι που τα λες, τα πράγματα είναι σοβαρά. Αποκαλύπτονται άλλα. Αναρωτιέμαι αν αυτός ο *ειδικός επιστήμων* κάνει καμία καταγγελία.. τι θα γίνει;»

«Τίποτε. Τι μπορεί να γίνει; Ένα νεκρό σκυλί δεν διώκεται για διάπραξη φόνου. Αν η σκύλα ήταν ζωντανή, ίσως κάποιος αφελής δικαστής να την καταδίκασε για φόνο.»

«Τι να πω. Αυτά τα μεταφυσικά.. με προβληματίζουν. Ποτέ δεν με ενδιέφεραν ιδιαίτερα για ν' ασχοληθώ. Αλλά οι άνδρες των σωστικών συνεργείων πως αναφέρανε ότι και η Τζένη σκοτώθηκε από το δοκάρι της στέγης;»

«Οι άνδρες των σωστικών συνεργείων αυτό είδαν. Η εικόνα που είδαν, αυτό τους έδινε. Αυτή την ιστορία επιβεβαίωσα κι εγώ. Η Τζένη όμως ήτανε νεκρή όταν το δοκάρι έπεσε στο λαιμό της στη διάρκεια του σεισμού.»

Ο στρατηγός κοίταξε το ρολόι του..

«Πέτρο.. χασομερήσαμε. Έφτασε έντεκα. Ο "*ούτως ειπείν*" μας έφαγε την ώρα. Μήπως πρέπει να πηγαίνεις; Καλό είναι να επιβλέπεις ο ίδιος αυτούς που εργάζονται στα ερείπια.»

«Είναι ο Δημήτρης μαζί τους αλλά και αυτός, παρά την καλή του διάθεση να με βοηθήσει, στερείται ειδικών γνώσεων και ακόμη δεν γνωρίζει τι ακριβώς ζητώ στο πυργόσπιτο. Έχεις δίκιο.. πως είναι απαραίτητη εκεί η δική μου παρουσία. Εσύ πότε θα φύγεις για το Γύθειο; Θα ιδωθούμε αργότερα; Αν με χρειαστείς για κάτι.. εκεί να με αναζητήσεις . Στα ερείπια.»

«Το απόγευμα θα φύγω, αλλά πριν την αναχώρησή μου ελπίζω να εξοικονομήσω λίγο χρόνο και να περάσω από τα ερείπια, όπως τα λες τώρα, για να ιδώ σε τι νέες περιπέτειες έμπλεξες αυτή τη φορά...»

Οι δύο άνδρες χωρίσανε. Ο στρατηγός έμεινε για λίγο ακόμη στο καφενείο ενώ ο Πέτρος έφυγε για τα ερείπια. Είχε αρχίσει να σκέπτεται το πυργόσπιτο σαν ερείπια κι έτσι να το αποκαλεί τώρα. Δεν μπορούσε πια να το ακούει να το λένε πυργόσπιτο και με δυσκολία ερχότανε και στον ίδιο, η λέξη αυτή. Δεν είχε μείνει τίποτε που να του θυμίζει το κτίσμα αυτό. Μία μακρά περίοδος αιώνων πήρε τέλος. Ένα κομμάτι ιστορίας δεμένο με αυτόν τον μανιάτικο πύργο τελείωσε. Ποία όμως άγνωστη, απόκοσμη δύναμη κρατά αυτό το απομεινάρι της ιστορίας στο προσκήνιο να δρα και να καθορίζει ακόμη τις τύχες μερικών ανθρώπων; Ανατρίχιασε στη σκέψη των δικών του απαντήσεων.

Οδηγούσε προσεχτικά, διότι έξω από την Σπάρτη ο καιρός είχε αλλάξει και το ψιλόβροχο είχε αρχίσει ξανά. Σαν πέρασε την Μαγούλα σταμάτησε πάνω από την γέφυρα του χειμάρρου Σκατιά. Κατέβηκε και κοίταξε τα νερά του. Ήτανε θολά και φουσκωμένα. Αυτός ο χείμαρρος είχε παρασύρει και την γερόντισσα με τον τσοπανάκο. Σύμφωνα με τις διηγήσεις της Μίνας, το ποτάμι και τότε είχε φουσκώσει. Και ο χείμαρρος, αυτός όσο κι αν φαίνεται στο χάρτη σαν ένα μικρό και ακίνδυνο ποταμάκι, στην πραγματικότητα μετά από βροχή, γίνεται ένας επικίνδυνος φονιάς. Ο Πέτρος άκουγε το βουητό

που ερχόταν μέσα από την φυτεμένη κοίτη του κι ένιωθε ρίγος. Και αυτός ο καιρός δεν λέει να φτιάξει. Την μία στιγμή βρέχει, την άλλη κρατάει, για ν' αρχίσει πάλι λίγο αργότερα. Από την ημέρα του σεισμού δεν έπαψε το ψιλοβρόχι.

Και αυτός πάλι, πώς έμπλεξε! Ενώ πριν τρεις ημέρες όλα του φαίνονταν πως είχανε φτάσει σε κάποιο τέλος και για την Μίνα και για την σκύλα, να που ξανάνοιξε η ιστορία με νέο κύκλο δράσης. Και αυτός ο γραφικός εργολάβος κηδειών ο "ούτως ειπείν" τον ανησύχησε. Παρά την ηρεμία που έδειξε στο στρατηγό πως αυτό το θέμα που έθιξε ο Παπαδάκης ήταν απίθανο να παρουσιαστεί σαν ζήτημα για έρευνα, στο βάθος και ο ίδιος αναρωτιόταν μήπως δεν το χειρίστηκε σωστά. Εδώ στην Ελλάδα όλα είναι ανάποδα. Στην Αμερική και στον Καναδά, η κατηγορούσα αρχή πρέπει η ίδια ν' αποδείξει την κατηγορία που απαγγέλλει, ενώ εδώ.. ισχύει το αντίθετο. Ο εισαγγελέας σε φορτώνει με σωρό τις κατηγορίες, σε προφυλακίζει και σε καλεί ν' αποδείξεις την αθωότητά σου. Εάν το κατορθώσεις ή εάν ο δικαστής έχει λίγη δημιουργική κρίση και δεχθεί την αμφιβολία, τότε καλά την έχεις. Εάν όμως τίποτε από αυτά δεν συμβεί, τότε είσαι το ατυχέστατο θύμα του συστήματος. Άσε το άλλο. Το παιχνίδι με τους ψευδομάρτυρες. "*Δύο μαρτυράνε, έναν κρεμάνε.*"

Τα νερά συνέχιζαν να τρέχουν ακράτητα και αναδιπλούμενα κυλίωνταν προς τον λακωνικό κάμπο να συναντήσουν τον Ευρώτα. Μετά από την διαδρομή μερικών χιλιομέτρων θα καταλήξουν στην θάλασσα και θα έχουνε κλείσει τον κύκλο της διαδρομής τους. Ο Πέτρος σήκωσε το βλέμμα του προς

τον ουρανό. Μέχρι χαμηλά, είχε πάρει ένα σκοτεινό γκριζοχρώμα που μετά από εκατό μέτρα, έκρυβε δέντρα, σπίτια και ότι άλλο μπορούσε να βρισκόταν έξω εκείνη την ώρα στον έρημο εξοχικό δρόμο. Τα δένδρα μπροστά του, στ' αριστερά και δεξιά της κοίτης, παίρνανε σχήματα παράξενα όπως τα κινούσε ο χειμωνιάτικος αγέρας. Ο Πέτρος ένιωσε πάλι το ρίγος που πριν από λίγο του είχε φέρει ανατριχίλα. Αυτός ο ρεμβασμός δεν του έβγαине σε καλό. Σκέφτηκε πως οι εργάτες στα χαλάσματα θα βρέχονταν. Σταμάτησε να ρεμβάζει, μπήκε στη μερσεντές και ξεκίνησε για τα ερείπια.

Σαν μπήκε στο χωματόδρομο κι έφτασε στην πλατιά αλάνα, είδε πως μόνο το *μηχανικό πτύο* δούλευε. Ο Δημήτρης και οι δύο εργάτες είχανε λουφάξει στη στοά της εισόδου του πύργου που στο μεταξύ την είχε απελευθερώσει το μηχανήμα. Ο Δημήτρης τον πληροφόρησε πως αυτός είχε δώσει εντολή στους δύο αλλοδαπούς εργάτες να σταματήσουν. Είχαν γίνει μούσκεμα και τους λυπήθηκε.

Οι δύο μελαψοί εργάτες μόλις τον είδαν βγήκαν από την τρύπα που είχανε λουφάξει και τον πλησίασαν διστακτικοί. Δεν τους είπε τίποτε ύστερα από την εξήγηση του Δημήτρη. Φώναξε και τον χειριστή του μηχανήματος και τους έδωσε από ένα αδιάβροχο.

«Σας τα χαρίζω αυτά. Μετά την δουλειά θα είναι δικά σας. Για όσο χρόνο όμως εργάζεστε εδώ, να τα έχετε μαζί σας.»

Έδωσε ακόμη στον ένα τη βαριά και στον άλλο το πριόνι και τους είπε να τα έχουν κάθε πρωί μαζί τους στο Δημαρχείο απ' όπου θα τους έπαιρνε. Φόρεσε και ο ίδιος με το Δημήτρη

το δικό τους αδιάβροχο και βγήκαν στην αλάνα. Εκεί έβαλε τους δύο εργάτες να τραβήξουν μερικά δοκάρια από τα μπάζα, για να μπορεί το μηχανήμα να δουλεύει πιο εύκολα. Στη συνέχεια έφερε μία βόλτα στα ερείπια και είδε πως το μηχανήμα είχε κάνει αρκετή δουλειά. Είχε καθαρίσει όλα τα μπάζα που έκλειναν τους δρόμους περιμετρικά του πύργου. Με την κίνησή του όμως πίσω μπρος, είχε καταστρέψει τον φράχτη με τις βατουργιές προς την μεριά του ποταμού. Τώρα το ποτάμι φαινόταν δίπλα του.

Ο Πέτρος περπάτησε λίγο προς την ακροποταμιά. Εδώ ήταν που η Μίνα μάζευε τα βατόμουρα την ημέρα που έπεσε στο ποτάμι. Κοίταξε στην απέναντι όχθη. Εκεί πρέπει να έβοσκε τα πρόβατά του ο τσοπανάκος. Από ένα διώροφο κτίσμα φαινόταν πως μόνο ο σκελετός να άντεξε το ταρακούνημα του σεισμού και είχε απομείνει γυμνός. Τώρα, πόσες μνήμες του ξανάρχονται και πόσο κοντά είναι οι διηγήσεις της Μίνας.

Ξαναγύρισε στα ερείπια. Το μηχανήμα είχε τραβήξει τα μπάζα στα ριζά του ανατολικού τοίχου και ο Πέτρος είδε κάτι που τον έβαλε σε σκέψεις. Απόρησε πως δεν το είχε προσέξει στις λίγες ημέρες που έζησε στο πυργόσπιτο με την Μίνα, αλλά και αργότερα, όταν είχε ξαναγυρίσει με τις δύο αγγλίδες.

Το κατώτερο τμήμα του τοίχου ήτανε χτισμένο με μεγάλα λίθινα αγκωνάρια με κανονικούς αρμούς χωρίς συνδετικό υλικό. Έδωσε εντολή στο χειριστή να εργαστεί μπροστά και να ελευθερώσει κατά τον ίδιο τρόπο και τον τοίχο της πρόσοψης. Εκεί υπήρχε ένα μικρό παράθυρο. Ήθελε να βρει τρόπο να μπει κατ' ευθείαν στο καθιστικό, εκεί που ήτανε οι

πίνακες της γερόντισσας. Βέβαια δεν πίστευε ότι θα είχε το χρόνο να το κάνει αυτό σήμερα. Ασφαλώς όμως την επομένη θα είχε αυτή τη δυνατότητα. Τότε θα είχε και τον χρόνο να διαπιστώσει αυτό που φοβόταν από την πρώτη φορά που κατέβηκε στο υπόγειο του πύργου, πως κάποιο μυστήριο κρυβόταν εκεί. Τα καμώματα της γριάς και οι εξαφανίσεις της, οι αλλόκοτες διηγήσεις της Μίνας, αλλά και οι περίεργες λιποθυμικές καταστάσεις και μεταπτώσεις της, του εμπέδωναν τις υποψίες του και τον παρακινούσαν να τις ερευνήσει, τώρα που τα ίδια τα γεγονότα του το επέβαλαν.

Σαν απομακρύνθηκε ο χειριστής με το μηχάνημα και άρχισε να εργάζεται στην νέα θέση που του υπέδειξε, πλησίασε τον τοίχο και εξέτασε τα λιθάρια του και την δόμηση από κοντά. Ο τοίχος είχε πράγματι επιμελημένη λάξευση και ένα τέλειο αρμολόγημα χωρίς κενά και χωρίς χρήση συνδετικού υλικού. Η έκπληξή του όμως κορυφώθηκε όταν άγγιξε τον τοίχο. Ήτανε ζεστός, πολύ ζεστός. Γονάτισε κι έβαλε το αυτί του κοντά στον τοίχο και τότε άκουσε ένα υπόκωφο βουητό να έρχεται από το βάθος των ερειπίων. Ένα βουητό ακαθόριστο, σχεδόν απόκοσμο.

Δεν είπε τίποτε σε κανέναν για τις παρατηρήσεις του αυτές. Ούτε και στον Δημήτρη. Ήθελε να βεβαιωθεί πρώτα ο ίδιος για την αιτία που προκαλούσε αυτό το φαινόμενο. Κοίταξε την ώρα. Είχε περάσει το μεσημέρι και είπε στο Δημήτρη πως θα πήγαινε να φέρει κάτι για κολατσιό για όλους. Τον ρώτησε αν είχε κάποια ιδιαίτερη επιθυμία.

«Πάρε ότι καταλαβαίνεις. Για τους εργάτες μην ανησυχείς. Όλοι τους εργάζονται κανονικά και μπορώ να σου πω, πως δεν χρειάζονται επίβλεψη. Δεν δημιουργούν προβλήματα. Πιστεύω πως αύριο το πρωί θα μπορέσουμε να μπούμε μέσα.»

«Μακάρι. Μόνο που σε κάθε αύριο υπάρχουν συνήθως και οι απρόβλεπτες δυσκολίες.»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Δημήτρη, κάθε αύριο κρύβει μέσα του έναν άγνωστο X και αυτός ο άγνωστος παράγοντας είναι αστάθμητος.»

«Τι εννοείς. Με περδεύεις τώρα.»

«Εννοώ, πως ποτέ δεν ξέρουμε ο άγνωστος X τι θα φέρει.»

Ο Πέτρος κίνησε προς το αυτοκίνητό του. Σαν βγήκε στη δημοσιά, έστριψε προς το χωριό Παρόρι, κατευθυνόμενος για το *μίνι μάρκετ* του Βασίλη. Δεν του έφτανε το μυστήριο του πυργόσπιτου, είχε τώρα και ένα καινούργιο μυστήριο. Αυτό του μπακάλη. Γεμάτος περιέργεια έφτασε στο *μίνι Μάρκετ*.

*Το κατώτερο τμήμα της τοιχοδομής, που
χρησίμευε σαν θεμελίωση του πυργόσπιτου.*

5. ένας παντοπώλης επιστήμων

*Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός..
ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια.*

Δεν πρόλαβε να βγει από το αυτοκίνητο ο Πέτρος και να ο καταστηματάρχης τον καλοδέχτηκε με περίσσεια αλλά ήταν σίγουρο προσποιητή διαχυτικότητα και φανερή διάθεση για κουβέντα. Μπήκαν στο μαγαζί και μετά από τις τυπικές φιλοφρονήσεις δεν άργησαν οι εξεταστικές ερωτήσεις.

«Κύριε Πέτρο, το πρωί δεν σκέφτηκα να σας ερωτήσω. Τώρα που το πυργόσπιτο έχει πέσει, που θα μέινετε;»

«Μα δεν σκοπεύω να μείνω στο πυργόσπιτο. Δεν υπάρχει πια πυργόσπιτο. Εσύ το είπες.. έχει πέσει.»

«Ναι βέβαια.. έχετε δίκιο. Δεν το σκέφτηκα. Αν επιτρέπετε όμως, με συγχωρείτε βέβαια για την αδιάκριτη ερώτηση, πως και μένατε εσείς εκεί; Αυτός ο πύργος ήτανε *στοιχειωμένος*. Δεν το ξέρατε;»

«Ασφαλώς δεν το ήξερα. Είμαι ξένος. Μα ούτε και τώρα το ξέρω. Πως τάχα μπορώ να το ξέρω; Γιατί όμως συνεχίζεις να τον αποκαλείς *στοιχειωμένο*. Εσύ το ήξερες;»

«Και βέβαια το ήξερα. Εδώ γεννήθηκα κι εδώ μεγάλωσα. Τι τάχα είναι το Παρόρι. Ένα μικρό χωριό. Όλοι γνωρίζομαστε εδώ σαν τον κάλπικο *παρά*.»

«Αφού είναι έτσι, για πες μου κι εμένα να μ' ενημερώσεις. Είμαι περίεργος να μάθω εάν κινδύνεψα και πόσο.»

Ο παντοπώλης γέλασε..

«Τι να σας πω κύριε Πέτρο.. και από που ν' αρχίσω; Είναι

μεγάλη και πονεμένη ιστορία. Ώρες πρέπει να έχουμε και να σας διηγούμαι. Και τώρα τέτοια ώρα υποπτεύομαι πως ήρθατε για δουλειά. Ή σφάλλω;»

«Δεν σφάλλεις. Κατά περίεργο τρόπο σκοπεύεις πάντα στο κέντρο της αλήθειας. Όμως.. μα το Ιησού Χριστό και τι δεν θα έδινα να μάθω.»

«Αν είναι έτσι και αληθινά θέλετε να μάθετε.. ελάτε μετά τη δουλειά για ένα καφέ και έχω να σας πω την πιο αλλόκοτη ιστορία.»

Ο Πέτρος τον κοίταξε περίεργος. Γιατί όλη αυτή η προθυμία να του διηγηθεί την ιστορία του πυργόσπιτου. Τι γυρεύει άραγε, να δώσει πληροφορίες ή να πάρει; Κατά βάθος όμως, θεώρησε την πρόσκληση του μαγαζάτορα, σαν μία Θεόσταλη ευκαιρία. Δεν θέλησε να δείξει ότι ανυπομονεί να μάθει, παρ' όλο ότι πολλά μέχρι στιγμή του είχε πει.

«Πολύ ενδιαφέροντα ακούγονται όλα αυτά που μου λες. Θα επωφεληθώ από την πρόσκλησή σου και θα έρθω μετά την δουλειά. Τώρα θέλω δύο φρατζόλες ψωμί χωριάτικο, ενάμισι λίτρο κρασί άσπρο, ένα κιλό φέτα, μισό κιλό ελιές, πέντε ντομάτες καλές, πέντε κρεμμύδια, πέντε κονσέρβες τόνο στο λάδι, πέντε καφέδες φραπέ και τέλος πέντε μπουκάλια νερό του ενάμισι λίτρου.»

«Κατάλαβα κύριε Πέτρο. Θέλετε *κολατσιό* για πέντε.»

«Πως σε λένε; Ατσίδα είσαι και δεν σου φαίνεται..»

«Βασίλη με λένε. Για το δεύτερο.. τι ν' απαντήσω. *Πολλά δεν μου φαίνονται*. Καθίστε κύριε Πέτρο.. όχι εκεί. Εδώ.. σ' αυτό το τραπέζι που έχει φως. Πάρτε και αυτή την εφημερίδα

της Σπάρτης. Είναι σημερινή. Διαβάστε τα τοπικά νέα μέχρι να ετοιμάσω την παραγγελία σας. Γράφει και για την κηδεία των κοριτσιών. Είναι άδικο να χάνονται νέοι άνθρωποι..»

«Βασίλη.. ήρθα να ψωνίσω. Τι μ' ενδιαφέρει εμένα η κηδεία των κοριτσιών;»

«Ελάτε τώρα κύριε Πέτρο. Το καλοκαίρι ήρθατε μαζί εδώ και τους γεμίσατε ένα καροτσάκι εφόδια. Κάτι μου λέει, πως και τώρα για τον θάνατο των κοριτσιών είσαστε εδώ και από το πρωί ψάχνετε στα χαλάσματα..»

Τον κοίταξε με καχυποψία. Σκέφτηκε τότε.. *πως ο Βασίλης δεν ήταν ο αφελής μπακάλης του χωριού. Πως ξέρει ότι το καλοκαίρι είχα έρθει στο μαγαζί του με τα κορίτσια για ψώνια, αφού τότε στο μαγαζί ήταν η μητέρα του; Και πως γνωρίζει με κάθε λεπτομέρεια γιατί είμαι στο Παρόρι και τι κάνω; Τούτος κάτι ξέρει και λάου λάου πάει το παραμύθι εκεί που το θέλει. Ας προσποιηθώ πως δεν καταλαβαίνω μήπως τον παρασύρω σε αποκαλύψεις. Αφού είναι ντόπιος, πολλά μπορεί να ξέρει.*

«Βλέπω δεν σου ξεφεύγει τίποτε. Που τα έμαθες όλ' αυτά τα νέα που μου αράδιασες από την Κυριακή μέχρι σήμερα.»

«Διαβάζω τις εφημερίδες κύριε Πέτρο. Να.. σας έδωσα την σημερινή εφημερίδα της Σπάρτης. Ρίξτε μία ματιά.. όλα τα γράφει. Γράφει και για σας και για τον στρατηγό.»

«Καλά λοιπόν.. Θ' ακολουθήσω την υπόδειξή σου. Θα ρίξω μία ματιά στην εφημερίδα, μα στο μεταξύ εσύ φτιάξε την παραγγελία μου. Τώρα όσο για την μεγάλη αλλόκοτη ιστορία σου, να με περιμένεις. Θα έρθω οπωσδήποτε το απόγευμα για τον καφέ και σου ομολογώ με χαρά μου θα την ακούσω. Και

ξέρεις γιατί; Ψοφάω για αλλόκοτες ιστορίες.»

Ο Πέτρος που δεν μπορούσε να κάνει και τίποτε καλύτερο από την υπόδειξη του μαγαζάτορα, κάθισε στο τραπέζι που του υπόδειξε και άρχισε να ερευνά τη *"Φωνή της Λακωνίας"*. Η εφημερίδα, στην πρώτη σελίδα ανέφερε την επικαιρότητα των ημερών και περιγραφές από τις σεισμικές καταστροφές τόσο στην Μεσσηνία όσο και στην Λακωνία. Στο τέλος της περιγραφής των ζημιών, υπήρχε αναφορά για το πυργόσπιτο της Μίνας. Ο Πέτρος διάβασε..

"Ο σεισμός που έπληξε τη Μεσσηνία στις 13 Σεπτεμβρίου 1986 ήταν ιδιαίτερα καταστροφικός. Είκοσι έξι άνθρωποι σκοτώθηκαν και πάνω από ογδόντα τραυματίστηκαν. Στην πόλη της Καλαμάτας κατέρρευσαν πέντε πολυκατοικίες. Από τα εννέα χιλιάδες κτίρια της Καλαμάτας το 20% κρίθηκαν κατεδαφιστέα, το 16% έπαθαν σοβαρές βλάβες, το 36% έπαθαν ελαφρές βλάβες και μόνο το 28% δεν έπαθαν βλάβες. Το χωριό Ελαιοχώρι καταστράφηκε ενώ τα χωριά Βέργα, Πολιάνα, Άρης, Αρτεμισία και Νέδουσα έπαθαν σοβαρές ζημιές.

Σοβαρές ζημιές παρατηρηθήκανε και σε άλλα χωριά του Ταυγέτου και πτώσεις βράχων από το βουνό. Διακόπηκε η κυκλοφορία στον οδικό άξονα Σπάρτης-Καλαμάτας για 24 ώρες. Στο Παρόρι, καταστράφηκε ολοσχερώς ο.. "μανιάτικος πύργος της Εκάτης". Δυστυχώς στα ερείπια του πύργου καταπλακώθηκαν δύο βρετανίδες κυρίες των οποίων η κηδεία έγινε ενωρίς χθες το απόγευμα από το νεκροταφείο της Μαγούλας. Κατά πληροφορίας μας, η μία των δύο γυναικών ήταν η ιδιοκτήτρια του πύργου κυρία Mina Jordan, ενώ δια το

δεύτερο θύμα, δεν κατέστη δυνατή η ανεύρεση των στοιχείων της. Την δαπάνη της κηδείας κάλυψε το βρετανικό προξενείο, ο επιτετραμμένος του οποίου παρέστη στη νεκρώσιμο ακολουθία που εψάλη στον ναό του νεκροταφείου της Μαγούλας."

Ο Πέτρος μετά την ανάγνωση της περιγραφής της κηδείας των δύο γυναικών έμεινε για αρκετή ώρα σκεπτικός. Στο μυαλό του έμεινε και στριφογύριζε η φράση: *Ο πύργος της Εκάτης*. Ωστε έτσι το ήξεραν οι ντόπιοι το πυργόσπιτο της Μίνας; Μα το *Εκάτη* που πήγαινε; Στην πραγματική Θεότητα ή στην κυρά Τασώ; Το άρθρο συνέχιζε.. μα η φωνή του μαγαζάτορα τον διέκοψε.

«Κύριε Πέτρο έτοιμη η παραγγελία σας.»

«Εντάξει Βασίλη. Τι σου οφείλω; Βάλε και την εφημερίδα.»

«Τρεις χιλιάδες κύριε Πέτρο. Η εφημερίδα δώρο..»

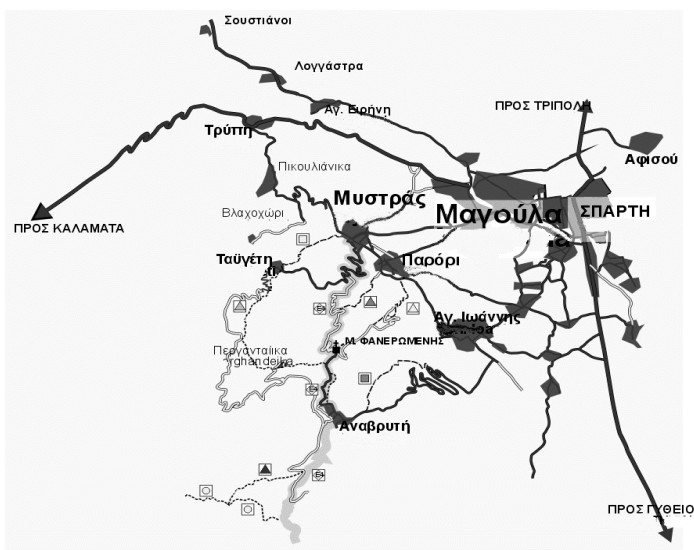
Ο Πέτρος πήρε τα πράγματα τα έβαλε στο πορτ μπαγκάζ, πήρε την εφημερίδα μπροστά και γύρισε στο πυργόσπιτο. Η βροχή είχε σταματήσει. έκοψε από την εφημερίδα το τμήμα με την περιγραφή της κηδείας και άπλωσε την υπόλοιπη στο καπό του αυτοκινήτου. Έβαλε πάνω τα φαγώσιμα και τότε φώναξε και τους άλλους να έρθουν για *κολατσιό*. Τσίμπησε κάτι μαζί τους και στη συνέχεια έφερε ένα γύρω τα ερείπια και με ικανοποίηση διαπίστωσε πως το μηχανήμα είχε κάνει καλή δουλειά. Το μικρό παράθυρο που θα τον βοηθούσε να μπει στο εσωτερικό του πύργου, είχε αποκαλυφθεί.

Αυτό θα το έκανε το επόμενο πρωί. Τώρα.. ανυπομονούσε να γυρίσει στο mini market, για να μάθει από τον Βασίλη όσα μπορούσε περισσότερα για τον *πύργο της Εκάτης*.

Σαν γύρισε στο αυτοκίνητο, βρήκε τους υπόλοιπους να έχουν τελειώσει το φαγητό τους και να μαζεύουν ότι απέμεινε. Τους είπε πως είναι ευχαριστημένος από την εργασία τους και πως δεν θα χρειαζόταν πια το μηχάνημα για τις υπόλοιπες εργασίες. Έτσι πλήρωσε τον χειριστή που όμως δεν έδειξε να δυσαρεστείται.

«Εσείς οι δύο, ετοιμαστείτε να σας πάω στην Σπάρτη.»

..είπε στους δύο ξένους εργάτες.

Η περιοχή Σπάρτης - Μαγούλας - Παρορίου.

6. το σεντούκι.

Λαν άφησε τους δύο εργάτες στην πλατεία του Δημαρχείου, είπε του Δημήτρη πως ο ίδιος έπρεπε να γυρίσει στο μαγαζί, στο Παρόρι.

«Ο μαγαζάτορας θέλει να μου διηγηθεί.. *αλλόκοτες ιστορίες*. Αν αντέχεις ν' ακούσεις για στοιχειωμένους πύργους και ξωτικά είσαι ευπρόσδεκτος, αν όμως νιώθεις κουρασμένος, να σε πάω στο ξενοδοχείο.»

Ο Δημήτρης, αμέσως έδειξε να μην συμφωνεί με την ιδέα των.. *αλλόκοτων ιστοριών* .

«Φίλε μου, δεν θα σε ακολουθήσω. Νιώθω πόνους σε όλο το κορμί μου. Το ψιλοβρόχι και η ακινησία, έγιναν αιτία να πιαστώ. Θα γυρίσω στο ξενοδοχείο να κάνω ένα ζεστό μπάνιο κι εσύ άκουσε τις ιστορίες του μπακάλη και όταν γυρίσεις, αν είναι ενδιαφέρουσες, τις διηγείσαι και σε μένα.»

Έτσι γύρισαν στο ξενοδοχείο και κατά τις έξι το απόγευμα, ο Πέτρος μόνος φρόντισε να είναι στο Παρόρι, στο μικρό και όμορφο χωριό στους πρόποδες του Ταΰγετου που καθαρό και πνιγμένο μέσα σε καταπράσινους κήπους και πολύχρωμα λουλούδια, είχε γοητεύσει τη Μίνα..

Φαίνεται πως ο Βασίλης τον περίμενε, γιατί μόλις που μπήκε η μερσεντές μέσα στο μεγάλο προαύλιο του καταστήματος, έτρεξε και τον προαπάντησε και με συνεχείς φιλοφρονήσεις

τον έφερε σε μία ήσυχη γωνιά, σ' ένα μικρό γραφείο, που ο Πέτρος δεν μπορούσε να φανταστεί την ύπαρξή του. Οι δύο τοίχοι σχεδόν καλύπτονταν με δύο βιβλιοθήκες γεμάτες από βιβλία που από τις ράχες, φαίνονταν να καλύπτουν διάφορα θέματα. Ο Πέτρος έριξε μία σύντομη ματιά στους τίτλους. Υπερτερούσαν τα ιστορικά και επιστημονικά βιβλία και άλλα με θέματα επιστημονικής φαντασίας. Τότε απόρησε.. *Ποίος τάχα χρησιμοποιούσε αυτά τα βιβλία.* Κάθισε στην πολυθρόνα που του υπέδειξε ο Βασίλης, με την βεβαιότητα ότι γρήγορα θα λύνονταν αρκετές από τις απορίες του.

«Κύριε Πέτρο, πως πίνετε τον καφέ σας; Ότι καφέ θέλετε μπορώ να σας τον ετοιμάσω σε λίγα λεπτά.»

«Αν είναι έτσι, θα εκτιμούσα ιδιαίτερα ένα καπουτσίνο.»

«Συμφωνούμε σ' αυτό. Με συγχωρείτε όμως για λίγο που θα σας αφήσω μονάχο.»

Ο Βασίλης έφυγε και ο Πέτρος έκανε υπομονή. Ήτανε αποφασισμένος να τον περιμένει. *Δεν βαριέσαι.. είναι ζήτημα ολίγων λεπτών και θ' ακούσω τι έχει να πει. Με την προθυμία που προσφέρθηκε να μ' ενημερώσει, κάτι θα ξέρει..* σκέφτηκε.

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά και ο Βασίλης γύρισε. Απόθεσε ένα δίσκο πάνω στο χαμηλό τραπέζι και πήρε την θέση του απέναντι στον Πέτρο. Ακολούθησαν μερικά λεπτά αμηχανίας, έτριψε τα χέρια του, ήπιε μία γουλιά από τον καφέ του και ξερόβηξε. Ήτανε φανερό πως έψαχνε να βρει τις κατάλληλες λέξεις ν' αρχίσει. Και άρχισε την διήγησή του με το ίδιο ύφος το γλυκό και χαμογελαστό που γέμιζε τον Πέτρο με απορίες και συνεχείς εκπλήξεις για το τι ήταν τελικά ο μπακάλης του

Παρορίου και γιατί ενδιαφέρθηκε τόσο πολύ για την κηδεία των δύο άτυχων κοριτσιών..

«Λοιπόν κύριε Πέτρο..»

«Ένα λεπτό Βασίλη. Ας αφήσουμε το κυριλίκι και ας χρησιμοποιούμε το μικρό μας όνομα. Αυτό θα μας φέρει πιο κοντά και θα νιώθουμε περισσότερο άνετα και οι δύο. Άφησε και τον πληθυντικό σε παρακαλώ..»

Και δοκιμάζοντας τον καφέ του συμπλήρωσε..

«Ωραίος ο καφές που έκανες και τώρα σ' ακούω.»

«Εντάξει Πέτρο. Έχεις δίκιο. Ας μην σε κρατώ άλλο δέσμιον των αποριών σου. Θα σου μιλήσω για την ιστορία που έχεις μπλέξει εδώ και μερικούς μήνες, που από τα μέσα Ιουνίου νομίζω, σε αναγκάζει να ζεις μέσα σε μία διαρκή αγωνία..»

«Συγγνώμη.. που το ξέρεις εσύ αυτό;»

«Πέτρο, μην κρίνεις ένα βιβλίο από το εξώφυλλο. Είμαι ένας μπακάλης του χωριού, αλλά είμαι κι εγώ διπλωματούχος αρχαιολόγος, συμμαθητής της Μίνας. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με την σειρά και θα φτάσουμε κι εκεί.

Θ' αρχίσω από τότε που γνώρισα την Μίνα, από εκείνη την ημέρα που την πρωτοείδα σαν νεράίδα, να μαζεύει βατόμουρα από μία βατουργιά δίπλα στο χείμαρρο. Εγώ ήμουν ένας μικρός βοσκός που έβοσκα τα πρόβατά μου στην αντίπερα όχθη. Από εκεί την είδα και αμέσως την ερωτεύτηκα.»

«Ένα λεπτό σε παρακαλώ. Τι θέλεις να πεις; Ότι εσύ είσαι ο τσοπανάκος που της έριξε το στεφάνι πάνω από το ποτάμι κι

εκείνη στην προσπάθειά της να το πιάσει γλίστρησε κι έπεσε μέσα στο χείμαρρο;»

«Ναι Πέτρο.. εγώ είμαι, που στη συνέχεια έπεσα στο ποτάμι για να φτάσω κοντά της, αλλά παρασύρθηκα από τα νερά του χείμαρρου.»

«Μα οι εφημερίδες γράψανε ότι ο μικρός τσοπάνος και μία γερόντισσα πνιγήκανε στο ποτάμι. Τώρα.. τι να σκεφτώ;»

«Να μην σκεφτείς τίποτε, γιατί θα σου τα πω όλα όπως ακριβώς γίνανε. Δεν θα σου πω τίποτε για τις δύο γυναίκες, γιατί εμένα με παρέσυρε το ρεύμα και δεν είδα τι έγινε πίσω μου.. Πολύ αργότερα έμαθα πως σωθήκανε και στη συνέχεια πως σώθηκε μόνο η Μίνα ενώ η γερόντισσα πνίγηκε και ξαναγύρισε σαν βρικόλακας.»

«Κι εσύ πως επέζησες; Ή κι εσύ γύρισες σαν..»

Ο Βασίλης τον διέκοψε με το γέλιο του και συνέχισε..

«Εγώ κατόρθωσα να κρατηθώ στην επιφάνεια και σιγά σιγά με κατάλληλες κινήσεις να πηγαίνω προς την αριστερή όχθη που ήμουν πιο κοντά. Ξαφνικά όμως το νερό μ' έριξε με δύναμη πάνω στον κορμό ενός πεσμένου δένδρου. Χτύπησα κι έχασα τις αισθήσεις μου. Ξύπνησα στο αγροτόσπιτο ενός ζευγαριού γεωργών που έτυχε να περνάνε 'κείνο το πρωί από το μέρος που βρισκόμουνα αναίσθητος και κατόρθωσαν να με σύρουν έξω. Με έτριψαν, με συνέφεραν και με κράτησαν κοντά τους μέχρι να γίνω τελείως καλά. Όταν είδαν πως συνήλθα τελείως, με άφησαν και γύρισα στους γονείς μου.

Ο πατέρας μου ήταν μηχανικός αυτοκινήτων και είχε στην πίσω αυλή ένα πολύ καλό, όπως άκουγα να λένε, συνεργείο

αυτοκινήτων. Την επόμενη χρονιά πήγα για πρώτη φορά στο δημοτικό σχολείο και τότε εκεί είδα και την Μίνα. Την έφερνε η γερόντισσα και όταν αντελήφθη ότι προσπαθούσα να την πλησιάσω, της άλλαξε σχολείο και την έγραψε στην Μαγούλα. Μετά από αυτό, σχεδόν έχασα τη Μίνα. Την έβλεπα μόνο από μακριά σαν κατέβαινα στην Μαγούλα, χωρίς να μπορώ να την πλησιάσω γιατί η θεία της δεν την άφηνε μονάχη. Έτσι περνούσαν για μένα οι μέρες μου γεμάτες με νοσταλγία και οι νύχτες μου με μοναξιά. Τότε συνέβη κάτι συνταρακτικό για την Μίνα και για μένα.»

«Τι συνταρακτικό...»

«Πάνε σχεδόν είκοσι χρόνια. Η Μίνα είχε γίνει ένα όμορφο κορίτσι που άλλοτε την έφερνε στο σχολείο η γερόντισσα, άλλοτε οι εγγλέζοι γονείς της. Ξαφνικά μία ημέρα ακούσαμε πως οι γονείς της Μίνας χτύπησαν άσχημα σ' ένα τροχαίο ατύχημα και τους μετέφεραν σε κακά χάλια στη Σπάρτη, στην κλινική του Καρολέα.

Εδώ έχω να κάνω μία διευκρίνιση. Σχεδόν όλοι οι κάτοχοι αυτοκινήτων, μηχανών και τρακτέρ της περιοχής έρχονταν στο συνεργείο του πατέρα μου για κάθε ζήτημα που αφορούσε στην καλή ή την κακή κατάσταση των αυτοκινήτων τους. Διέθετε και ένα μικρό ρυμουλκό και με αυτό τραβούσε μέχρι το συνεργείο του όσα αμάξια δεν ήσαν σε θέση να κινηθούν. Μία ημέρα λοιπόν, η τροχαία ειδοποίησε τον πατέρα μου να πάει στις στροφές πριν από το Μυστρά, να ρυμουλκήσει ένα ακινητοποιημένο Land Rover με αγγλικές πινακίδες, που είχε συγκρουσθεί με κάποιο φορτηγό που ο οδηγός δεν σταμάτησε

να τους δώσει βοήθεια. Ο πατέρας μου έφερε το αμάξι με τις αγγλικές πινακίδες στην πίσω αυλή που ήτανε το συνεργείο και τελικά διαπιστώσαμε πως επρόκειτο για το αμάξι των γονέων της Μίνας. Από το χρονικό αυτό σημείο, αρχίζουνε τα πιο περίεργα πράγματα που ακόμη εγώ δεν έχω διευκρινίσει μέχρι σήμερα, παρά την μεγάλη επιθυμία μου.

Όταν ο πατέρας μου εξέτασε το Land Rover, διαπίστωσε ότι δεν είχε απολύτως τίποτε. Ούτε κάποια μηχανική βλάβη ούτε παραμόρφωση από την σύγκρουση, ούτε καν κάποιο γδάρσιμο της μπογιάς που να θέλει μερεμέτι. Η πιο μεγάλη όμως έκπληξη για τον πατέρα μου ήτανε ένα σημείωμα του εγγλέζου οδηγού του Land Rover, που έδειχνε ότι ήτανε πατέρας της Μίνας. Εκεί έλεγε ότι η σύγκρουση οφειλόταν σ' ένα σκυλί, που κανένας μάρτυρας δεν το είδε.

Το τρίτο και πιο περίεργο, είναι ότι κανένας από τότε δεν ζήτησε το Land Rover. Ούτε η Διεύθυνση της τροχαίας στην Σπάρτη, ούτε η Μίνα. Κάθε φορά που ο πατέρας μου τους ρωτούσε τι θα γίνει με το Land Rover, αυτοί απαντούσαν στερεότυπα:

«Κράτησέ το εκεί μέχρι να το ζητήσουν.»

«Και τελικά τι έγινε το αυτοκίνητο;»

«Τι να έγινε.. πίσω είναι και σκουριάζει περιμένοντας κάποιον να το ζητήσει.»

«Κι εσύ που γνώριζες πρόσωπα και πράγματα, γιατί δεν τα έλεγες όλ' αυτά στη Μίνα;»

«Διότι τα περίεργα δεν τελείωσαν. Όταν πήγα στο γυμνάσιο, έχασα τον πατέρα μου και μία τάξη από το σχολείο, γιατί

χρειάστηκε να εργαστώ για να βοηθήσω την μητέρα μου. Τον άλλο χρόνο γύρισα στο σχολείο γιατί η μητέρα μου είπε πως δεν ήτανε σωστό να φυλάω πρόβατα, αφού ήμουν καλός μαθητής. Πουλήσαμε τη στάνη και με τα χρήματα ανοίξαμε αυτό το μπακάλικο που το δούλευε η μητέρα μου, ενώ το συνεργείο του πατέρα μου έμεινε κλειστό. Δεν χαλάσαμε τίποτε, απλά δεν υπήρχε τεχνίτης να το δουλέψει. Η τάξη που έχασα μου στοίχισε πάρα πολύ, αφού με την Μίνα τώρα, είμαστε στο ίδιο γυμνάσιο.. αλλά σε άλλη τάξη ο καθένας. Άλλωστε όλοι στο σχολείο την φοβόμαστε..»

«Και γιατί την φοβόσαστε;»

«Άκουε τη συνέχεια και θα καταλάβεις. Αφού συχωρέθηκαν οι γονείς της, στο σχολείο την έφερνε η γερόντισσα, η οποία την φώναζε *νεράιδα*. Τότε όλοι στο χωριό αναστατώθηκαν. Άρχισαν να ξανασυζητάνε τον πνιγμό του τσοπάνου και της γερόντισσας που πνίγηκαν στο χείμαρρο *Σκατιά*. Αυτό όπως μου το είπες κι εσύ, το είχανε γράψει και οι εφημερίδες.»

«Και γιατί το ξαναθυμηθήκανε;»

«Μα σου το είπα.. μετά τον θάνατο των εγγλέζων, η γριά έφερνε τη Μίνα στο σχολείο, σαν να μην έτρεχε τίποτε. Τότε όλοι αναρωτηθήκανε πως οι εγγλέζοι σκοτώθηκαν χωρίς σύγκρουση και η γερόντισσα να ζει, ενώ είχε από χρόνια πεθάνει. Βγάλανε τότε το συμπέρασμα πως η γερόντισσα είχε βρικολακιάσει και συνεπώς και η Μίνα θα ήτανε αληθινή νεράιδα. Κάτι τέτοια και άλλα ακόμη, αφού τα λέγανε οι μεγάλοι, τα σκεπτόμαστε κι εμείς τα παιδιά και αυτό μας δημιουργούσε αλλόκοτες ψυχολογικές καταστάσεις. Αυτές οι

καταστάσεις επηρέασαν την μετέπειτα ζωή πολλών από εμάς. Έτσι εγώ έγινα διστακτικός απέναντι στα κορίτσια που τόσο πολύ ήθελα ν' ασχολούμαι μαζί τους.»

Ο Πέτρος ακούγοντας αυτές τις απίθανες εκδοχές, πίστεψε ότι πρέπει να ήταν αληθινές. Κάτι τέτοια συμβάντα του είχε διηγηθεί και η Μίνα μέσες άκρες, διάσπαρτα χρονικά, αλλά αν τα έβαζε κανείς μαζί, θα είχε το πάζλ, που τώρα του έδινε έτοιμο ο Βασίλης.

Ήτανε βέβαιος πια, ότι ο αίτιος και αυτής της κατάστασης ήταν η Εκάτη με την σκύλα της. Μα γιατί να σκοτώσει η Εκάτη τους γονείς της Μίνας. Τι της είχανε κάνει; Μήπως αντελήφθη ότι θα έφευγαν και θα έπαιρναν την Μίνα μακριά της, ή μήπως συμβαίνει κάτι βαθύτερο και πιο σοβαρό; Θα έκανε υπομονή. Ίσως αυτή η διήγηση του Βασίλη να του αποκάλυπτε αυτά που για τον ίδιο είναι μυστήρια ανεξήγητα. Θα κρατούσε τις ερωτήσεις του για το τέλος.

Χάρηκε που ο Βασίλης είχε την αφέλεια ή την καλή διάθεση να του αποκαλύψει όλα αυτά τα μυστικά του. Ίσως ακόμη να ζητούσε αδελφή ψυχή να μοιραστεί μαζί του κάτι που μέχρι τώρα πολύ τον ψυχοπλάκωνε. Μέχρι αυτή την στιγμή αυτό που σίγουρα έβγαине, είναι ότι ο παλιός συμμαθητής της Μίνας γνώριζε τον ρόλο που είχε παίζει ο Πέτρος στην ζωή της. Δεν έκρυψε ακόμη το γεγονός, που άλλωστε από την πρώτη στιγμή του αποκάλυψε, πως ήτανε θερμός θαυμαστής της Μίνας και ερωτευμένος μαζί της. Αποφάσισε να μην τον ρωτήσει για τίποτε. Θα έδειχνε ότι τον πιστεύει σε όλα, για να τον πείσει ότι τον εμπιστεύεται και να συνεχίσει την διήγηση.

Παρ' όλο που έβλεπε πως η ιστορία τραβούσε σε μάκρος, θα έκανε υπομονή. Ήθελε να δει, πως συσχετίζει την γερόντισσα με τα γεγονότα και την στάση της απέναντι στη Μίνα.

«Για συνέχισε.. η ιστορία σου αρχίζει να μου γίνεται πολύ ενδιαφέρουσα. Τι έγινε τελικά με τις δύο γυναίκες, μετά τον θάνατο των γονιών της Μίνας;»

«Για ένα διάστημα η ζωή τους συνεχίστηκε έτσι, σχεδόν μέχρι που η Μίνα τελείωσε το λύκειο και ξαφνικά τις χάσαμε. Μάθαμε όμως πως η Μίνα τελείωνε το λύκειο στη Σπάρτη και έμενε στο σπίτι του γιατρού Καρολέα σαν φιλοξενούμενη. Η γερόντισσα στο διάστημα αυτό ζούσε μόνη κλεισμένη στο πυργόσπιτο και μόνο η Μίνα στις γιορτές και τις αργίες την επισκεπτόταν και την φρόντιζε. Από ότι μου έλεγε η μητέρα μου, η Μίνα ερχότανε σχεδόν κάθε Σάββατο στο μαγαζί μας και ψώνιζε, αλλά πάντα μονάχη και πάντα οδηγώντας ένα BMW. Μετά από ένα χρόνο που πέτυχα στις εισαγωγικές εξετάσεις του πανεπιστήμιου, με μεγάλη μου έκπληξη είδα την Μίνα στην Αθήνα, στα έδρανα της φιλοσοφικής σχολής. Σαν αλλοδαπή είχε γίνει δεκτή χωρίς εξετάσεις. Την παρακολουθούσα συνέχεια.. μα αυτό ήτανε όλο. Ποτέ μου δεν ξεπέρασα τους δισταγμούς μου να της μιλήσω. Στο πανεπιστήμιο βεβαιώθηκα πως η Μίνα ήτανε διαφορετική από όλους μας, στην γενική συμπεριφορά της. Σπάνια την βλέπαμε στις αργίες της σχολής. Σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο άφηνε την Αθήνα και ερχόταν στη Σπάρτη. Ξαφνικά την χάσαμε. Δεν την βλέπαμε στις παραδόσεις ούτε στα φοιτητικά στέκια. Είχε διακόψει τις σπουδές της στο τελευταίο έτος και δεν πήρε

τελικά πτυχίο. Σαν γύρισα στο Παρόρι διπλωματούχος πια, συναντούσα την Μίνα σε διάφορες περιοχές ν' ασχολείται κυρίως με λαογραφικές μελέτες. Ξέρω πως κάτι έγραφε και η ίδια, μα δεν τόλμησα κι εδώ, να την πλησιάσω και να την ρωτήσω. Ήτανε τόσο ωραία που με αφοπλίζε με την ομορφιά της. Αυτή όμως η ωραία γυναίκα που είχε ότι ήθελε, κατά βάθος ήτανε δυστυχισμένη. Την παρακολουθούσα διακριτικά για να μην εκτεθώ και την έβλεπα να βολοδέρνει ανάμεσα σε δύο διαφορετικές καταστάσεις που την δίχαζαν..»

«Παραεκτρέπεις. Τι εννοείς; Πως η Μίνα ήτανε διχασμένη προσωπικότητα; Δεν σου επιτρέπω να την κατηγορείς..»

«Πέτρο δεν την κατηγορώ. Με ρώτησες και σου περιγράφω καταστάσεις. Η Μίνα λοιπόν φαινότανε θλιμμένη, σαν κάτι να της έλειπε. Ζούσε δύο ζωές ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς και ξένους ανθρώπους.. την γερόντισσα και τον γιατρό»

«Και η γερόντισσα στο διάστημα αυτό τι έκανε;»

«Μα νομίζω σου είπα. Η γερόντισσα ζούσε μόνη της στο πυργόσπιτο με την συντροφιά μίας σκύλας. Μόνο η Μίνα την επισκεπτόταν. Πίστεψα τότε πως η γερόντισσα φύλαγε στο πυργόσπιτο κάποιο μυστικό. Άρχισα να μελετώ την ιστορία της περιοχής μας, που όπως θα είδες δεν είναι και λίγη. Ξεκινάει πολύ μπροστά και από την γέννηση του Χριστού..»

«Βασίλη, ας μην κάνουμε τέτοιο άλμα στο παρελθόν. Ας παραμείνουμε στα φετινά. Εγώ πως εμπλέκομαι; Πως με έβαλες εμένα στην ιστορία σου;»

«Δεν σε έβαλα εγώ. Μόνος σου μπήκες. Φέτος περί τα τέλη του Ιουνίου, μία Κυριακή πρωί σε είδα με την Μίνα αγκαλιά

πάνω στην καστροπολιτεία του Μυστρά. Αυτό ήτανε κάτι που με πείραξε. Δεν περίμενα να ιδώ την Μίνα αγκαλιασμένη με άνδρα. Θυμάμαι ακόμη τη σκηνή και αναρωτιέμαι πως την έπεισες να φτάσετε μέχρις εκεί και να την κάνεις δική σου. Δείχνατε και οι δύο ερωτευμένοι και παραξενεύτηκα..»

«Παραξενεύτηκες; Μα εσύ είπες πως της έλλειπε ο έρωτας. Γιατί να έχεις τέτοια αρνητική γνώμη για την Μίνα; Η Μίνα ήτανε μία τέλεια και πανέμορφη γυναίκα. Συνεπώς ήτανε καθ' όλα αξιέραστη.»

«Μα ακριβώς γι' αυτόν το λόγο. Αυτές τις γυναίκες δεν τις αφήνουν ν' αγαπήσουν. Όλοι τις κυνηγούν και τις αναγκάζουν να ζούνε μέσα σε διχασμούς και αβεβαιότητες. Στο τέλος όλες γίνονται δυστυχισμένες. Αυτό έπαθε και η Μίνα. Αλλά ας έρθουμε σ' αυτά που λέγαμε. Όταν λοιπόν σας είδα έτσι αγκαλιασμένους να φιλιόσαστε, δεν το άντεξα και σας φωτογράφισα. Εγώ είμαι ο τουρίστας που σας έβγαλε την φωτογραφία πάνω στη καστροπολιτεία του Μυστρά. Βρέθηκα τυχαία εκεί. Σας μίλησα αγγλικά για να μην με αναγνωρίσει η Μίνα και το πέτυχα. Το περιστατικό της φωτογραφίας μπορώ να σου το αποδείξω, γιατί τράβηξα δύο φωτογραφίες. Την μία σας την έδωσα, ενώ την άλλη την κράτησα. Μην αγριεύεις. Θα σου δώσω τώρα και την δεύτερη φωτογραφία αφού τα πράγματα ήρθαν έτσι.»

Ο Βασίλης σηκώθηκε έπιασε από την μία βιβλιοθήκη ένα άλμπουμ και ξαναγύρισε στην θέση του.

«Ιδού και η άλλη φωτογραφία. Πάρε την κι αυτή. Νομίζω σου ανήκει. Σου την δείχνω για να σε πείσω πως ότι θα σου

πω πιο κάτω είναι όλα πραγματικά, στο μέτρο βέβαια που οι γνώσεις μου επαρκούν για να τα έχω ερμηνεύσει σωστά.»

Ο Πέτρος πήρε την φωτογραφία και είδε πως ταίριαζε με αυτήν που είχε και ο ίδιος. Την έβαλε στην τσάντα του, ήπια μία γουλιά καφέ και κοίταξε τον Βασίλη που την στιγμή εκείνη έπινε και αυτός νερό. Δεν άργησε να συνεχίσει..

«Το περίεργο όμως είναι αλλού...»

«Που είναι το περίεργο...»

«Το περίεργο είναι, πως από την ημέρα εκείνη χάθηκε η Μίνα και η γερόντισσα. Αναρωτήθηκα τι να γίνανε και μία ημέρα αποφάσισα να ξεπεράσω τους φόβους μου και να πάω στον πύργο να έχω κάποια απάντηση. Δεν πρόλαβα όμως να πλησιάσω και η σκύλα της γριάς μου επετέθη και μ' έκανε να φύγω. Τον πύργο δεν τον είχα επισκεφτεί όσο ζούσε η γριά, παρ' όλο που δεχότανε ξένους, τους κερνούσε γλυκό και καφέ και τους διηγείτο ιστορίες. Όταν είδα όμως τον πύργο κλειστό και το σκυλί αγριεμένο, κατάλαβα πως κάτι συνέβη στις δύο γυναίκες και σε σένα.

Εκεί που συνήθιζα στη σκέψη αυτή, η μητέρα μου με πληροφόρησε πως ήρθες στο μαγαζί μας με μία μερσεντές και δύο νεαρές ξένες κυρίες. Μετά εσύ πάλι χάθηκες ενώ στη συνέχεια μόνο η μία κοπέλα, η Τζένη, ερχότανε για να ψωνίζει και να τηλεφωνεί.»

«Που τηλεφωνούσε.. την άκουσες καμία φορά;»

«Η μητέρα μου, μου έλεγε πως μιλούσε αγγλικά και πως τηλεφωνούσε πάντα στην Αγγλία. Όταν έφυγε η μητέρα μου, βεβαιώθηκα και προσωπικά πως πράγματι τηλεφωνούσε στην

Αγγλία, γιατί πάντα έπαιρνα την αξία των τηλεφωνημάτων από τον ΟΤΕ, για να πληρώσει. Ας φτάσουμε όμως μέχρι σήμερα. Εσύ πως ξαναγύρισες εδώ;»

«Βασίλη, το βλάκα κάνεις; Εσύ μου έδωσες την εφημερίδα που περιγράφει το κακό που έγινε στο πυργόσπιτο. Η Μίνα δεν είχε άλλον. Είδα στον ύπνο μου το περιστατικό του σεισμού, όπως έγινε. Την είδα ζωντανή να μου μιλάει και να με καλεί πως μ' έχει ανάγκη. Ήρθα και τη βρήκα όπως την είδα. Πεσμένη κάτω και να την κρατά δέσμια ένα δοκάρι της στέγης. Την κρατούσε στη ζωή η σκύλα που ήτανε και αυτή τραυματισμένη..»

«Το πιστεύω. Η Μίνα είναι ένα ισχυρό πνεύμα. Μπορεί να επικοινωνεί με όποιον θέλει αρκεί να είναι στο κατάλληλο περιβάλλον.»

«Καλά ελέγχεις τι λες;»

«Μα τι περίεργο είπα που σε ξένισε;»

«Η Μίνα είναι νεκρή και προ ολίγου είπες πως είναι ένα ισχυρό πνεύμα. Πως γίνεται ένας απόφοιτος πανεπιστημίου να συγχέει τον ενεστώτα με τον αόριστο.»

«Αυτό είναι μόνο;»

«Τι άλλο να είναι; Βασίλη.. τώρα όλα έχουν τελειώσει.»

«Α.. όσο για αυτό.. μην είσαι τόσο βέβαιος.»

«Τι εννοείς..»

«Θα της κάνεις εννιάμερα;»

«Δεν μου απαντάς. Τι σχέση έχουν τώρα τα εννιάμερα; Υπολογίζω να είμαι εδώ μέχρι το Σάββατο και να βάλω έναν ιερέα να της διαβάσει ένα πιάτο στάρι και μία ευχή. Στο χρόνο

που είμαστε μαζί, κατάλαβα πως είχε τη Χριστιανική Πίστη.»

«Ε! τότε το Σάββατο θα τα πούμε. Άκουσε τώρα και την μεγάλη ιστορία. Νομίζω έφτασε η ώρα της.»

«Μην βιάζεσαι. Ας κάνουμε μία μικρή διακοπή αλλά κυρίως ας ολοκληρώσουμε κάθε ενότητα. Θα ήθελα να μου δείξεις το Land Rover του εγγλέζου...»

«Εντάξει. Πάμε στην πίσω αυλή που είναι η παράγκα του συνεργείου του μακαρίτη του πατέρα μου.»

Και οι δύο βγήκαν στην αυλή και περπάτησαν από την πλευρική πρασιά και βρέθηκαν πίσω από το συγκρότημα των κτιρίων. Είχε σκοτεινιάσει μα ο Βασίλης άναψε τα φώτα και τότε ο Πέτρος αντίκρισε ένα Land Rover παλαιού τύπου μα τελείως αχτύπητο. Πουθενά δεν φαινόταν ίχνος σύγκρουσης. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Κάτι τον έσπρωχνε να μπει στο αυτοκίνητο για το οποίο τόσα πολλά του είχε πει η Μίνα. Πως πολλές ημέρες και νύχτες της, τις είχε περάσει μέσα σ' αυτό το αυτοκίνητο. Ο Πέτρος το εξέταζε προσεχτικά λες και κάτι περίμενε να του αποκαλύψει. Γνώριζε πως τα αυτοκίνητα αυτού του είδους δεν αφήνουν ανεκμετάλλευτο ούτε κυβικό πόντο χώρου. Παντού έχουν ντουλάπια και ντουλαπάκια και άλλους μικρότερους χώρους που μπορεί ο ιδιοκτήτης να τους χρησιμοποιήσει για κρυψώνες για να ασφαλίσει χαρτιά ή να βολέψει άλλα αντικείμενα αξίας.

Ο Βασίλης τον κοιτούσε να ψάχνει προσεχτικά και δεν ήξερε γιατί το κάνει αυτό. Τελικά τον ρώτησε..

«Πέτρο τι ψάχνεις να βρεις;»

«Ψάχνω για τίποτε ξεχασμένο, για κάτι που θα μπορούσε να μας δια φωτίσει για το τι έγινε εκείνο το βροχερό πρωινό, όταν οι θεοί γονείς της Μίνας χάσανε την ζωή τους. Δεν μπορεί να έγινε θανατηφόρο τροχαίο ατύχημα με δύο νεκρούς, χωρίς υπαίτιο και χωρίς κάποιο τεκμήριο.»

«Δεν θα βρεις τίποτε. Προηγήθηκα εγώ και δεν άφησα ούτε τρύπα που να μην την κοιτάξω. Ότι βρήκα το έχω μαζέψει σε ένα κιβώτιο και το κρατώ στο μαγαζί. Είχα την ελπίδα πως κάποια ημέρα θα ερχόταν η Μίνα και θα της το έδινα. Ποτέ όμως η Μίνα δεν πέρασε από το μαγαζί, όταν εγώ βρισκόμουν εδώ. Έτσι το σεντούκι μένει εδώ και τώρα πια, που κανένας δεν υπάρχει να το διεκδικήσει, σκέφτηκα να το καταστρέψω.»

«Τι λες Βασίλη. Το διεκδικώ εγώ. Η Μίνα μου είχε αναθέσει να συγκεντρώσω την εργασία του πατέρα της και την δική της και να την αξιοποιήσω. Γι' αυτό είμαι δω και σκάβω από το πρωί στο πυργόσπιτο. Δεν σου είπα πως ψάχνω να βρω τα βιβλία της Μίνας; Έχω μαζί μου κι έναν εκδότη για να τα εκτιμήσει και να δει πόσο ενδιαφέρον παρουσιάζουν.»

«Να σου τα δώσω, μα αυτά δεν είναι βιβλία. Κάτι σκόρπιες σημειώσεις είναι κι ένα σημειωματάριο με διάφορα σχήματα και υπολογισμούς. Θέλεις και το σπουδαιότερο; Όλα είναι στην αγγλική. Δεν νομίζω ο εκδότης να ενθουσιαστεί.»

Ο Πέτρος χωρίς ν' αποκαλύψει τα αισθήματα χαράς που ζαφνικά τον κατέλαβαν, αλλάζοντας θέμα τον ρώτησε..

«Και με το αυτοκίνητο; Τι σκοπεύεις να κάνεις; Γιατί δεν το κυκλοφορείς;»

«Μα πως μπορώ να το κάνω. Δεν έχω χαρτιά ιδιοκτησίας

ούτε άδεια κυκλοφορίας και το αμάξι έχει ξένες πινακίδες. Σκέπτομαι τώρα που έφυγε η Μίνα, να το παραδώσω στην κρατική υπηρεσία του ΟΔΙΣΥ.»

«Μάλλον αυτό να κάνεις. Πάμε στο μαγαζί να μου δείξεις τα χαρτιά; Ανυπομονώ να τα ιδώ.»

«Πάμε. Να που η γνωριμία μας βγάζει κι ένα καλό.»

«Που το είδες το καλό Βασίλη; Χτες είχαμε την κηδεία μίας γυναίκας που και στους δύο μας στο εξής θα λείπει.»

«Λυπάμαι πολύ που σε βλέπω να στενοχωρήθηκες τόσο. Προσπάθησε μέχρι το Σάββατο να το ξεχάσεις. Κι εγώ λυπάμαι, μα μόνο γιατί η Μίνα με την φυγή της άλλαξε τόπο κατοικίας και δεν θα την βλέπω στο Παρόρι.»

«Τώρα χρησιμοποίησες χρόνο μέλλοντα, σαν να είναι η Μίνα στη ζωή και πρόκειται να την ξαναβρείς. Πάλι εννοείς ότι η Μίνα θα γυρίσει;»

«Ακριβώς.»

«Εντάξει.. πρόβλημά σου. Ήσουν ερωτευμένος μαζί της.. και ποίος δεν θα ήταν. Άλλωστε το είπες από την αρχή. Γιατί όμως δεν της μίλησες εδώ ή στο πανεπιστήμιο;»

«Νομίζω σου το έχω πει. Σαν βοσκός, μόλις της το είπα.. βρέθηκα στα θολά νερά του χειμάρρου. Στο Δημοτικό, μόλις η γριά με κατάλαβε.. της άλλαξε σχολείο και αργότερα στο πανεπιστήμιο, φοβόμουν να μπλέξω μαζί της. Μου ενέπνεε θαυμασμό μα και φόβο μαζί. Και ξέρεις κάτι; Όταν σας είδα αγκαλιά να φιλιόσαστε πάνω στο κάστρο, σας ζήλεψα. Τότε αναρωτήθηκα για το τέλος της ιστορίας σας..»

Ο Πέτρος γύρισε και τον κοίταξε με μάτια γεμάτα υπόνοιες

για τι είδους μηνύματα προσπαθούσε να του περάσει. Τότε θυμήθηκε τα λόγια της Μίνας στο πυργόσπιτο: *"..όποιος αγαπήσει νεράιδα πεθαίνει.. μα εσύ μην φοβάσαι, δεν θ' αφήσω ποτέ να πάθεις εσύ κακό.."*

Γύρισε στο Βασίλη και ήρεμος μα γεμάτος θλιβερές σκέψεις αυτή την φορά του απάντησε..

«Βασίλη, η ιστορία τελείωσε την περασμένη Κυριακή. Η Μίνα έφυγε οριστικά για όλους και για μένα που την γνώρισα από κοντά και για όλους τους άλλους που μείνατε μόνο με τον πόθο και τις επιθυμίες σας ανεκπλήρωτες.»

«Σου το είπα και πριν. Μην είσαι τόσο βέβαιος. *Η Μίνα θα ξαναγυρίσει.*»

«Το βιολί σου εσύ. Επιμένεις πως η Μίνα είναι νεράιδα ή κάτι άλλο. Μα το βασίζεις αυτό;»

Ο Πέτρος αυτή την φορά είχε πειραχτεί για καλά. Δεν μπορούσε ν' ακούει αυτόν τον άνθρωπο να κατηγορεί την Μίνα για ξωτικό. Η Μίνα αν έμοιαζε με νεράιδα ήταν μόνο στην ομορφιά. Σ' όλα τ' άλλα, ήτανε μία ποθητή και τέλεια γυναίκα. Όσο και αν ήθελε να κολακέψει τον Βασίλη, σαν τον άκουσε να ξεπερνά τα ανεκτά όρια, δεν μπόρεσε και ο ίδιος να συγκρατήσει την δική του οργή. Τη Μίνα την λάτρεψε και δεν μπορούσε να τον ακούει να υπαινίσσεται μεταφυσικές δυνατότητες της Μίνας.

«Βασίλη.. Μην παίζεις με τον πόνο μου. Η Μίνα.. ήταν απόλυτα φυσιολογική. Οι πράξεις της και τα αισθήματά της ήσαν ανθρώπινα. Άλλα όντα, ανθρώπινα και μη, της είχανε φορτώσει ενοχές και στρεβλές ιδέες από τα μικρά της χρόνια.

Χωρίς μητέρα, μεγάλωσε από έναν μέθυσο πατέρα που από πολύ μικρή την είχε πουλήσει στους Ντίλαν. Η ατυχία της να πέσει στα νύχια μιας παγανίστριας, που την αγαπούσε με τον δικό της τρόπο. Μην ξαναπείς κακό λόγο για την Μίνα. Δεν το θέλω και ίσως αντιδράσω άσχημα.»

«Απολογούμαι. Δεν τα εννοώ έτσι τα πράγματα. Ότι είπα.. δεν σχετίζεται με το τι ήταν ή τι είναι η Μίνα. Η Μίνα είναι ξεχωριστή, διαφορετική γυναίκα. Ένα είναι σίγουρο. Η Μίνα σε έχει αγαπήσει. Λες να σε αφήσει;»

«Έλα τώρα.. ας μην μιλάμε συνέχεια για το ίδιο πράγμα. Μα διάβολε, πιστεύεις στην μετενσάρκωση;»

«Τι σημασία έχει τι πιστεύω εγώ. Σημασία έχει τι πιστεύει η Μίνα. Και αυτό μην το ξεχνάς.»

Και χωρίς να περιμένει απάντηση ο Βασίλης κίνησε να γυρίσει στο μαγαζί. Ο Πέτρος που τον ακολούθησε, πήγε και κάθισε στη θέση που είχε και πριν, ενώ ο Βασίλης που χάθηκε για λίγο, σαν γύρισε είχε μαζί του μία μικρή ξύλινη κάσα.

«Εδώ είναι ότι έχει απομείνει από τους Ντίλαν. Μπορείς να τα πάρεις. Βλέπω το πραγματικό σου ενδιαφέρον κι έχω πεισθεί.. πως πράγματι έχεις την εντολή της Μίνας.»

«Εκτιμώ την χειρονομία σου. Μπορώ ν' ανοίξω την κάσα;»

«Μα ασφαλώς, αφού σου την έδωσα..»

Ο Πέτρος έσκυψε πάνω από το μικρό σεντούκι κι ένιωσε μία συγκίνηση που τον κράτησε για λίγο διστακτικό. Μετά.. σαν αναλογίστηκε τα λόγια του Βασίλη, οι δισταγμοί του έσβησαν και σήκωσε αποφασιστικά το καπάκι. Τότε είδε τα πράγματα που άφησε ο νεκρός πια πατριός της Μίνας. Ένα

ζευγάρι κιάλια, μία πυξίδα, ένα παραλληλογράφο, μερικούς χάρτες της Ελλάδας διαφόρων εποχών, μελάνια διαφόρων χρωμάτων, ραπιντογράφους, δύο τρίγωνα, μία κλίμακα, ένα διαβήτη και στον πάτο πολλές κόλλες χαρτί γραμμένες στην αγγλική. Πάνω από τις κόλλες υπήρχε ένα σημειωματάριο με τις περισσότερες σελίδες του γραμμένες με μαύρο μολύβι. *Τσως για να είναι εύκολο το σβήσιμο* ..σκέφτηκε ο Πέτρος.

Θυμήθηκε τότε, με τρυφερή συγκίνηση τη γλυκιά μορφή της Μίνας. *Μακάρι να είχε βρει η ίδια αυτά τα προσωπικά θυμητάρια του Ντίλαν. Είναι πολύ άδικο να τα βρω εγώ με καθυστέρηση τριών ημερών. Τώρα θα έχω συνομιλητή ένα νεκρό.* Με συντριβή σκεπτόταν το τι θα επακολουθούσε. Θα διάβαζε τις σκέψεις του Ντίλαν, αφού δεν θα μπορούσε να μιλήσει μαζί του. Ο διάλογός τους θα γινόταν μονόλογος και θα ήταν άνισος. Ο Πέτρος θα έπρεπε να δέχεται ή να απορρίπτει όσα ο Ντίλαν έχει καταχωρήσει. Θ γινόταν κριτής και δικαστής ενός νεκρού που δεν θα μπορούσε να του απαντήσει και να υποστηρίξει την γνώμη του. Θα είχε άραγε τη δύναμη να τον δικάσει χωρίς απολογία, για όσα έκανε ή δεν έκανε για την Μίνα; Γιατί αυτή τον ενδιέφερε. Η δουλειά του Ντίλαν είχε ενδιαφέρον και αξία μόνο για τον ίδιο. Το πιο σπουδαίο όμως, δεν θα μπορούσε να του το πει. Τι έγινε το βροχερό πρωινό του τροχαίου ατυχήματος.

«Βασίλη, αναθεωρούμε λίγο το πρόγραμμα; Πέρασε η ώρα και ο εκδότης θα με περιμένει στο ξενοδοχείο. Να αφήσουμε την μεγάλη ιστορία που μου ανέφερες για αύριο το μεσημέρι; Θα φροντίσω να έχω και τον εκδότη μαζί μου για να τον

γνωρίζεις. Θα είμαστε εδώ κατά την μία. Είναι κατάλληλη η ώρα για σένα;»

«Εντάξει είναι, θα σας περιμένω.»

Ο Πέτρος έφυγε φορτισμένος. Δεν ήξερε τι έμελλε να μάθει ακόμη. Τι τάχα θα διάβαζε στις σημειώσεις του άτυχου άγγλου αρχαιολόγου. Τι γνώριζε ή τι ανακάλυψε που δεν έπρεπε να γνωρίζει. Ήτανε η Εκάτη που τον σκότωσε; Και γιατί να το κάνει; Πολλά τα ερωτήματα και πως θα βρει τις απαντήσεις; Ακόμη μήπως και αυτός ο ίδιος δεν πρέπει να γνωρίζει κάτι; Μήπως κινδυνεύει όσο πλησιάζει σε κάποια αλήθεια; Πόσο κοντά άραγε μπορεί να φτάσει σ' αυτή, χωρίς η Εκάτη να του στείλει τα σκυλιά της. Ο Πέτρος τώρα βλέπει πως χρειάζεται την παρουσία της Μίνας, πως έχει ανάγκη την προστασία που του υπεσχέθη. Όσο τα πράγματα συζητιούνται όλο και πιο πολύ, αποκαλύπτονται καινούργιες καταστάσεις. Αυτές οι καταστάσεις φαίνεται να μην είναι αρεστές σε όλους. Φοβάται τώρα πως οι αντιδράσεις θα είναι αναπόφευκτες.

Μία φράση του Βασίλη του τριβέλιζε το μυαλό. *"Μην είσαι τόσο βέβαιος. Η Μίνα θα ξαναγυρίσει."* Πως είναι δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο. Η Μίνα δεν ήταν παγανίστρια ούτε η γερόντισσα είχε κατορθώσει να της αλλοτριώσει την ψυχή. Θυμάται πως δύο φορές την είχε αποκαλέσει μάγισσα που της καταδυνάστευε την ζωή. Πως μπορούσε και η ίδια να ήτανε ένα ξωτικό; Στη Κρήτη, του το είχε αποκλείσει αυτό. Όχι δεν μπορεί. Η σχέση τους ήτανε απόλυτα μέσα σε ανθρώπινα πλαίσια και μέτρα. Αγαπούσε, χαιρόταν, λυπόταν, έκλαιγε και γελούσε φυσιολογικά, όταν είχε λόγο να το κάνει. Τελείωσε

φυσιολογικά και δεν του ζήτησε να μην την κηδέψει με την Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη. Τέλος τάφηκε στον φυσικό λειμών των ψυχών, στο κοινό Χριστιανικό κοιμητήριο. Βέβαια έχει και τις στιγμές των αμφιβολιών του. Με ποίο τρόπο μίλαγε η σκύλα με την Μίνα όταν αυτή βρισκότανε στην Κρήτη; Ίσως να ερχότανε στα όνειρά της. Γινότανε και παλιά αυτό. Στα αρχαία μαντεία οι χρησμοί δίδονταν στον ενδιαφερόμενο σαν όνειρο, κατά την διάρκεια του ύπνου του.

Δεν χωρούσε όμως το μυαλό του η άποψη, πως η Μίνα είχε πνιγεί μαζί με την γερόντισσα και πως είχε ξαναγυρίσει σαν βρικόλακας. Και.. ο Ιωάννης αναφέρει: *"Όποιος πιστεύει σε Μένα δε θα δει τον θάνατο.."* (Ιωάν. 11:26). Και η Μίνα πίστευε. Ο Πέτρος τότε, έκανε το σημείο του σταυρού και ψιθύρισε.. *"Θεέ μου συγχώρεσέ με για τις πολλές αμφιβολίες μου. Δόξα Σοι Κύριε, ότι Σύ εί ή Αλήθεια καί ή Ζωή."*

Έφτασε στο ξενοδοχείο του με βαριά καρδιά. Βρήκε τον Δημήτρη να τον περιμένει στο μπαρ πίνοντας ένα καφέ και διαβάζοντας ένα φύλλο του τοπικού τύπου. Σαν είδε τον Πέτρο έδειξε τη χαρά του.

«Έλα κάθισε. Είχ' αρχίσει ν' ανησυχώ.»

«Δεν θα σε άφηνα ποτέ να φτάσεις σε σημείο ανησυχίας. Δεν μπορώ να ισχυριστώ όμως το ίδιο για τις δικές μου ανησυχίες. Φοβάμαι Δημήτρη πως δεν είναι λίγες. Πέτυχε τελικά ο καινούργιος φίλος μου, ο *μπακαλόγατος* να με κάνει ν' ανησυχήσω πραγματικά.»

«Γιατί τι σου έκανε;»

Ο Πέτρος γέλασε..

«Ηρέμησε. Δεν βιοπράγησε ο άνθρωπος. Μου έδωσε όμως κάτι έγγραφα και φοβάμαι πως απόψε δεν θα κλείσω μάτι. Ο Βασίλης, έτσι λένε τον μπακάλη, είναι και πτυχιούχος της φιλοσοφικής. Μου έδωσε το προσωπικό αρχείο του πατέρα της Μίνας.»

«Μη μου πεις;»

«Τι να μην σου πω, αφού σου το είπα. Έχω στα χέρια μου το αρχικό αρχείο του Τζων Ντίλαν, εκεί που καταχωρούσε τα πάντα. Αυτό θα μου ελαφρώσει την απογοήτευση, εάν δεν μπορέσω να βρω τα βιβλία που αναζητώ.»

«Τότε προς τι το ψάξιμο; Δεν σταματάμε τις έρευνες και να γυρίσουμε στην Αθήνα;»

«Βιάζεσαι και δεν σκέπτεσαι. Σου είπα πως αυτά τα αρχεία είναι οι σημειώσεις του και όχι οι διατυπωμένες έννοιες του ολοκληρωμένου έργου του. Ψάχνουμε για τα βιβλία του, που μου είχε δώσει η Μίνα να διαβάσω.»

«Πέτρο, Αν το έργο του Ντίλαν είναι κάποια επιστημονική εργασία που θα ενδιαφέρει μία μικρή ομάδα ανθρώπων, τότε φοβάμαι πως δεν θα ενδιαφέρει εμένα.»

«Και γιατί δεν θα σ' ενδιαφέρει παρακαλώ;»

«Μα είναι αυτονόητο. Εγώ είμαι επιχειρηματίας. Αποβλέπω στο επιχειρηματικό κέρδος. Εάν το βιβλίο δεν περπατήσει, τότε θα έχω κάνει μία κακή επιλογή που θα μου στοιχίσει σε χρήμα. Η εταιρεία θα ζημιώσει και η μετοχή της στο ΧΑΑ θα κατακυλήσει προς τα κάτω. Το κατάλαβες τώρα;»

«Τώρα τι να σου πω; Πόσα βιβλία εκδίδεις το χρόνο; Για να συμβεί το φαινόμενο που περιέγραψες, πρέπει όλοι οι τίτλοι

της χρονιάς που θα εκδόσεις να μην σου πάνε καλά. Άλλωστε εγώ δεν σκοπεύω να σου δώσω να εκδόσεις στην αγγλική γλώσσα ότι έχει γράψει ο Ντίλαν. Το πρωτότυπο κείμενο θα το παραδώσω στο αγγλικό προξενείο κι εσύ θα εκδόσεις το δικό μου βιβλίο που θα είναι η μετάφραση του έργου που έχει γράψει ο Ντίλαν. Ακόμη μπορεί το βιβλίο να είναι κάποια ημιτελής εργασία που δεν μπορεί να εκδοθεί. Μην βιάζεσαι λοιπόν. Άλλωστε όπως πάνε τα πράγματα, δεν πρόκειται να φύγουμε πριν από το Σάββατο.»

«Γιατί; Τι πρόκειται να γίνει το Σάββατο;»

«Θέλω να κάνω τα εννιάμερα στις δύο κοπέλες. Δεν έχουν άλλον εδώ να δείξει ενδιαφέρον. Εξ άλλου, μου άναψε φωτιές κι αυτός ο μπακάλης στο Παρόρι.»

«Μα γιατί τον ειρωνεύεσαι; Ένα επάγγελμα κάνει κι αυτός και πληρώνει φόρους. Άλλωστε εσύ μου είπες ότι είναι και πτυχιούχος της φιλοσοφικής. Επομένως δεν είναι τυχαίος.»

«Αυτό είναι το ατύχημα. Διότι αν δεν ήταν πτυχιούχος θα τον είχα κάνει πέρα από την αρχή και τώρα θα είμαστε αδέσμευτοι. Έτσι όμως που έχουν τα πράγματα πρέπει να τον περιμένω μέχρι το Σάββατο να μου αποδείξει, λέει, ότι η Μίνα ζει σε κάποιον άλλο κόσμο, ότι ακόμη κι εκεί, μ' αγαπάει και αυτό θα την κάνει να ξαναγυρίσει στα εγκόσμια και σε κάποια στιγμή θα την συναντήσω.»

«Και αυτός, που τα ξέρει αυτά τα πράγματα;»

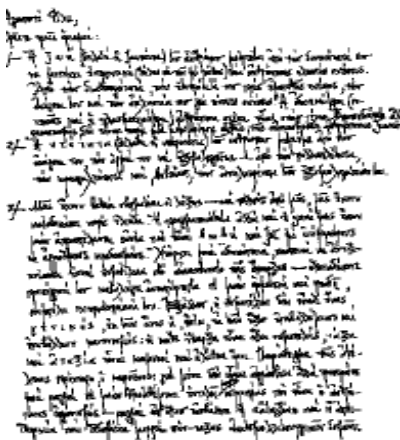
«Ξέρω 'γω που τα ξέρει ο μαλάκας; Ξέρεις τι μου έχει περάσει από το μυαλό;»

«Πως να ξέρω;»

«Δημήτρη κοίταξε, ο μπακάλης είναι ο τσοπανάκος που οι εφημερίδες γράψανε ότι πνίγηκε στο χείμαρρο μαζί με την γερόντισσα. Πως γίνεται τώρα ύστερα από είκοσι χρόνια, να εμφανίζεται ζωντανός, να ξέρει τι κάνω, να μου δίνει πρόθυμα τα χαρτιά του νεκρού εγγλέζου, κι ακόμη το κυριότερο, να ισχυρίζεται ότι η Μίνα με αγαπάει και ότι θα ξαναγυρίσει στη ζωή και θα με συναντήσει. Θέλεις και το πιο κουφό; Το Σάββατο λέει, στα εννιάμερα, θα μου το αποδείξει.»

«Τι να σου πω. Σαν πολύ παραμύθι ακούγεται. Ξέρεις κάτι; Έμπλεξες και μαζί με σένα έμπλεξα κι εγώ. Θέλεις την δική μου γνώμη; Γράψε τα όλα αυτά σε μία δική σου ιστορία και φέρε την να την εκδόσω. Σίγουρα θα περπατήσει..»

«Μαλακίες. Άντε πάμε για φαγητό. Όσο συνεχίζουμε.. σου κατεβαίνουν καινούργιες ιδέες και δεν θα τελειώσουμε ποτέ.»

Μία από τις σελίδες, που βρέθηκαν στο σεντούκι του Ντίλαν

7. η φωνή του νεκρού

*Σ' άλλον ο Φοίβος έδωσε τη δύναμη να ξέρει
και το κακό που έρχεται να βλέπει και να πει,
όμως της Μοίρας τα στερνά,
ούτε μαντείες τ' αποτρέπουν ούτε τα ιερά.*

ΟΜΗΡΟΣ

Λαν τελείωσαν το φαγητό τους οι δύο άνδρες σηκώθηκαν να ανεβούν στο δωμάτιό τους. Τότε ο Πέτρος ζήτησε από τον φίλο του να προχωρήσει, γιατί ο ίδιος είχε να πάρει πρώτα από το αμάξι το μικρό σεντούκι. Δεν του πήρε πολλή ώρα η εργασία αυτή και σύντομα γύρισε κι αυτός στο δωμάτιο με το πολύτιμο κιβώτιο. Το έβαλε στα πόδια του κρεβατιού, πάνω στην μπαγαζιέρα, δίπλα στην μικρή βαλίτσα που είχε φέρει μαζί του. Φόρεσε τις πιτζάμες του και πήρε από το σεντούκι όλα τα έγγραφα που υπήρχαν εκεί και το σημειωματάριο. Τα έβαλε πάνω στο κρεβάτι του και άρχισε να τα συνταιριάζει σε ενότητες. Ήταν μία εργασία άχαρη. Οι κόλλες, ύστερα από είκοσι χρόνια, είχαν κιτρινίσει και μπερδευτεί από τις συνεχείς μετακινήσεις της κάσας στο μαγαζί του Βασίλη. Τον βοήθησε πολύ η αρίθμηση που είχε κάνει ο Ντίλαν και μερικοί συνδετήρες που είχαν συγκρατήσει τα πιο πολλά έγγραφα στη θέση τους. Στο τέλος μείνανε μερικά φύλλα ορφανά, που δεν μπόρεσε να τα συμπεριλάβει σε κάποια ενότητα. *Σκόρπια φύλλα..* σκέφτηκε. Αυτά τα συγκράτησε με έναν συνδετήρα για να τα κοιτάξει τελευταία, όταν μπορέσει.

Ο Δημήτρης στο μεταξύ είχε ξαπλώσει και για όση ώρα τακτοποιούσε τα χειρόγραφα του Ντίλαν, δεν τον ενόχλησε.

Χωρίς να του μιλήσει ο Πέτρος πήρε το σημειωματάριο του Ντίλαν ν' ασχοληθεί πρώτα με αυτό. Ήτανε τυχαία η επιλογή, μιας και το είχε βάλει πάνω από όλες τις άλλες κόλλες σαν ένα είδος *πρες- παπιέ*.

Ήτανε ένα εκατοντάφυλλο τετράδιο που με ένα πλαστικό σπιράλ στην ράχη, συγκρατούσε απλά αχαράκωτα φύλλα χαρτιού και την ίδια στιγμή τα άφηνε να γυρίζουν την σελίδα τους κατά μήκος του σπιράλ με σχετικά μεγάλη ευκολία. Στο εξώφυλλο είχε τρεις λέξεις: John Dealan, Personal.

Ο Πέτρος γύρισε το εξώφυλλο και διαπίστωσε πως το τετράδιο ήταν ένα είδος ημερολογίου. Δεν είχε κανένα πρόλογο και άρχιζε από την πρώτη κιόλας σελίδα. Ο Πέτρος άρχισε να διαβάζει..

5-6 1964

Βρήκαμε έναν μανιάτικο πύργο σαν αυτούς που κτίζανε στην Μάνη οι κάτοικοι της περιοχής. Είναι πολύ παλαιό κτίριο από ποταμόπετρες και το κατέχει μία ηλικιωμένη κυρία που όπως μου φαίνεται έχει περάσει τα εβδομήντα. Μέσα είναι περιποιημένο αλλά οι τοίχοι του θέλουν επισκευές. Μας το ενοικιάζει με το όρο να συνεχίσει να μένει και αυτή στο σπίτι γιατί δεν έχει που να πάει. Δεχτήκαμε, γιατί αυτή η πρόταση της γερόντισσας μας εξυπηρετεί. Της προτείναμε να προσέχει την Μίνα και να την πηγαίνει στο σχολείο όταν δεν θα μπορούμε εμείς. Συμφώνησε και ζήτησε να τρώει μαζί μας και να μπορεί να δέχεται επισκέψεις τουριστών οσάκις κάποιοι θα ήθελαν να ιδούν τα κάδρα της. Είναι χήρα και αυτοδίδακτη ζωγράφος και

στην αίθουσα του ισογείου έχει εκθέσει τα έργα της και οι τουρίστες τα βλέπουν και της αφήνουν κάποιο φιλοδώρημα. Με τον τρόπο αυτόν συντηρείται. Δεχτήκαμε τελικά τους όρους της κι έτσι εγκατασταθήκαμε σε αυτό το πυργόσπιτο, που όπως με πληροφόρησε η γερόντισσα πρέπει να έχει χτιστεί τον ενδέκατο αιώνα. Δεν περιμέναμε να βρούμε σε χρήση ένα τόσο παλαιό κτίριο, όμως το πιάσαμε γιατί το θεωρήσαμε καλή ευκαιρία..

7-6-1964

Η γερόντισσα έχει μία σκύλα που την φωνάζει Εκάτη. Είναι Ένα περίεργο σκυλί. Ακούει και τρώγει μόνο από την ίδια. Η Μίνα της είπε ότι θα την φωνάζει φιντέλ. (Στα γαλλικά σημαίνει πιστή.) Με την μικρή τα πάνε καλά κι έχουν γίνει φίλες. Αυτό, μου είναι πολύ ενθαρρυντικό. Είμαι βέβαιος πως το σκυλί θα την προστατεύει. Χθες πήγαμε με την Κιμ στην καστροπολιτεία. Ήτανε εξαιρετα. Νομίζω πως είναι ότι ονειρευόμαστε. Φοβάμαι ότι τελικά, αυτός ο τόπος θα μας κρατήσει κοντά του.

Η γερόντισσα είναι λίγο περίεργη. Έχει γεμίσει ολόγυρα το καθιστικό με κάδρα βυζαντινών και άλλων αρχαίων ηρώων. Εχτές που την απασχολούσε η Κιμ στην πίσω αυλή, εξέτασα τους πίνακες από κοντά κι έκανα μία τρομερή ανακάλυψη. Γύρισα τυχαία έναν πίνακα από την πίσω πλευρά και τότε διαπίστωσα ότι υπήρχε εκεί και άλλος πίνακας που παρίστανε κάποιον άγιο, από τους αγίους του ελληνικού εορτολογίου. Το πράγμα αυτό με παραξένεψε αφάνταστα και αναρωτήθηκα γιατί να το κάνει η γερόντισσα. Τότε κοίταξα όλους τους πίνακες και διαπίστωσα ότι όλοι είχανε στην πίσω πλευρά τους την εικόνα

κάποιου Αγίου. Αυτό με έβαλε σε πειρασμό και ερεύνησα το θέμα. Οι έλληνες στο σύνολό τους είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι και αυτός είναι ο λόγος που με ξένισε, που η γερόντισσα χρησιμοποίησε σαν βάση των δικών της έργων, εικόνες Αγίων. Φοβάμαι πως η γερόντισσα δεν είναι Χριστιανή, αλλά ίσως πιστεύει ακόμη τον Δωδεκάθεο των αρχαίων ελλήνων. Αλλά πάλι, γιατί να ζωγραφίζει Βυζαντινούς, αφού είναι γνωστό πως αυτοί κυνηγούσαν τους ελληνιστές σαν ειδωλολάτρες.

Σαν το καλοσκέφτηκα έδωσα την εξής εξήγηση. Η γερόντισσα μέχρι τώρα συντηρείται από τους τουρίστες που έρχονται στο Μυστρά για να ιδούν τα ανάκτορα του τελευταίου Βυζαντινού αυτοκράτορα. Ζωγραφίζει λοιπόν θέματα σχετικά με την ιστορία των Βυζαντινών.. πάνω σε παλαιές Χριστιανικές Εικόνες. Έτσι και τα πλαίσια για τα κάδρα της τα βρίσκει έτοιμα, αλλά και το θρησκευτικό της συναίσθημα, στη δική της πίστη ικανοποιεί.

17-6-1964.

Σήμερα βρέχει από το πρωί. Δεν πήγαμε στον Μυστρά αλλά καθίσαμε με την Κιμ στο δωμάτιό μας να τακτοποιήσουμε τα στοιχεία που έχουμε μέχρι τώρα συγκεντρώσει για το κάστρο του Μυστρά. Το κάστρο κτίστηκε...

.....
.....

Τον Πέτρο δεν τον ενδιέφερε η ιστορία του Μυστρά. Την είχε ακούσει τόσο παραστατικά από την Μίνα που ήταν βέβαιος πως ο Ντίλαν δεν θα μπορούσε να προσθέσει τίποτε περισσότερο στην εμπνευσμένη περιγραφή που του έκανε η Μίνα. Πιο πολύ ενδιαφέρον έδειξε στο σημείο που ο Ντίλαν

ανέφερε ότι η Τασσώ συνήθιζε να ζωγραφίζει στο πίσω μέρος των Χριστιανικών Εικόνων. Γιατί τάχα να το έκανε αυτό; Ο Ντίλαν έδινε μία εύλογη αιτία. Μα ήτανε πράγματι αυτή; Και αν είναι έτσι, πού εύρισκε τα εικονίσματα; Οι παλαιές Εικόνες και μάλιστα αυτές που έχουν γίνει με βυζαντινή τεχνοτροπία, είναι πανάκριβες. Δεν είναι δυνατόν η γερόντισσα ν' αγοράζει ακριβά εικονίσματα για να χρησιμοποιεί την ξύλινη βάση τους για τους δικούς της πίνακες. Κάτι άλλο συμβαίνει. Ο Ντίλαν έκανε κάποια νύξη για πίστη της γερόντισσας στους Δώδεκα Θεούς. Συνέχισε στην επόμενη εγγραφή και διαπίστωσε ότι ο Ντίλαν δεν έγραφε κάθε ημέρα αλλά όταν είχε κάτι να πει. Η επόμενη εγγραφή ήταν σχεδόν ένα μήνα μετά..

12-7-1964

Έχουμε μπει για καλά στον Ιούλιο και θέλω να επισημάνω πόσο ζεστός είναι ο μήνας αυτός εδώ στην Λακωνία. Ο ήλιος λάμπει όσο δεν τον είχα ιδεί πουθενά αλλού. Αυτή η λάμψη του ήλιου της Μάνης είναι μοναδική. Εδώ θέλω ν' αναφέρω κάτι που έχω παρατηρήσει με την θερμοκρασία του σπιτιού. Όταν το ενοικιάσαμε στις αρχές του Ιουνίου, έτυχε να είναι μία κρύα ημέρα και έκανε εντύπωση της Κιμ πόσο ζεστό ήτανε το σπίτι. Όταν μου το είπε, το πρόσεξα κι εγώ. Τώρα, δύο περίπου μήνες αργότερα, στο τέλος του Ιουλίου, παρατηρώ πως το σπίτι είναι υπερβολικά ζεστό. Ρώτησα την γερόντισσα, αφού κάνει τόση ζέστη, τι χρειάζεται το τζάκι στο καθιστικό. "Μα γιε μου το ανάβω τις ημέρες του χειμώνα που κάνει κρύο". Λογική η απάντησή της, μα εγώ την θεώρησα απάντηση υπεκφυγής. Δεν

με έπεισε πως αυτό το σπίτι με την θερμότητα που γεννά θα χρειάζεται θέρμανση σε οποιαδήποτε εποχή του χρόνου. Πρέπει κάποια ημέρα να ερευνήσω και αυτό το θέμα.

15-7-64

Σήμερα μου συνέβη πάλι κάτι περίεργο. Οι γυναίκες ήσαν στην κουζίνα και η Μίνα έπαιζε με το σκυλί στο καθιστικό όπου βρισκόμουν κι εγώ, διαβάζοντας εφημερίδα. Σε κάποια στιγμή πλησίασα έναν πίνακα και τον κοίταξα με καλοπροαίρετο μάτι κριτικού. Έτσι για μία φορά ακόμη, βεβαιώθηκα ότι πράγματι η γερόντισσα είχε ένα πηγαίο ταλέντο στην ζωγραφική. Ήταν μία αληθινή λαϊκή ζωγράφος. Έπιασα το κάδρο να το γυρίσω από την πίσω πλευρά να ιδώ ποίος άγιος απεικονίζετο και τότε ένιωσα τη σκύλα δίπλα μου να γρυλίζει, την κοίταξα και τρόμαξα. Σαν άφησα τον πίνακα να ακουμπήσει στον τοίχο, η σκύλα ηρέμησε και ξαναγύρισε κοντά στην Μίνα.

Φοβάμαι πως κάτι περίεργο συμβαίνει με τον πύργο και τα κάδρα. Δεν πρέπει η Κιμ και η Μίνα ν' αντιληφθούν κάτι. Ο ίδιος θα χειριστώ το ζήτημα με κάθε μυστικότητα. Αύριο δεν θα πάρω την Κιμ μαζί μου. Θα κατεβώ στην Σπάρτη μόνος μου.

Ο Πέτρος με τις λίγες σελίδες που διάβασε, κατάλαβε πως είχε στα χέρια του ένα αποκαλυπτικότατο κείμενο, το οποίο όμως πολύ τον κούραζε. Γραμμένο στην αγγλική με μολύβι και με άσχημο γραφικό χαρακτήρα, τον ανάγκαζε συχνά να καταφεύγει στο λεξικό του. Κοίταξε το ρολόι του. Ήτανε περασμένα μεσάνυχτα. Η ώρα των φαντασμάτων σκέφτηκε.

Αναρωτήθηκε μήπως ο Δημήτρης που του έριξε την ιδέα να τα παρατήσουν όλα και να φύγουνε.. είχε δίκιο. Πρέπει να το αναλύσει. Μα για να αναλύσεις όμως μία κατάσταση πρέπει να έχεις δεχθεί τις αρχές της αντικειμενικότητας και της αμεροληψίας. Να μην επηρεάζεσαι από καταστάσεις. Και ο ίδιος αυτή την στιγμή μόνο αμερόληπτος δε θα είναι στις κρίσεις του. Το βλέπει πως προχωρά τελείως συναισθηματικά, παρασυρμένος από τη μεγάλη θλίψη που του συσώρευσε ο άδικος θάνατος της Μίνας.

Η ώρα έτρεχε τώρα για την πρώτη πρωινή. Είχε προχωρήσει αρκετά και την επομένη έπρεπε νωρίς να πάει στους εργάτες. Έσβησε το φως και μπήκε στα σκεπάσματα να κοιμηθεί.

Τώρα όμως διαπίστωνε πως ο ύπνος δεν τον ήθελε. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Όλα αυτά τα γεγονότα των τριών τελευταίων ημερών τον είχαν κυριολεκτικά αναστατώσει. Όλα ξαναγυρίζανε στο μυαλό του και τα σκεπτόταν έντονα. Πάλι και πάλι και πάντα η γλυκιά μορφή της άτυχης Μίνας πάγωνε στην μνήμη του σαν σε οθόνη κομπιούτερ που από κακό χειρισμό κρέμαγε. Τώρα, σχεδόν είναι βέβαιος πως κάτι δεν το χειρίστηκε καλά.

Γύρισε το κεφάλι του ελαφρά στο πλάι και κοίταξε προς το μέρος που κοιμόταν ο Δημήτρης. Τον είχε πάρει ο ύπνος και φαινόταν να κοιμάται αμέριμνος, σαν ένας άνθρωπος χωρίς προβλήματα. Είχε ξεχάσει και τον σεισμό της Καλαμάτας και τον αδελφό του, που φοβόταν να μπει στο σπίτι μετά τον σεισμό, αλλά και τα προβλήματα του Πέτρου στη Μαγούλα, που κρατούσαν και τον ίδιο, δέσμιο στη Σπάρτη.

Άλλαξε πλευρό και φαίνεται πως αυτό ήταν το κλειδί του ύπνου για την στιγμή εκείνη, που βοήθησε την κατάσταση. Μετά από λίγη ώρα είχε αποκοιμηθεί.

Το πυργόσπιτο της Μίνας πριν από το σεισμό.

8. η πρώτη επαλήθευση

... και των θεών τη θέληση κανείς δεν την ξεφεύγει.

ΟΜΗΡΟΣ

Πολύ πρωί κατέβηκαν οι δύο άνδρες στην τραπεζαρία για πρωινό. Ο Δημήτρης είχε κοιμηθεί όλες τις ώρες της νύχτας κι ένιωθε την ευνοϊκή επίδραση του νυχτερινού ύπνου. Είχε όλη την διάθεση να πειράξει τον Πέτρο, μα αυτός έκανε πως δεν καταλαβαίνει και ξεπερνούσε τις προσπάθειες του φίλου του με ευγένεια.

«Δημήτρη, αυτό που εσύ το βρίσκεις αστείο, εμένα σήμερα με έχει οπλίσει με πείσμα να μπορέσω να καταλάβω τι έφταιξε και χάσανε τη ζωή τους τόσοι άνθρωποι. Τα λίγα που διάβασα στο ημερολόγιο του Ντίλαν, αρχίζουν να ρίχνουν φως και να μου ξετυλίγουν το κουβάρι μιάς περίεργης ιστορίας.»

«Αλήθεια.. τι διάβαζες μέχρις αργά;»

«Θα τα μάθεις όλα μαζί, όταν σου φέρω την ιστορία σε χειρόγραφα να την εκδόσεις. Τώρα, βοήθησε αν θέλεις μέχρι το Σάββατο να τελειώσω, για να φύγουμε. Μέχρι τότε θα το νιώθω σαν ιερή υποχρέωση να παραμείνω εδώ.»

Ο Δημήτρης σαν είδε πως δεν ήταν δυνατόν να πάρει καθαρές απαντήσεις, έπαψε να τον ρωτάει. Περιορίστηκε στο πρωινό του και αναρωτήθηκε τι ήταν αυτό που ασκούσε τόση δύναμη πάνω στον Πέτρο που τον ανάγκαζε ν' αφήσει τις δικές του δουλειές και να τρέχει πίσω από φαντάσματα. Τον είχε δει κι άλλοτε έτσι πρεσαρισμένο, αυτό όμως που έβλεπε την τελευταία εβδομάδα, του ήτανε πρωτόγνωρο.

Τελείωσαν το πρωινό τους και σε λίγο βρισκόντουσαν στην πλατεία του Δημαρχείου. Οι δύο εργάτες ήσαν εκεί και τους περίμεναν. Στη συνέχεια όλοι μαζί αποβιβάζονταν στην αυλή που πριν από μερικές ημέρες ήτανε ορθό το πυργόσπιτο μα τώρα, μόνο ένας σωρός ερειπίων έδειχνε τη θέση του. Ο Πέτρος σήμερα θα επιχειρούσε να μπει στο καθιστικό. Στο χώρο αυτό πόσα βιώματα δεν θα του έρθουν στο μυαλό. Οι διάλογοί του με την γερόντισσα. Ο χορός του με την Μίνα που επέμενε να χορεύουν το βαλς του αποχωρισμού.

Τίναξε το κεφάλι του σαν να ήθελε να διώξει αυτές τις σκέψεις από τον εγκέφαλό του και με άδεια μνήμη να ξεκινήσει την σημερινή δουλειά. Σήμερα είχε αποφασίσει να εργαστεί μέχρι το μεσημέρι με τους εργάτες και κατά τη μία μετά το μεσημέρι θα πήγαινε στο μαγαζί του Βασίλη να τον ακούσει να του λέει την ..σπουδαία ιστορία.

«Δημήτρη, την Κυριακή είχες μπει μαζί μου στα ερείπια κάτω από πιο επικίνδυνες συνθήκες. Αν θέλεις να έρθεις μαζί μου σήμερα, μπορείς να το κάνεις. Πάντα όμως υπάρχει το ενδεχόμενο κάποιου κινδύνου.»

Άνοιξε το πορτ μπαγάζ κι έβγαλε τα δύο κράνη και του έδωσε το ένα. Οι δύο εργάτες είχανε τα δικά τους κράνη. Σ' αυτούς έδωσε μόνο τους κασμάδες τους και μετά πλησιάσανε στο μικρό παράθυρο της πρόσοψης που είχε αποκαλυφθεί την προηγούμενη μέρα από τον εκσκαφέα. Αυτό το παράθυρο θα τους έφερνε κατ' ευθείαν στο καθιστικό. Εκεί δεν πρέπει να υπάρχουν μπάζα. Η τοξωτή οροφή του ισογείου είχε κρατήσει το βάρος των μπάζων που συσσωρεύτηκαν πάνω της. Έτσι ο

χώρος αυτός πρέπει να είναι τελείως καθαρός και πιστεύει εκεί να βρει και τα κιβώτια με τα κάδρα που θέλησε να ιδιοποιηθεί η άτυχη Τζένη και την τσάντα με τα βιβλία.

Είπε στον Αχμέτ και στον Οσμάν να τον βοηθήσουν για να περάσει πρώτος το παράθυρο, αφού γνώριζε το χώρο που θα βρισκόταν μετά το πέρασμα από το παράθυρο, αλλά και για να τους ενθαρρύνει να τον ακολουθήσουν μέσα στα ερείπια..

Οι δύο άνδρες τον βοήθησαν και πέρασε πρώτα τα πόδια του και μετά καθιστός στην ποδιά του παραθύρου, κρέμασε τα κανιά του στο εσωτερικό. Σύρθηκε με ελαφρές κινήσεις πάνω στην ποδιά και την επόμενη στιγμή τα πόδια του πάτησαν στο δάπεδο του καθιστικού.

Σαν βρέθηκε όρθιος έφερε την ματιά του ολόγυρα. Είχε κάνει σωστή πρόβλεψη. Ο χώρος ήταν καθαρός. Μόνο η σκόνη είχε καλύψει τα πάντα στο εσωτερικό και οι τοίχοι ήτανε γυμνοί, χωρίς τα κάδρα των αυτοκρατόρων να τους στολίζουν. Φαίνονταν μόνο τα σημάδια που είχαν μείνει από την πολυχρόνια κάλυψη. Κατά τα άλλα, όλα ήταν στη θέση τους όπως τα ήξερε. Το κλιμακοστάσιο είχε γεμίσει με μπάζα που εμποδίζαν την άνοδο προς τους πάνω ορόφους. Η κουζίνα μισογκρεμισμένη στην εξωτερική της πλευρά είχε γεμίσει με μπάζα που φράξανε την κουζινόπορτα και την εμποδίζαν ν' ανοίξει. Το μικρό όφισ του ισογείου ήτανε καθαρό κι έτσι άφηνε ελεύθερη την πόρτα που οδηγούσε στο υπόγειο. Αυτό τον χαροποίησε. Πήγε μέχρις εκεί και δοκίμασε την πόρτα και διαπίστωσε πως λειτουργούσε. Με ένα μικρό τρίζιμο άνοιξε και άφησε ένα ζεστό ρεύμα αέρα να βρει το πρόσωπο του. Δεν

μπήκε μέσα αλλά έριξε μία ματιά από πάνω προς το βάθος της σκάλας. Πάλι το μυστηριώδες ημίφως τον εντυπωσίασε και τον προβλημάτισε. Δεν θα κατέβαινε σήμερα στο υπόγειο. Τον ενδιέφερε το ισόγειο. Την νύχτα εκείνη που αναζητούσε την γερόντισσα είχε προβληματιστεί με την θερμότητα που ερχόταν από μία πόρτα του υπογείου. Δεν την είχε ανοίξει τότε γιατί την έφραζε μία μεγάλη πλάκα. Τώρα που είχε και τους δύο εργάτες μαζί του, θα επιχειρούσε να την ανοίξει και να βρει τι υπήρχε πίσω από την μαρμάρινη πλάκα και το τι προκαλούσε τη θερμότητα που ζέστει το πυργόσπιτο. Ξαφνικά, άλλαξε πάλι γνώμη. Αν εύρισκε τα βιβλία θα τα έπαιρνε και θα σταματούσε κάθε άλλη εργασία. Δεν θα ήταν ανάγκη να κατεβεί στο υπόγειο. Από τις σημειώσεις που βρήκε στο σεντούκι, είχε βεβαιωθεί πως η ανακάλυψη του Ντίλαν ήταν σχετική με τα περίεργα θερμικά φαινόμενα.

Ξαναγύρισε στο καθιστικό και πήγε προς το παράθυρο που τον περίμεναν αμήχανοι οι δύο αιγύπτιοι περιμένοντας την σειρά τους να περάσουν το μικρό παράθυρο. Τους έκανε νεύμα να ανεβούν στην ποδιά ένας ένας και τους καθοδήγησε τα πόδια να πατήσουν στο δάπεδο με ασφάλεια.

Σαν βρέθηκαν όλοι στο εσωτερικό, ο Πέτρος κατέστρωσε ένα πρόγραμμα ενέργειας στο ερείπιο και σαν πρώτη ενέργεια αποφάσισε ν' ασχοληθεί με τους πίνακες και να διαπιστώσει όσα έγραφε ο Ντίλαν στο ημερολόγιό του. Βέβαια ρεύμα δεν υπήρχε μα δεν το είχε και ανάγκη. Λίγο φως ερχόταν από το μικρό παράθυρο αρκετό για να βλέπει κάπως ικανοποιητικά στο εσωτερικό. Ακόμη το διάχυτο μυστηριώδες φως του

πύργου συνέχιζε να έρχεται από την άγνωστη φωτεινή πηγή που δεν είχε ακόμη εντοπίσει. Τα μάτια του άλλωστε είχανε πια προσαρμοστεί στην νέα κατάσταση και κινήθηκε προς το μέρος του καθιστικού που περίμεναν τα τέσσερα κιβώτια μέσα στα οποία η Τζένη είχε συσκευάσει τα κάδρα. Είπε στους δύο εργάτες να ανοίξουν με τα κασμάδια τους το ένα κιβώτιο. Στη συνέχεια τους ζήτησε να βγάλουν έξω το πρώτο κάδρο. Αυτοί πιάσανε το ακραίο κάδρο και το έφεραν έξω από το κιβώτιο. Ήτανε του Κωνσταντίνου ΧΙ του Δραγάση. Τον Πέτρο τώρα τον ενδιέφερε να ιδεί εάν πράγματι στο πίσω μέρος του κάδρου υπήρχε άλλη εικονογράφηση. Γύρισε ανάποδα το κάδρο του τραγικού αυτοκράτορα. Και τότε διαπίστωσε πως πράγματι στην οπίσθια επιφάνεια του κάδρου ήταν ζωγραφισμένη με τέλεια βυζαντινή τεχνοτροπία η εικόνα της Παναγίας της Βρεφοκρατούσας.

Παρ' όλο που η πληροφορία αυτή ερχόταν από τον ατυχή Ντίλαν που δεν είχε κανένα λόγο να μην είναι ακριβής, κατά βάθος επιθυμούσε ο Ντίλαν να είχε διαψευσθεί. Δεν ήθελε να προκύψει αληθινή μία τέτοια πληροφορία, που θα επαλήθευε πως η γερόντισσα χρησιμοποιούσε Χριστιανικές Εικόνες για να ζωγραφίζει βυζαντινά θέματα. Δυστυχώς δεν του βγήκε η επιθυμία. Η Τασώ, παρ' όλο που ήταν ελληνίστρια, ζωγράφιζε πορτραίτα των εχθρών των Θεών του Ολύμπου και όχι τους ίδιους τους Ολύμπιους Θεούς των αρχαίων ελλήνων. Θεώρησε την εξήγηση που έδινε ο Ντίλαν, για τους λόγους που το έκανε, αρκετή. Πρώτη ανάγκη ήταν η ασφάλειά της. Κανένas δεν θα είχε κάτι να πει για μία ταλαντούχα λαϊκή ζωγράφο που

ζωγραφίζει βυζαντινούς αυτοκράτορες. Δεύτερος ανάγκη ήταν η συντήρησή της. Στο Μυστρά ερχόντουσαν τουρίστες που ενδιαφέρονταν κυρίως για την βυζαντινή ιστορία. Για να παρουσιάζουν λοιπόν ενδιαφέρον στους τουρίστες οι πίνακές της, έπρεπε το θέμα τους να είναι ένα από αυτά που περίμεναν να βρουν στο Μυστρά. Και το πέτυχε. Η γερόντισσα είχε κατορθώσει να επιβιώνει με αυτόν τον απλοϊκό τρόπο *παροχής τουριστικών υπηρεσιών*.

Ένιωσε όμως και δεύτερη απογοήτευση. Η γριά Τασώ δεν ήτανε Χριστιανή. Ήτανε εικονομάχος αφού κατέστρεφε τις Χριστιανικές εικόνες και από πίσω ζωγράφιζε τα δικά της θέματα. Σίγουρα ήτανε μία *παγανίστρια*. Άλλωστε σε ένα σχετικό διάλογο που είχανε ένα βράδυ, παρουσία της Μίνας, η γερόντισσα τα έλεγε πότε έτσι και πότε αλλιώς. Τίποτε σαφές και τίποτε καθαρό και συγκεκριμένο. Και οι ελληνιστές που είχανε τους Ολύμπιους Θεούς καλοί και οι Χριστιανοί καλοί. Πως μπορούσε ακόμη η γερόντισσα να είναι Χριστιανή αφού μέχρι τώρα είχε κάνει τόσα εγκλήματα. Και τώρα που βρίσκεται; Ο φορέας της, η σκύλα πέθανε. Μπροστά του εξαυλώθηκε την Κυριακή το πρωί. Η ψυχή της όμως; Το πνεύμα της το εγκληματικό; Ίσως να είναι κάπου εδώ και να παρακολουθεί. Θα προλάβει να φωλιάσει σε κάποιο άλλο ζώο; Γιατί με ανθρώπινη μορφή, αποκλείεται να γυρίσει με τόσα εγκλήματα στο ενεργητικό της.

Ο Πέτρος έδωσε εντολή στους δύο εργάτες να βγάλουν και άλλον ένα πίνακα. Η ίδια κατάσταση και σ' αυτόν. Από την μία μεριά του ξύλινου κάδρου η εικόνα του Μεγ. Θεοδοσίου

και από την άλλη η προσωπογραφία του Αργείου μάντη Αμφιάραου. Οργισμένος έδωσε εντολή στους εργάτες να κλείσουνε το κιβώτιο και να το καρφώσουν όπως ήταν αρχικά.

Αυτήν την λεπτομέρεια της οπισθοζωγραφικής πρέπει να είδε η Τζένη και σκέφτηκε να κλέψει τους πίνακες. Σαν συντηρήτρια έργων τέχνης που ήταν, ήξερε πως σίγουρα αυτοί οι πίνακες θα είχαν ιδιαίτερη αξία στην Ευρώπη. Είτε σαν αγιογραφίες του 10^{ου} αι. να τους πουλούσε, είτε σαν έργα κάποιου νεώτερου έλληνα λαϊκού ζωγράφου, την καλή τιμή την είχε εξασφαλισμένη.

Ξαφνικά σκέφτηκε πως οι δύο αλλοδαποί εργάτες ίσως και να υποπετυδόντουσαν κάποια βρωμοδουλειά. Σίγουρα ήτανε σφάλμα του που τους έβαλε μέσα στο ερείπιο, παρά την πρώτη απόφασή του. Τώρα είδαν πόσο εύκολα βρέθηκαν στο καθιστικό και ακόμη πόσο εύκολα θα μπορούσαν να βάλλουν αυτοί στο χέρι τους πίνακες της γριάς. Τους φώναξε και τους εξήγησε πως δεν αναζητούσαν αυτά τα κιβώτια. Αυτά ανήκαν στην αρχαιολογία και κάθε βράδυ τα φυλάει η αστυνομία.

«Ψάχνουμε για δύο βαλίτσες. Μία μεγάλη μπλε και μία τσάντα που την κρατάμε στα χέρια. Κατάλαβες Χασάν;»

«Ναι αφεντικό, κατάλαβα.»

«Δεν θα μετακινήσετε καδρόνια και πέτρες που δεν θα είναι ελεύθερες. Δεν θα τραβήξετε τίποτε που είναι σφηνωμένο μέσα στα μπάζα. Είναι επικίνδυνο. Κατάλαβες Αχμέτ;»

«Ναι αφεντικό. Κατάλαβα.»

«Εντάξει λοιπόν, αφού και οι δύο καταλάβετε, ξεκινάμε. Εσείς από κεί κι εγώ από δω.»

Τότε οι τρεις άνδρες άρχισαν το ψάξιμο σε ολόκληρη την αίθουσα του καθιστικού. Κοίταξαν παντού, κάτω από όλα τα τραπέζια, στις γωνιές της αίθουσας, στο παραγώνι, σε κάτι κασέλες που χρησιμοποιούνταν για τραπέζια ή για καθίσματα. Τίποτε δεν βρέθηκε. Σαν έφεραν βόλτα ερευνώντας οι τρεις άνδρες, ξαναβρέθηκαν στο σημείο από όπου ξεκίνησαν και με μεγάλη τους λύπη δήλωσαν το αρνητικό αποτέλεσμα της έρευνάς τους.

«Καλά, δεν πειράζει. Αύριο θα ψάξουμε επάνω που είναι οι κρεβατοκάμαρες. Μπορεί να τις μετέφεραν εκεί.»

«Καλά αφεντικό. Και τώρα τι κάνουμε;»

«Τι θες να κάνουμε Αχμέτ; Θα βγούμε έξω.»

Παρέσυρε και τους αιγυπτίους προς το μικρό παράθυρο για να βγούνε στην αυλή. Σαν πλησίασαν στο παράθυρο, τους βοήθησε έναν έναν να ανεβεί στην ποδιά του παραθύρου και να πηδήξει έξω στην αυλή. Στο τέλος βγήκε και ο ίδιος.

Σαν βρέθηκαν πάλι στον ελεύθερο χώρο της αλάνας, οι εργάτες ένιωσαν πιο ασφαλείς με δεν συνέβη το ίδιο με τον Πέτρο. Από το μυαλό του δεν έφευγαν οι πίνακες με τις δύο όψεις. *Τι έπρεπε να κάνει με δαύτους; Η Μίνα έφυγε, το ίδιο και η Εκάτη. Κανείς δεν μπορεί να τους διεκδικήσει τώρα πια νόμιμα. Σωστό θα είναι να τους δώσει στο βυζαντινό μουσείο. Αλλά ας μιλήσει πρώτα με τον στρατηγό. Αυτός, σίγουρα θα είχε να υποδείξει την πρόπουσα λύση. Περίεργο όμως. Χθες είπε πως θα ερχόταν να με δει και δεν το έκανε. Αυτός συνήθως είναι συνεπής στο λόγο του ..σκέφτηκε.*

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την σκέψη του και το κινητό

του τηλέφωνο άρχισε να κτυπά. Το έβγαλε από την τσέπη του το άνοιξε και απάντησε..

«Εμπρός..»

«Πέτρο, ο Γιώργος είμαι. Σου τηλεφωνώ από την Σπάρτη. Ναι στο ζαχαροπλαστείο της Δημαρχίας είμαι. Μπορείς να έρθεις ή έχεις κάποια δουλειά και κωλύεσαι;»

«Δουλειά έχω μα θα μου κάνει καλό να την αφήσω για λίγο και να ιδωθούμε. Άλλωστε έχω ενδιαφέροντα νέα.»

«Καλά λοιπόν. Έλα εσύ εδώ. Οι καφέδες δικοί μου.»

Ο Πέτρος γέλασε..

«Εντάξει Γιώργο, έρχομαι..»

Έκλεισε το τηλέφωνό του και φώναξε τους δύο αιγυπτίους.

«Αχμέτ, Χασάν.. ελάτε να φύγουμε.»

«Γιατί αφεντικό, νωρίς είναι. Μόλις έντεκα..»

«Σου είπα εγώ ότι δεν είναι έντεκα; Τελείωσε η δουλειά για σήμερα. Αύριο πάλι. Είδατε ότι με καλέσανε στο τηλέφωνο να πάω στη Σπάρτη και δεν μπορείτε να εργαζόσαστε μόνοι σας εδώ, χωρίς μηχανικό. Και αφού ο μηχανικός φεύγει, πρέπει να φύγετε κι εσείς. Το μεροκάματο θα το πληρωθείτε.»

Οι αιγύπτιοι μαλάκωσαν όταν άκουσαν πως θα πληρωθούν το μεροκάματο. Και ο Πέτρος από μέρους του ήταν και αυτός ευχαριστημένος. Άρχισαν να ξεδιαλύνονται τα πράγματα σιγά σιγά, αλλά την ίδια στιγμή τα έβλεπε να περιπλέκονται με νέα στοιχεία που έρχονταν στην επιφάνεια. Το τέλος είναι μακριά κι έχει πολύ δρόμο να διανύσει μέχρις εκεί. Τα πράγματα άρχισαν να φωτίζονται κι έχει ακόμα τρία μυστήρια ν' αποκαλύψει. Το γρίφο του Βασίλη, το μυστικό του υπογείου,

και το μυστήριο της Μίνας. Γιατί αρρώσταινε σαν ερχόταν στο πυργόσπιτο και ποία ήταν η σχέση της με την γερόντισσα.

Πήγε προς τον Δημήτρη που διασκέδαζε την μοναξιά του περιμένοντάς τους να βγούνε από τα ερείπια ακούγοντας μουσική από το ραδιόφωνο της μερσεντές.

«Δεν βαρέθηκες να κάθεσαι;»

«Βλέπεις να μπορώ να κάνω κάτι άλλο και δεν το έκανα; Γιατί βγήκατε τόσο νωρίς.»

«Οι καλές δουλειές τελειώνουν γρήγορα. Δεν περίμενα τόσο σύντομα αποτελέσματα. Θα πάμε στην Σπάρτη. Μας περιμένει ο στρατηγός.»

«Και με τους εργάτες τι θα κάνεις;»

«Τι να κάνω; Θα τους πληρώσω και θα τους κατεβάσω και αυτούς στην Σπάρτη. Δεν είναι δυνατόν να εργάζονται μόνοι τους σ' αυτά τα ερείπια. Είναι πολύ επικίνδυνο. Αύριο πάλι θα συνεχίσουμε. Η δουλειά άλλωστε σήμερα ήταν εξαιρετικά αποκαλυπτική. Είναι σοφό ν' αρκείσαι σε όσα μπορείς να σηκώσεις την κάθε φορά. Μετά είναι και τ' άλλο.»

«Ποίο άλλο;»

«Δουλεύουμε παράνομα εδώ. Ούτε ιδιοκτήτες είμαστε, ούτε εντολή έχουμε από κανέναν. Αν μας καρφώσει κάποιος, η πρώτη που θα τρέξει θα είναι η εφορία αρχαιοτήτων. Πρέπει να ερχόμαστε για λίγο, να κάνουμε πολύ σύντομα μόνο μία προγραμματισμένη δουλειά και να φεύγουμε.»

Μπήκανε στη μερσεντές και γύρισαν στην πλατεία του Δημαρχείου. Εκεί ο Πέτρος πλήρωσε τους εργάτες και τους είπε πως την επομένη το πρωί στις οχτώ θα τους έπαιρνε από

το ίδιο μέρος. Στη συνέχεια με τον Δημήτρη προχώρησαν προς την είσοδο του ζαχαροπλαστείου. Στο εσωτερικό βρήκαν το στρατηγό να διαβάζει μία τοπική εφημερίδα της ημέρας.

Ο Πέτρος δεν του άφησε χρόνο να σηκωθεί. Τράβηξε μόνος του δύο καρέκλες και κάθισαν με τον Δημήτρη γύρω από το τραπέζι του στρατηγού.

«Τι γράφει ο τύπος σήμερα Γιώργο; Μας κυνηγά κανένας;»

«Μην αστειεύεσαι. Φαίνεται πως ο φίλος μας ο Παπαδάκης κάτι ήξερε και τα έλεγε. Ένας ευφάνταστος δημοσιογράφος του αστυνομικού ρεπορτάζ, αναρωτιέται γιατί έγινε νεκροψία σε ένα συμβάν σεισμικής καταστροφής, αφού υπήρχαν οι αναφορές τριών σωστικών συνεργειών που με τόση σαφήνεια διευκρινίζονται σε αυτές, όλες οι πραγματικές συνθήκες του θανάτου των δύο άτυχων αλλοδαπών γυναικών.»

«Μα.. αυτό είναι υπέρ ημών.»

«Αυτό ναι, μα άκουσε τι γράφει πιο κάτω.. *"από άτομο που είναι σε θέση να γνωρίζει, η μία αλλοδαπή ετάφη σε ατομικό τάφο πού πλήρωσε το βρετανικό προξενείο, η δε άλλη στον οικογενειακό τάφο του αειμνήστου βρετανού αρχαιολόγου Ντίλαν. Τι άραγε συμβαίνει στο θέμα αυτό;*

Αυτά γράφει ο δημοσιογράφος και να ιδούμε αν το πράγμα έχει συνέχεια.. Και ποίο είναι το άτομο που είναι σε θέση να γνωρίζει; Φαίνεται κάποιος ενδιαφέρεται και αυτό είναι που με ανησυχεί Πέτρο. Πως μπλέξαμε έτσι ξαφνικά και οι δύο.»

«Μην ανησυχείς. Δεν υπάρχει πρόβλημα. Το Σάββατο θα έχουμε γερό άλλοθι. Ο μπακάλης από το Παρόρι γνωρίζει πως ο Ντίλαν είναι νόμιμος πατριός της Μίνας Τζόρνταν και μου

δήλωσε, πως θα έρθει στα εννιάμερα του Σαββάτου. Μπορεί να καταθέσει για την Μίνα, ότι του ζητήσουμε.»

«Από που και ως που ο ..μπακάλης τα γνωρίζει αυτά;»

«Εάν έρθεις και παραστείς το Σάββατο στα εννιάμερα, που σκοπεύω να κάνω θα πληροφορηθείς από πρώτο χέρι την απάντηση..»

«Σοβαρά μου μιλάς;»

«Σοβαρά. Μην ανησυχείς γι' αυτό το θέμα. Αρκεί να μην παρέμβεις στην συζήτησή με τον παντοπώλη.»

«Να και μία καλή είδηση. Στα άλλα θέματα που ερευνάς, τι έκανες; Προχώρησε τίποτε;»

«Πολλά πράγματα βρήκαν την εξήγησή τους. Υπολείπονται κι άλλα ακόμη. Νομίζω όμως πως είμαι σε καλό δρόμο. Μέχρι το Σάββατο ελπίζω να έχω τελειώσει. Δώσε μου αυτή την προθεσμία.»

«Μα στο τηλέφωνο μου είπες πως έχεις ενδιαφέροντα νέα. Ποία είναι αυτά τα νέα;»

«Φαίνεται προτρέχω. Βρήκα τους πίνακες της Μίνας, αυτούς που ήθελε να οικειοποιηθεί η Τζένη. Τώρα αυτοί οι πίνακες γίνανε πρόβλημα για μας, γιατί κρύβουν όπως είναι φυσικό, ένα τεράστιο καλλιτεχνικό και οικονομικό ενδιαφέρον. Αυτό είναι που ανακάλυψε η άτυχη Τζένη και θέλησε να τους κλέψει. Αυτοί οι πίνακες Γιώργο αξίζουν ένα θησαυρό και δεν μας ανήκουν. Σκέπτομαι.. πως θα πρέπει να τους δώσουμε κάπου. Αλλά που; Στους άγγλους δεν θέλω να τους δώσω. Άρπαξαν τα μάρμαρα του Παρθενώνα και δεν τα επιστρέφουν. Είναι κακόπιστοι από κούνια. Έτσι σκέφτηκα το Βυζαντινό

Μουσείο; Εσύ τι λες;»

«Μα απ' ότι μου έχεις πει, όλοι οι πίνακες αντιπροσωπεύουν την γνήσια λαϊκή τέχνη της περιοχής. Μάλλον στην κοινότητα Μαγούλας θα πρέπει να τους δώσουμε.. ή στο Παρόρι. Έτσι τους δίνουμε την ευκαιρία και το κίνητρο ν' αποκτήσουν ένα ενδιαφέρον και ν' αναπτύξουν μία τοπική κουλτούρα. Αυτό νομίζω θα ήτανε η πιο έντιμη και λογική λύση, για να μην φύγουν οι πίνακες από τον τόπο που δημιουργηθήκανε.»

«Αν ήτανε μόνο αυτό, δεν θα είχα καμία αντίρρηση, μα εδώ Γιώργο συμβαίνει κάτι απίστευτο. Αυτοί οι πίνακες έχουνε μία πρωτοτυπία μοναδική. Η γερόντισσα ζωγράφιζε τα κάδρα της πίσω από Βυζαντινές Χριστιανικές Εικόνες. Αυτές οι εικόνες χρονολογούνται από τον 9^ο έως τον 11^ο αι. και η αξία τους είναι ανυπολόγιστη. Είμαι βέβαιος τώρα πως η γριά Τασώ ήτανε παγανίστρια. Ερευνώ να μάθω που εύρισκε αυτές τις Χριστιανικές Εικόνες. Στη μία η ώρα έχω ραντεβού στο Παρόρι με έναν αρχαιολόγο που ελπίζω να με βοηθήσει.»

«Μα καλά, οι πίνακες της γερόντισσας ήσαν εκτεθειμένοι στο πυργόσπιτο σε κοινή θέα. Κανένας μέχρι τώρα δεν είχε προσέξει αυτήν την ιδιαιτερότητα;»

«Έτσι φαίνεται. Στις αίθουσες εκθέσεων, δεν επιτρέπεται να εγγίζουν τα εκθέματα. Η γερόντισσα άλλωστε είχε αναρτήσει μία αρκετά μεγάλη πινακίδα με την ένδειξη "*μην αγγίζετε*".»

Ο στρατηγός κοίταξε το ρολόι του..

«Η ώρα είναι δώδεκα και μισή, τι λέτε πάμε;»

Τότε ο Πέτρος σαν απάντηση, σηκώθηκε πρώτος.

*Ο Όσιος Νίκων εφάρμοσε στην Κρήτη και στην
Μάνη το "όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος.."*

9. λίγη ιστορία

«Ιστέον ότι οι του κάστρου Μαΐνης ουκ εισίν από της γενεάς των προρρηθέντων Σκλάβων, αλλ' εκ των παλαιότερων Ρωμαίων, οι και μέχρι τον νυν παρά των εντοπίων Έλληνες προσαγορεύονται δια το εν τοις προπαλαιοίς χρόνοις ειδωλολάτραις είναι και προσκυνητάς των ειδώλων κατά τους παλαιούς Έλληνας, οίτινες επί της βασιλείας του αοιδίμου Βασιλείου βαπτισθέντες Χριστιανοί γεγόνασι. Ο δε τόπος εν ω οικούσιν εστί άνδρος και απρόσοδος, ελαιοφόρος δε, όθεν και την παραμυθίαν έχουσι».

Κωνσταντίνος Ζ' Πορφυρογέννητος (826 μ.Χ.)

(Από το βιβλίο του: Στο γιο μου τον Ρωμανόν).

Ο Βασίλης περίμενε τον Πέτρο προετοιμασμένος. Είχε φέρει και σημειώσεις από τις πανεπιστημιακές του σπουδές. Ήθελε ακόμη να δείξει στον Πέτρο ότι όσα του έλεγε δεν ήσαν εικασίες αλλά τεκμηριωμένες γνώσεις. Ο Πέτρος πάλι είχε όλη την καλή πίστη να τον ακούσει και σαν επιστήμονα αλλά και σαν τον τοπικό παράγοντα που θα ήτανε πλήρως ενημερωμένος με τις τοπικές ιστορικές παραδόσεις.

Ο Δημήτρης κάθισε μαζί τους αλλά σαν ακροατής. Σε όλη τη διάρκεια της συζήτησης, απόλυτα τυπικός δεν τους διέκοψε ούτε πήρε το μέρος κανενός και ιδιαίτερα του Πέτρου από τον λόγο κυρίως της ολοσχερούς άγνοιας δια το τι ήθελε ο Πέτρος να μοιραστεί με τον Βασίλη σε γνώσεις και ιδέες και τι ήθελε να κρατήσει κρυφό, μόνο για τον εαυτό του.

Ο Βασίλης άρχισε πρώτος.

«Πέτρο, γνωρίζω ότι έχεις γεννηθεί στην Καλαμάτα μα η πατριά σου κρατάει από το Κούμανι. Στο δρόμο από την Καλαμάτα προς την Αρεόπολη, το τελευταίο χωριό που συναντάμε, ήτανε γνωστό με το όνομα Πολιάνα. Το 1929 μετονομάστηκε σε Άγιο Νίκωνα¹ προς τιμή του Οσίου Νίκωνα του "*Μετανοείτε*" που σύμφωνα με την παράδοση έζησε για αρκετό χρόνο σε μία σπηλιά στ' ανατολικά του χωριού, σε μία περιοχή ημιορεινή που βρίσκεται σε υψόμετρο 400 περίπου μέτρων στη Δυτική πλαγιά του Ταΰγετου.

Ο Όσιος Νίκων γεννήθηκε σ' ένα χωριό του Πόντου, κοντά στην Τραπεζούντα στις αρχές του 10^{ου} αι. Φαίνεται πως ήτανε γόνος καλής και εύπορης οικογένειας και από μικρός ήταν αφοσιωμένος στα θεία. Περιφρονούσε τις κοσμικές τέρψεις της εποχής και ζούσε με εγκράτεια επιθυμώντας να αφιερωθεί στο Θεό. Θεωρούσε μάταια τ' αγαθά της εγκόσμιας ζωής και απέβλεπε να κατακτήσει την αιωνιότητα και την σωτηρία, *δια της εν Χριστώ ζωής*.

Έτσι προτίμησε να εγκαταλείψει πλούτη, οικογένεια και πατρίδα και να ακολουθήσει τους δύσβατους δρόμους στην αναζήτηση της μοίρας του. Έφτασε στο μοναστήρι της *Χρυσής Πέτρας*. Εκεί χειροτονήθηκε μοναχός κι έλαβε το όνομα Νίκων. Η παραμονή του στη μονή διήρκεσε μόνο δώδεκα χρόνια διότι οι αναζητήσεις του πατέρα του τον αναγκάσανε ν' αφήσει το μοναστήρι και να καταφύγει στην ερημιά.

Στη συνέχεια, ο Όσιος Νίκων αναλαμβάνει ιεραποστολική δράση και γίνεται ένθερμος κήρυκας του ευαγγελίου. Έκλεινε το κήρυγμά του με την προτροπή "*μετανοείτε*". Από αυτό το

γεγονός του δώσανε την προσωνυμία *"Νίκων ο μετανοείτε"*.

Ο Νίκων, αφού γύρισε σε πολλές χώρες της Ανατολής, έφθασε στη νήσο Κρήτη, όπου παρέμεινε για επτά χρόνια και κατόρθωσε να οδηγήσει πολλούς από τους κατοίκους του νησιού στην Χριστιανική πίστη, έχτισε αρκετές εκκλησίες και χειροτόνησε ιερείς. Για να πετύχει σ' αυτό, χρησιμοποίησε πολλούς τρόπους και μερικές φορές πολύ σκληρούς.

Από την Κρήτη πήγε στην Πελοπόννησο, στην Αττική, στη Βοιωτία και ξαναγύρισε στην Πελοπόννησο που έγινε η κύρια περιοχή της δράσης του. Πέρασε από την Κόρινθο, το Άργος, το Ναύπλιο, τη Καλαμάτα, τη Κορώνη, τη Μεσσήνη και τη Σπάρτη όπου έχτισε δύο εκκλησίες. Στη συνέχεια κατέβηκε στη Μάνη. Τελικά εγκαταστάθηκε την Σπάρτη. Εδώ ο Νίκων ανέπτυξε αξιόλογη δράση. Καθάρισε όλη την περιοχή της Σπάρτης από τους Ισραηλίτες, που με την άσχημη διαγωγή τους επηρέαζαν τον πληθυσμό και γίνονταν εμπόδιο στην προσπάθειά του για τον εκχριστιανισμό των Μανιατών..

Η αγία τράπεζα του μικρού Βυζαντινού ναού των Αγίων Αναργύρων στον οικισμό Κούμανι στηρίζεται πάνω σε μία κολώνα αρχαίου ναού..

Μέχρι και σήμερα, σε πολλές Βυζαντινές εκκλησίες της Μάνης, φαίνονται μαρμάρινα λαξευμένα τεμάχια από αρχαία αγάλματα ή από αρχαίους ναούς, ιδιαίτερα στις περιοχές που έζησε και κήρυξε ο Νίκων. Όπου ο Χριστιανισμός είχε εδραιωθεί, είχανε ήδη χτιστεί Χριστιανικές εκκλησίες με μεγαλοπρεπείς ψιλές και φαρδιές εισόδους. Ο Νίκων διέταξε να κτιστούν οι είσοδοι αυτές και να αφηθεί μία μικρή θύρα, χαμηλότερη του ύψους ενός όρθιου άνδρα, ώστε οι περήφανοι μανιάτες να σκύβουν το κεφάλι μπαίνοντας στην εκκλησία. Τελικά ο Όσιος Νίκων πέθανε 998 μ.Χ. και οι Σπαρτιάτες τον ανακήρυξαν πολιούχο και προστάτη της πόλης των και τον εορτάζουν στις 26 Νοεμβρίου.»

«Βασίλη, γιατί μου την είπες την ιστορία του Νίκωνα;»

«Θα καταλάβεις. Μην βιάζεσαι γιατί αυτά που θα σου ειπώ τώρα, έχουνε σχέση με αυτά που ζητάς. Ο εκχριστιανισμός των Λακώνων είχε αρχίσει από τον 6^ο αιώνα. Το 700 μ.Χ. μελιγγοί, εξερίτες και σλάβοι ήρθαν ειρηνικά έως την Μάνη, αναζητώντας έναν ασφαλή τόπο να εγκατασταθούν μακριά από τη βία των χριστιανών, ίδρυσαν οικισμούς στις πλαγιές του Πάρνωνα και του Ταϋγέτου, ανεμπόδιστοι από τους εκεί έλληνες εθνικούς. τρεις μη χριστιανικές εθνικές κοινότητες, οι έλληνες εθνικοί, οι σλάβοι και οι κάποιοι ελάχιστοι Ιουδαίοι μέσα στην πόλη της "*Λακεδαιμονίας*", ζούσαν για πολλές δεκαετίες χωρίς προστριβές, παρόλο που η κάθε κοινότητα κρατούσε τις δικές της συνήθειες με μία ανεκτικότητα που άντεξε όσο χρόνο έλειπε από την Μάνη η μισαλλοδοξία των Βυζαντινών. Ας τεκμηριώσουμε τώρα αυτά που σου λέγω.

783: Μετά από στρατιωτική προσπάθεια των Βυζαντινών στην ελεύθερη Λακωνία, ο Βυζαντινός *"Πατρίκιος και Λογοθέτης του Οξέως Δρόμου"* Σταυράκιος, κατέστειλε ανταρσία των μη χριστιανών της περιοχής και μετέφερε πολλούς Λάκωνες στην Κωνσταντινούπολη.

Το 800: Απέτυχε απόπειρα του Πατριάρχη Ταρασίου (784–806), να εκχριστιανίσει με την βία όσους Λάκωνες δεν είχανε ακόμη ασπασθεί τον Χριστιανισμό.

Το 849: Ο βυζαντινός στρατηγός Θεόκτιστος Βρυέννιος, κατά διαταγή του αυτοκράτορα Μιχαήλ του Γ' (842–867) με Έλληνοσκύθες και Κουμάνους κατέπνιξε μεγάλη υπερδεκαετή ανταρσία των σλάβων της Λακωνικής.

880-900: Η τελευταία μαζική λατρεία των Ολυμπίων Θεών, από τους απομονωμένους κατοίκους όλης της Λακωνικής, εξασθένησε ακόμη μετά από τις μανιώδεις επιχειρήσεις των Βυζαντινών για εκχριστιανισμό τους. Ο Κωνσταντίνος Ζ' ο Πορφυρογέννητος, έχει γράψει στο σύγγραμμά του «Περί Διοικήσεως της Αυτοκρατορίας» τα εξής:

Για πολλές δεκαετίες, όσοι απόμειναν από τους Έλληνες Εθνικούς ανέβηκαν ξανά στα απρόσιτα σημεία του Ταΰγετου όπου διατηρήσανε πλήρως τον εθνισμό τους καθώς και τους ιδιαίτερους οργανωτικούς τους θεσμούς.»

«Βασίλη, παρατηρώ ότι πλατειάζουμε. Ότι δεν εξυπηρετεί την ιστορία της Μίνας σε παρακαλώ να τα παραλείψεις. Δεν θα γράψω την ιστορία της Μάνης. Συντόμευσε σε παρακαλώ να μπορούμε στα θέματα που απασχολούν εμένα;»

«Σε κατανοώ μα δεν θ' αργήσουμε. Αυτή η λίγο βαρετή

εισαγωγή θα σε βοηθήσει κυρίως να καταλάβεις τα πιστεύω και την δράση της γερόντισσας. Τι ήτανε, τι έκανε και γιατί τα έκανε. Κάνε λίγο υπομονή και θα γίνω πιο ευχάριστος.

Μερικοί εξακολουθούν να πιστεύουν πως ο Χριστιανισμός στη Μάνη διεδόθη στα χρόνια του Βασιλείου Α' του Μακεδόνα. Την αντίληψη αυτή δημιούργησε ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος, ο οποίος έγραψε ότι οι κάτοικοι της Μάνης ονομάζοντο μέχρι την εποχή του, *Έλληνες* γιατί εξακολουθούσαν να είναι ειδωλολάτρες και να προσκυνούν είδωλα όπως ακριβώς και οι αρχαίοι Έλληνες και ότι επί της βασιλείας του Βασιλείου του Α' βαπτίσθηκαν κι έγιναν Χριστιανοί. Δηλαδή μέχρι και τον ένατο αιώνα κατά τον Πορφυρογέννητο οι Μανιάτες ήσαν ειδωλολάτρες.

Στον Ταϋγετο ζούσαν άνθρωποι που δεν ήσαν Χριστιανοί αυτό είναι βέβαιο, είναι όμως εξίσου βέβαιο ότι πολλούς αιώνες προ του Βασιλείου του Μακεδόνα, όχι μόνο είχε διαδοθεί ο Χριστιανισμός στη Μάνη αλλά οι Μανιάτες είχανε καλλιεργήσει και χριστιανική τέχνη, της οποίας τα έργα προκάλεσαν το θαυμασμό των ερευνητών. Τα αποτελέσματα των αρχαιολογικών ερευνών απέδειξαν ότι ο χριστιανισμός έφτασε στη Μάνη όπως σου είπα νωρίτερα, κάπου στο 600. Είναι βέβαιο ότι οι χριστιανικές κοινότητες γίνανε στη Μάνη πολύ νωρίτερα από την εποχή του Βασιλείου του Μακεδόνα, όπως είναι εξίσου βέβαιο, ότι το δέκατο αιώνα ζούσαν στον Ταϋγετο Κουμάνοι (ελληνοσκύθες), μελιγγοί και εξερίτες που δεν είχαν εκχριστιανισθεί. Η περιοχή λοιπόν του Κουτήφαρη ήταν σημαντική και παρουσίαζε ενδιαφέρον για να φωλιάσει

και ο Νίκων που βρήκε αρκετή δουλειά να κάνει. Δεν άργησε να φέρει και τον αδελφό του τον Δήμο που ήτανε ζωγράφος, τον πάντρεψε και παρέμεινε στο Κουτήφαρη. Οι απόγονοι του Δήμου έγιναν κι αυτοί ζωγράφοι και αξιόλογοι τεχνίτες και δημιούργησαν σχολή αγιογραφίας. Ο Κουτήφαρης ήτανε κι αυτός μεγάλος αγιογράφος με δικό του εργαστήρι απ' όπου βγήκανε αρκετοί αξιόλογοι καλλιτέχνες που αγιογράφησαν εκκλησίες στη Μάνη και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Όλη η περιοχή γύρω από το Κουτήφαρη είναι γεμάτη από βυζαντινές εκκλησίες και μοναστήρια όπως ο Άγιος Βασίλειος (12^{ος} αι.) με επιβλητικό τρούλο και αξιόλογες τοιχογραφίες, η εκκλησία των Αγίων Αναργύρων στο Κούμανι (12^{ος} αι.) με τρούλο, καμπαναριό και τοιχογραφίες, ο Προφήτης Ηλίας (12^{ος} αι.) στα Σωματιανά, με τοιχογραφίες του 1280 και άλλοι.

Οι Θαλάμες ήτανε μια από τις πόλεις του *"Κοινοῦ των Ελευθερολακόνων"*. Στο δρόμο από το Οίτυλο προς τις Θαλάμες βρισκότανε και το ιερό Μαντείο της Θεάς των ναυτιλλομένων της Ινούς. Οι χρησμοί του μαντείου, δίνονταν από τη θεά στον ύπνο των ενδιαφερομένων με τη μορφή ονείρου, την ώρα που κοιμόντουσαν μέσα στο ναό. Το μαντείο είχε γίνει πανελλήνια γνωστό και μία φορά το χρόνο καταφεύγανε σ' αυτό και οι Έφοροι της Σπάρτης. Κοντά στο Ιερό ήταν η Ιερή πηγή απ' όπου ανάβλυζε γλυκό νερό. Οι τρεις οικισμοί Θαλάμες Νομισί και Κούμανι είναι τόσο κοντά λες και είναι το ίδιο χωριό. Μόνο που οι παλαιοί ονομάζανε τους οικισμούς τους με το όνομα του γενάρχη της πατρίδας. Έτσι, όταν οι Θαλάμες δόθηκαν στον Κουτήφαρη πήρε τ'

όνομά του, όπως και το Κούμανι που ιδρύθηκε από τους Έλληνοσκύθες Κουμάνους.»

«Μην μου τα λες αυτά. Τα γνωρίζω από την Μίνα. Έλα στα δικά μας γιατί βραδιάσαμε. Έλα στο Παρόρι σε παρακαλώ.»

«Εκεί θα πάμε μα χρειαζότανε να τα πούμε και αυτά για να καταλάβεις που βρισκότανε η Μάνη τον 10^ο έως τον 12^ο αι. Ένας ζωγράφος της σχολής Κουτήφαρη, ίσως και ο αδελφός του Νίκωνα, που στο μεταξύ είχε έλθει στην Σπάρτη, έχτισε το πυργόσπιτο της Εκάτης πάνω σε έναν αρχαίο ναό που τον κατέστρεψε για να γίνει το καλλιτεχνικό εργαστήρι του ζωγράφου, που ζωγράφιζε Χριστιανικές Εικόνες. Βλέπεις την περίοδο εκείνη γινόταν ένα όργιο διωγμών των ελλήνων εκείνων που δεν είχαν γίνει ακόμη χριστιανοί. Αυτούς τους ονόμαζαν αιρετικούς, ή εθνικούς, ή και έλληνες. Όμως

παράλληλα με τους διωγμούς αυτούς γινότανε και κατάστροφή των ιερών και των ναών της Αρχαίας Ελλάδας. Κατόπιν, στην ίδια θέση χτίζανε Χριστιανικές εκκλησίες και άλλα κτίσματα.»

*Μερικοί είπαν πως είδανε
και μάγισσες..*

10.- ο στοιχειωμένος πύργος.

*Η Μοίρα φέρνει το καλό και το κακό σε όλους
και των θεών τη θέληση κανείς δεν την ξεφεύγει.*

ΟΜΗΡΟΣ

Ο Βασίλης ήπια λίγο νερό και συνέχισε..

«Ο αγιογράφος από το Κουτήφαρη πέθανε. Το πυργόσπιτο ερήμωσε και για χρόνια δεν το πλησίαζε κανείς. Του είχε βγει κακό όνομα. Όλοι το λέγανε *στοιχειωμένο* γιατί παρουσίαζε διάφορα ανεξήγητα φαινόμενα. Καθένας είχε να διηγηθεί και μία δική του ιστορία, για στοιχειά που είδε και για σκυλιά που ούρλιαζαν. Και όλοι συμφωνούσαν πως βλέπανε νυχτιάτικα περίεργα αντιφεγγίσματα σαν να κατέβαινε το αστροφώς και να το έλουζε. Μερικοί είπαν πως τη νύχτα βλέπανε φωτιές και στο φως της ημέρας κάτω από τον λαμπρό ήλιο καπνούς και τον πύργο να τρέμει. Άλλοι πάλι είπαν πως είδανε μάγισσες να φτιάχνουν μαγικά παρασκευάσματα που τα βράζανε μέσα σε τζετζέρια πάνω σε φωτιές που καίγανε μόνες τους και δεν σβήνανε ποτές. Τέτοιοι μύθοι κυκλοφορούσαν πολλοί και η τρίχα γινότανε τριχιά, στη φαντασία των ανθρώπων της περιοχής.»

«Καλά αυτά.. δεν είχε όμως κάποιος την περιέργεια να ερευνήσει, τι μπορεί να συνέβαινε ή τι ήσαν όλα αυτά τα στοιχειά και τα περίεργα φαινόμενα;»

«Μερικοί ναι, είχανε και την περιέργεια και την τόλμη να πλησιάσουνε, μα φύγανε κατατρομαγμένοι με την ψυχή στο στόμα, κυνηγημένοι από ένα άγριο σκυλί που είχε φωλιάσει εκεί. Όλοι τους πια πιστεύανε τις φήμες και θεωρούσανε το

πυργόσπιτο πως ήτανε αληθινά στοιχειωμένο κι επικίνδυνο και για αιώνες έμεινε ακατοίκητο. Στο τέλος, του βγάλανε και τ' όνομα: *στοιχειωμένο πύργο* και κανένας ντόπιος δεν ήθελε να κατοικήσει σ' αυτό και πολύ περισσότερο να το κατέχει.

Στη μεγάλη πείνα, τον χειμώνα του 1941, ήρθε η Τασώ με τον άνδρα της. Φτωχοί άνθρωποι και ξένοι στον τόπο μας. Δεν είχανε που να πάνε, δεν ξέρανε τις φήμες που λέγονταν και κουρνιαξανε στο πυργόσπιτο. Κανείς δεν τους εμπόδισε και οι ντόπιοι που γνώριζαν τις ιστορίες του πύργου απορήσανε, πως το σκυλί που ζούσε κει, τους καλοδέχτηκε. Έτσι στη γυναίκα κόλλησαν το παρατσούκλι.. *Εκάτη*, μιας και το σκυλί έτρεχε παντού μαζί της και το πυργόσπιτο.. *Πύργο της Εκάτης*.

Από την μεριά τους, οι δύο ξενόφερτοι δεν ενοχλούσαν κανέναν. Κοιτούσαν να προσαρμοστούν στην κατάσταση που βρήκαν για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Νέοι και οι δύο στην ηλικία, στην αρχή ζήτησαν να κάνουν κανένα μεροδούλι, μα όσο κι αν ήσαν πρόθυμοι για δουλειά, οι ντόπιοι τους κοιτούσαν με υποψία και κανένας δεν τους έπαιρνε στη δουλειά του. Η αιτία ήτανε το ότι ζούσαν στο στοιχειωμένο πύργο. Τότε κι αυτοί κάνανε πως δεν καταλάβαιναν. Κλείσανε τ' αφτιά τους στα κρυφομιλήματα και κοίταζαν την δουλειά τους. Φρόντισαν να επισκευάσουν το πυργόσπιτο κι έκαναν δικές τους δουλειές. Η γυναίκα ήταν αυτοδίδακτη ζωγράφος και ο άνδρας της ερασιτέχνης ερευνητής αρχαίων μνημείων. Πολλοί τέτοιοι ύποπτοι ερευνητές έρχονται και ψαχουλεύουν στα ερείπια της καστροπολιτείας με την ελπίδα πως θα βρουν κάποιο αρχαίο αντικείμενο με αξία. Φαίνεται όμως πως και οι

δύο τους ήσαν ακόμη δωδεκαθεϊστές. Στον πύργο, η Εκάτη βρήκε τις εικόνες του αγιογράφου που κατείχε το πυργόσπιτο πριν από αυτούς και άρχισε τότε να ζωγραφίζει στο πίσω μέρος των εικόνων αυτών, δικά της έργα με βυζαντινά θέματα. Τα κρέμασε στους τοίχους του καθιστικού, τα έδειχνε στους τουρίστες και τους έλεγε και την ιστορία των εικονιζόμενων. Στη συνέχεια μ' ένα κέρασμα, καφέ ή γλυκού του κουταλιού, αυτοί την φίλευαν με μικροποσά και έτσι διαβίωναν.

Ο άνδρας της *Εκάτης*, ήτανε ένας ήσυχος και αδιάφορος ψηλός άνδρας, που πάνω σ' ένα μουλάρι πήγαινε καθημερινά στο κάστρο του Μυστρά κι έψαχνε. Με τον εμφύλιο πόλεμο κάποιοι για άγνωστο λόγο τον σκότωσαν. Από εδώ τα πράγματα μπερδεύονται. Άλλοι είπανε πως ήτανε ατύχημα και μερικοί πως αυτός ο καψερός, βρήκε κάτι στα κάστρα και το φονικό έγινε για να του το πάρουν. Ήτανε μία εποχή ανώμαλη, που οι μισοί λοξοκοίταζαν τους άλλους μισούς για διάφορες αιτίες. Τα φονικά δεν ήτανε σπάνια. Της είπανε τότε πως ήταν ατύχημα, μα η Εκάτη δεν το πίστεψε. Το έψαξε το πράγμα, βρήκε τους φονιάδες και πήρε γδικιωμό πριν από δύο μήνες. Όλα τ' άλλα, νομίζω τα ξέρεις.»

Ο Βασίλης τελείωσε εδώ και κοίταξε τους δύο ακροατές του περιμένοντας κάποια συμπληρωματική ερώτηση. Κανένας όμως δεν κινήθηκε να τον ρωτήσει κάτι. Και οι δύο μένανε σιωπηλοί. Και οι δύο αναλογίζονταν διαφορετικά ο καθένας πράγματα.

Ο Πέτρος είχε πέσει σε βαθύ στοχασμό. Για αρκετή ώρα ξαναπέρασαν από το μυαλό του οι διηγήσεις της Μίνας για

την θεία της, για τους φόβους της και για τη σχέση της ίδιας με αυτή τη μυστηριώδη γερόντισσα, που από μέρα σε μέρα αποκαλυπτόταν στον Πέτρο σαν μια τρομερή γυναίκα. Τώρα ο Βασίλης έκανε τα πράγματα χειρότερα. Τα πιο πολλά που άκουσε του ήσαν γνωστά, αλλά τα πληροφοριακά στοιχεία για το πυργόσπιτο, τον ενόχλησαν. Σκέπτεται πως τώρα θα είναι πιο πολύ ενδιαφέρον να βρει το μυστικό του υπογείου, παρά τα βιβλία της Μίνας. Δεν μπορεί.. κάτι συμβαίνει εκεί. Κάτι που να δικαιολογεί την θέρμη που αναδύεται από τα σπλάχνα του, τις φωτιές που βλέπανε οι γείτονες τη νύχτα και το τρεμούλιασμα του πύργου στη κάψα του καλοκαιριού.

"Αύριο θα προσπαθήσω να περάσω από πάνω, όπως έκανα την Κυριακή το πρωί. Στο καθιστικό δεν υπήρχανε βαλίτσες ή κάποια χειραποσκευή που να χωράει τα βιβλία. Μάλλον η Μίνα πρέπει να είχε ανεβάσει τις αποσκευές της στο δωμάτιό της στον πρώτο όροφο. Εκεί πρέπει να επιμείνω.. Αν και αύριο το πρωί δεν βρω κάτι, τότε θα κατεβώ στο υπόγειο."

..σκέφτηκε.

Ο Δημήτρης, είχε μείνει εκστατικός. Για πρώτη του φορά άκουγε μανιάτικη ιστορία και την ίδια στιγμή την ζούσε. Άθελά του και από τυχαία σύμπτωση έγινε και ο ίδιος τώρα ένα πρόσωπο που δρούσε και βίωνε τα γεγονότα. Άκουγε τον Βασίλη να ξετυλίγει το νήμα της ζωής της γερόντισσας και τώρα αναρωτιέται, πως έγινε και στο χρόνο που φύλαγε τους αιγυπτίους εργάτες στα ερείπια του πύργου, δεν ξεπετάχτηκε μέσα από τα χαλάσματα η τρομερή Εκάτη με το σκυλιά της, να τον κατασπαράζουν. Την απορία του αυτή την εκδήλωσε μ'

ένα ξέσπασμα προς τον Πέτρο, τόσο ξαφνικό που τον έκανε ν' αφήσει τους συλλογισμούς του.

«Φίλε μου.. σε τι ιστορίες μ' έμπλεξες;»

«Τι.. ιστορίες;»

«Ιστορίες για αγρίους. Πέτρο.. κι εσύ ταξιδεύεις. Λέγω.. θα προλάβουμε τελικά να γυρίσουμε στο σπίτι μας, ή τη Δευτέρα ο στρατηγός θα φροντίσει και για την δική μας κηδεία;»

Ο Πέτρος που αμέσως συνήλθε, αγριοκοίταξε το φίλο του σαν να του έλεγε.. *"Δημήτρη, κόψε τις μαλακίες"*. Μετά κοίταξε το ρόλοι του. Ήτανε περασμένες επτά. Ήχασε την παρατήρηση του Δημήτρη και του είπε αόριστα:

«Πέρασε η ώρα. Αν δεν έχεις άλλη ερώτηση, έχω εγώ. Τι λες πάμε;»

«Πάμε γιατί άρχισα να νιώθω πως δεν είμαι ..έλληνας. Πως διάβολο δένει αυτό το ανακάτεμα των ιστορικών γεγονότων που άκουσα, με την απίθανη πραγματικότητα που ζούμε αυτές τις ημέρες. Εσύ σίγουρα, θα το γράψεις το βιβλίο, αλλά εγώ σκέπτομαι πόσα τάχα αντίτυπα θα πουλήσω στην πρώτη του έκδοση. Εσένα Βασίλη, τι να σου πω.. όσα ενδιαφέροντα μας είπες σήμερα, δεν τα είχα ακούσει σε κανένα σχολείο. Παρ' όλο που με τρόμαξες, νιώθω τυχερός που σε γνώρισα.»

Ο Βασίλης τον ευχαρίστησε για την κολακεία και στη συνέχεια χαιρέτισε και τον Πέτρο και του είπε πως θα ήθελε να τον έβλεπε και την επομένη μέρα.

«Κι εγώ το θέλω Βασίλη. Με την πρώτη ευκαιρία θα το επιδιώξω. Εμείς πρέπει να πηγαίνουμε. Απόψε σκοπεύω να ασχοληθώ με τα χαρτιά του Ντίλαν. Μου άνοιξες δουλειές και

καταλαβαίνεις. Με περιμένει ξενύχτι.»

Οι δύο φίλοι φύγανε προβληματισμένοι. Στη διαδρομή προς το ξενοδοχείο τους δεν πολυμίλησαν. Ο Πέτρος βιαζόταν να επεξεργαστεί τις σημειώσεις του Ντίλαν, ενώ ο Δημήτρης σχεδόν αδιάφορος για τις ιστορίες του Βασίλη, σε μία στιγμή έτριψε το στομάχι του. Ο Πέτρος που τον είδε τον ρώτησε με κατανόηση.

«Πείνασες Μίμη; Θέλεις να φάμε στο ξενοδοχείο ή να πάμε στο Γύθειο για ψάρι;»

«Ε!.. όχι ενενήντα χιλιόμετρα, πάει κι έλα, για ένα ψάρι. Πάμε στο ξενοδοχείο. Που ξέρεις άλλωστε.. μπορεί να βρούμε ψάρι και εκεί. Άσε που ο Βασίλης μας χόρτασε με παραμύθι. Που τα βρήκε όλα αυτά;»

«Δεν ήταν όλα παραμύθι. Τα πιο πολλά τα γνώριζα, αλλά τον άφηνα να τα λέει για δύο λόγους. Ο πρώτος .. για να μην του διακόψω *το σερί* και ο δεύτερος.. για να διασταυρώσω τις δικές του πληροφορίες με αυτές που έχω από την Μίνα.»

«Και τι διαπίστωσες;»

«Διαπίστωσα πως η Μίνα μπορεί να μη μου τα έλεγε όλα, αλλά όσα μου έχει πει, είναι αληθινά. Αυτό το κορίτσι ήταν γεμάτο από ειλικρίνεια, αλλά και από μία εσωστρέφεια ανεξήγητη. Τίποτε δεν μου έλεγε αν δεν την ρωτούσα ή αν η ίδια δεν έκρινε ότι την εξυπηρετούσε. Το ίδιο κάνει και ο Βασίλης. Μόνο που αυτός είναι δόλιος. Την μεγάλη αλήθεια την κρύβει. Σκόπιμα δεν μας τα λέει όλα.»

Στο ξενοδοχείο, τράβηξαν κατ' ευθείαν στο εστιατόριο όπου τους περίμενε μία ευχάριστη έκπληξη. Ο σερβιτόρος

τους διαβεβαίωσε ότι είχαν ωραίο φρέσκο ψάρι που θα μπορούσε να τους το ετοιμάσει σε λιγότερο από μισή ώρα.

«Εντάξει φίλε μου. Βρες δύο μεγαλούτσικες τσιπούρες και κάμε τες ψητές στη σχάρα. Σαλάτες κι όλα τα συναφή.»

«"Τα συναφή" ..μου άρεσε. Τι τάχα περιμένεις να σου φέρει ο σερβιτόρος με την *ατάκα* αυτή;»

«Θα σου πω, αλλά θα βάλουμε ένα μικρό στοίχημα. Αν το κερδίσω.. θα με συνοδεύεις κάθε μέρα στα ερείπια χωρίς να γκρινιάζεις. Αν το χάσω.. θα έρχεσαι μόνο σαν το θέλεις.»

«Έγινε. Λέγε μου λοιπόν..»

«Λοιπόν, με.. *τα συναφή*.. θα φέρει το κουβέρ, το νερό, μισό κιλό κρασί, αφού ξέρει πως κρασί του ζητάμε κάθε φορά, θα φέρει ψωμί καψαλισμένο και λαδολέμονο.»

Ο σερβιτόρος δεν άργησε να γυρίσει με μία χωριάτικη σαλάτα, το κρασί, το ψωμί καψαλισμένο και τους έδωσε και την πληροφορία πως και τα ψάρια δεν θ' αργήσουν.

«Μήτσο.. έχασες. Ετοιμάσου λοιπόν για αύριο, γιατί θα ξεκινήσουμε πρωί.»

Ο Δημήτρης γέλασε..

«Ξέρεις πως αύριο θα ερχόμουν μαζί σου, είτε κέρδιζα είτε έχανα. Αν θέλεις τα δικά μου συμπεράσματα, είναι ότι έχεις μπλέξει άσχημα σε μία ιστορία που θα τραβήξει σε μάκρος. Τώρα ποία Θεά μ' έφερε κι έμπλεξα κι εγώ μαζί σου, δεν το γνωρίζω.. αλλά θα περιμένω. Σίγουρα θα είναι χθόνια, αφού ο σεισμός μας ένωσε. Ελπίζω να βγεις αληθινός και να τελειώσουμε το Σάββατο, όπως είπες και στον στρατηγό.»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του ο Δημήτρης και

το κινητό τηλέφωνο του Πέτρου άρχισε να χτυπά. Ο Πέτρος διαπίστωσε ότι ήτανε από τον στρατηγό.

«Μήτσο, τι ήθελες και το μελέτησες. Ο στρατηγός είναι. Καλησπέρα Γιώργο, τι νέα έχουμε;»

«Καλησπέρα και σε σας. Τα νέα Πέτρο, δεν είναι τόσο ευχάριστα. Αύριο στις έντεκα πρέπει να είμαστε στην Γεν. Δ/ση Χωροφυλακής στη Σπάρτη. Έγινε η καταγγελία πως η Τζένη στη νεκροψία βρέθηκε να φέρει δαγκανιές από ζώο. Ίσως από κάποιο σκυλί. Ο ειδικός επιστήμων μας την έφερε.»

«Δεν νομίζω Γιώργο πως πρέπει ν' ανησυχούμε. Η Τζένη ήταν αγγλίδα και εκπρόσωπος του βρετανικού προξενείου ήτανε παρών στην κηδεία. Γιατί ο ειδικός επιστήμων δεν το ανέφερε σ' αυτόν;»

«Αυτό είναι μόνο;»

«Ασφαλώς. Έχεις κάτι άλλο υπ' όψιν σου;»

«Όχι βέβαια, τι να έχω.»

«Κοίταξε.. θ' αφήσεις εμένα να μιλήσω. Θα καταθέσω ότι είδα, σαν έφτασα στο πυργόσπιτο και θα είναι το ίδιο με ότι κατέθεσα στα σωστικά συνεργεία. Εσύ μόνο να δείξεις πως δυσαρεστήθηκες με την πρόσκληση και να τους δηλώσεις πως κακώς καλούν εμάς για ερωτήσεις. Η Τζένη ήταν αλλοδαπή και την κηδεία των δύο κοριτσιών την έκαναν οι βρετανικές αρχές. Πάμε κει, τους ακούμε και ανάλογα τους απαντάμε.»

«Εντάξει Πέτρο στις 10.30 στο Δημαρχείο. Καληνύχτα.»

Και γυρνώντας προς τον Δημήτρη συνέχισε..

«Μήτσο, παραπονιέσαι συ.. τι να πει ο στρατηγός που του έχω φορτώσει του κόσμου τις έγνοιες.»

«Ο στρατηγός βρίσκει απασχόληση για να γεμίζει τις κενές ώρες του, εμείς που κλείσαμε τα γραφεία μας και κυνηγάμε φαντάσματα, δεν ξέρω τι παριστάνουμε και γιατί το κάνουμε.»

Ο Πέτρος τότε αναλογίστηκε πως ο Μήτσος είχε δίκιο. Είχε αφήσει τις δουλειές του στο Λουτράκι και το γραφείο του στην Αθήνα και κανείς δεν γνώριζε που βρίσκεται. Δεν τον ανησύχησε όμως ιδιαίτερα η κατάσταση αφού στο παρελθόν είχε φερθεί κατά τον ίδιο τρόπο.. *"Αν με χρειαστούν θα με καλέσουν στο κινητό."* ..σκέφτηκε και χαμογέλασε.

Στη συνέχεια απάντησε στο φίλο του..

«Μήτσο.. προάγουμε τη γνώση. Πόσοι έλληνες έχουνε βιώσει αυτά που ζούμε 'μείς τώρα. Ας βγούμε αλώβητοι και κάποτε θα τα γράψω όλα. Να είσαι βέβαιος πως θα εκδόσεις το πιο απίθανο θρίλερ.»

«Να το ιδώ και να μην το πιστέψω.»

Ο Πέτρος δεν του απάντησε γιατί ο σερβιτόρος φάνηκε στο βάθος φέρνοντας τα ψάρια. Όταν μιλάνε τα πιρούνια, τα χείλη σωπαίνουν και οι δύο φίλοι φάνηκε πως πεινούσαν αρκετά. *Εν τούτοις*, ο Πέτρος με την σκέψη πως απόψε θα εργαζόταν μέχρι αργά, ήταν συγκρατημένος με το φαγητό. Έφαγε μόνο το ψάρι χωρίς ψωμί και απέφυγε να πει κρασί.

Στο δωμάτιο νιώσανε μία ευχάριστη ζεστή θαλπωρή να τους αγκαλιάζει τα κορμιά. Ο Δημήτρης κουρασμένος αρκετά και με βαρύ το στομάχι έπεσε για ύπνο και μετά από λίγο τον πήρε ο ύπνος. Δεν συνέβη όμως το ίδιο με τον Πέτρο. Αυτός έβαλε τις πιτζάμες του και έβγαλε από το σεντούκι όλα τα χαρτιά και το σημειωματάριο του Ντίλαν και τα άπλωσε πάνω

στο κρεβάτι του. Τα έψαξε για λίγο και τα έβαλε σε σειρά προτεραιότητας για μελέτη. Μετά πήρε το ημερολόγιο. Θα συνέχιζε από την σελίδα που είχε μείνει.

*Γεωμετρικό δέσιμο των ιερών τόπων της Αρχ.
Ελλάδας με κανονικά γεωμετρικά σχήματα.*

11. ευθείες, τρίγωνα, κύκλοι και πολύγωνα

"Αεί ο Θεός ο Μέγας γεωμετρεί."
($\pi = 3.14159\dots$)

18-7-64

Από το πρωί δεν σταμάτησε η βροχή. Είναι περίεργο να βρέχει στα μέσα του καλοκαιριού. Και στο Λονδίνο συμβαίνει αυτό. Δεν θ' ανεβώ σήμερα στο Μυστρά αλλά θα κατεβώ στη Σπάρτη. Ανακάλυψα πως στην Δημοτική βιβλιοθήκη υπάρχουν πολλά ιστορικά βιβλία στην αγγλική. Θα πάω μόνος. Η Κιμ θα μείνει εδώ να μπορέσει να μάθει τίποτε σχετικό για τα "μυστήρια" της γερόντισσας.

.....

.....

19-7-64

Δεν γελάστηκα.. Στη βιβλιοθήκη βρήκα αρκετές πληροφορίες για το πώς οι αρχαίοι έλληνες επέλεγαν τις θέσεις των διαφόρων πόλεων, των μαντείων και των άλλων ιερών τους. Ζήτησα να κοπιάρω μερικές σελίδες που βρήκα ενδιαφέρουσες αλλά δεν μπόρεσα. Δεν είχανε στην βιβλιοθήκη στη διάθεση των αναγνωστών, φωτοαντιγραφικό μηχάνημα. Έτσι μελέτησα μόνο και γράφω με το χέρι απόψε αυτά που έχω συγκερατήσει από την μελέτη μου. Θυμάμαι..

Εδώ σταματούσε το χειρόγραφο του Ντίλαν. Θα νόμιζε κανείς πως έλλειπε κάποια σελίδα. Όχι όμως. Στο πίσω μέρος υπήρχανε καρφωμένες μερικές ακόμη κόλλες. Ο Πέτρος τις ίσιωσε στο γόνατό του και συνέχισε τη μελέτη:

Η ΙΕΡΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Οι αριθμοί, σπουδαία στοιχεία αλήθειας κατά τους αρχαίους έλληνες, αναγνωρίστηκαν ως μεταφυσικές οντότητες που κατά κάποιο μοιραίο τρόπο καθορίζανε τη μοίρα των ανθρώπων.

Η γεωμετρία θεωρήθηκε σαν επιστήμη του Θεού και τα έργα της, τα γραμμικά αρμονικά και σύμμετρα σχήματά της, σαν ένα Θείο παιχνίδι που μαρτυρούσε την καλοπροαίρετη παρουσία "...του ενός, όστις πάντα εν σοφία εποίησε.."

Η γεωμετρία όμως μόνη, δεν θα ήταν ολοκληρωμένη ούτε αποτελεσματική χωρίς την μαθηματική επιστήμη που πρέπει να θεωρηθεί το δεύτερο πόδι της γνώσης του κόσμου. Οι αριθμοί μαζί με την Γεωμετρία, γέννησαν την Αστρολογία, δηλαδή την επιστήμη που μελετά την αέναη αρμονική κίνηση των άστρων. Οι αρχαίοι έλληνες γνώριζαν πως αυτή η συντονισμένη κίνηση των ουρανίων σωμάτων κρύβει ένα δυναμισμό και είναι αποτέλεσμα μίας σκόπιμης και έντεχνης διάταξης αυτών μεταξύ τους. Αυτό δημιουργεί δυναμικά πεδία με δυνάμεις τεράστιες και ακατάλυτες. Θέλησαν λοιπόν και αυτοί, να μεταφέρουν και ν' αποτυπώσουν πάνω στη γη με έργα, την ομορφιά ολόκληρου του κόσμου. Έτσι, αποτυπώθηκαν πάνω στη γη βωμοί, ιερά, ναοί και πόλεις ολόκληρες, με αρμονικές γεωμετρικές σχέσεις

μεταξύ τους. Το πιο απλό τέτοιο σχήμα είναι το ισόπλευρο τρίγωνο (τρεις γωνίες ίσες και τρεις πλευρές ίσες) και μετά το τετράγωνο (τέσσαρες γωνίες ίσες και τέσσαρες πλευρές ίσες). Ακολουθεί ο κύκλος με το κέντρο και την ακτίνα του. Η σύνθεση αυτών των σχημάτων έχει πιο πολύ ενδιαφέρον. Μας χαρίζουν τα κανονικά πολύγωνα, εγγεγραμμένα ή περιγεγραμμένα στον κύκλο, τους γεωμετρικούς τρόπους με τις κοινές ιδιότητες και τα στερεά εκ περιστροφής. Αυτή τη θαυμάσια μαθηματική σχέση που διέπει τον ουράνιο θόλο, μεταφέρανε οι αρχαίοι Έλληνες στην επιφάνεια της γης, χτίζοντας τις πόλεις και τα ιερά τους, με μία έντεχνη και εσκεμμένη γεωμετρική σχέση την ίδια με αυτή των ουρανίων σωμάτων, όπως αυτά φαίνονται στον καμβά του ουράνιου θόλου. Πίστευαν πως αυτό θα μετέφερε ή και θα παρήγαγε και στη γη, ενεργειακές δυνάμεις, ανάλογες εκείνων του διαστήματος και των ουρανίων σωμάτων.

Τούτο θα καθιστούσε τους Έλληνες ικανούς να συμμετέχουν μιας κατάστασης απόλυτης ομορφιάς, ανώτερης οποιασδήποτε υλικής ηδονής και ματαιότητας. Οι γεωγραφικές θέσεις των αρχαίων πόλεων ή ιερών, καθορίζοντο έτσι ώστε συνδεόμενες με ευθείες, να σχηματίζουν ένα γεωδαιτικό τριγωνικό δίκτυο, με όλα τα χαρακτηριστικά της αρμονίας και του κάλλους μιας συγκεκριμένης αστρικής διάταξης.

Ο ελληνικός διαφωτισμός που προηγήθηκε της Επανάστασης δεν ήτανε και τόσο "σκοτεινή" περίοδος. Λάμπουσα από το ελληνικό πνεύμα, αναζωπύρωσε την αρχαία παράδοση και με την παιδεία πρόσφερε πολύτιμες υπηρεσίες για την ανύψωση

του εθνικού φρονήματος.

Για να συμβεί όμως αυτό, έπρεπε οι έλληνες ν' αποκτήσουν πρώτα την εθνική τους αυτογνωσία με την γνωριμία του ιστορικού ελληνικού παρελθόντος και του ελληνικού χώρου. Πολλοί διαφωτιστές² θεώρησαν ότι η γνώση μπορούσε να εμπεδωθεί πληρέστερα με χάρτες. Έτσι εξέδωσαν χάρτες της Ελλάδας, έγραψαν γεωγραφίες κι έδωσαν ώθηση σ' έναν τομέα που μέχρι τα μέσα του 18^{ου} αι. ελάχιστα είχε απασχολήσει τους Έλληνες λόγιους. Από αυτά τα έργα ξεχωρίζει ιδιαίτερα η μεγάλη Χάρτα της Ελλάδας, του Ρήγα.

Η πατριδογνωσία το 1797, ήταν απαραίτητη χάριν του επαναστατικού κινήματος που θα ξεσπούσε λίγα χρόνια αργότερα και η Χάρτα της Ελλάδας του Ρήγα, εκπληρούσε θαυμάσια αυτόν τον σκοπό, γεμίζοντας τα κενά του χάρτη με αναπαραστάσεις ιστορικών γεγονότων της αρχαίας Ελλάδας,

μνημείων και νομισμάτων και κυρίως, με την αναγραφή των αρχαίων ονομάτων των πόλεων δίπλα στα νέα τοπωνύμια. Σε μια εποχή που η διαστρέβλωση της αλήθειας είναι αυτοσκοπός της εξουσίας, είναι απαραίτητο ο Έλληνας να γνωρίσει την Γεωγραφία της χώρας του. Μια γεωγραφία με τα ονόματα και την χρήση των τόπων της Ελλάδος όπως παρεδόθησαν από τους αρχαίους Έλληνες.

Στο σημείο αυτό ο Ντίλαν έδινε ένα απόσπασμα της Χάρτας του Ρήγα. Φαινότανε η Ελλάδα παραμορφωμένη παρ' όλο που ο Ρήγας είχε λεπτομερέστερα γεωγραφικά στοιχεία για την ακριβέστερη απεικόνιση της χώρας. Κάτι άλλο επεδίωκε. Ο Πέτρος πήρε μία άλλη ενότητα από κόλλες. Από την πρώτη κιόλας σελίδα του λύθηκε η τελευταία απορία. Διάβασε..

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΙΣΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΤΗ ΧΑΡΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ

Η μεγάλη Χάρτα της Ελλάδας του Ρήγα Φεραίου, πέραν του πατριδογνωστικού της χαρακτήρα με τα αρχαία νομίσματα και τις άλλες αρχαίες παραστάσεις που δίνει, παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον από πλευράς αρχαίας ονοματολογίας και εσκεμμένης παραμόρφωσης της αποτύπωσης των επιφανειών.

Οι αποκρυφιστές γνωρίζουν ότι η μεγάλη χάρτα την Ελλάδα του Ρήγα, ανταποκρίνεται στην ουράνια πραγματικότητα του ελλαδικού χώρου, ο οποίος έλκει την μορφή του από την διάταξη του αστέρος του Κυνός! Έτσι, ενώ σε μία άλλη χώρα, οι

διάφορες πόλεις μεταξύ τους, ανά τρεις, σχηματίζουν³ κυρίως σκαληνά τρίγωνα, στον ελλαδικό χώρο, σχηματίζονται πάνω από 800 ισοσκελή τρίγωνα και μόνο ένα ισόπλευρο. Κάθε δε ευθεία που ενώνει αρχαίες πόλεις μεταξύ τους, περνά από τρεις έως πέντε αρχαίες πόλεις ή ιερά.

Στον χάρτη όμως του Ρήγα, τα περισσότερα σχηματιζόμενα τρίγωνα είναι ισόπλευρα ή ορθογώνια και οι πόλεις που συναντούμε απ' ευθείας είναι από οκτώ έως δέκα, πράγμα που καταφανώς υποδεικνύει την, σε αιθερικό επίπεδο αστρική, πνευματική σύνδεση μεταξύ τους⁴.

Η πνευματική συγκρότηση και η ισχυρή προσωπικότητα του Ρήγα στους φιλοσοφικούς κύκλους της εποχής του, τον κάνανε ικανό, να πείσει τον χαρακτή Φρ. Μίλερ να παραμορφώσει εσκεμμένως τον χάρτη της Ελλάδας και να τοποθετήσει Ελληνικές πόλεις στις κορυφές τέλειων ισόπλευρων τριγώνων, ή ακόμη σε γραμμική παράθεση κατά ομάδες.

Έτσι θα ένωνε συμβολικά την όποια θετική ενέργεια τους για να δώσει στους Έλληνες την δύναμη που χρειαζόντουσαν για να οδηγηθούνε στην απελευθέρωσή τους από τον τούρκικο ζυγό.

Ο Ρήγας ένα είχε κριτήριο.. το εθνικό. Ότι ήταν εθνικό γι' αυτόν, το θεωρούσε βασικό και τόνιζε πως έπρεπε να γίνει αντιληπτό από τον χρήστη της χάρτας του. Έτσι η άγνωστη από τους περισσότερους αρχαία Ομηρική Κρανάη, το μικρό νησάκι εμπρός στο λιμάνι του Γυθείου, έχει αφύσικα τεράστιο μέγεθος σε σχέση με την πραγματικότητα, ενώ στον Πόρο ξεχωρίζει μόνο το Μόδι, που τελευταία ανακαλύφθηκε σαν Μυκηναϊκός οικισμός και σπάνια σημειώνεται στους νεώτερος χάρτες.

Ο Ντίλαν παρατηρούσε ακόμη, ότι για λόγους δικούς του, ο Ρήγας έδειχνε τη Δωδώνη βορειότερα από τα Ιωάννινα και ευθυγράμμιζε το Βυζάντιο, το Άγιο Όρος, τον Όλυμπο και το Νεκρομαντείο του Αχέροντα.

Ο Πέτρος, πριν συνεχίσει τη μελέτη, αναρωτήθηκε γιατί ο Ντίλαν παρ' όλο που έδινε τις απαντήσεις στα θέματα που ο ίδιος έθετε, άφηνε στο τέλος των κειμένων του, ερωτήματα ή αμφιβολίες για.. *τις ίδιες του τις απαντήσεις.*

Πήρε άλλο σχετικό σημείωμα και συνέχισε να διαβάζει..

ΛΕΞΑΡΙΘΜΟΙ

Μετά την αποκάλυψη του Αρχαίου Γεωμετρικού Τριγωνισμού, το 1967, από τον Γάλλο J. Richer και την μερική μαθηματική και αστρονομική ερμηνεία των αρχαίων μνημείων από τους Έλληνες,⁵ διαπιστώθηκε ότι η αρχαία ελληνική γλώσσα έχει τέλεια σχέση με τα μαθηματικά και σχετίζεται άμεσα με τα μνημεία της αρχαιότητας και το τριγωνομετρικό γεωδαιτικό δίκτυο του Γεωγραφικού χώρου της Ελλάδας.

Εκφρασμένες σε αριθμούς, οι διαστάσεις των διαφόρων νοητών γεωμετρικών σχημάτων, υπολογιζόμενες σε αρχαία στάδια, αντιστοιχούν ενίοτε σε σημαντικές λέξεις της ελληνικής γλώσσας. Πολλές φορές τοπωνύμια δείχνουν τις κατευθείαν αποστάσεις μεταξύ των ιερών, εφόσον αυτά υπολογιστούν λεξαριθμητικά.

Παράδειγμα: Το Ιερό της Δήλου απέχει 1020 στάδια από το Ασκληπιείο της Κω και η λέξη Κως έχει αριθμητική αξία 1020 ($K=20 + \Omega=800 + \Sigma=200$).

Βλέπουμε ότι για κάποιο λόγο το όνομα πολλών πόλεων δινόταν με κλειδάριθμο, με ένα νούμερο δηλαδή που προέκυπτε από την αξία των γραμμάτων του ονόματός των βάσει του πίνακα αξιών των 24 γραμμάτων της ελληνικής αλφαβήτου όπως τον έδωσε ο Πυθαγόρας, που θεωρείται ο δάσκαλος των μαθηματικών της Αρχαίας Ελλάδας, του οποίου τα θεωρήματα της γεωμετρίας είναι και σήμερα χρήσιμα στους τωρινούς μελετητές. Ο Πυθαγόρας ήταν επίσης μεγάλος δάσκαλος της Αριθμολογίας. Το σύστημα της Αριθμολογίας που έδωσε και χρησιμοποιούσε για να βρεθούν οι αριθμολογικές αξίες των γραμμάτων φαίνεται στον κατωτέρω πίνακα:

A	B	Γ	Δ	E	ΣΤ	Z	H	Θ
1	2	3	4	5	6	7	8	9
I	K	Λ	M	N	Ξ	O	Π	
10	20	30	40	50	60	70	80	-
P	Σ	T	Υ	Φ	X	Ψ	Ω	
100	200	300	400	500	600	700	800	-

Στον πίνακα αυτόν δεν υπάρχουν οι αριθμοί 90 και 900. Στη συνέχεια ο Ντίλαν έδινε τις έννοιες και τη σημασία των εννέα μονοψηφίων αριθμών:

Ο αριθμός 1: είναι ο αριθμός των αρχών. Όλα τα πράγματα έρχονται από το ένα και ξαναγυρνούν στο ένα και καθετί που είναι διαιρετό από το ένα έχει τις ρίζες του στο ένα. Το ένα ακόμα, σημαίνει απομόνωση. Το άτομο που ο αριθμός του

εξισώνεται με το ένα, μπορεί να είναι αυταρχικός, δραστήριος και αποτελεσματικός. Μπορεί να είναι ένας γενναιόδωρος σύμμαχος ή ένας σκληρός ανταγωνιστής.

Ο αριθμός 2: είναι το αντίθετο του ένα κι απεικονίζει τη δυαδικότητα. Το δύο είναι υπομονητικό και συμπονετικό. Αν το δύο εμφανίζεται στους αριθμούς σας, μπορείτε θεωρήσετε δεδομένο ότι είστε μια υπομονητική φύση. Ευγένεια είναι επίσης ένα άλλο χαρακτηριστικό του δύο, όπως έλξη, ρομαντισμός, ηρεμία, κλπ.

Ο αριθμός 3: θεωρείται ο πλέον τυχερός από τους αριθμούς. Ένα άτομο που έχει το τρία σαν βασικό αριθμό, όπως στα γενέθλιά του, θα βελτιώνεται από άτομα όπως το ένα που είναι πνευματώδη, έξυπνα και επιτυχημένα. Ο αριθμός τρία εθεωρείτο ευτυχής αριθμός. Ακόμη, συμβόλιζε "το λόγο τον νου προς τη θέληση" δηλαδή μια αποκρυφιστική εκδοχή της Δημιουργίας του κόσμου. Αν το τρία εμφανίζεται στους αριθμούς κάποιου, μπορεί να του προκύψει ξαφνικά κάποια άλλη εργασία με διαφορετικά ενδιαφέροντα.

Ο αριθμός 4: είναι ο πλέον θεμελιώδης απ' όλους τους αριθμούς. Είναι η θεμελίωση όλων των σταθερών υποθέσεων. Είναι κατ' ουσία άθραυστος και αδιάσπαστος. Αν το τέσσερα βρίσκεται στους αριθμούς κάποιου, αυτός είναι ολοκληρωμένος και πρέπει να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του για τον εαυτό του.

Ο αριθμός 5: είναι ο αριθμός που πάντα δραστηριοποιείται. Το άτομο του πέντε είναι πολύ πολυπράγμον στο σημείο να ανακατεύεται σε θέματα άλλων και μπορεί να γίνει μια μικρή

άμβλυνση σε μια κακή ημέρα. Άτομα με τον αριθμό πέντε είναι καιροσκόποι, απεραντολόγοι, δογματικοί και ερωτιάρηδες.

Ο αριθμός 6: είναι το αντίθετο του πέντε. Υπάρχει μεγάλη ισορροπία σ' αυτόν τον αριθμό και είναι αριθμός τέλειος, κάτι που έχει περιγράψει ο Πυθαγόρας. Αν το έξι εμφανίζεται στους αριθμούς σας, απεχθάνεστε τις χαώδεις καταστάσεις, κάθε σύγχυση και φιλονικία. Τα χρόνια που ο αριθμός τους αθροίζεται σε έξι, είναι καλά για νέες αρχές, όπως επιχειρήσεις, εργασίες ή ακόμη και για γάμο.

Ο αριθμός 7: έχει αρκετές συγγένειες με πνευματικά γεγονότα, θετικά και αρνητικά. Αν το επτά εμφανίζεται στους αριθμούς σας, είστε ολοκληρωμένος και τείνετε στο διαλογισμό, το μυστικισμό και την προφητική ικανότητα. Συνήθως, δαπανάτε πολύ χρόνο στο να σκέπτεστε τα βαθύτερα νοήματα της ζωής και μερικές φορές κλεινόσατε στον εαυτό σας.

Ο αριθμός 8: είναι ένας πανίσχυρος αριθμός για απόκτηση χρημάτων και υλικών αγαθών. Αν το οκτώ εμφανίζεται στους αριθμούς σας, έχετε σπουδαίους στόχους και αποτυχίες. Το οκτώ περιγράφει τη "νέα ζωή" και τις "νέες ενάρξεις". Κυρίως ευνοεί τις επιχειρήσεις. Δεν βασίζεται στην τύχη, η επιτυχία έρχεται με επιδέξια σχέδια. Το μήνυμα της αθανασίας και της ζωής μετά το θάνατο εμφανίζεται στα πρώτα νοήματα του οκτώ

Ο αριθμός 9: είναι ο "διανοητικός" αριθμός. Το εννέα, είναι ένα κρυμμένο δώρο για το άτομο που φέρει αυτό τον αριθμό. Είναι ο αριθμός της "προσέγγισης, της αποπεράτωσης και της τελειότητας". Οι εστιάσεις του εννέα είναι ο αγώνας για τους άπορους και τους λιγότερο τυχερούς. Αυτός που εμφανίζει

αυτόν τον αριθμό, παρουσιάζει χαρακτήρα με πάθη, ισχυρές καταστάσεις και ακραία συναισθήματα.

Ο Πέτρος, αναλογίσθηκε σαν μηχανικός που ήταν, την αξία των αριθμών σήμερα, που η χρήση των είναι καθολική και τους συναντάμε σε κάθε δραστηριότητά μας. Φαντάστηκε τις συνέπειες αν *αφήναμε* τους αριθμούς έξω από τις καθημερινές μας ασχολίες. Θα ήτανε μία τραγική συνέπεια για όλους. Οι αριθμοί είναι στοιχείο της ζωής μας, αφού ολόκληρη είναι στηριγμένη πια στους αριθμούς. Χαρτονομίσματα, πινακίδες, δρόμοι, λεωφορεία, βιβλία, και άλλα όργανα καθημερινής χρήσης, χωρίς τους αριθμούς δεν θα είχανε κανένα νόημα. Ακόμα πιο μεγάλη είναι η ανάγκη χρήσης των αριθμών σε όλους τους επιστημονικούς κλάδους. Οι αριθμοί αποτελούν μια γλώσσα παγκόσμια που είναι η βάση της επικοινωνίας.

Ο Πέτρος άρχισε να κουράζεται. Ο Ντίλαν χανόταν σε θέματα διάφορα και αυτό τον ανάγκαζε να κάνει συχνή χρήση λεξικού. Άρχισε να φοβάται πως δεν θα βρει τελικά κάτι που θα τον βοηθούσε στον δικό του σκοπό.. να βρει τα βιβλία ή τουλάχιστον στοιχεία ικανά που να μπορέσει να στήσει μία ιστορία με την ζωή των ανθρώπων αυτών. Θα το θεωρούσε σαν μνημόσυνο και σαν εξιλέωση προς την Μίνα. Όμως όλα του βγαίνουν ανάποδα και όταν συμβαίνει αυτό, τότε και η ελπίδα αρχίζει να χάνει το χρώμα της και από πράσινη να γίνεται γκρίζο όνειρο. Αναρωτήθηκε αν υπήρχε και κάτι άλλο που θα μπορούσε να κάνει και δεν το είχε σκεφτεί ακόμη.

Ξαφνικά ένα έντονο μπουμπουνητό ακούστηκε που τον έκανε να στρέψει μηχανικά το βλέμμα του προς το παράθυρο

που ήταν κλειστό μόνο με τα τζαμλίκια και τις τραβηγμένες κουρτίνες. Πρόλαβε να δει τον σκοτεινό ουρανό να τον σπαθίζουν διαδοχικές αστραπές πριν φτάσουν έως τ' αφτιά του οι τρομακτικές βροντές τους. Δεν άργησε κι ένας συνεχής θόρυβος σαν σύρσιμο πάνω σε ξερά χόρτα, ακολούθησε και τα τζάμια των παραθύρων μετετράπησαν σε γιγαντοοθόνες τηλεόρασης που πάνω τους τρέχανε ακράτητα τα σκοτεινά νερά της καταιγίδας. Σε λίγο άλλαξε κι αυτός ο θόρυβος της βροχής καθώς μειωνόταν η έντασή της μέχρι που στο τέλος η εικόνα στα τζάμια χάθηκε και οι ήχοι σβήσανε τελείως.

Σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο. Έσυρε την κουρτίνα και κοίταξε έξω στο σκοτάδι τον έρημο δρόμο. Ψυχή δεν περνούσε. Ένας φανοστάτης σε αρκετή απόσταση στα δεξιά έριχνε καρτερικά το φως του και φώτιζε μία μικρή περιοχή ολόγυρά του. Περίεργο σκέφτηκε ο Πέτρος. Όταν βρέχεται ένας δρόμος χάνεται. Το ξέρει και από την οδήγηση στην ασφαλτο. Μόλις πιάσει βροχή ο δρόμος εξαφανίζεται και προσπαθεί να προσανατολιστεί από τις λευκές γραμμές πάνω στον άξονά του.

Η βροχή δεν είχε κοπάσει ολότελα. Παρ' όλο που οι θόρυβοι είχανε καταλαγιάσει και πίσω από το τζάμι δεν ακουγότανε τίποτε, το φως όμως που άφηνε ο φανοστάτης, μαρτυρούσε τις στάλες της, που συνέχιζαν να πέφτουν ασταμάτητα. Άγγισε με την ανοικτή παλάμη του τα σώματα του καλοριφέρ και τα ένιωσε παγωμένα. Ένα σύγκρυο ένιωσε στη ραχοκοκαλιά του. Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήτανε δύο μετά τα μεσάνυχτα.

Το δωμάτιο ήτανε ακόμη ζεστό.. *αλλά ο ξενοδόχος γιατί έκλεισε το καλοριφέρ;*

..αναρωτήθηκε. Έδωσε μόνος του την απάντηση. Αφού κανείς δεν θα κρύωνε γιατί να το έχει να εργάζεται αντιοικονομικά. Η τιμή των καυσίμων έχει πετάξει στα σύννεφα.

Κοίταξε τώρα πάλι κάτω από τον φανοστάτη. Η ματιά του είχε κολλήσει εκεί, αφού μόνο εκείνο το μέρος φωτιζότανε και ήτανε ορατό. Το νερό της βροχής που συνεχιζόταν, είχε σχηματίσει πάνω στο πεζοδρόμιο μικρές λιμνούλες που σαν το νερό τους περίσσευε, κυλούσε προς το ρείθρο του δρόμου κι εκεί ενώνονταν με το μεγαλύτερο ρυάκι του ρείθρου. Έτσι σιγά σιγά η ποσότητα αυτή αύξανε και ο δρόμος δεν άργησε να γίνει σε όλο του το πλάτος ένας μικρός ποταμός.

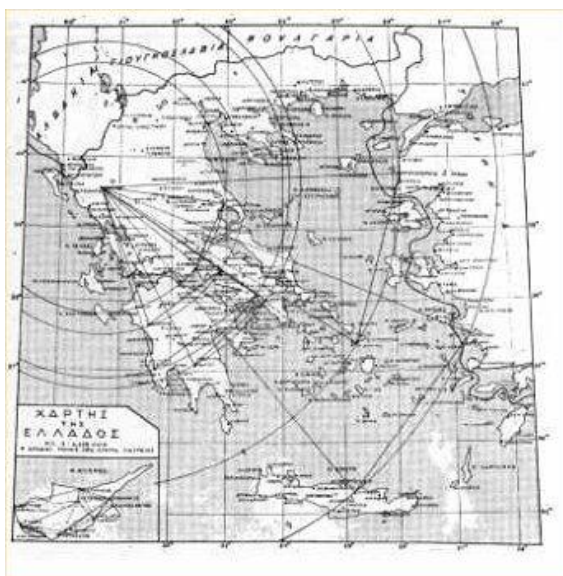
Η σκέψη του πέταξε στο χείμαρρο του πυργόσπιτου. Είχε την κρυφή ελπίδα πως δεν θα ξεχείλιζε απόψε. Ασφαλώς όμως η αλάνα και ο δρόμος μπροστά θα έχουνε λασπώσει..

"..θα έρθουν άραγε αύριο οι εργάτες με αυτή τη βροχή για δουλειά;" ..σκέφτηκε.

Αφησε την κουρτίνα τραβηγμένη για να μην απομονωθεί από τους εξωτερικούς θορύβους και γύρισε στο κρεβάτι του. Πήρε τα φύλλα που κρατούσε πριν σηκωθεί, μα δεν συνέχισε να διαβάζει. Περιεργάστηκε μόνο μερικά σχήματα που είχε σχεδιάσει ο Ντίλαν πάνω σε χάρτες της Ελλάδας σύροντας ευθείες γραμμές και ενώνοντας διάφορες πόλεις της αρχαίας Ελλάδας.. Γιατί να έκανε αυτά τα σχήματα; Ήτανε κυρίως τρίγωνα ισόπλευρα ή ισοσκελή και κύκλοι. Ίσως να ήθελε να κάνει κάποιο είδος επαλήθευσης, σε ότι πληροφορίες είχε από

τις μελέτες του. Σε έναν χάρτη είχε σημειώσει διάφορες παραδοξότητες που παρατήρησε κατά τις επισκέψεις του, στις λατρευτικές συνήθειες των κατοίκων κάθε πόλης. Σε ένα σημείο είχε γράψει ότι του έκανε μεγάλη εντύπωση το κάψιμο του Ιούδα στο Λεωνίδιο της Κυνουρίας και η επιβλητική μυσταγωγία της ελληνικής λειτουργίας στους Χριστιανικούς Ναούς. Ακόμη σημείωνε τις απορίες του για το φαινόμενο της πυροβολίας. Σε άλλο σημείο, περιέγραφε την συγκίνηση που ο ίδιος βίωνε κάθε φορά που έμπαινε σε Χριστιανικό Ναό.

".. μου κόβονται τα πόδια. Αναρωτιέμαι μήπως δεν είμαι άξιος να μπω σ' αυτούς τους χώρους της αγιοσύνης.."

12. αγωνία

*Αμφιβολίες, σ το μυαλό μου τριγυρίζουνε πολλές..
Αμφιβολίες.. τρελές.*

Ελαφρό τραγούδι.

Ο Πέτρος είχε κουραστεί αληθινά. Τα μάτια του έκλειναν και τα μηνίγγια του βούιζαν. Ο Μήτσος από ώρα είχε αρχίσει να ροχαλίζει ελαφρά, μα αρκετά για να γίνεται ενοχλητικός. Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα τον είχε ξεγελάσει. Είχε φτάσει στις τρεις και μισή χωρίς να το καταλάβει. Πολλές φορές είχε ξενυχτήσει και στο στρατό και σαν ιδιώτης μηχανικός, μα δεν θυμάται άλλη φορά να είχε φτάσει σε τέτοια κατάσταση. Το σημερινό είναι διαφορετικό. Τον έχει κυριέψει το άγχος και η αγωνία. Ψάχνει στα τυφλά και δεν ξέρει γιατί. Ψάχνει για τα βιβλία; Κολοκύθια! Τώρα του είναι περιττά. Οι σημειώσεις του Ντίλαν, που βρήκε στο σεντούκι, του δώσανε πιο πολλές πληροφορίες από όσες χρειαζόταν.

Αναφέροντας όμως το σεντούκι, ξαναθυμήθηκε τον Βασίλη. Αυτός πάλι πως του προέκυψε ξαφνικά και αναπάντεχα. Και γιατί τόσο εύκολα του έδωσε το σεντούκι. Αφού ο ίδιος είναι αρχαιολόγος, αφού το είχε ερευνήσει, θα ήτανε ευκαιρία γι' αυτόν να αξιοποιήσει το περιεχόμενό του ανάλογα. Αυτός όμως, τόσα χρόνια τα είχε στα χέρια του και δεν έκανε τίποτε. Και όχι μόνο αυτό.. ο Πέτρος άρχισε ν' απορεί..

"..ξέρει για μένα τα πάντα, λέει ότι είναι ο τσοπανάκος που η Μίνα τον θρηνούσε για πνιγμένο ενώ αυτός επέζησε και ακόμη ισχυρίζεται ότι ήταν ο τουρίστας του Μυστρά που του έβγαλε την φωτογραφία με την Μίνα. Όλα είναι γεγονότα σωστά και

γνωστά, μα απίστευτα. Έτσι που τα είπε είναι σαν να με περίμενε να μου τα πει. Τα δέχτηκα όλα γιατί με βολεύει. Μου έδωσε πολλά στοιχεία χρήσιμα για την περίπτωση που γράψω κάτι για την Μίνα.."

Σηκώθηκε ορθός και πήγε πάλι στο παράθυρο. Μέριασε την κουρτίνα και κοίταξε στο δρόμο. Ήταν έρημος. Κανείς δεν κυκλοφορούσε και η βροχή συνέχιζε να πέφτει σιγανή αλλά βασανιστικά μονότονη. Ο φανοστάτης της γωνίας συνέχιζε να ρίχνει το φως του ολόγυρα κι έκανε τις στάλες της βροχής να δείχνουν την τροχιά τους καθώς πέφτανε και χτυπούσαν στο πεζοδρόμιο κάνοντας ένα μικρό θεαματικό σπάσιμο.

"Πόσο αλήθεια χαζεύεις με τη βροχή, ν' ακούς αυτές τις δροσερές και ωφέλιμες υδάτινες μικροποσότητες να χτυπούν ρυθμικά στην ομπρέλα να σου δίνουν μία ρομαντική διάθεση και να σε κρατούν με τις ώρες μοναχικό περιπατητή.."

Ξαφνικά ξαναγύρισε στο κρεβάτι του. Μάζεψε τα σκόρπια χαρτιά και το σημειωματάριο και τα έβαλε μέσα στο σεντούκι. Μετά, με το πόδι του το έσπρωξε κάτω από το κρεβάτι του.

Ο Μήτσος συνέχιζε να ροχαλίζει ρυθμικά. Ένιωθε να είναι εκνευρισμένος. Και να έπεφτε στο κρεβάτι του σ' αυτή την κατάσταση δεν θα τον έπαιρνε ο ύπνος. Άλλαξε γρήγορα και αποφασιστικά βγήκε στο διάδρομο και κλείδωσε πίσω του. Θα πήγαινε να περπατήσει στη βροχή. Ήτανε το καλύτερο που θα μπορούσε να κάνει αυτή την στιγμή. Το θέαμα της νυχτερινής βροχής μέσα από το παράθυρο τον είχε γοητεύσει. Ήτανε μία καλή ευκαιρία να ξαναζήσει σκηνές της παιδικής του ηλικίας. Τότε που όλα του ήτανε τόσο ρομαντικά, απλά και εύκολα,

τότε που το μόνο πρόβλημα που είχε ήταν η μελέτη των μαθημάτων της επομένης ημέρας. Βάδισε προς τον θάλαμο του ανελκυστήρα και πάτησε το *κομβίον κλήσεως*.

Στο ισόγειο, ο νυχτερινός υπάλληλος της *ρεσεψιόν* περίμενε περίεργος να ιδεί τον πελάτη που κατέβαινε με τέτοια βροχή να βγει στο δρόμο τέτοια ώρα. Σαν είδε τον Πέτρο εξεπλάγη.

«Κύριε Πέτρο, όλα είναι κλειστά τέτοια ώρα...»

«Το ξέρω, δεν πάω κάπου να καθίσω. Θέλω να περπατήσω στη βροχή, να ξαναζήσω τα παιδικά μου βιώματα.»

«Κύριε Πέτρο, να σας δώσω μία ομπρέλα;»

«Δεν χρειάζομαι ομπρέλα Τάσο. Θα πάρω το αδιάβροχό μου από το αμάξι. Σ' ευχαριστώ πάντως.»

Αυτό κι έκανε. Με το κεφάλι κάτω από την προστατευτική κουκούλα, το κορμί του τυλιγμένο στο μακρύ αδιάβροχο και με τα χέρια του βαθιά στις τσέπες, ακολούθησε το πεζοδρόμιο με κατεύθυνση προς την πλατεία. Άρχισε να ξαναζεί την ξένοιαστη παιδική ζωή του. Σήκωσε το πρόσωπό του προς τον ουρανό και δέχθηκε ένα κύμα βροχής. Με την γλώσσα του μάζεψε λίγο βροχόνερο και το ένιωσε παγωμένο. Ένα σύγκρυο διέτρεξε σαν ηλεκτρική εκκένωση, το κορμί του από το κεφάλι μέχρι τα πόδια. Αυτό τον έφερε στη τραγική πραγματικότητα και τον έκανε να σκεφτεί γιατί παραμένει ακόμη στη Σπάρτη, αφού η κηδεία της Μίνας έγινε. Είναι δική του ελεύθερη επιλογή; ή κάτι άλλο πιο δυνατό και από την δική του θέληση, τον κρατά δέσμιο και κατευθύνει τις αποφάσεις του; Στους τρίτους, προβάλλει την δικαιολογία ότι θα μείνει μέχρι το Σάββατο να κάνει το μνημόσυνο των δύο

γυναικών. Μήπως όλα αυτά είναι απλή πρόφαση; Ο Βασίλης του έχει προαναγγείλει εκπλήξεις. Και τι τις χρειάζεται τις εκπλήξεις, αφού είναι σίγουρο πως αυτές μόνο παράταση της αγωνίας του θα φέρουν;

Ξαφνικά.. ένας μακρινός θόρυβος που συνεχώς πλησίαζε ήρθε να διαταράξει τις αγωνιώδεις σκέψεις του. Δεν πέρασαν μερικά λεπτά και τα φώτα ενός ambulance που μέσα στη βροχή έπαιρνε φαντασμαγορική όψη με τα περιστρεφόμενα πολύχρωμα φώτα του πλησίασε και με ταχύτητα προσπέρασε με κατεύθυνση προς το διανυχτερεύον νοσοκομείο. Κάποιος φουκαράς θα έπαθε καρδιακό επεισόδιο ή κάποια τυχερή μα-νούλα θα γεννήσει μέσα στη βροχερή νύχτα.

Ο θόρυβος του αυτοκινήτου σιγά σιγά έσβησε και πάλι ο μονότονος ασταθής θόρυβος της βροχής παρέμεινε να του θυμίζει την μοναξιά του στον έρημο δρόμο. Περιπλανήθηκε για αρκετή ώρα άσκοπα, χαζεύοντας με την τραγικά όμορφη νύχτα. Μετά πήρε πάλι τον ίδιο δρόμο προς το ξενοδοχείο.

"Ελπίζω ο Μήτσος να μην ροχαλίζει πια." ..σκέφτηκε.

Ο Τάσος έσπευσε να τον υποδεχθεί με λόγια κολακευτικά και τον συνόδεψε μέχρι τον ανελκυστήρα. Κλείνοντας την πόρτα πίσω του, πρόλαβε να του πει..

«Καλό ξημέρωμα κύριε Πέτρο. Ελπίζω η βόλτα να σας φέρει ύπνο. Αν χρειαστείτε κάτι, τηλεφωνείτε μου.»

Δεν χρειάστηκε να του τηλεφωνήσει.

Ο Μήτσος είχε γυρίσει στο πλευρό και είχε σταματήσει τον νυχτερινό του *αμανέ*. Έπεσε στο κρεβάτι του και δεν άργησε να τον πάρει ο ύπνος.

13. ανακρίσεις

*"Μαγεία είναι η τέχνη πρόκλησης, με απόκρυφες
μεθόδους, φαινομένων που δεν ακολουθούν τη
συνηθισμένη φυσιολογική ροή των πραγμάτων"*
Paul Robert

Την επομένη, η βροχή συνέχιζε να πέφτει ασταμάτητα. Ο ουρανός είχε κλείσει τελείως και τίποτε δεν έδειχνε πως θα άλλαζε κάτι. Οι δύο φίλοι είχανε φτάσει στο καφενείο από νωρίς ελπίζοντας πως οι δύο αιγύπτιοι εργάτες θα είχαν έρθει για δουλειά. Αυτοί όμως δεν φαινότουσαν πουθενά.

«Θα είδανε τον καιρό και δεν θα ήρθαν. Είναι λογικό. Ποίος μπορεί να εργαστεί με τέτοια βροχή;»

«Μέχρι και ο Χασάν το κατάλαβε. Και τώρα τι γίνεται;»

«Τι να γίνει Μήτσο; Θα περιμένουμε τον στρατηγό. Ξέχασες πως στις δέκα και μισή έχουμε ραντεβού;»

«Δεν το ξέχασα. Μακάρι να μην ερχόταν κι αυτός και να φεύγαμε κι εμείς...»

Ο Πέτρος δεν του απάντησε αλλά τον κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο υποτίμηση. Ο Πέτρος συνήθιζε αυτήν την διπλωματική τακτική. Χωρίς καμία κουβέντα πετύχαινε δύο πράγματα. Να εκφράσει την απόλυτη δυσαρέσκειά του και την ίδια στιγμή να αποφύγει την σύγκρουση. Ο Δημήτρης το κατάλαβε και δεν ξαναμίλησε.

Στις δέκα και μισή περίπου ο στρατηγός ήρθε. Μετά τις χαιρετούρες και τις σχετικές φιλοφρονήσεις κατάφερε να τους ξαφνιάσει και τους δύο.

«Ας μην πιούμε καφέ. Ο Διοικητής της Ασφαλείας μας περιμένει και θα ήταν αδιακρισία να τον αφήσουμε έτσι για πολύ. Άλλωστε πριν φύγω από το Γύθειο πήρα τον πρώτο καφέ και απ' ότι βλέπω κι εσείς έχετε πιει.»

«Ναι.. Γιώργο έχουμε πιει..»

«Ωραία λοιπόν, μπορούμε να πηγαίνουμε.»

Ο Διοικητής που είχε τον βαθμό του συνταγματάρχου, τους υποδέχθη με μία επίπλαστη ευγένεια που δεν ταίριαζε στο βλοσυρό του ύφος και τους υπέδειξε να καθίσουν. Σε σχετική ερευνητική ερώτηση του στρατηγού, μπήκε αμέσως στο θέμα και ήταν αρκετά σαφής.

«Όχι στρατηγέ μου, δεν σας θέλω για τις Αγγλίδες. Για αυτές ας ανησυχήσουν οι αρμόδιες αγγλικές αρχές. Για άλλο θέμα σας θέλω εγώ. Ο φύλακας του νεκροταφείου χθες το απόγευμα βρήκε ανοιχτό τον οικογενειακό τάφο του γιατρού Καρολέα και ίχνη διάρρηξης. Επειδή με πληροφόρησε ο επόπτης του κοιμητηρίου ότι εσείς πληρώνετε τα δημοτικά τέλη για τον τάφο του ζεύγους Καρολέα, σας κάλεσα να μου πείτε αν γνωρίζετε κάτι για το θέμα αυτό.»

Οι δύο εξάδελφοι και ο Δημήτρης κοιτάχτηκαν με ανησυχία. Για μερικά λεπτά έμειναν αμίλητοι σε μία προσπάθεια να μαντέψουν από την βουβαμάρα τους, τι γνώριζε ο καθ' ένας τους για το θέμα. Στο τέλος ο στρατηγός που είδε ότι η παρατεταμένη σιωπή δεν βοηθούσε, πήρε τον λόγο και είπε:

«Κύριε Διοικητά, με αιφνιδιάσατε. Πως είναι δυνατόν να γνωρίζω κάτι σχετικό, αφού η αρμόδια δημοτική αρχή δεν με

πληροφόρησε σχετικά. Τώρα που το μαθαίνω από εσάς, θ' ασχοληθώ και ότι πληροφορηθώ θα σας το μεταφέρω.»

«Γι' αυτό σας κάλεσα στρατηγέ μου. Μ' ενδιαφέρει κάθε σχετική πληροφορία που ίσως μπορεί να μας βοηθήσει στην εξακρίβωση της καταγγελίας του φύλακα. Τους δύο άλλους κυρίους δεν τους κάλεσα και δεν βλέπω γιατί τους φέρατε.»

«Παρακαλώ, δεν τους έφερα. Τους φιλοξενώ στο σπίτι και απλά με συνόδευσαν για παρέα.»

Στη συνέχεια ο στρατηγός σηκώθηκε και κούμπωσε το κομψό του κουστούμι προετοιμαζόμενος για την αποχώρησή του από το γραφείο του διοικητού. Αυτή του η πρωτοβουλία ανάγκασε και τον διοικητή να τον μιμηθεί και να είναι έτοιμος να τον χαιρετήσει και να τον ευχαριστήσει για την πρόθυμη ανταπόκριση στην πρόσκλησή του. Και αυτό δεν άργησε να συμβεί. Ο στρατηγός του έτεινε το χέρι και ο συνταγματάρχης το πήρε και για αρκετή ώρα το ταρακουνούσε πάνω κάτω, σε μία παρατεταμένη χειραψία που την συνόδευε με διάφορα κολακευτικά λόγια για την διακεκριμένη σταδιοδρομία του στρατηγού στο στράτευμα.

Σαν βρέθηκαν οι τρεις άνδρες στην μερσεντές, ο Πέτρος θέλησε να πληροφορηθεί από τον στρατηγό που θέλει να τον πάει. Τότε ο στρατηγός του είπε.

«Πέτρο, με πρόλαβες. Εμένα θα με πας πάλι στο καφενείο να πάρω το μικρό μου πόνυ. Στο Γύθειο ξέρεις έχουμε άλλους Θεούς και σήμερα έχουμε μία ωραία ημέρα. Έχω βάλει δύο εργάτες και ξελακκώνουνε ελιές. Πρέπει λοιπόν να γυρίσω να ιδώ τι έχουνε κάνει. Δεν πετάγεστε εσείς μέχρι τη Μαγούλα

να ιδείτε τον φύλακα και να εξετάσετε τον τάφο;»

«Αυτό θα έλεγα αν μιλούσα πρώτος, με την διαφορά ότι θα πρότεινα να πηγαίναμε όλοι μαζί. Αφού όμως έχεις δουλειά, δεν πειράζει.. θα πάω εγώ με τον Δημήτρη και στη συνέχεια θα σε ενημερώσω.»

Ο Πέτρος τον έφερε μέχρι το μικρό του τζιπάκι για να μην βραχεί και περίμενε λίγο τον Δημήτρη να περάσει μπροστά στην θέση του συνοδηγού. Μετά με ένα ελιγμό οδήγησε προς τον δρόμο της Μαγούλας.

«Πέτρο που πάμε; Δεν πρέπει να με ενημερώσεις και μένα;»

«Ναι Δημήτρη, δεν έχω αντίθετη πρόθεση, αλλά άκουσες νομίζω τι είπαμε με τον στρατηγό. Συνεπώς ερμηνεύοντας τον διάλογό μας, με λίγη λογική σκέψη, θα είχες καταλάβει πως οδεύουμε προς το νεκροταφείο της Μαγούλας. Εκεί, ανάλογα με το τι θα βρούμε, θα καθορίσουμε την επόμενη κίνησή μας.»

«Άκουσέ με φίλε μου. Εγώ λέγω να ψηφίζουμε..»

Ο Πέτρος γύρισε, τον κοίταξε βλοσυρά και αυτή τη φορά του απάντησε..

«Τι να ψηφίζεις Μήτσο; Στα προβλήματα τα δικά μου θα ψηφίζεις εσύ; Τρελός είσαι; Εσύ έχεις μόνο μία επιλογή την οποία δεν μπορώ να σου αρνηθώ. Σε κάθε στιγμή μπορείς να κάνεις χρήση του αναφαίρετου δικαιώματός σου και να μου ζητήσεις να σε πάω στο ΚΤΕΛ και να γυρίσεις στην Αθήνα.»

«Μου αρέσεις που τα παίρνεις όλα στα σοβαρά. Μία κουβέντα είπαμε. Αλλά κοίταξε.. μέχρι το Σάββατο. Αν δεν μπορείς να φύγουμε μαζί το Σάββατο το απόγευμα, τότε θα κάνω χρήση του αναφαίρετου δικαιώματός μου, όπως εσύ το

προσδιόρισες. Δήλωσα και αμαρτία δεν θα έχω.»

Ο Πέτρος δεν του απάντησε αυτή την φορά. Είχανε φτάσει στο νεκροταφείο της Μαγούλας και επωφελούμενος από την βροχή, πέρασε την μεγάλη πύλη που την βρήκε ανοιχτή και οδήγησε σε μία άκρη κοντά στην εκκλησία. Εκεί δίπλα ήτανε και τα γραφεία. Πήρε το αδιάβροχό του και όταν βγήκε από την μερσεντές, το φόρεσε και κινήθηκε προς τα γραφεία. Του Δημήτρη δεν του είπε τίποτε. Τον άφησε να.. *"πράζει κατά το δοκούν."*

Όταν τον είδε να κατεβαίνει με τον φύλακα τα λίγα σκαλιά των γραφείων και να βαδίζουν προς τους τάφους, βγήκε από το αυτοκίνητο κι έτρεξε κοντά τους. Τώρα γεννήθηκε και στον ίδιο η περιέργεια να δει τι συμβαίνει. Έτσι δεν άργησαν να φτάσουν όλοι στον οικογενειακό τάφο του Καρολέα.

«Κύριε Πέτρο.. τι να σου πω. Αυτά που είδα σήμερα δεν τα έχω ματαδεί. Ήτανε περίπου τρεις η ώρα μετά τα μεσάνυχτα όταν άκουσα γαυγίσματα και απόρησα γιατί δεν έχουμε σκυλιά μέσα στο κοιμητήριο. Έριξα κάτι επάνω μου και πήρα μία ομπρέλα και ένα ηλεκτρικό φανάρι και βγήκα έξω. Τι να ιδώ. Μπροστά στον τάφο του Καρολέα, σ' αυτό εδώ το σημείο, ένα μεγαλόσωμο σκυλί φώναζε και πάλευε με έναν άνδρα που προσπαθούσε να περάσει την παραβιασμένη σιδερένια πόρτα του τάφου και να μπει στο εσωτερικό. Πριν όμως το κατορθώσει, το σκυλί πήδηξε πάνω του, τον άρπαξε από τον λαιμό και φοβάμαι μήπως τον έπνιξε.»

«Τι σόι σκυλί ήτανε;»

«Ένα μεγαλόσωμο γκρίζο κύριε Πέτρο. Δεν το είδα και

καλά γιατί την ώρα που μπήκα μέσα να πάρω κάτι για να προστατευτώ από το σκυλί, είδα ένα αυτοκίνητο να φεύγει και μπροστά στον τάφο έναν άνδρα ματωμένο να χαροπαλεύει. Τότε ξαναμπήκα μέσα και τηλεφώνησα στην αστυνομία και μετά από λίγο ήρθε ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο να πάρει τον τραυματία. Τους είπα τι έγινε και αυτοί πήρανε τον τραυματία σε κακά χάλια και φύγανε για την Σπάρτη.»

«Το αυτοκίνητο που είδες να φεύγει τι μάρκα ήτανε;»

«Από αυτά δεν κατέχω και πολλά πράγματα κύριε Πέτρο. Ήταν ένα κλειστό φορτηγάκι με κίτρινες πινακίδες.»

«Και το σκυλί τι έγινε;»

«Δεν ξέρω. Χάθηκε, πίσω από το αυτοκίνητο..»

Ο Πέτρος κοίταξε στο έδαφος μπροστά στην είσοδο του τάφου και είδε τα αίματα. Πείστηκε πως ο φύλακας δεν τους έλεγε παραμύθι. Άλλωστε γιατί να το κάνει. Τότε θυμήθηκε το άμπουλανς που έτρεχε τη νύχτα στη Σπάρτη που μετέφερε τον τραυματία. Ξαναρώτησε το φύλακα..

«Δεν μου λες σε παρακαλώ, ποίο νοσοκομείο διανυχτέρευε χτες το βράδυ; Που θα τον πήγαιναν τον τραυματία;»

«Μα η κλινική του Καρολέα.. "η ελπίς". Άκουσα τους δύο τραυματιοφορείς να λένε στον οδηγό, να πάει εκεί.»

«Καλά.. μία ερώτηση ακόμη. Άνοιξε κανένα ντουλάπι από αυτά που έχει ο τάφος;»

«Τώρα που με ρωτάς κύριε Πέτρο, δεν το κοίταξα.»

«Καλά, σ' ευχαριστώ. Θα έρθω πάλι αργότερα για μερικές ακόμη ερωτήσεις και για να ρίξουμε μία ματιά στον τάφο. Εσύ κοίταξε να συνέλθεις.»

Ο Πέτρος πήρε τον Μήτσο αγκαζέ και προχώρησαν προς το αυτοκίνητο. Ήταν τελείως έξω από τα όρια της λογικής του. Δεν ήθελε να πιστέψει πως η Εκάτη ξαναγύρισε και φύλαγε την νεκρή Μίνα. Όμως στον τάφο του Καρολέα τι γύρευε. Ένας λόγος ακόμη να κάνει το Σάββατο το μνημόσυνο και να γυρίσει στις δουλειές του.

Ο Μήτσος τον είδε έτσι κατσούφη και δεν τολμούσε να του μιλήσει. Στο τέλος δεν άντεξε και αποτόλμησε την ερώτηση..

«Δεν σου μίλησα γιατί ούτε κατάλαβα τίποτε. Δεν νομίζεις πως πρέπει να μου εξηγήσεις;»

«Τι να σου εξηγήσω βρε Μήτσο; Καλύτερα να μην ξέρεις. Άστα να τα μάθεις όλα το Σάββατο.»

«Βρε άφησε το Σάββατο και πες μου τι συμβαίνει..»

«Καλά λοιπόν, θυμάσαι τη σκύλα που βρήκαμε την Κυριακή το πρωί στα ερείπια, που κρατούσε τη Μίνα στη ζωή;»

«Ναι την θυμάμαι.. τι έκανε;»

«Τι ήθελες να κάνει; Ξαναγύρισε στη ζωή και συνεχίζει να φυλάει τη Μίνα και δεν ξέρω και τι άλλο σκαρώνει.»

«Θα με τρελάνεις τώρα;»

«Μη με ρωτάς για να μην τρελαθείς. Άκουγε μόνο και να εννοείς όσα μπορείς. Τα άλλα θα σου τα διηγηθώ στο δρόμο που θα φεύγουμε για το Λουτράκι.»

«Με υποχρέωσες. Και που πηγαίνουμε τώρα;»

«Στα ερείπια.. Ίσως να βρούμε 'κεί την Εκάτη.»

«Ποία είναι αυτή πάλι; Μη μου πεις πως είναι η Θεότητα των αρχαίων ελλήνων.»

«Ακριβώς αυτό θα σου πω. Άρχισες να καταλαβαίνεις. Αν

είσαι περισσότερο προσεχτικός θα τα καταλάβεις όλα μόνος σου και δεν θα χρειαστεί να σου τα εξηγήσω εγώ.»

Με τη συζήτηση φτάσανε στην γέφυρα του Σκατιά. Ο Πέτρος έριξε μία ματιά στο ποτάμι. Φαινότανε φουσκωμένο. Τόσο νερό έπεσε την νύχτα και ακόμη βρέχει. Συνέχισαν στο δρόμο προς το Παρόρι και η βροχή σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έπαψε στιγμή.

Η τύχη δεν τον βοηθούσε σήμερα. Εκτός από τον καιρό, έχει τώρα και το σκυλί. Η Εκάτη άρχισε δράση. Αυτό σημαίνει πως κάποιος αντίπαλος δεν εγκρίνει όσα σχεδιάζει να κάνει. Ξέρει πως η Εκάτη είναι με το μέρος του, εκείνο όμως που δεν ξέρει, είναι τι κάνει ο ίδιος στραβά και αναλαμβάνει η Εκάτη να το διορθώσει.

Σαν φτάσανε στο χωματόδρομο, έστριψε δεξιά και τότε με έκπληξή του είδε πως η βροχή βοήθησε να σχηματισθούν στην επιφάνεια του χωμάτινου δρόμου, ίχνη από ελαστικά τροχών αυτοκινήτου. Σταμάτησε για να μην τα διαταράξει. Κατέβηκε και τα εξέτασε από κοντά. Μοιάζανε να προέρχονται από ελαστικά μικρού φορτηγού. Είχανε κάθετη οδόντωση και αυτό βοήθησε να εισχωρήσουν βαθύτερα στο έδαφος, έτσι που ήτανε βρεγμένο. Ακόμη σήμαινε πως τ' αμάξι πρέπει να ήτανε βαρύ. Δεν του άρεσε αυτό. Άρχισαν να τον κυριεύουν μαύρες σκέψεις. Μήπως οι αιγύπτιοι εργάτες ήρθανε και πήρανε πράγματα από το ισόγειο; Δεν έπρεπε να πάρει αλλοδαπούς να εργαστούν αφού τα ερείπια δεν φυλάσσονταν. Μα αυτοί τρέμανε σαν άκουσαν τι είχε συμβεί στο πυργόσπιτο. Δεν είναι δυνατόν να έγινε κάτι τέτοιο. Δύο ξένοι εργάτες είναι

λογικό να πάρουνε είδη οικοσκευής για το σπίτι τους που δεν έχουν, αλλά να πάρουνε τους πίνακες είναι λίγο απίθανο.

Μήπως το αυτοκίνητο που είδε ο φύλακας να φεύγει από το νεκροταφείο, ήρθε δω και είναι ακόμη στην αυλή; Αυτό δεν στέκει. Τα ίχνη είναι διπλά. Το αυτοκίνητο ξαναέφυγε. Η τελευταία διαπίστωση δεν του άρεσε. Τον οδηγούσε στο συμπέρασμα πως κάποιος ήρθαν με αυτοκίνητο για κάποιο λόγο και στη συνέχεια έφυγαν.

"Ω! Θεέ μου.. πήραν τους πίνακες." ..συμπέρανε.

Τα διηγήθηκε αυτά στον Δημήτρη και αυτός συμφώνησε.

«Τη βρωμοδουλειά δεν την κάνανε οι αλλοδαποί εργάτες. Αλλού πρέπει να στρέψεις τις υπόνοιές σου.»

«Νομίζω βιαζόμαστε. Ποία βρωμοδουλειά; Δεν βρήκαμε ακόμη να λείπει τίποτε. Υποθέσεις είναι όλα. Και γιατί να συνδέσουμε τα ίχνη με το αυτοκίνητο του νεκροταφείου; Είδες που σου είπα πως είναι νωρίς να εκφέρεις γνώμες; Χρειάζεται να μάθεις πολλά ακόμη. Θα έπρεπε να ξεφυχήσεις μαζί μου χτες το βράδυ. Έτσι θα είχες μάθει μερικά. Μήτσο, ξέχασες ότι η Μίνα που είχε τον πύργο, από την περασμένη Κυριακή είναι στο νεκροταφείο και ότι τον πύργο τον φύλαγε ένα σκυλί; Σίγουρα αυτό το σκυλί είναι εκείνο που είδε ο φύλακας να δαγκώνει τον τραυματία του νεκροταφείου.»

«Λοιπόν.. αποφάσισα να σε βοηθήσω. Εσύ ενδιαφέρεσαι για τις εικόνες. Πάμε να μπούμε στο ισόγειο κι εκεί σίγουρα θα διαπιστώσουμε εάν οι πίνακες είναι στη θέση τους..»

«Σωστό είναι αυτό που λες, μα για λόγους ασφαλείας ο ένας θα πρέπει να μείνει έξω και αυτός που πρέπει να μπει μέσα

είμαι γώ, γιατί εγώ γνωρίζω τι υπήρχε στο ισόγειο. Πάμε, αλλά από την άκρη και πάταγε πάνω στα χορτάρια για να μην αλλοιωσουμε τ' αχνάρια των ελαστικών. Δεν ξέρουμε που θα φτάσει τελικά η υπόθεση. Μην ξεχάσεις το κινητό σου.»

Μετά από τα λόγια αυτά του Πέτρου, που στην ουσία ήταν η απόφασή του να μπει μέσα στο γκρεμισμένο πυργόσπιτο και οι δύο βάδισαν προς τα ερείπια. Ο Πέτρος πήγαινε μπροστά προσέχοντας να πατάει πάνω σε χορταριασμένο έδαφος. Σαν φτάσανε στην πρόσοψη ο Πέτρος κινήθηκε προς το μικρό παράθυρο, από το οποίο είχε περάσει στο εσωτερικό και την προηγούμενη φορά. Το βρήκε ανοιχτό..

«Μήτσο, αυτό δεν μου αρέσει. Κάποιος μπήκε και βγήκε πάλι και το άφησε ανοιχτό. Έλα.. βοήθησέ με να περάσω.»

Ο Δημήτρης βοήθησε τον φίλο του ν' ανεβεί στην ποδιά κι από εκεί να πηδήξει μέσα στο γνωστό του καθιστικό. Δεν είχε πρόβλημα να κυκλοφορήσει στο εσωτερικό του χώρου αφού είχε ζήσει εκεί για μερικές ημέρες και ακόμη γνώριζε όλα τα έπιπλα και τη θέση που βρισκότανε το κάθε ένα. Δεν ήσαν όμως τα έπιπλα για τα οποία φοβόταν ο Πέτρος. Ήσαν οι πίνακες της γερόντισσας που τους είχε βάλει στο μάτι και η Τζένη. Οι πίνακες τώρα πρέπει να είχανε μεγάλη αξία κι ένας μόνο το γνώριζε αυτό εκτός από τον ίδιο και τον στρατηγό. Και αυτός ήτανε ο Βασίλης. Με τις σκέψεις αυτές κινήθηκε προς το μέρος που είχε αφήσει τα τέσσερα κιβώτια με τους πίνακες. Και σαν έφτασε κεί.. τα πόδια του κόπηκαν. Τα κιβώτια δεν ήσαν στη θέση τους. Κάποιος τα είχε σηκώσει. Κι επειδή ο στρατηγός ήταν *υπεράνω πάσης υποψίας*, ο μόνος

ύποπτος έμενε ο Βασίλης.

Κοίταξε τα έπιπλα, πήγε και στην κουζίνα. Όλα ήσαν στην θέση τους. Τίποτε δεν έλλειπε. Η κλοπή εντοπίστηκε μόνο στα κάδρα της Εκάτης. Ξαναγύρισε στο παράθυρο και με την βοήθεια μίας καρέκλας ανέβηκε στην ποδιά. Από εκεί βγήκε και με την βοήθεια του Δημήτρη πήδηξε στο έδαφος,

«Τι βρήκες; Γιατί βγήκες τόσο γρήγορα...»

Ο Πέτρος δεν απάντησε αμέσως. Το μυαλό του δούλευε σαν κινητήρας με χιλιάδες στροφές προσπαθώντας να δέσει την υπόθεση με λογικά επιχειρήματα. Και σαν ο Δημήτρης επανέλαβε την ερώτησή του, του απάντησε..

«Δημήτρη.. την πάτησα σαν ένας πρωτάρης. Δυστυχώς οι πίνακες κλάπηκαν. Κάποιος τους πήρε την νύχτα που πέρασε. Φοβάμαι πως ο κλέφτης είναι κάποιος που γνωρίζει πολλά και όλα οδηγούν στον Βασίλη. Το αυτοκίνητο μοιάζει μ' εκείνο του Ντίλαν. Ο φύλακας είπε πως ήταν ένα μικρό φορτηγό με κίτρινες πινακίδες. Οι πινακίδες των αγγλικών αυτοκινήτων έχουν αυτό το χρώμα. Πάμε στο νοσοκομείο να δούμε ποίος είναι ο τραυματίας που διακομίστηκε κατά την χθεσινή νύχτα στην κλινική *Ελπίς*.»

«Και τι περιμένεις να βρεις εκεί; Αυτός εάν είναι ζωντανός θα φρουρείται και εάν δεν τα κατάφερε κι έχασε τον αγώνα με τον θάνατο, πάλι δεν πρόκειται να μάθεις τίποτε.»

«Καλός ο συλλογισμός, μα σου έχει διαφύγει μία ουσιώδης παράμετρος. Και αυτή είναι η παντοδύναμη Εκάτη⁶. Αυτή σκότωσε την Τζένη που σχεδίασε να τους κλέψει. Νομίζεις πως θα άφηνε τόσο εύκολα τους πίνακές της, στη διάθεση του

επόμενου λωποδύτη;»

«Δεν ξέρω πως φαντάζεσαι την εξέλιξη της όλης υπόθεσης, μα νομίζω ότι τρέχουμε. Χρειάζεται πιο αργή δράση.»

«Διαφωνώ. Στη κλοπή συμμετείχαν δύο. Ο οδηγός του αυτοκινήτου και αυτός που πήρε τους πίνακες, που ίσως είναι ο τραυματίας. Πρέπει να τον ιδούμε αυτόν, πριν οι εικόνες απομακρυνθούν από την περιοχή. Και οι εικόνες θα μένουν εδώ, όσο ο κλέφτης θα νοσηλεύεται στο νοσοκομείο. Αν βγει ο δράστης από την κλινική, θα είναι πολύ δύσκολο να τους εντοπίσουμε. Άλλο είναι κείνο που με προβληματίζει εμένα. Αν δεχτούμε τον Βασίλη, σαν έναν από τους δράστες, αυτός πρέπει να είναι ο οδηγός του αυτοκινήτου. Η απορία μου τώρα είναι.. ποίος να είναι ο άλλος, που νοσηλεύεται τώρα στο νοσοκομείο. Ακόμη μπορεί να συνέβη και το αντίθετο.»

«Δηλαδή.. τι υπαινίσσεσαι τώρα. Πως εάν ο Βασίλης είναι ο τραυματίας τότε το σκυλί οδηγούσε το φορτηγάκι;»

«Μην υποτιμάς τα μεταφυσικά, γιατί θα διαψευσθείς. Στη σφαίρα του μεταφυσικού, όλα είναι δυνατά..»

«Μη με τρελάνεις απόψε. Τι είναι επί τέλους η τρομερή Εκάτη που ..*όλα τα σφάζει και όλα τα μαχαιρώνει*; Με έχεις και νηστικό και η ώρα είναι τρεις. Εσύ δεν πείνασες;»

«Εντάξει Μήτσο. Έχεις δίκιο. Με συγχωρείς, αλλά είδες πόσα πολλά γίνανε σήμερα και ακόμη είμαστε στο μηδέν. Πάμε να φάμε κάτι και μετά θα πάμε στην κλινική. Η Κούλα μένει μέσα και θα την βρούμε όποια στιγμή και να πάμε.»

Με κρύα καρδιά ο Πέτρος πήρε πάλι το χωματόδρομο για να φτάσει στην μερσεντές που την είχε αφήσει στην είσοδο. Είναι

μία από τις λίγες φορές που είχε φτάσει σε τέτοιο αδιέξοδο. Ο Δημήτρης που σιγά σιγά, άρχιζε να μπαίνει στην υπόθεση τον ακολουθούσε και προσπαθούσε να ξεδιαλύνει τα διλήμματα που του έβαλε ο φίλος του.

Στο δρόμο δεν είπανε πολλά πράγματα. Βυθισμένοι και οι δύο στις σκέψεις τους, δεν είχανε διάθεση για κουβέντες. Έτσι η πείνα τους ήταν εκείνη που τους ωθούσε να επιταχύνουνε την κίνησή τους προς την πόλη.

Σαν φτάσανε στην Σπάρτη. Ο Πέτρος πήγε στην Κεντρική πλατεία. Εκεί υπάρχουν αρκετά καλά φαγάδικα και καθίσανε σε ένα από αυτά, που τον βόλεψε το πάρκιν του αυτοκινήτου.

*Η Εκάτη κρατά δύο πυρσούς και
Δίνει εντολές στον κέρβερο.*

14. η Εκάτη

*Τώρα μ' ευωδιαστούς καπνούς θε να του κάνω μάγια.
Σελήνη, αθόρυβη θεά, φέγγε γλυκά και λάμπε
στα μάγια πριν καταπιαστώ θα τραγουδήσω εσένα
και την Εκάτη πούρχεται μεσ' απ' της γης τα σπλάχνα
και τριγυρνά στα μνήματα και την φοβούνται οι σκύλοι.*

Όσο το γεύμα συνεχιζόταν ο Πέτρος πιο πολύ μιλούσε παρά έτρωγε. Ο Δημήτρης ήθελε να βγει από τα σκοτάδια της άγνοιας των γεγονότων. Δεν γνώριζε τίποτε σχεδόν από τα προηγηθέντα συμβάντα στον Πέτρο στο πρόσφατο παρελθόν. Λόγω του σεισμού βρέθηκε μαζί του στην Καλαμάτα και στη συνέχεια στο πυργόσπιτο του Μυστρά. Δικαιολογημένα λοιπόν ζήτησε από τον Πέτρο να τον κατατοπίσει..

«Πως θα γίνει φίλε μου. Συμμετέχω σε μία περιπέτεια που χάνονται ζωές. Δεν πρέπει να γνωρίζω τον εχθρό; Αυτό δεν λέγατε στο στρατό;»

«Αυτό και όχι μόνο. Κυρίως να προσπαθείς να μαντέψεις τις προθέσεις του εχθρού. Τι σκέπτεται να κάνει στην επόμενη ενέργειά του και να τον προλαβαίνεις. Εμείς δεν ξέρουμε ούτε τον εχθρό. Αυτός είναι ο λόγος που θέλω να δω την Κούλα. Εάν ο τραυματίας είναι ο εχθρός.. τελειώσαμε. Εάν δεν είναι αυτός, τότε πρέπει να καθορίσουμε άλλο τρόπο δράσης.»

«Μου αρέσεις!! Στην πολεμική τέχνη ασφαλώς θα έσκιζες. Και δεν μου λες σε παρακαλώ.. τι τάχα περιμένεις να βρούμε στο νοσοκομείο που σκοπεύεις να πάμε;»

«Δεν ξέρω Μήτσο, περιμένω τον Βασίλη. Ακόμη δεν θα μου φανεί περίεργο και αν ακόμη ο τραυματίας είναι ένας από τους δύο αιγυπτίους εργάτες, αν και αυτό το θεωρώ απίθανο.»

«Και αν είναι η Εκάτη; Μου λες πως αυτή ζωγράφισε τους πίνακες. Δεν μπορεί να τους πήρε η ίδια, αφού αυτή είναι η ιδιοκτήτρια;»

«Δεν το σκέφτηκα αυτό, αλλά το αποκλείω. Το σκυλί δεν θα δάγκωνε την αφεντικίνα του. Η Εκάτη διευθύνει τα σκυλιά και αυτή τους αναθέτει αποστολές. Σβήσε λοιπόν αυτήν την άποψη. Τον Βασίλη θα βρούμε στην κλινική, ή έναν από τους δύο αιγυπτίους. Και τώρα που το συζητάμε το βλέπω αρκετά πιθανό. Η Εκάτη λατρευόταν και στην Αίγυπτο σαν Θεά Ίσιδα. Ήτανε θεά της μαγικής τέχνης στον κάτω κόσμο.»

«Και πως μπλέχτηκε τώρα στον πάνω κόσμο;»

«Μέσω της γερόντισσας, της κυρά Τασώς που ζωγράφισε τους πίνακες. Η γερόντισσα πίστευε στους Θεούς της Αρχαίας Ελλάδας και είχε προστάτιδα την Εκάτη. Ίσως η Θεά να την μύησε, όταν η γερόντισσα κατοίκησε με τον άνδρα της στο πυργόσπιτο που το φύλαγε ένα από τα σκυλιά της.»

«Καλά και τόση δύναμη της έχει δώσει η Εκάτη;»

«Μήτσο, τη δύναμη.. δεν στη δίνει κανείς, την κατακτάς μόνος σου και είναι ανάλογη με την πίστη που διαθέτεις στο ανώτερο όν που αφοσιώνεσαι. Αρκεί να πιστέψεις πως θα επιτύχεις κάτι και να το επιχειρήσεις. Η Εκάτη ήτανε δυνατή Θεότητα. Μερικοί λένουν πως ήτανε κόρη του Δία και της Γαίας. Άλλοι πάλι πως ήτανε το μοναδικό παιδί των Τιτάνων, του Πέρση και Αστερίας. Όποιον κι αν ήτανε παιδί, η αλήθεια

είναι ότι κληρονόμησε από τους γονείς της, δυνάμεις πάνω στη γη, στη θάλασσα και στον ουρανό. Κατά την μυθολογία βοήθησε τη θεά Δήμητρα στην αναζήτηση της Περσεφόνης και όταν την βρήκε, έγινε συνοδός της στον κάτω κόσμο και σύντροφος του Άδη. Ήτανε ακόμη στενά συνδεδεμένη με τα Ελευσίνια μυστήρια και είναι μία από τις κορυφαίες θεές της μαγείας. Στην αρχαία ελληνική ποίηση, αυτή τη θέση την κατέχει η Μήδεια, όπως την παρουσιάζει ο Ευριπίδης στην ομώνυμη τραγωδία του. Η Μήδεια, γνώριζε όλα τα βότανα που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για την παρασκευή πολλών δηλητηρίων. Ακόμη θεωρείται πρότυπο της μοχθηρής εκδικητικής μάγισσας υπεύθυνης για σωρό φόνους. Σκότωσε τον αδελφό της Άψυρτο, τον βασιλιά της Ιωλκού Πελία, τα ίδια της τα παιδιά για να εκδικηθεί τον άπιστο σύζυγό της Ιάσονα και ακόμη προσπάθησε να δηλητηριάσει τον Θησέα.»

«Καλά, οι αρχαίοι έλληνες πίστευαν στον ορθολογισμό, ότι όλα γίνονται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους, πως άφησαν έτσι τις μάγισσες να δρουν ασύδοτες.»

«Αυτό είναι αλήθεια. Πράγματι υπήρχε αντίθεση ανάμεσα στον ορθολογισμό που χαρακτήριζε την αρχαία ελληνική διάνοηση και στο εξωπραγματικό στοιχείο του κόσμου της μαγείας. Ο ίδιος ο αρχαίος ιατρός Ιπποκράτης έδειχνε καθαρά την πλήρη αντίθεσή του στις μαγικές πρακτικές, ιδίως αυτών που χρησιμοποιούνταν για τη θεραπεία της επιληψίας, που την θεωρούσαν ιερή νόσο, μιας ασθένειας που όπως έλεγε ο ίδιος, δεν χρειάζεται ούτε αγιοποίηση ούτε απατεώνες. Οι μάγοι και οι αγύρτες χρησιμοποιώντας σαν πρόσχημα το *θείο*,

ισχυριζόντουσαν ότι η αρρώστια αυτή είναι.. *ιερή*. Με την επινόηση κατάλληλων επιχειρημάτων, καθιέρωσαν μία δήθεν θεραπεία, χρησιμοποιώντας εξαγνισμούς και μαγικά μέσα.»

«Για λέγε.. μου κίνησες το ενδιαφέρον. Και πως εξελίχθηκε η κατάσταση ώστε από τον ορθολογισμό να φτάσουμε στην εποχή των μαγισσών.»

«Η αρνητική στάση των αρχαίων ελλήνων διανοουμένων απέναντι στον κόσμο της μαγείας ήτανε φυσιολογική. Ο ορθολογισμός της κλασικής αρχαιότητας δεν μπορούσε να συμβαδίζει με πρωτόγονες πρακτικές. Τα φυσικά φαινόμενα δεν θεωρούνταν θεϊκές εκδηλώσεις, οι αρρώστιες και τα δεινά των ανθρώπων δεν οφείλονταν στην εκδικητικότητα των θεών. Η θεώρηση του κόσμου μέσα από το πρίσμα της λογικής και η καθιέρωση μιας ηθικής βασισμένης πάνω σε ανθρώπινες αρχές, δεν μπορούσαν να συνυπάρξουν με μάγια και ξόρκια, στα οποία κατέφευγαν οι αμόρφωτοι άνθρωποι. Βασικό χαρακτηριστικό της μαγείας, είναι η καταφυγή σ' αυτήν των φτωχών και των απόκληρων της κοινωνίας και ακόμη των γυναικών που ζούσαν στην αφάνεια, περιορισμένες σε οικιακές ενασχολήσεις, μακριά από την πολιτική και την κοινωνική ζωή.

Στην περίπτωση της αρχαίας Ελλάδας, και αυτή ακόμη η Αθήνα που τόσο εξιδανικεύτηκε σαν πρότυπο πολιτικής και κοινωνικής οργάνωσης, ήτανε μια κοινωνία αποκλεισμένων πολιτών από τα κοινά. Αποκλεισμός στις γυναίκες, στους μέτοικους, στους δούλους ακόμη και στους έφηβους. Το έτος 432 π.Χ. στις παραμονές του Πελοποννησιακού Πολέμου, σε

σύνολο πληθυσμού 120-150 χιλιάδων ατόμων, οι ελεύθεροι πολίτες ήσαν 25-30 χιλιάδες. Δηλαδή μία μειοψηφία είχε τον έλεγχο των κρατικών υποθέσεων.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η μαγεία αποτελούσε το καταφύγιο της σιωπηλής πλειοψηφίας, που δεν είχε πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα. Δεν είναι τυχαίο, που στα μεγάλα έργα της αρχαίας ελληνικής ποίησης, στον Όμηρο και στους τραγικούς, απαντώνται μόνο μάγισσες, όπως η Κίρκη, η Καλυψώ και η Μήδεια. Οι γυναίκες ήσαν αποκλεισμένες ακόμη και από την επίσημη θρησκεία, αφού στις αρχαίες ελληνικές πόλεις, με εξαίρεση τη Σπάρτη, οι θρησκευτικές τελετές ήτανε κοινωνικές εκδηλώσεις που γίνονταν σχεδόν αποκλειστικά από άνδρες. Έτσι, οι γυναίκες καταφεύγανε στη μαγεία, της οποίας ο κόσμος ήταν η κοινωνία αντεστραμμένη, αφού σ' αυτόν κυβερνούσαν οι γυναίκες, αυτές ακριβώς που δεν διαθέτανε πολιτικά δικαιώματα στην κοινωνία της πόλης.

Έτσι το ορθολογιστικό πνεύμα του 5ου αιώνα είχε αρχίσει να υποχωρεί και οι μαγικές-μυστηριακές λατρείες γνώριζαν μεγάλη διάδοση όπως οι οργιαστικές λατρείες της Κυβέλης, και του Άδωνι. Μέσα σ' αυτό το κλίμα, ο Πλάτων νιώθει να έλκεται αλλά και να απωθείται συγχρόνως από τον χώρο της μαγείας. Φαίνεται να αποδέχεται τις ταφικές τελετές που επιδιώκουν να προκαλέσουν την παρέμβαση των νεκρών στις υποθέσεις των ζωντανών, αλλά συγχρόνως καταδικάζει τις μαγανείες. Καταδικάζει τους μάγους σε πολλά κείμενα του. Στην "*Πολιτεία*" του αναφέρει: "*Εξ άλλου, αγόρτες και μάντιες πηγαίνουν στ' αρχοντικά των πλουσίων, τους πείθουν πως*

έχουν από τους θεούς κάποια δύναμη, που την παίρνουν με θυσίες και γητέματα να θεραπεύουν κάθε άδικη πράξη που έκαμαν αυτοί, ή οι προγονοί τους. Αν θέλει κανείς να τιμωρήσει κάποιον εχθρό του με μικρή δαπάνη, είναι σε θέση να βλάψουν δικαίους και αδίκους, γιατί καθώς λένε, κατορθώνουν να πείθουν τους θεούς να τους εξυπηρετούν".

Όπως βλέπεις δεν υπήρχανε κλειστά σύνορα για την μαγεία, καθώς οι μαγικές πρακτικές διαχέονταν από τόπο σε τόπο, από την Περσία μέχρι την Δυτική Μεσόγειο και από τον Εύξεινο Πόντο μέχρι την Αίγυπτο και την Παλαιστίνη. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, οι ελληνικές μαγγανείες να επηρεάζονται και από τη μυστικιστική Ανατολή.»

«Τι εννοείς ελληνικές μαγγανείες; Την τωρινή σολομωνική;»

«Περίπου, αν την θεωρήσουμε σαν μία εξέλιξη της αρχαίας διαδικασίας των *μαγικών πινακίδων*, που είναι επίσης μείγμα ελληνικών και ξένων στοιχείων, αλλά χαρακτηρίζονται από περισσότερη ομοιογένεια. Οι ελληνικές μαγικές πινακίδες είναι οι αντίστοιχες των *defixiones* των ρωμαίων και των αιγυπτιακών μαγικών παπύρων. Όποια μορφή κι αν έχουν τελικά, όλα ανήκουν στο χώρο της μαγείας και συνεπώς όλα παρεμβαίνουν στη φυσική τάξη των πραγμάτων. Στην πράξη είναι μία προσπάθεια διαφόρων επιτηδείων να επιβάλουν την προσωπική τους θέληση, χρησιμοποιώντας όμως δυνάμεις που βρίσκονται πέρα από τον ανθρώπινο έλεγχο. Στις μαγικές πινακίδες των ελλήνων και τους μαγικούς παπύρους των αιγυπτίων, η επίκληση γίνεται προς Θεότητες που αρκετές είναι οι ίδιες. Για παράδειγμα, στην Ελλάδα και στην Αίγυπτο,

επικαλούνται τη Γαία, την Εκάτη, τον Ερμή, τη Περσεφόνη, τον Πλούτωνα, μαζί με τον Σηθ και τον Όσιρη..

Το ίδιο συμβαίνει και με τα *φυλαχτά*. Κι εδώ κυριαρχεί ανάμειξη ελληνικών και αιγυπτιακών στοιχείων. Ελληνικές Θεότητες με πρώτη και καλύτερη την Εκάτη, συνυπάρχουν με άλλες Θεότητες από το αιγυπτιακό πάνθεο. Γιαυτό με ανησυχούν οι δύο αιγύπτιοι εργάτες. Μήπως είναι μνημένοι με την αιγυπτιακή μαγεία.»

«Δεν νομίζω. Αυτοί μου έδιναν την εντύπωση ότι είχανε αντίληψη μικρού παιδιού.»

«Μην σε ξεγελά η όψη. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν ικανότητα να σε ξεγελούν και να μεταμορφώνονται. Παρατήρησα, ότι ο ένας έφερε κρεμασμένο στο λαιμό του χαϊμαλί, απόδειξη πως πιστεύει σε μαγανείες.»

«Τι είναι αυτό το χαϊμαλί;»

«Ένα είδος φυλαχτού. Ξέρεις εκείνα τα φυλαχτά που μας κρεμούσαν οι μανάδες μας, όταν είμαστε μικροί, για να μας προστατεύουν από φωτιά, νερό και από κάθε κακό πνεύμα. Μέσα στο φυλαχτό υπήρχε το ιερό αντικείμενο, που περιείχε την δύναμη για την αποτροπή του κακού, με επίκληση των αγαθών υπερφυσικών δυνάμεων. Το περίεργο είναι ότι η ειδωλολατρική καταγωγή των φυλακτών δεν στάθηκε εμπόδιο στην ιστορική τους μεταμόρφωση. Η χρήση τους συνέχισε να επιβιώνει στο περιθώριο και άλλοτε μέσα τον χριστιανισμό.»

«Πως γίνεται αυτό;»

«Δημήτρη, βρέθηκαν τέτοια φυλαχτά με εξορκιστικές ευχές γραμμένες σε μικρά λεπτά μεταλλικά ελάσματα, τυλιγμένα σε

μικρούς κυλίνδρους που αποτέλεσαν ένα από τα πρώτα είδη φυλακτών του χριστιανικού κόσμου.»

«Κοίταξε φίλε μου.. που με έφερες. Δηλαδή η γερόντισσα, η Τασώ όπως την λες καμιά φορά, ήτανε μάγισσα;»

«Μάγισσα και κάτι περισσότερο. Όταν πνίγηκε και πήγε στον άλλο κόσμο, συναντήθηκε με την Εκάτη, ξαναγύρισε στον πάνω κόσμο κι εγκαταστάθηκε πάλι στο πυργόσπιτο, για να κλείσει τους ανοιχτούς λογαριασμούς που είχε.»

«Τι ανοιχτούς λογαριασμούς; Τι εννοείς;»

«Δουλειές που δεν πρόλαβε να κάνει πριν τον θάνατό της που της συνέβη πριν ολοκληρώσει αυτά που πίστευε ότι είχε σαν αποστολή να κάνει. Να μεγαλώσει δηλαδή την Μίνα και να πάρει γδικιωμό, για την δολοφονία του άνδρα της.»

«Τώρα τι μου λες.. Υπάρχουνε και καλές μάγισσες κι εσύ έμεινες στο πυργόσπιτο με μία τέτοια μάγισσα;»

«Όσο κι αν ακούγεται παράξενο.. ναι, έμεινα, μα δεν το ήξερα. Όταν όμως την γνώρισα την τίμησα. Της έδωσα δώρα και όταν βεβαιώθηκε πως αγαπούσα την Μίνα και ότι ήθελα το καλό της, με συμπάθησε. Σαν όμως είδε πως ανακατεύομαι στα σχέδιά της, έστειλε την Μίνα στην Κρήτη κι εμένα στη κλινική.»

«Και γιατί την έστειλε στην Κρήτη;»

«Μέχρι χτες το αγνοούσα και αναρωτιόμουν κι εγώ. Το ανακάλυψα όμως χτες το βράδυ, μελετώντας τις σημειώσεις του Ντίλαν. Αρχαία ιερά, ναοί, μαντεία, πόλεις, μνημεία και γενικά τόποι λατρείας των αρχαίων ελλήνων, βρίσκονται σε σχέση μεταξύ τους, σχηματίζοντας διάφορα γεωμετρικά

σχήματα (τρίγωνα, τετράγωνα, πολύγωνα, κύκλους), που έχουν ίσες αποστάσεις μεταξύ τους και άλλα ακόμη στοιχεία που αποδεικνύουν ότι έχουν χτιστεί σε επιλεγμένες θέσεις σε ολόκληρο τον τότε γνωστό ελληνικό χώρο. Οι τόποι αυτοί, βάσει σχεδίου, έχουνε μεταξύ τους κανάλια επικοινωνιών.

Πιστεύω πως το πυργόσπιτο έχει χτιστεί πάνω στα ερείπια κάποιου τέτοιου αρχαίου ελληνικού λατρευτικού ιερού. Με την Κρήτη είχε επικοινωνία και μπορούσε να στέλνει στην Μίνα μηνύματα κι εντολές για το τι έπρεπε να κάνει. Φαίνεται πως οι δύο τους είχανε συμφωνήσει, η Μίνα να φύγει από την Σπάρτη ενώ η γερόντισσα θα πέθαινε για δεύτερη φορά στη θέση της Μίνας, για να την διευκολύνει να φύγει από την εξάρτηση του γιατρού, ξεγελώντας τον πως πέθανε. Έτσι, πριν από τέσσαρις μήνες, πήρε στο φέρετρο τη θέση της Μίνας.»

«Κι εσένα, πως σ' έστειλε στην κλινική;»

«Όταν με είδε στο λιμάνι του Γυθείου να τρέχω για να συναντήσω την Μίνα στο καράβι που θα την πήγαινε στην Κρήτη, εμφανίσθηκε ένα σκυλί, μπερδεύτηκε στα πόδια μου και μ' έριξε πάνω σε μία διερχόμενη νταλικά. Τώρα πιστεύω να καταλαβαίνεις ποίο ήτανε το σκυλί.»

«Μα αυτά είναι τρομερά πράγματα.. πως και τα διηγείσαι έτσι ψυχρά, σαν να μην τρέχει τίποτε. Και μετά τι έγινε;»

«Τι περιμένεις να έγινε, με έφεραν στην κλινική. Σ' αυτή που θα πάμε σε λίγο. Εδώ, στην κλινική γνώρισα και την προϊσταμένη την Κούλα.»

«Καλά, πιστεύεις σε μαγείες και τέτοια πράγματα;»

«Δεν πιστεύω, μα δέχομαι πως υπάρχουνε άνθρωποι που

ασχολούνται με αυτά τα πράγματα και μπορούν καμιά φορά να προκαλέσουν και άσχημα αποτελέσματα, επικαλούμενοι ανορθόδοξες ή απόκρυφες μεθόδους.

Μετά το χωρισμό μου με τη Μίνα είχα εξοργισθεί. Ίσως να φταίει και η τρίτη αγγλίδα η Άντα που με ακολούθησε στο Λουτράκι και μου φούσκωσε το κεφάλι με λόγια. Τότε ασχολήθηκα λίγο με τα θέματα αυτά. Θα σου πω όμως μερικά πράγματα που κυρίως ξέρω από μελέτη και από τους φίλους μου.. τον Θόδωρο και τον παπαδημήτρη.»

*Η Εκάτη προΐστατο σε κάθε τελετουργική πράξη
Ήτανε μάγισσα και χθόνια Θεά.*

15. μαγεία, ευχές και κατάρεις.

"Η μαγεία εντοπίζεται σε δύο στοιχεία: στην επιθυμία επίδρασης πάνω σε ο,τιδήποτε, ακόμη και πάνω στο απροσπέλαστο, και στην ιδέα ότι τα πράγματα φορτίζονται ή αφήγονται να φορτιστούν με αυτό που θα αποκαλούσαμε "ανθρώπινο ρευστό"

Henri Bergson

«**Α**ρχή της γνώσης για τη μαγεία, χάνεται πολύ πίσω στο βάθος του παρελθόντος. Οι μάγοι στα πρώτα χρόνια της ύπαρξης τους ήσαν μύστες⁷, γνώστες της αστρολογίας, της αλχημείας, των μαθηματικών καθώς και άλλων μυστικών επιστημών. Με το πέρασμα των χρόνων και αυτοί υπέκυψαν στον νόμο των κύκλων, σύμφωνα με τον οποίον, κάθε τι που γεννιέται και δρα, έχει κύκλους ακμής και παρακμής. Η παρακμή της μαγείας είναι αυτό που βλέπουμε στα χρόνια μας στη μορφή της γνωστής μας *βασκανίας*.

Οι παραδόσεις και οι δοξασίες, που συνδέονται σήμερα με τη δεισιδαιμονία, αποτελούν παραποίηση και παρανόηση των διαφόρων χριστιανικών τελετών και άλλων παραδόσεων των ελλήνων, σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας, με διάφορες άλλες σχετικές που γινόντουσαν από τους αρχαίους Έλληνες, πριν ακόμη από την εμφάνιση του Χριστού. Οι πιο πολλές δεισιδαιμονικές δοξασίες που υπήρχαν στην αρχαία Ελλάδα

είχανε την καταγωγή τους από λαούς της Μ. Ανατολής και της Αιγύπτου. Οι Έλληνες διατηρήσανε πολλές από αυτές τις δοξασίες, ενώ παράλληλα δημιουργήσανε και άλλες δικές τους που τις συνδέσανε με την πλούσια ελληνική μυθολογία. Αυτές οι νέες δοξασίες ήσαν περισσότερο εκλεπτυσμένες και με λιγότερες βάρβαρες απαιτήσεις. Στα πρώτα χριστιανικά χρόνια πολλές ελληνικές δεισιδαιμονίες προέκυψαν από την συγχώνευση διαφορετικών θρησκειών. Αυτή η συγχώνευση είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθούν *οι ελληνικοί μαγικοί πάπυροι*, που με διάφορες αλλοιώσεις ακούγονται σήμερα με την κοινή ονομασία.. *Σολομωνική*.

Παρόλο που η πρόοδος της επιστήμης, μας έχει δώσει τη δυνατότητα να εξηγούμε πολλά από τα φαινόμενα που αποτελούν πηγές δεισιδαιμονίας, η ίδια η δεισιδαιμονία δεν έχει εξαφανιστεί. Υπάρχει ακόμη η έννοια του μάγου, που ταυτίζεται με την έννοια του φαρμακευτή ή του αγύρτη και η έννοια της μαγικής πράξης, που ταυτίζεται με την μαγγανεία.

«Τι ήσαν οι *μαγικές πινακίδες* και οι *μαγικοί πάπυροι*;»

«Νομίζω, σου απάντησα. Τα δύο αυτά στοιχεία αποτελούν τη "*Σολομωνική*" της εποχής εκείνης. Οι *μαγικές πινακίδες* ήσαν μολύβδινες πλάκες αφού μόλυβδο είχαν σε αφθονία στην αρχαία Αθήνα, από τα ορυχεία του Λαυρίου. Πάνω στις πλάκες χάραζαν ευχές ή κατάρες έναντι κάποιας αμοιβής, διάφοροι περιπλανώμενοι *ιερείς*⁸ της εποχής, ή *χρησιμοδότες*⁹ που πήγαιναν συνήθως σε πόρτες πλουσίων, ισχυριζόμενοι πως έχουν από τους Θεούς τη δύναμη να κάνουν διάφορα μάγια και "*καταδέσμους*" σε εχθρούς κάθε ενδιαφερομένου.

Οι πρώτες γνωστές σ' εμάς ελληνικές μολύβδινες πινακίδες με κατάρρες χρονολογούνται από τις αρχές του 5ου αι. π.Χ. και προέρχονται από την Σελινούντα, αποικία των Μεγαρέων στη Σικελία, στην οποία υπήρχε ονομαστό ιερό, σε μια περιοχή γνωστή σήμερα ως "*ο αγρός των Στηλών*". Οι στήλες αυτές είναι αξιοσημείωτες κατά τούτο: έχουνε ανθρώπινες κεφαλές, χωρίς διακριτικά χαρακτηριστικά προσώπου. Τις πινακίδες με τις καταγραφές τοποθετούσαν κοντά σε κάποια πηγή που λίμναζε νερό και δημιουργούσε μίasma. Έτσι πίστευαν πως το μίasma που θα έπληττε το όνομα στην πινακίδα, θα έπληττε και το πρόσωπο στο οποίο ανήκε το όνομα. Δηλαδή εδώ έχουμε ένα είδος "*μαύρης μαγείας*".»

«Τώρα μου έριξες κι άλλο καινούριο όρο, τον *κατάδεσμο*. Τι είναι πάλι αυτό;»

Ο Πέτρος έβλεπε την κουβέντα να πλατειάζει. Ο Δημήτρης είτε επειδή ήτανε τελείως άσχετος στα μεταφυσικά θέματα, είτε επειδή πράγματι ήθελε να καταλάβει πως λειτούργησαν οι ήρωες την περίεργης αυτής ιστορίας, που όλως αναπάντεχα βρέθηκε μπλεγμένος, συνέχιζε το παιχνίδι των ερωτήσεων που τόσο αγαπούν τα μικρά παιδιά. Όπως και να είχε το πράγμα, ο Πέτρος θα προτιμούσε να σταματήσει αυτή η συζήτηση, που με τα δεδομένα της στιγμής, μόνο καθυστέρηση του έφερνε. Δεν απέφυγε όμως την απάντηση.

«Δημήτρη μου ανοίγεις μεγάλη ιστορία. Θα σου απαντήσω, αλλά θα κάνουμε μία συμφωνία. Θα βάλουμε ένα χρονικό όριο. Σε είκοσι λεπτά σταματάνε οι ερωτήσεις και φεύγουμε για την κλινική.

Λοιπόν ο *κατάδεσμος* στην ουσία είναι αυτό που σήμερα το λέμε *δέσιμο*, που μπορεί να κάνει κάποιο πρόσωπο, σε βάρος κάποιου άλλου, συνήθως για να του μειώσει ή και να του στερήσει την σεξουαλική του επίδοση. Συνήθως το δέσιμο, το ζητούσε κάποια εγκαταλειφθείσα γυναίκα σε βάρος του φίλου της ή ακόμη κάποια έγγαμη, σε βάρος του άπιστου συζύγου. Στην πράξη και οι *κατάδεσμοι* γίνονται από μολύβι, όπως οι *μαγικές πινακίδες*. Χρονικά εκτείνονται κάπου σε μια χιλιετία, από το 500 π.Χ. και δώθε και είχανε πολύ μεγάλη λαϊκή απήχηση. Στους καταδέσμους χαράσσονταν κατάρες και θάβονταν συνήθως σε τάφους, ώστε να μην είναι δυνατή ή να είναι πολύ δύσκολη η ανακάλυψη και η καταστροφή τους. Αυτό εξασφάλιζε την διαιώνιση της μαγείας και της κατάρας σε βάρος αυτού για τον οποίο μελετήθηκε.»

«Και τι γράφανε επάνω στις πινακίδες και στους πατύρους;»

«Και τι δεν γράφανε. Διαβάζοντας σήμερα αυτά τα κείμενα, μας φαίνονται αστεία. Δεν ξέρω που τα βρήκε ο Ντίλαν, αλλά ήτανε μερικά μέσα στο σεντούκι που μου έδωσε ο Βασίλης. Περίμενε.. θα φέρω την τσάντα μου από το αυτοκίνητο και θα σου διαβάσω μία τέτοια καταγραφή που έχω μεταφράσει..»

Ο Πέτρος βγήκε για λίγο από την αίθουσα του εστιατορίου κι έτρεξε προς το αυτοκίνητό του, που ήτανε σταθμευμένο λίγα μέτρα μακρύτερα. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει, όχι όμως με την ίδια ένταση. Τώρα έπεφτε σαν ψιλόβροχο που φαίνεται να μην ενοχλεί, αλλά τελικά διαποτίζει τα ρούχα αυτού που τολμά να το αγνοήσει και να μην καλυφθεί.

Ο Πέτρος πήρε την τσάντα του και έσπευσε να γυρίσει πάλι

στο εστιατόριο. Σαν έφτασε στο τραπέζι, βρήκε τον Δημήτρη να πληρώνει τον λογαριασμό.

«Τι κάνεις εκεί; Τρελάθηκες; Είπαμε όσο είσαι μαζί μου, θα είσαι φιλοξενούμενός μου.»

Έσπευσε να εξοφλήσει το λογαριασμό και στη συνέχεια διάλεξε από την τσάντα του μία κόλλα με το κείμενο που είχε μεταφράσει από τα αγγλικά, το περασμένο βράδυ.

«Άκουσε τώρα μία καταγραφή.. να γελάσεις..

"Καταγράφω και καταθέτω στον Πλούτωνα και στις Μοίρες και στην Περσεφόνη και στις Ερινύες και σε κάθε κακό ον. Καταθέτω και στην Εκάτη και στις δύο θεές του κάτω κόσμου και στον Θεό Ερμή. Καταθέτω εναντίον εκείνων που έκλεψαν από την οικία μου αλυσίδα, τρία στρώματα, λιναρόλαδο, πιπέρι, μαστίχι και άλλα αγαθά. Καταθέτω εναντίον όσων είδαν την κλοπή και δεν το λένε και όλων εκείνων που αποδέχτηκαν τα κλοπιμαία που ανέφερα. Εσύ δε, δέσποινα Εκάτη, του ουρανού και του κάτω κόσμου και των τρίστρατων, μονοπρόσωπη και τριπρόσωπη, ξερίζωσε την καρδιά εκείνων που έκλεψαν τα πράγματα που αναφέρονται στην καταγραφή και κάμε γι' αυτούς αδιάβατη τη γη, άπλευστη τη θάλασσα κι αβίωτο τον βίο τους. Παιδιά αυτοί να μη αναστήσουν αλλά χαμός και πανούκλα να πέσει επάνω τους.

Ως "επόπτης", στρέψε το χάλκινο δρεπάνι σου εναντίον τους, να τους πετσοκόψει. Εξαιρώ τον καταγραφέα και το θύμα της κλοπής».

Εδώ το θύμα αναφέρει την κλοπή και δεν γνωρίζει τ' όνομα του κλέφτη, αλλά αυτό δεν τον ανησυχεί, αφού με τις μαγικές

επικλήσεις του αναθέτει στη Θεά Εκάτη, που θεωρείται η κορυφαία Θεά της μαγείας, να δράσει σαν "επόπτης" στο αίτημά του. Το ωραίο είναι ότι υποδεικνύει στην Θεά τι να κάνει και δεν παραλείπει να εξαιρέσει από τα μέτρα που θα πάρει η Θεά, τον εαυτό του και το γραφιά.»

«Κατάφερες να μου κινήσεις το ενδιαφέρον και να μου ξυπνήσεις την περιέργεια, αλλά μέσα σ' αυτό το εικοσάλεπτο που έβαλες σαν όριο, δεν νομίζω να προλάβουμε να πούμε τίποτε ουσιώδες. Φοβάμαι πως η μαγεία και τα μάγια δεν χωράνε σ' ένα εικοσάλεπτο. Ας το εξαντλήσουμε όμως και ότι προλάβουμε. Χωρίς ερώτηση από εμένα, μπορείς να λες εσύ ότι θέλεις...»

«Δεν νομίζω πως θα προλάβουμε πλέον να πούμε τίποτε άλλο. Έχουμε μόνο δέκα λεπτά υπόλοιπο χρόνου και δέκα λεπτά θα χρειαστούμε να φτάσουμε με τα πόδια στην κλινική. Ας ξεκινήσουμε και θα σου πω στο δρόμο μερικά ξόρκια που ακόμη χρησιμοποιούν διάφορες.. μάγισσες για διάφορους, τους πιο απίθανους λόγους.»

«Έλα τώρα.. συνέχισε και σε δέκα λεπτά θα φύγουμε.»

«Καλά.. ας γίνει και έτσι. Λοιπόν, το πιο αξιοσημείωτο είναι ότι χρησιμοποιούν καθαρά χριστιανικά κείμενα για ξόρκια. Ένας τέτοιος εξορκισμός γίνεται για να λυθούν τα μάγια κάποιου που ..είναι μαγεμένος και υποφέρει. Στη χάση του φεγγαριού βάζουν μία φωτογραφία του ασθενή πάνω σε ένα τραπέζι και μπροστά στρώνουν μία άσπρη πετσέτα. Πάνω σ' αυτήν βάζουνε ένα μεταλλικό πιάτο και δύο κεριά. Πάνω στο πιάτο ένα ποτήρι νερό. Σκεπάζουνε το ποτήρι με *άρτο της*

Εκάτης. Η μάγισσα σκύβει κοντά στο ψωμί και αρχίζει να διαβάξει τον ψαλμό 22 (κβ΄) του Δαβίδ:

"Κύριος ποιμαίνει με και ουδέν με υποστερήσει. Εις τόπον χλόης εκεί με κατεσκήνωσεν, επί ύδατος αναπαύσεως εξέθρεψέ με, την ψυχήν μου επέστρεψε, ώδήγησέ με επί τρίβους δικαιοσύνης ένεκεν του ονόματος αυτού. Εάν γαρ και πορευθώ εν μέσω σκιάς θανάτου, ου φοβηθήσομαι κακά, ότι σύ μετ' εμού εί. Η ράβδος σου και η βακτηρία σου, αύται με παρεκάλεσαν. Ητοίμασας ενώπιόν μου τράπεζαν εξ εναντίας των θλιβόντων με. Ελίπανας εν έλαιώ την κεφαλήν μου και το ποτήριόν σου μεθύσκον με ώσει κράτιστον και το έλαιό σου καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου, και το κατοικείν με εν οίκω κυρίου εις μακρότητα ημερών."

Και αφού καούν τα δύο κεριά, η μάγισσα ραντίζει τον ασθενή και του δίνει να φάγει από το ψωμί της Εκάτης.»

«Και αυτό τι είναι τώρα; Ξεμάτιασμα;»

«Κάτι τέτοιο. Ας το πούμε *λευκή μαγεία*. Αν η ευλογία του αρρώστου γινόταν από ιερείς, τότε θα το έλεγα *εξορκισμός*. Βέβαια αυτοί δεν θα χρησιμοποιούσαν τον *άρτο* της Εκάτης και τα άλλα σχετικά.

Ο Ιησούς έχει δώσει στους αποστόλους του την δύναμη και την εξουσία να κάνουν εξορκισμούς, αλλά μόνο με την χρήση του θείου λόγου και την δύναμη της πίστης τους.»

«Δηλαδή..»

«Δηλαδή, υπάρχει ένα μπλέξιμο μεταξύ ιερού και μαγικού. Ο πρωτόγονος άνθρωπος που πίστευε στη δύναμη της *λευκής μαγείας*, προσπαθούσε να γονιμοποιήσει τη γη, θάβοντας σύμβολα γονιμότητας. Σύμφωνα με μια άλλη αφήγηση του Δημοσθένη, μια γυναίκα από τη Λήμνο με το όνομα Θεωρίδα

καταδικάστηκε σε θάνατο με όλη την οικογένειά της επειδή γνώριζε την τέχνη της φαρμακείας και διάφορους μαγικούς λόγους. Η καταδίκη αυτή όπως αντιλαμβάνεσαι, έγινε λόγω του φόβου που προκαλούσε στον αμαθή λαό, η γνώση και ο χειρισμός μαγικών δυνάμεων, αλλά και η σύγχυση που υπήρχε ανάμεσα στα όρια των θρησκευτικών και των θεραπευτικών πρακτικών. Η Θεωρίδα, εμφανιζόταν σαν ιέρεια κάποιας μυστηριακής θεότητας που όπως έλεγε, την χρησιμοποιούσε σαν δύναμη έμπνευσης, προκειμένου να θεραπεύει με μαγικό-θρησκευτικό τρόπο. Όπως ακριβώς γίνεται και με το "ζόρκι" με το ψωμί της Εκάτης.

Μία πιο χαρακτηριστική περίπτωση που θα καταλάβεις το ανακάτεμα που γίνεται μεταξύ της θρησκείας και της μαγείας, θα σου πω ένα ακόμη παράδειγμα.

Η *κατάρρα*, δηλαδή η αρά του παλαιού κόσμου, εξελίχθηκε από θρησκευτικής άποψης σε όρκο και προσευχή ή ακόμη και σε ευχή. Στην κοινωνική μας ζωή, μετουσιώθηκε σε θεσμό και τελικά σε νόμο. Έτσι αναγκαζόμαστε από τον νόμο να ορκιζόμαστε στα δικαστήρια, στο στρατό, στο διορισμό σε δημόσια θέση και σε άλλες αρκετές περιπτώσεις.

Πιο πολύ μπερδεύονται τα θρησκευτικά με τα μαγικά θέματα στις ημέρες μας. Το "*κακό μάτι*", το "*ξεμάτιασμα*" και οι "*κατάρρες*" οσάκις νιώθουμε αδικημένοι ή τα "*τάματα*" που προσφέρουμε στις εκκλησίες για να μας βοηθήσει κάποιος Άγιος, ίσως μας θυμίζουν τη βασκανία αλλά και την κατάρρα.

Πληροφορίες για τον τρόπο που φτιάχνανε τα φυλαχτά τους, μας δίνουν οι μαγικοί πάπυροι, που σου μίλησα πιο πάνω. Τα

κείμενα αυτά, είναι ένα μίγμα αιγυπτιακών, βαβυλωνιακών, ιουδαϊκών και χριστιανικών παραδόσεων και αποτελούν ένα καθρέπτη της κοινωνίας των πρώτων χριστιανικών χρόνων, γιατί παρέχουν τη δυνατότητα να δει κανείς τις δεισιδαιμονίες, τις ελπίδες, τους φόβους, τις επιθυμίες και τις φιλοδοξίες των απλών ανθρώπων.

Ο χριστιανισμός πολέμησε αδυσώπητα τη μαγεία και τη δεισιδαιμονία, αλλά η δαιμονολογία υπήρξε και συνεχίζει να είναι κεντρικό θέμα στη διδασκαλία του. Η νίκη κατά των δαιμόνων αποτελεί για είκοσι αιώνες τώρα το προαπαιτούμενο των πιστών, προκειμένου να προσεγγίσουν τη σωτηρία.

Μήτσο.. πέρασε η ώρα και φτάσαμε στο τέλος. Πρέπει να φύγουμε. Ελπίζω να μην έχω προβλήματα με την Κούλα και να μάθω τον κλέφτη των πινάκων.»

*Η Κούλα δεν είναι μάγισσα, παρ' όλο που
είναι μία πάρα πολύ όμορφη κοπέλα.*

16. η Κούλα ξανά.

*Της γυναίκας η καρδιά μοιάζει με άβυσσο..
Που σ' οδηγεί στη κόλαση ή στο παράδεισο.*

(Στίχοι από λαϊκό τραγούδι)

Βγήκαν στο δρόμο και ο Πέτρος πρότεινε στο Δημήτρη να περπατήσουνε μέχρι την κλινική του Καρολέα που δεν ήτανε πολύ μακριά τους.

«Μέχρι το αυτοκίνητο, η δική μου ομπρέλα θα προφυλάξει από το ψιλόβροχο και τους δύο μας, εκεί όμως θα σου δώσω μία δική σου ομπρέλα. Όσο για το περπάτημα μέχρι την κλινική κάτω από τη βροχή, εκτός του ότι είναι μία ιδιαίτερα ρομαντική περίπτωση, θα μας ωφελήσει κι όλας. Το βάδισμα μετά το φαγητό είναι ιδιαίτερα υγιεινή συνήθεια.»

Χωρίς να περιμένει την απάντηση του Δημήτρη, προχώρησε πρώτος στο πεζοδρόμιο και άνοιξε την ομπρέλα του. Έτσι ο Δημήτρης αναγκάστηκε να τον ακολουθήσει και να πάρει θέση του στα δεξιά του, κάτω από την προστασία της μεγάλης ομπρέλας. Από τις πληροφορίες που είχε από τον στρατηγό, η κλινική συνέχιζε να λειτουργεί και μετά τον θάνατο του γιατρού Καρολέα. Από την ίδια πηγή ήξερε ακόμη, πως η Κούλα, η προϊσταμένη, συνέχιζε να εργάζεται στην ίδια θέση. Στήριζε τώρα τις ελπίδες του στη βοήθεια αυτής της γυναίκας για να πληροφορηθεί για τον τραυματία που έφεραν εκτάκτως στη διάρκεια της περασμένης νύχτας. Κοίταξε το ρολόι του. Ήτανε περασμένες πέντε. Οι ερωτήσεις του Μήτσου στο εστιατόριο, τον παρέσυραν και ξεχάστηκε.

Σαν φτάσανε στο σημείο που είχε παρκάρει κοντοστάθηκε

και άνοιξε το πορτ μπαγάζ. Έβαλε μέσα την τσάντα του και πήρε μία δεύτερη ομπρέλα και την έδωσε στο φίλο του.

«Αν είμαστε τυχεροί και βρούμε την Κούλα στα καλά της, δεν θ' αργήσουμε.»

«Γιατί, η Κούλα έχει τα γούστα της ανάλογα με την ώρα;»

«Όρεξη έχεις; Η κλινική του Καρολέα σχεδόν κάθε βράδυ διανυχτερεύει. Αν έχει περιστατικό, δεν θ' αφήσει τον ασθενή να τρέξει σ' εμάς να μιλήσει για φαντάσματα.»

«Όταν μιλάς γι' αυτήν την κοπέλα, σαν κάτι ν' αλλάζει μέσα σου. Τι τρέχει μ' αυτήν; Την έχεις πηδήξει, ή ψάχνεις για την καινούργια μάγισσα;»

Ο Πέτρος κοντοστάθηκε, γύρισε αργά και τον κοίταξε πειραγμένος χωρίς να του απαντήσει αμέσως. Από τη μνήμη του πέρασε όλη η ιστορία που είχε με την Κούλα. Μία ιστορία τελειώς διαφορετική από αυτήν της Μίνας. Η Κούλα είχε άλλα προβλήματα, διαφορετικά από αυτά της Μίνας, αλλά είχε και αισθηματική αντιζηλία μαζί της. Το σκυλί, αρχικά την είχε τραυματίσει μα τελικά, με την προτροπή του Πέτρου, δεν την πείραξε. Ο ίδιος τότε έφυγε χωρίς να περάσει να την αποχαιρετήσει και την άφησε στην κλινική κρεβατωμένη. Και τώρα πάλι, επί πέντε ημέρες που βρίσκεται στη Σπάρτη, την αγνόησε. Δεν πήγε να την δει ούτε για μία τυπική επίσκεψη.

Πως θα την αντιμετωπίσει τώρα που την χρειάζεται και πως άραγε θα τον δεχθεί αυτή; Θα του δώσει τις πληροφορίες που χρειάζεται; Κούνησε το κεφάλι του, κοίταξε τον φίλο του και γεμάτος θλίψη απάντησε στην τελευταία του ερώτηση..

«Όχι Δημήτρη.. δεν την έχω πηδήξει αυτή. Μου λες σε πα-

ρακαλώ κάτι; Για σένα, δεν μπορεί να υπάρχει άλλου είδους σχέση με γυναίκα, εκτός από το πήδημα ή τα μάγια; Ακόμη σου λέγω πως η Κούλα δεν είναι μάγισσα, παρ' όλο που είναι μία πάρα πολύ όμορφη κοπέλα. Άλλο μπλέξιμο είχε με την γερόντισσα και αυτό το μπλέξιμο το πλήρωσε ακριβά. Είναι κόρη αυτών που η γερόντισσα τους θεωρούσε δολοφόνους του άνδρα της. Έτσι τα σκυλιά της Εκάτης σκότωσαν τους γονείς της Κούλας και τραυμάτισαν την ίδια.»

«Κι εσύ.. πως έχεις μπλεχτεί εδώ; Γιατί άλλαξες ύφος; Σε βλέπω πως προβληματίστηκες.»

«Όλα αυτά συνέβαιναν όταν εγώ βλεπόμουν με την Μίνα. Μήτσο.. Σου έχω πει πως στο λιμάνι του Γυθείου, εξ αιτίας κάποιου σκύλου χτύπησα άσχημα σε μία νταλίκια. Έπεσα σε αφασία και τότε με φέρανε σ' αυτήν τη κλινική. Η Κούλα με περιποιήθηκε και με κοίταξε σαν τον δικό της άνθρωπο. Την περίοδο εκείνη η Μίνα βρισκόταν στην Κρήτη και το μεγάλο ενδιαφέρον της Κούλας με ξεγέλασε και είχαμε για λίγο μία μικρή περαστική σχέση. Αυτή τη συμπαράσταση που μου είχε δείξει τότε, της την έχω ανταποδώσει. Όταν η σκύλα δάγκωσε την Κούλα, φοβήθηκα ότι θα την σκότωνε. Τότε της ζήτησα να χαρίσει τη ζωή στην Κούλα, αφού δεν είχε καμία ανάμιξη στο θάνατο του γέρου της.»

«Τι μου λες τώρα; Μιλούσες με την σκύλα;»

«Ναι, μιλούσα με την σκύλα και με καταλάβαινε και μου έκανε την χάρη και δεν την πείραξε. Όσο για την απορία σου.. νομίζω πως είδες την σκύλα, την περασμένη Κυριακή στα ερείπια, πως κάθε φορά που της μιλούσα με καταλάβαινε και

ανταποκρινόταν. Πιστεύω τελικά, πως η γερόντισσα, παρά τα εγκλήματά της, είναι ένα αγαθό πνεύμα, αλλά σαν αγράμματη έχει πλανηθεί. Όμως Μήτσο, φτάσαμε. Αυτή είναι η κλινική. Ελπίζω τώρα η Κούλα να έχει το χρόνο ή και την διάθεση να μας δεχτεί...»

«Λες να μην το κάνει;»

«Δεν ξέρω.. σου εξήγησα τι συμβαίνει μ' αυτήν την κοπέλα. Είναι πολύ καλή, μα της έχουνε συμβεί πολλά στο πρόσφατο παρελθόν. Πάμε πάνω και θα δούμε...»

Ο Πέτρος γνώριζε τα διάφορα τμήματα και τα γραφεία της κλινικής από την δική του ολιγοήμερη νοσηλεία και χωρίς να ρωτήσει τίποτε στις πληροφορίες του θυρωρείου, προχώρησε κατ' ευθείαν προς το γραφείο της προϊσταμένης. Ο όροφος δεν παρουσίαζε κίνηση και αυτό ανησύχησε τον Πέτρο. Σαν φτάσανε στο γραφείο της, η πόρτα ήταν κλειστή. Έκανε νεύμα στον Δημήτρη να καθίσει και ο ίδιος χτύπησε διακριτικά την πόρτα, μέχρι που ήρθε η απάντηση.

«Εμπρός...»

..ακούστηκε μία γυναικεία φωνή που ο Πέτρος διέκρινε την φωνή της Κούλας. Άνοιξε σταθερά την πόρτα και σαν μπήκε την κοίταξε με χαμόγελο χωρίς να της πει τίποτε, ενώ με το αριστερό του χέρι προσπαθούσε να κλείσει το θυρόφυλλο. Παρέμενε σιωπηλός περιμένοντας την Κούλα να σπάσει την σιωπή ή να σηκωθεί από την καρέκλα της που καθότανε πίσω από το μικρό της γραφείο. Τελικά η τακτική του Πέτρου πέτυχε. Μετά από λίγο, η Κούλα σηκώθηκε από την καρέκλα της αλλά συνέχιζε να παραμένει ορθή πίσω από το γραφείο.

Στη συνέχεια του χαμογέλασε, μάλλον ειρωνικά..

«Μπα! Μπα! Βρήκες το δρόμο; Πόσος καιρός πάει;»

«Κούλα ξέρω, είμαι αδικαιολόγητος, αλλά κι εσύ ξέρεις πόσα γεγονότα μεσολάβησαν που δεν με άφησαν ουδέτερο.»

«Εγώ τότε τι να πω.. που έχασα πατέρα και μητέρα και εσύ δεν φάνηκες ούτε να με συλλυπηθείς..»

«Κούλα, δεν ήμουνα στο Γύθειο. Οι ανάγκες της εργασίας μου με κράτησαν στην Κρήτη κι εκεί δεν μάθαινα νέα από την Μάνη.»

«Και τώρα, τι σ' έφερε εδώ;»

Ο Πέτρος καθώς απαντούσε στις ερωτήσεις της, την είχε πλησιάσει από το δεξιό πλευρό του γραφείου της και της είπε:

«Δεν θα σου απαντήσω, αν δεν αφήσεις το ανακριτικό ύφος που δεν σου πηγαίνει. Ο σεισμός μ' έφερε. Ξέχασες ότι ακόμη γίνονται εργασίες στην οικοδομή του στρατηγού κι εγώ τις επιβλέπω;»

Μόλις η Κούλα άκουσε για τον στρατηγό ξαφνιάστηκε, άλλαξε ύφος και με συγκινητικό ενδιαφέρον ρώτησε:

«Τι κάνει ο στρατηγός; Έπαθε βλάβες η οικοδομή του;»

«Όχι Κούλα, τίποτε δεν έπαθε η οικοδομή του και ο ίδιος ο στρατηγός είναι στο Γύθειο μία χαρά. Για άλλη οικοδομή είμαι εδώ στη Σπάρτη.. που έπεσε τελείως.»

«Τι προσπαθείς να μου πεις; Που είναι αυτή η οικοδομή;»

«Λίγο έξω από την Μαγούλα.. προς το Παρόρι.»

«Μήπως είναι ο στοιχειωμένος πύργος;»

«Ακριβώς, πως το ξέρεις;»

«Έλα Πέτρο, εδώ ζούμε. Την Δευτέρα κάναμε νεκροψία σε

μία Αγγλίδα που έμενε κεί κι έγινε κάποια καταγγελία για τα αίτια του θανάτου της..»

«Ναι, αυτή είναι η οικοδομή. Την Αγγλίδα την κήδευσαν την Δευτέρα κι εγώ μόλις χτες και προχτές μπόρεσα να εξετάσω την οικοδομή. Ας αφήσουμε όμως τις ξένες έγνοιες και ας δούμε λίγο τα δικά μας.»

Ο Πέτρος σαν τελείωσε αυτά τα λόγια, άπλωσε τα χέρια του και έπιασε τα χέρια της Κούλας. Αυτή δεν αντέδρασε και όπως την πρόσεξε τώρα από κοντά την βρήκε πιο γοητευτική, έτσι που ήταν αδυνατισμένη, από την πρώτη φορά.

«Κούλα, σε βλέπω σε πολύ καλύτερη έκδοση..»

«Έλα Πέτρο.. αυτή που ήμουν τότε, η ίδια είμαι και τώρα. Μόνο που είμαι κατά τέσσερις μήνες μεγαλύτερη. Κι εσύ, όπως βλέπω είσαι μια χαρά. Φαίνεται σε σήκωσε η Κρήτη.»

«Μη με πειράζεις. Στην Κρήτη ήμουν για δουλειά και σου δίνω το λόγο μου, πως δεν με δάγκωσε εκεί κανένα σκυλί για να γνωρίσω κάποια άλλη, πιο όμορφη προϊσταμένη.»

Η Κούλα χαμογέλασε και τον κοίταξε κολακευμένη..

«Αδιόρθωτος είσαι. Πες μου τώρα.. ποιος καλός άνεμος σε έφερε στην κλινική;»

«Ποιος άνεμος να με έφερε Κούλα; Εσύ με έφερες. Έχω πολλές γνωριμίες στην Σπάρτη; Σε καλώ απόψε για δείπνο. Εννοώ.. να φάμε έξω. Έχω κι έναν συνάδελφο μαζί μου.»

Είχε αρχίσει να τον πιστεύει και του χαμογέλασε. Όσο και να ήθελε να του φερθεί με τυπική αυστηρότητα που επέβαλε η θέση της, δεν το κατόρθωσε. Από την πρώτη μέρα που τον είχε γνωρίσει, είχε χάσει την μάχη. Απάντησε με μισόλογα..

«Πέτρο.. τη ζωή μου την ξέρεις. Η κλινική είναι σπίτι μου και χώρος άσκησης της δουλειάς μου. Θα με πιστέψεις αν σου πω, πως μετά τον θάνατο του Καρολέα και των γονιών μου, έχω κλειστεί μέσα και δεν πάω πουθενά;»

«Θα σε μαλώσω. Η ζωή έρχεται μία φορά και δεν πρέπει να την αναλώνουμε έτσι.. κλεισμένοι σε τέσσερις τοίχους.»

«Θα διαφωνήσω. Δεν είναι κλεισούρα η φροντίδα και η νοσηλεία των ασθενών. Όλοι όσοι βρίσκονται δω, μ' έχουν ανάγκη και ότι κάνω γι' αυτούς μου το αναγνωρίζουν και μου επιστρέφουν ένα μέρος από το καλό που τους κάνω. Και αυτό είναι η πιο μεγάλη ικανοποίηση για μένα.»

«Δεν ξέρω, ίσως να έχεις δίκιο, μα εγώ σήμερα είπα στο στρατηγό πως δεν θα πάω στο Γύθειο, γιατί θέλω να σου κάνω το τραπέζι.»

Η Κούλα σήκωσε το ωραίο ξανθό κεφάλι της και τον κοίταξε με αβέβαιη έκφραση. Σαν να μην πίστευε στα λόγια του. Θυμάται τώρα τη σκηνή όταν τον είδε για πρώτη φορά με σπασμένη τη μύτη και μπανταρισμένο, όπως τον φέρανε σε αφασία από το Γύθειο και σκέπτεται:

"Αυτός ο άνδρας μου είχε χαρίσει μοναδικές στιγμές και μετά είχε χαθεί για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Τώρα εμφανίζεται ξαφνικά, μου λέγει ένα σωρό πράγματα και με αναστατώνει πάλι, πάνω που έχω αρχίσει να ξεχνώ και να συνέρχομαι απ' όλες τις περιπέτειες του καλοκαιριού. Είναι αλήθεια πως ο στρατηγός μου συμπαραστάθηκε στη δική μου περιπέτεια με τη σκύλα, αλλά και στο θάνατο των δύο γονιών μου. Ο Πέτρος όμως είχε χαθεί κι ένα βράδυ που τον κάλεσα στο τηλέφωνο με

είπε.. Μίνα. Με μπέρδεψε με τη γιατρίνα. Έτσι εξηγείται. Ο πύργος που έπεσε στο Παρόρι από το σεισμό ήταν αυτός που ζούσε μικρή η Μίνα. Επομένως την γνώριζε και το αρνήθηκε. Τώρα με προσκαλεί σε δείπνο. Θέλω να πάω, μα.. πρέπει;

«Πέτρο, θα το ήθελα πάρα πολύ να βγαίναμε μαζί απόψε. Φαίνεται όμως πως η ατυχία με καταδιώκει. Νυχτιάτικα μας φέρανε έναν βαριά τραυματία που σήμερα το μεσημέρι κατέληξε. Ακόμη δεν έχουμε τελειώσει μ' αυτόν.»

«Εντάξει, ένας ακόμη ατυχής.. μετώκοισεν ες κύριον. Όλοι κάποια μέρα θα το πάμε το γράμμα αυτοπροσώπως.»

«Σε παρακαλώ.. μην αστειεύεσαι. Ο σημερινός τραυματίας ήτανε διαφορετικός. Είχε τραύματα στο λαιμό και στα πόδια από δόντια ζώου. Αυτό με ανησύχησε πάρα πολύ. Θυμήθηκα την περιπέτεια την δική μου, αλλά και εκείνη των γονιών μου που πήγαν από δάγκωμα κάποιου σκυλιού. Είχα φανταστεί πως όλα θα είχαν τελειώσει με τα σκυλιά. Φαίνεται κάτι συμβαίνει ακόμη με αυτά τα ζώα. Ξαναέρχονται στη ζωή μου και ανησυχώ.»

«Τι συνέβη δηλαδή με αυτόν τον ασθενή;»

«Τι να συνέβη. Με τον θάνατό του αρχίζουν τα περίεργα. Τον παραλάβαμε τη νύχτα σαν έκτακτο περιστατικό, μετά από τηλεφώνημα από το νεκροταφείο. Τηλεφώνησε ο φύλακας και τον παρέλαβε από κεί το νοσοκομειακό όχημα. Δεν είχαμε στοιχεία του και σαν το μεσημέρι κατέληξε τον μεταφέραμε στο ψυγείο της κλινικής. Ειδοποιήσαμε την αστυνομία να έρθει να λάβει γνώση του περιστατικού και να επιληφθεί για τα περαιτέρω. Αυτή είναι η διαδικασία για τους νεκρούς που

παραμένουν άγνωστοι. Σαν πήγαμε να πάρουν φωτογραφίες, φαντάζεσαι την έκπληξη όλων, όταν ανοίγοντας το συρτάρι του ψυγείου που είχε το νεκρό, το βρήκαμε κενό. Το πτώμα είχε εξαφανιστεί.»

«Και η αστυνομία τι σας είπε;»

«Τι να πει; Εμείς οφείλουμε να δώσουμε κάποια εξήγηση. Η αστυνομία έφυγε. Γι' αυτούς.. δεν υπάρχει πτώμα, δεν υπάρχει έγκλημα. Πρώτη φορά μας συμβαίνει κάτι τέτοιο.»

«Δεν μου λες Κούλα, αυτός ο τραυματίας..»

«Ο νεκρός θέλεις να πεις..»

«Ο νεκρός.. ότι θέλεις, πως ήτανε; Λευκός ή μελαψός;»

«Λευκός. Γιατί; Έχει καμία ιδιαίτερη σημασία αυτό;»

«Όχι βέβαια. Τι σημασία να έχει. Έτσι το σκέφτηκα, επειδή έχουμε εδώ αρκετούς μελαψούς οικονομικούς μετανάστες.»

Μετά αυτή την απροσδόκητη διαπίστωση από την απάντηση της Κούλας, όλες οι απορίες στο μυαλό του Πέτρου μπαίνανε σε δύο στήλες. Στις αναπάντητες και σ' αυτές που βρήκανε την απάντησή τους. Το αποτέλεσμα όμως έμενε το ίδιο. Η Κούλα του έδειχνε σαν τον επισκέπτη του νεκροταφείου τον Βασίλη, μα του έβαζε ένα νέο ερώτημα. Ποίος οδήγησε το φορτηγάκι έξω από το νεκροταφείο. Επομένως ο Βασίλης είχε και συνεργό. Ακόμη μπορεί ο νεκρός να είναι ο συνεργός και ο Βασίλης να είναι ακόμη στη ζωή και παρά τα λεγόμενά του να οδηγεί το τζίπ του Ντίλαν.

Η Κούλα που τον είδε έτσι σκεπτικό τον ρώτησε:

«Τι έπαθες εσύ και έμεινες αμίλητος; Τι σ' ενδιαφέρει να μάθεις, αν ο μακαρίτης ήταν λευκός ή μελαψός;»

«Να, κουβέντα κάνουμε και αναρωτιέμαι που μας εμποδίζει εμάς ο νεκρός, να πάμε απόψε για ένα φιλικό δείπνο;»

«Πέτρο, η ώρα είναι έξι και μισή. Αν κοιτάξεις έξω, έχει ήδη σκοτεινιάσει. Εδώ όλοι τρώμε μετά τους ασθενείς. Υπάρχει λοιπόν το αντικειμενικό εμπόδιο, ότι έχω ήδη δειπνήσει. Μπορούμε όμως να το κανονίσουμε για αύριο το βράδυ. Θα σε περιμένω έτοιμη στις έξι που τελειώνουμε υπηρεσία. Έτσι θα είμαι και τυπικά ελεύθερη αφού θα έχω δηλώσει στον Διευθυντή την απουσία μου.»

«Χαίρω που ακούω ότι είσαι τόσο τυπικά.. τυπική.»

«Λάθος. Είμαι ουσιαστικά τυπική. Γι' αυτό ο Καρολέας με εκτιμούσε, ενώ η κυρία Καρολέα με κατηγορούσε.»

«Που την θυμήθηκες αυτήν τώρα;»

«Ο ερχομός σου Πέτρο, μου ξύπνησε πολλές αναμνήσεις. Τον Καρολέα, την γυναίκα του, τα σκυλιά, εσένα και κυρίως εκείνη την βραδιά που σου δόθηκα.»

«Την θυμάσαι βλέπω. Κι εγώ καμιά φορά την θυμάμαι και τότε σε σκέπτομαι για πολλή ώρα με τρυφερή νοσταλγία.»

Της έπιασε τα δύο χέρια και την τράβηξε κοντά του. Της χάιδεψε το ξανθά της μαλλιά και την κοίταξε στα γαλάζια της μάτια. Για μία ακόμη φορά διαπίστωνε πόσο πολύ έμοιαζε με την άτυχη Μίνα.

Η Κούλα που από την μία στιγμή στην άλλη βρέθηκε στην αγκαλιά του να τον κοιτάζει με το πρόσωπό της τόσο κοντά στο δικό του, το μόνο που βρήκε να τον ρωτήσει ήταν:

«Μου λες αλήθεια Πέτρο;»

Αυτός δεν της απάντησε, παρά την έφερε ακόμη πιο κοντά

του και της έκοψε την ερώτηση με ένα παρατεταμένο θερμό φιλί. Ο Πέτρος συνήλθε πρώτος και δεν θέλησε να φτάσει σε κρίσιμες καταστάσεις γιατί αυτά που είχε πληροφορηθεί από την Κούλα, τον έκαναν να μην βλέπει την ώρα να φύγει από την κλινική και να τρέξει στο Παρόρι. Όση ώρα συνομιλούσε μαζί της, κατάστρωνε σχέδια που προβλέπανε την συνέχιση της αναζήτησης των πινάκων της Μίνας. Κατόρθωσε να την παραπλανήσει, για τον αληθινό σκοπό της επίσκεψής του και την ίδια στιγμή να μάθει για αυτά που ζητούσε. Την απώθησε απαλά από κοντά του τόσο, που να μπορούν να βλέπονται και της είπε σιγανά..

«Ναι Κούλα, αλήθεια σου λέω, μα βλέπω πως για σήμερα, πράγματι έχεις σοβαρούς λόγους να παραμείνεις στην κλινική. Δεν πειράζει και αύριο είναι μία καλή μέρα που δεν είναι τόσο μακριά. Ας περιμένουμε. Στις επτά θα είμαι δω να σε πάρω.»

«Ναι Πέτρο. Ας γίνει έτσι. Αύριο στις επτά, θα είμαι έτοιμη και θα σε περιμένω.»

Την φίλησε πάλι και τον συνόδεψε μέχρι την πόρτα. Εκεί την είδε και ο Δημήτρης που σηκώθηκε να την χαιρετήσει, πιστεύοντας πως ο Πέτρος θα τους σύσταινε. Αυτός όμως σκόπιμα απόφυγε να το κάνει και του έγεννε με τρόπο να τους ακολουθήσει.

Η Κούλα τον συνόδεψε μέχρι την πόρτα του ασανσέρ και εκεί πέρασε και ο Δημήτρης στον θάλαμο, σαν ένας τυχαίος επισκέπτης. Έτσι η όμορφη ξανθιά γυναίκα αναγκάστηκε να τον χαιρετήσει τυπικά και σαν έκλεισε η πόρτα, ο θάλαμος ξεκίνησε προς το ισόγειο του κτιρίου.

Εκεί ο Δημήτρης δεν άντεξε. Διαμαρτυρήθηκε έντονα γιατί τον άφησε έξω από το γραφείο της Κούλας να περιμένει.

«Έλα σε παρακαλώ.. τι μπορούσα να κάνω; Με την δική σου παρουσία δεν θα μάθαινα τίποτε. Θα ήταν επιφυλακτική. Ενώ τώρα.. άνοιξε το στόμα της και μου τα είπε όλα..»

«Τι σου είπε δηλαδή..»

«Πάμε και θα σου τα λέω στο δρόμο. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Ο τραυματίας της χτεσινής νύχτας ήτανε λευκός μα αυτό δεν μας βεβαιώνει για την ταυτότητα του. Εγώ δεν τον είδα γιατί όπως μου είπε, ο τραυματίας πέθανε και τον έβαλαν στο ψυγείο για τα τυπικά, μέχρις ότου φανεί κάποιος συγγενής για αναγνώριση. Σαν ήρθε όμως η αστυνομία για καταγραφή του περιστατικού, ο νεκρός είχε εξαφανιστεί από το συρτάρι του ψυγείου.»

«Δηλαδή, τι σημαίνει αυτό;»

«Τι να σημαίνει Δημήτρη; Ή ότι κάποιος έκλεψε το πτώμα, ή ότι ο νεκρός ήτανε στοιχειό που σαν αναπαύτηκε από την υλική φύση του, εξαυλώθηκε και μπόρεσε να ξεφύγει από το συρτάρι του ψυγείου.»

«Σαν την σκύλα στο πυργόσπιτο την Κυριακή το πρωί..»

«Ακριβώς. Γι' αυτό σου λέω. Ότι και να ήταν ο νεκρός που χάθηκε, εμένα με μπερδεύει χειρότερα..»

Με την συζήτηση είχανε φτάσει στο αυτοκίνητο. Μπήκανε μέσα και ο Πέτρος πήρε το δρόμο για το Παρόρι.

«Που πάμε τώρα;»

«Στο Παρόρι. Πάμε να δούμε αν ο Βασίλης είναι στο μαγαζί και αν το αυτοκίνητο είναι στη θέση που ήτανε χθες.»

«Δε μου λες; Δεν αφήνεις τον Βασίλη και να γυρίσουμε να καλέσουμε την Κούλα για βραδινό φαγητό στο Γύθειο αντί να κυνηγάμε φαντάσματα;»

«Καλά το λες, αλλά είναι πρακτικά αδύνατο να γίνει αυτό..»

«Και γιατί είναι αδύνατο;»

«Επειδή Μήτσο.. το σκέφτηκα πριν από 'σένα και της το πρότεινα. Απόψε όμως δεν μπορούσε να βγει, γιατί ολόκληρη η κλινική διανυκτερεύει. Άλλωστε είχε δειπνήσει.»

«Πολύ γκόμενα φίλε μου..»

«Σου το είπα πως είναι ωραία γυναίκα.»

«Και θέλεις να με κάνεις να πιστέψω πως την άφησες να σου ξεφύγει;»

«Ναι την άφησα. Σου είπα πως τα είχα με την γιατρίνα.. την νοσοκόμα θα κοίταζα; Μου υποσχέθηκε πως αύριο το βράδυ θα έρθει να πάμε για φαγητό κι εγώ δέχτηκα και της είπα πως έχω μαζί μου κι ένα φίλο. Θα την γνωρίσεις λοιπόν και σου αφήνω το πεδίο ελεύθερο να δράσεις.»

Ο Μήτσος ξέσπασε σε ένα νευρικό γέλιο. Δεν περίμενε κάτι τέτοιο. Παρ' όλη την σοβαρότητα του Πέτρου όταν του έλεγε αυτά τα λόγια, διατηρούσε ακόμη τις επιφυλάξεις του.

Τη στιγμή εκείνη, είχαν αφήσει τη Μαγούλα και περνούσαν πάνω από τη γέφυρα του χειμάρρου. Ο Πέτρος χωρίς να το θέλει, μείωσε την ταχύτητα της μερσεντές και κοίταξε προς την κοίτη του ποταμού. Δεν φαινόταν τίποτε. Το απόλυτο σκοτάδι είχε απλωθεί παντού. Μόνο το ψιλοβρόχι έκανε αισθητή την παρουσία του μέσα στο φως των προβολέων, που συνέχιζε να πέφτει αραιό μα συνεχόμενο. Που και που, κάποιος

αεράκι αναστάτωνε την κατακόρυφη πτώση του και το υποχρέωνε σε άτακτες πλευρικές κινήσεις, για να ηρεμήσει και πάλι την επόμενη στιγμή.

Ο Πέτρος έστριψε δεξιά και ακολούθησε την ευθεία του ασφαλοστρωμένου δρόμου, που δεν άργησε να τον φέρει μέχρι την διασταύρωση από όπου ξεκινούσε ο χωματόδρομος του πυργόσπιτου της Μίνας. Λες και κάτι να τον καλούσε κεί. Είχε συνειδητοποιήσει πλέον πως η Μίνα είχε φύγει από την ζωή του οριστικά, μα τώρα ένιωθε πως την είχε δίπλα του και μαζί γυρνούσαν, όπως πριν από τέσσερις μήνες, να πάνε για ύπνο στο πυργόσπιτο. Αγνόησε την παρουσία του Δημήτρη, έκανε στροφή δεξιά και προχώρησε στον χωματόδρομο.

Ξαφνικά.. φρενάρισε απότομα. Ένα σκυλί σαν την γνωστή του σκύλα, βγήκε στη μέση του δρόμου και τον υποχρέωσε να σταματήσει.

Ο Δημήτρης ξαφνιασμένος δεν κατάλαβε αμέσως τι συνέβη. Όταν όμως είδε πως ένα σκυλί τους έκλεινε το δρόμο, δεν άργησε να το συσχετίσει με τα σκυλιά στις ιστορίες του φίλου του που τις τελευταίες ημέρες δεν έπαψε να του διηγείται και να τον έχει τρελάνει, με τα σκυλιά και τα εγκλήματα που κάνανε. Αυτό έλλειπε τώρα, η Εκάτη να τους την έχει στήσει και να τους επιτεθεί.

«Γύρνα.. σε παρακαλώ Πέτρο, γύρνα πίσω και μην την προκαλείς. Η Εκάτη είναι. Την αναγνωρίζω. Είναι η ίδια που ήταν εδώ την Κυριακή το πρωί που τις μιλούσες.»

«Πάψε Δημήτρη. Μην πανικοβάλλεσαι. Το σκυλί γνωρίζει το αυτοκίνητο και ποίοι είναι μέσα. Δεν βλέπεις που δεν μας

απειλεί; Απλώς, κάτι θέλει να πει σε μένα.»

«Σε παρακαλώ Πέτρο, πάμε να φύγουμε. Ας μην πάμε γυρεύοντας. Κινδυνεύουμε. Δεν το βλέπεις;»

«Μέσα στο αυτοκίνητο δεν κινδυνεύει κανένας. Μείνε εσύ μέσα κι εγώ θα κατεβώ να δω τι έχει να μου πει.»

Ύστερα από αυτά τα λόγια του Πέτρου, ο Δημήτρης φάνηκε να ηρεμεί. Φαινόταν όμως η ανησυχία του όταν τον ρώτησε:

«Σκοπεύεις να κατεβείς κάτω;»

«Ναι, αυτό σου είπα. Το ζώο είναι φιλικό μαζί μου και δεν πρόκειται να με πειράξει. Τα σκυλιά αγαπάνε τους φίλους και τους προστατεύουν.»

«Να που απόψε θα το διαπιστώσω...»

Ο Πέτρος αγνόησε την τελευταία του ατάκα, άνοιξε την πόρτα του οδηγού και κατέβηκε από το αμάξι. Είχε αφήσει τα φώτα ανοιχτά και την μηχανή να δουλεύει. Χωρίς να διστάσει προχώρησε προς το σκυλί και σε μία στιγμή, γονάτισε και το κάλεσε. Το ζώο τον πλησίασε και δέχτηκε τα χάδια από το δεξί του χέρι. Ήτανε μούσκεμα από την βροχή, πράγμα που σήμαινε ότι ήτανε κεί από πολλή ώρα, σαν να τον περίμενε. Ο Πέτρος χωρίς να πάψει να το χαϊδεύει του μίλησε..»

«Τι κάνεις κυρά μου; Γιατί δεν πας ν' απαγκιάσεις;»

Το σκυλί έκανε *γαβ*.. *γαβ* και κίνησε προς τα ερείπια. Ο Πέτρος έκανε να σηκωθεί με σκοπό να την ακολουθήσει, μα μόλις τον αντελήφθη το ζώο, δυσανασχέτησε και τον γάβγισε. Προφανώς δεν τον ήθελε μαζί του. Ο Πέτρος σταμάτησε και τότε είδε το σκυλί να συνεχίζει τον δρόμο του προς τα ερείπια. Τότε κι αυτός γύρισε και κοίταξε προς το μέρος του Δημήτρη.

Οι αναμμένοι προβολείς τον θάμπωναν και δεν μπορούσε να τον ιδεί, μα ήτανε βέβαιος πως ο Δημήτρης τον έβλεπε. Του φώναζε και του έκανε σινιάλο πως έπρεπε να περιμένουνε για λίγο μέχρι να γυρίσει το σκυλί. Ο φίλος του δεν αντέδρασε. Δεν είχε και καμία άλλη επιλογή άλλωστε. Και με τη βροχή, μέσα σ' αυτήν την σκοτεινή νύχτα.. που να πήγαινε μονάχος. Καθότανε μέσα στην μερσεντές και κοίταζε τον Πέτρο. Δεν μπορούσε να τον καταλάβει. Απόψε τα είχε χρειαστεί. Αν ο φόβος είχε μυρουδιά, σίγουρα τον οσμίζόταν έντονα αυτή την στιγμή. Μακάρι να βρισκόταν στο ξενοδοχείο του.

Από τις δυσάρεστες σκέψεις τους έβγαλε και τους δύο η εμφάνιση της σκύλας στο βάθος του δρόμου που ερχότανε κρατώντας στο στόμα της από τα δύο χερούλια, μία μικρή τσάντα ταξιδιού. Σαν πλησίασε, άφησε την τσάντα μπροστά στα πόδια του Πέτρο. Ο Πέτρος τότε αναγνώρισε αμέσως την χειραποσκευή της Μίνας, αυτήν που κρατούσε την ημέρα που φύγανε παρέα από το πυργόσπιτο και την κατέβασε για το ραντεβού της, στο νεκροταφείο της Μαγούλας.

Ο Πέτρος γονάτισε και εξέτασε την τσάντα. Ήταν ανοιχτή. Είδε τότε μέσα μόνο τα τετράδια της Μίνας και τα βιβλία του Ντίλαν μούσκεμα από τη βροχή. Το χαρτί είχε μουλιάσει και τα φύλλα είχανε κατσαρώσει και είχανε κολλήσει μεταξύ τους.

"Κρίμα." ..σκέφτηκε ο Πέτρος. Η τσάντα φαίνεται ήτανε κάπου εκτεθειμένη στο νερό της βροχής και τα τετράδια ήσαν σε κακά χάλια. Που να βγάλεις τι λένε αυτά τα μουλιασμένα χαρτιά. Στράγγιξε τα νερά από την τσάντα και μετά στράφηκε προς το ζώο και του είπε:

«Σ' ευχαριστώ κυρά μου. Ελπίζω να βγάλω κάτι.»

Το σκυλί που τον κατάλαβε γάβγισε δύο φορές σαν να του επιβεβαίωνε την παρατήρησή του.

Ο Πέτρος αναθάρρησε και συνέχισε να της μιλάει..

«Τι έγιναν οι πίνακες κυρά μου; Κάποιος πήρε τα κιβώτια από το καθιστικό.»

Το σκυλί αγρίεψε, σήκωσε το κεφάλι του ψηλά και άρχισε να ουρλιάζει μ' ένα κλάμα γοερό που του έφερε ανατριχίλα. Ο Πέτρος υπέθεσε πως το ζώο γνώριζε την κλοπή και θρηνούσε για την απώλεια. Ίσως όμως να συνέβαινε και τίποτε άλλο που αυτή την στιγμή δεν μπορούσε να ερμηνεύσει.

«Καλά κυρά μου, μην κάνεις έτσι. Κι εγώ για τους πίνακες ψάχνω. Αν ξέρεις τίποτε.. κάνε κάτι να καταλάβω για να τους εντοπίσω. Για την Μίνα το κάνω.»

Η σκύλα σήκωσε το κεφάλι της ψηλά και γάβγισε δύο φορές. Στη συνέχεια οπισθοχωρούσε προς τα ερείπια, σηκώνοντας κάθε τόσο το κεφάλι της και αφήνοντας το ίδιο περίεργο ουρλιαχτό που ο Πέτρος δεν μπόρεσε να ερμηνεύσει.

Ο Δημήτρης που εντυπωσιάστηκε από όλη τη σκηνή, είχε κατεβεί από την θέση του συνοδηγού και πλησίασε τον Πέτρο από τα δεξιά του.

«Πέτρο, γιατί ουρλιάζει και φεύγει;»

«Δεν ξέρω. Κάτι δεν πάει καλά. Είδε πως λείπουν οι πίνακές της κι έχει εξοργιστεί. Ή κάτι άλλο μπορεί να συμβαίνει.»

«Μα αυτή, απ' ότι είδα, σου έφερε τα βιβλία που ζητούσες, γιατί να οργιστεί με σένα;»

«Μήτσο, εγώ δεν είπα κάτι τέτοιο. Ίσως να μην θέλει ν'

ασχοληθώ πια με τους πίνακες και να θεωρεί αρκετό που πήρα τα βιβλία. Στην κατάσταση που είναι όμως τα βιβλία πνιγμένα στα βροχόνερα, ποίος ξέρει αν μπορέσω να βγάλω τίποτε.»

Ο Πέτρος κινήθηκε πίσω από την μερσεντές, άνοιξε το πορτ-μπαγάζ και τοποθέτησε την τσάντα μέσα. Έχει καιρό να σκεφτεί τι θα κάνει με τα βιβλία. Έτσι μουλιασμένα που είναι, ελάχιστες ελπίδες υπάρχουνε να μπορέσει να διαβάσει τα κείμενα. Τώρα όμως άλλο πρόβλημα δημιουργείται. Από το πρωί, αργά αλλά σταθερά του είχε σχηματιστεί η ιδέα, ότι ο Βασίλης κρατούσε το μυστικό των κάδρων της Μίνας. Τώρα η σκύλα του άλλαζε αναπάντεχα την ιδέα αυτή. Διαπιστώνει πως το σκυλί δεν θέλει να συνεχίσει την προσπάθειά του για την ανεύρεση των πινάκων. Περίμενε την εμφάνισή της, αλλά δεν πίστευε πως θα άλλαζε στάση απέναντί του. Είχε την ελπίδα πως θα του συμπαραστεκόταν στην προσπάθειά του να βρει τους πίνακες.

Ο Πέτρος γύρισε προς τον φίλο του και του είπε ήρεμα:

«Μήτσο.. πάμε μέσα στ' αμάξι. Βρέχει κι εδώ θα γίνουμε μούσκεμα χωρίς αδιάβροχο.»

«Καλά τι γίνεται τώρα. Δεν καταλαβαίνω τίποτε...»

«Πάμε και θα καταλάβεις.»

Σαν μπήκανε στη μερσεντές, για μερικά λεπτά ο Πέτρος έμεινε σιωπηλός και φαινόταν αναποφάσιστος. Κοίταξε προς τα ερείπια και τότε στο φως των προβολέων του αυτοκινήτου, είδε στο βάθος του δρόμου τα μάτια της σκύλας να γυαλίζουν. Καθόταν εκεί, ακίνητη μέσα στη βροχή, στυλωμένη στα δύο μπροστινά της πόδια και τους παρακολουθούσε.

«Μήτσο.. έχουμε μπλέξει άσχημα.»

«Τι εννοείς.»

«Η σκύλα στέκεται κει και παρακολουθεί τι θα κάνουμε. Θα φύγουμε λοιπόν και θα πάμε προς την Μαγούλα. Μετά θα πάμε στο Παρόρι από άλλο δρόμο. Αν πάμε τώρα προς το μαγαζί, φοβάμαι πως το σκυλί θα μας ακολουθήσει και δεν θα μπορέσουμε να κάνουμε τίποτε.»

«Πέτρο.. δεν τα παρατάς; Αυτό μας λείπει τώρα, να πάμε από σκυλί. Τα βιβλία τα πήρες. Γάμα τες και τις δύο, σκύλα και νοσοκόμα και πάμε να φύγουμε. Και τι τάχα ζητάς να βρεις στο μπακάλικο;»

«Μήτσο, η άποψή σου είναι δικαιολογημένη. Μπορούμε να φύγουμε και αύριο το πρωί ακόμη, αλλά στη περίπτωση αυτή δεν θα έχουμε τις απαντήσεις που χρειαζόμαστε για να κλείσει αυτή η απίστευτη ιστορία. Όσο για την Κούλα, δεν υπάρχει πρόβλημα. Με ένα τηλεφώνημα μπορώ ν' ακυρώσω την πρόσκληση για το αυριανό δείπνο. Αυτό όμως που δεν θέλω να κάνω, είναι να σου παραδώσω για έκδοση ένα βιβλίο με άσχημο τέλος ή ασαφές.»

Έβαλε τον λεβιέ ταχυτήτων στην όπισθεν και το βαρύ αμάξι κινήθηκε αργά και βγήκε στον έρημο ασφαλτόδρομο με μέτωπο προς την Μαγούλα.

Ο ανασκελάς, είναι δαιμόνιο γνωστό από τους βυζαντινούς χρόνους και ως «ονόσκελις, (στο θηλυκό γένος).

17. ο ανασκελός

*Εάν γαρ και πορευθώ εν μέσω σκιάς
θανάτου, ού φοβηθήσομαι κακά, ότι
σύ μετ' εμού εί.*

κβ' Ψαλμός Δαβίδ.

*Λ*αν φτάσανε πάλι στη γέφυρα, κάνανε προς τη Μαγούλα και πήρανε το δρόμο προς τον Νέο Μυστρά. Μετά στρίψανε αριστερά και φτάσανε στο Παρόρι. Με την βροχή και τα λιγοστά φώτα που φώτιζαν τους δρόμους του μικρού χωριού δύσκολα ο Πέτρος μπορούσε να προσανατολιστεί για να βρει το μαγαζί του Βασίλη. Έτσι σαν είδε ένα άλλο μαγαζί ανοιχτό και φωτισμένο με κόσμο μέσα, σταμάτησε και κατέβηκε για να ζητήσει πληροφορίες.

Φαίνεται όμως πως η μέρα αυτή δεν του πήγαινε. Από το πρωί, με τους εργάτες που δεν φάνηκαν στο ραντεβού, το κακό δίπλασε με την κλοπή των πινάκων. Έπρεπε όμως να τριτώσει, για να κλείσει ο κύκλος των κακών γεγονότων. Σαν ρώτησε που είναι το μαγαζί του Βασίλη του γιου της χήρας που είχε πεθάνει πριν από τρεις μήνες περίπου, είδε τον γέρο μαγαζάτορα που τον άκουγε, να σταυροκοπιέται και να λέει:

«Σε καλό σου γιε μου. Η χήρα που είχε το μαγαζί, μας έχει αφήσει χρόνους πριν από τρεις περίπου μήνες, όπως το είπες και του λόγου σου. Από τότε το μαγαζί είναι κλειστό, γιατί η χήρα δεν είχε άνθρωπο να το κρατήσει. Δεν είχε ούτε γιο, ούτε κόρη. Για να πούμε τη μαύρη αλήθεια είχε αποχτήσει ένα γιο, μα μην ρωτάς. Βασίλη πράγματι το λέγανε το παιδί, μα της πέθανε. Πάνε είκοσι χρόνια από τότε. Έβοσκε τα πρόβατά του

στο Σκατιά. Έβρεχε και γλίστρησε ο καψερός προς το ποτάμι και πνίγηκε. Λένε πως έπεσε για να σώσει μία νεράιδα. Μα κανένας δεν τον είδε γιε μου. Που να ξέρει κανείς;»

«Μα τι μου λες τώρα γέροντα. Οι νεράιδες δεν πνίγονται. Όσο για το παιδί, το πρωί μίλησα μαζί του.»

«Με τον Βασίλη μίλησες γιε μου;»

«Μα ναι, ψώνισα κιόλας από κεί.»

«Κορώνι μου, μπήκε ο χειμώνας, αν ήτανε καλοκαίρι θάλεγα πως σε πείραξε η ζέστη. Και οι νεράιδες πνίγονται στην Μάνη και νεραϊδογεννημένους έχουμε και φαντάσματα. Σαν λες τώρα πως μίλησες με τον Βασίλη.. μάλλον με το φάντασμά του θα μίλησες. Μα.. αν δεν δίνεις πίστη στους δικούς μου λόγους, ρώτησε κι όποιον άλλον θέλεις εδώ μέσα. Τα ίδια πράγματα θε να μολογήσει.»

Ο Πέτρος δεν πίστευε στ' αυτιά του. Δεν θα είχε λόγο να αμφιβάλει στα λόγια του γέροντα, αν δεν είχε αγοράσει από το μαγαζί του Βασίλη ο ίδιος τα αδιάβροχα και αργότερα το κολατσιό. Ακόμη έχει στα χέρια του το σεντούκι του Ντίλαν. Πως γίνεται ο άνθρωπος που τον είχε εξυπηρετήσει να είναι ανύπαρκτος. Ο γέρος όμως επέμενε και του πέταξε ακόμη μία ειρωνική κουβέντα. *"..αν μίλησες με τον Βασίλη, μάλλον με το φάντασμά του θα μίλησες."*

Τώρα αναρωτιέται μήπως ο μπακάλης ήτανε πράγματι ο βοσκός που έπεσε να σώσει την Μίνα από τον χείμαρρο και τελικά δεν σώθηκε αλλά πνίγηκε πράγματι με την γερόντισσα. Να που τώρα αυτό, του το επιβεβαιώνει και ο γέροντας που δεν έχει κανένα λόγο να του αποκρύψει την αλήθεια. Έφτασε

στην απόφαση, αντί ν' αντιδικεί με τον γέροντα, να του ζητήσει μόνο οδηγίες για το πώς θα μπορούσε να πάει στο κλειστό μαγαζί της χήρας.

«Εντάξει γέροντα, μ' έπεισες. Ίσως να έχεις δίκιο. Πες μου μόνο πως πάει ο δρόμος μέχρι το κλειστό μαγαζί της χήρας.»

Ο γέροντας, μετά από αυτά τα λόγια του Πέτρου, ήρθε στην εξώπορτα του μαγαζιού του και για αρκετή ώρα προσπαθούσε να εξηγήσει στον Πέτρο πως θα μπορούσε να φτάσει στο μέρος που του ζήτησε.

«Ευχαριστώ γέροντα, μην ανησυχείς. Τώρα θα το βρω. Καλή νύχτα.. και ξαναγύρνα μέσα μη βρέχεσαι μαζί μου.»

Γύρισε στο αυτοκίνητο με βαριά καρδιά. Τρίτωσε το κακό. Όλα απόψε του τύχανε. Με το δίκιο του ο Δημήτρης να τον ρωτήσει γεμάτος περιέργεια.

«Καλά, πληροφορίες για την Νέα Υόρκη ζήτησες;»

«Δημήτρη τι να σου πω. Έχεις κάθε δίκιο να διαμαρτύρεσαι. Περίμενε όμως τα στερνά. Ο Βασίλης που μας παραμύθιαζε χτες για τόση ώρα στο μαγαζί του, είναι ο τσοπάνης που πνίγηκε στο ποτάμι πριν από είκοσι χρόνια..»

«Ε! ναι. αυτό το ξέρουμε. Μόνο που δεν πνίγηκε αλλά τον έσωσε ένα ζευγάρι χωρικών.»

«Έτσι μας είπε ο ίδιος. Απόψε όμως έμαθα, πως ο τσοπάνος πνίγηκε πράγματι στο ποτάμι, όπως μου είχε πει και η Μίνα.»

«Καλά και αυτός που μιλούσαμε ποίος ήτανε;»

«Το φάντασμά του. Έτσι μου είπε ο γέροντας. Άσε το άλλο. Με ..διαβεβαίωσε πως η Μάνη είναι γεμάτη με νεράιδες και φαντάσματα.»

«Και το μαγαζί;»

«Το μαγαζί υπάρχει αλλά εδώ και τρεις μήνες είναι κλειστό αφού η χήρα αναπαύθηκε. Για πάμε να βεβαιωθούμε βρε Δημήτρη. Δεν μπορώ να τα παρατήσω έτσι, αμαχητί.»

«Που να πάμε; Στο μαγαζί της χήρας; Θ' αστειεύεσαι.»

«Όχι ρε φίλε, δεν αστειεύομαι. Θέλω να μάθω τι συμβαίνει. Η Μίνα ήταν αληθινή και δεν μπορώ να την εγκαταλείψω αδικίωτη. Το κάνω ακόμη, να δικαιωθώ κι εγώ. Δεν το πάω να έχω πέσει θύμα βρικολάκων. Από την έξω Μάνη, κοντά στην Καλαμάτα, κατάγεται ένας λαογράφος, ο Νίκος Πολίτης. Αυτός, έχει γράψει του κόσμου τις ιστορίες για νεράιδες, για μάγισσες και στοιχειά, που φανήκανε στη Μάνη. Δεν ζει τώρα να του διηγηθώ και την δική μου ιστορία να την καταγράψει.»

«Μην ανησυχείς, άλλος Καλαματιανός λαογράφος φάνηκε. Είναι ο συμμαθητής μας ο Μιχάλης ο Μερακλής. Καθηγητής Πανεπιστημίου τώρα, κάνει την ίδια δουλειά. Μαζεύει λαογραφικό υλικό και θρύλους από την Ελλάδα.»

«Με την φόρα του Δημήτρη, μπόρεσε ο Πέτρος να ξεκινήσει και ν' ακολουθήσει τις οδηγίες του γέροντα για να φτάσει πιο σύντομα στο μαγαζί της χήρας. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει αργή μα διαπεραστική, που τον εμποδίζε μαζί με το σκοτάδι ν' αναγνωρίζει τους τόπους που περνούσε. Από αυτόν τον λόγο, δύο φορές αναγκάστηκε να σταματήσει και να κάνει λεπτομερέστερη αναγνώριση του τοπίου. Τέλος το βρήκε.

Το μαγαζί ήτανε κλειστό και σκοτεινό. Τίποτε δεν έδειχνε πως λειτουργούσε. Ο Πέτρος έσβησε τα φώτα και στάθηκε απόμακρα, ώστε και στην περίπτωση που κάποιος ήτανε κεί,

να μην τους βλέπει.

«Δημήτρη, έλα να κατεβούμε δω. Θα το εξετάσουμε από κοντά. Θέλω να δω εάν υπάρχει το Land Rover του Ντίλαν στην πίσω αυλή του σπιτιού, όπως το έχω δει.»

«Μα τι λες τώρα; Αληθινά το εννοείς να πάμε κοντά;»

«Ασφαλώς. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να το διαπιστώσουμε. Το σπίτι εδώ και τρεις μήνες είναι έρημο. Κανείς δεν φαίνεται. Θα πάμε από πίσω και θα μπορούμε από το συρματοπλέγμα. Θυμάμαι το μέρος από χτες.»

Χωρίς να περιμένει άλλη απάντηση από τον Δημήτρη, κατέβηκε από την θέση του κι έκλεισε την πόρτα μαλακά για να μην προκαλέσει θόρυβο. Ήρθε πίσω στο πορτ μπαγάζ και το άνοιξε το ίδιο αθόρυβα κι έβγαλε τα δύο αδιάβροχα. Πήρε και τον συρματοκόπτη που είχε αγοράσει το πρωί της Τρίτης από την Σπάρτη και ήρθε στη μεριά του φίλου του.

Του έκανε νόημα να βγει και του έδωσε το ένα αδιάβροχο. Του εξήγησε τι πρόκειται να κάνουνε και του συνέστησε ν' αποφεύγει τους θορύβους.

«Πρέπει να ξαναφύγουμε απαρατήρητοι.»

Μετά πλησιάσανε στο συρματοπλέγμα και προσπαθήσανε να ιδούν προς το κτίριο. Από το σημείο εκείνο δεν φαινόταν τίποτε. Μετακινήθηκαν κατά μήκος για να βρουν πιο κατάλληλη θέση. Αυτή η μετακίνηση τους δικαίωσε. Βρήκανε μία συρόμενη μεταλλική πόρτα από όπου ο πατέρας του Βασίλη έμπαζε τα αυτοκίνητα για επισκευή, την περίοδο που δούλευε σαν τεχνίτης αυτοκινήτων και γεωργικών μηχανημάτων. Η πόρτα αυτή ήτανε δεμένη με ένα σκληρό ατσαλόσυρμα. Ο

Πέτρος προσπάθησε ν' ανοίξει το σύρμα αλλά δεν μπόρεσε. Το σύρμα ήτανε σκληρό και κατέληγε σε μικρά άκρα. Έτσι έκανε χρήση του συρματοκόπτη κι έκοψε το δέσιμο σε δύο σημεία, οπότε ολόκληρο το ατσαλόσυρμα έπεσε κατά γης. Το μέριασε και προσεχτικά έσπρωξε την μεταλλική πόρτα να κυλήσει πάνω στην τροχιά με τα ράουλά της. Αυτό όμως στάθηκε αδύνατο. Τα ράουλα είχανε σκουριάσει και είχανε γίνει ένα με τους άξονες τους. Έπρεπε να σύρουν την θύρα. Έσκυψε να καθαρίσει την τροχιά και τότε είδε με έκπληξή του πως η πόρτα είχε πρόσφατα συρθεί. Δείγμα ότι είχε ανοίξει. Συνεπώς κάποιος θα είχε βγάλει το αυτοκίνητο. Μετά από αυτή τη διαπίστωση, έψαξε για ίχνη ελαστικών και ώ του θαύματος. Η βροχή, όχι μόνο δεν έσβησε τα πρόσφατα ίχνη, αλλά γέμισε και τα βαθουλώματα με νερό, έτσι ώστε να δίνουν και το σχέδιο του ελαστικού. Ήτανε τα ίδια ίχνη που είχε βρει και στον τάφο της Μίνας αλλά και στο πυργόσπιτο το πρωί. Τώρα το παζλ των γεγονότων άρχισε να σχηματίζεται στο μυαλό του Πέτρου. Ο Βασίλης που βρικολάκιασε σαν την γερόντισσα, μετά τον πνιγμό του, οδήγησε το Land Rover στο πυργόσπιτο από όπου αφαίρεσε τα κιβώτια με τους πίνακες. Στη συνέχεια όμως τα γεγονότα τον μπερδεύαν. Αν ζητούσε ν' αφαιρέσει το λείψανο της Μίνας, αυτό δεν βρισκόταν στον τάφο του γιατρού αλλά σε αυτόν του Ντίλαν. Είχε γελαστεί και παραβίασε λάθος τάφο; Πάντως αυτά τα γεγονότα έχουνε σχέση με την βεβαιότητά του, που έλεγε στον Πέτρο, ότι το Σάββατο το πρωί στα εννιάμερα, θα βεβαιωνόταν πως θα ξανάβλεπε την Μίνα. Εκεί όμως τον βρήκε η σκύλα και του

επετέθη. Τον δάγκωσε άσχημα και ο φύλακας όταν τον βρήκε έτσι ειδοποίησε το νοσοκομείο, που έστειλε το νοσοκομειακό αυτοκίνητο να τον παραλάβει. Δεν άντεξε όμως και τότε πέθανε για δεύτερη φορά και κατά τα λεγόμενα της Κούλας, εξαφανίστηκε μέσα από το ψυγείο που τον είχανε.

«Λείπουνε ακόμη κομμάτια για να συμπληρωθεί το παζλ.»

«Για ποιο παζλ μιλάς τώρα;»

Ο Πέτρος εξήγησε στο φίλο του περιληπτικά τους φόβους του και τους συλλογισμούς του, για το πώς στήθηκε η ιστορία. Στο τέλος του είπε:

«Μένει να βρω ποίος οδήγησε το φορτηγάκι έξω από το νεκροταφείο. Ας πλησιάσουμε λίγο ακόμη, να ιδούμε μέσα στο Land Rover. Θέλω να διαπιστώσω αν είναι τα κιβώτια μέσα ακόμη, ή τα έχουν κάπου αλλού.»

«Και σε τι θα εξυπηρετήσει αυτό;»

«Δημήτρη, αυτοί οι πίνακες έχουνε μεγάλη καλλιτεχνική αξία. Μέχρι τώρα κάνω υποθέσεις με τις πληροφορίες που έχω μέχρι στιγμής. Όλα όμως είναι τόσο απίθανα, που η ιστορία συνεχώς αλλάζει. Μπορεί τους πίνακες να τους πήρε κάποιος κοινός κλέφτης, οι αιγύπτιοι ας πούμε, οπότε ο κλέφτης αυτός να μην έχει καμία σχέση με στοιχειά και φαντάσματα.»

Κινήθηκαν με προφύλαξη προς το κτίριο που ο Πέτρος είχε ιδεί πως ήτανε το Land Rover του Ντίλαν. Όλα ήσαν ήρεμα. και μόνο ο θόρυβος από το σιγανοψιχάλισμα ακουγότανε. Πλησιάσανε στο μέρος που ήτανε το αυτοκίνητο. Βρήκανε την καρότσα κλειδωμένη μα την πόρτα του οδηγού ανοιχτή.

Ο Πέτρος εξεπλάγη. Αυτός που οδήγησε το Land Rover

πρόσφατα είχε ξεχάσει τα κλειδιά στη θέση τους. Αυτό ήτανε μία τέλεια πρόκληση για τον Πέτρο. Να πάρει ολόκληρο το αυτοκίνητο και να το οδηγήσει μπροστά στην Διεύθυνση της Χωροφυλακής, ή να βεβαιωθεί μόνο αν οι πίνακες βρίσκονται μέσα στην καρότσα;

Είπε τότε του Δημήτρη τις σκέψεις του και αυτός ήτανε κατηγορηματικός.

«Τρελός είσαι; Με τα στοιχειά θα τα βάλλεις; Για ποίο λόγο πρέπει να διακινδυνεύεις συνεχώς την ζωή σου για μερικούς πίνακες που αν τους πάρεις, θα πρέπει να τους παραδώσεις σε κάποια αρχαιολογική υπηρεσία; Ή σου τους χάρισε η Μίνα; Ούτε κι αυτό συνέβη. Τα βιβλία τα πήρες. Ξέχνα τους πίνακες και πάμε να φύγουμε. Το πολύ να δεχτώ, μιας και φτάσαμε μέχρις εδώ, ν' ανοίξεις την καρότσα και να βεβαιωθείς ότι τα κιβώτια είναι μέσα.»

Ο Πέτρος τότε, ξέχασε τον προσωπικό του εγωισμό και αποφάσισε να τον ακούσει. Τα επιχειρήματα του Δημήτρη ήσαν λογικά. Δεν ήθελε να φανεί ο ίδιος πιο παράλογος ή ρισκοκίνδυνος. Έβγαλε τα κλειδιά του αυτοκινήτου από την υποδοχή τους και ήρθε στην πλαϊνή πόρτα και την άνοιξε. Πράγματι τα τέσσερα κιβώτια με τους πίνακες ήσαν στο δάπεδο της καρότσας, Τα δύο πάνω στα άλλα δύο. Τώρα το παζλ σχηματίζεται στα εξής σημεία. Τους πίνακες τους πήρε ο Βασίλης για τον εαυτό του ή για κάποιον άλλο. Ίσως και για την Εκάτη, αφού η σκύλα δεν άφηνε τον Πέτρο να πλησιάσει τα ερείπια. Μα ποίος πήγε στο νοσοκομείο; Ήταν λευκός λέει η Κούλα. Μπορεί να ήτανε ο Βασίλης μπορεί όμως και

κάποιος συνεργός. Αν ο νεκρός δεν είναι ο Βασίλης, τότε είναι ο συνεργάτης του και ο Βασίλης ξαναέφερε το αυτοκίνητο στο σπίτι του. Άρα.. ο Βασίλης είναι καλά και το Σάββατο θα πρέπει να κάνει την εμφάνισή του στο νεκροταφείο. Αφού όμως η σκύλα δεν επετέθη στο Βασίλη, παρ' όλο ότι πήρε τους πίνακες, προκύπτει πως η σκύλα έχει συμμετοχή στην αφαίρεση των πινάκων. Συνεπώς.. η σκύλα ή κάποιος άλλος θα έπρεπε να είναι δώ.

«Δημήτρη, ας φύγουμε από δω όσο μπορούμε πιο γρήγορα.. Ο γέρος είχε δίκιο. Αυτό το μέρος είναι στοιχειωμένο..»

Άφησαν τα κλειδιά στη πόρτα του Land Rover και σπεύσανε προς την μεταλλική αυλόπορτα από την οποία είχανε μπει. Σαν βρέθηκαν στο δρόμο ο Πέτρος καταπιάστηκε να δέσει πάλι το συρόμενο φύλλο όπως ήτανε πριν.

Πάνω που είχε τελειώσει με αυτή τη δουλειά, ένας όγκος τεράστιος, σαν ασουλούπωτο γαϊδούρι με τέσσερα αφύσικα ψιλά ποδάρια και τεράστια αφτιά μεγαλύτερα και από τ' αφτιά του γαϊδάρου, εμφανίστηκε στην αυλή και τους πλησίαζε ογκανίζοντας μ' ένα θόρυβο, που μέσα στη σιγαλιά της νύχτας, ακουγότανε σαν μπουμπουνητό.

Ο Πέτρος έντρομος διαπίστωσε πως έκανε λάθος. Η Εκάτη φύλαγε τους πίνακες. Αυτό το τεράστιο κτήνος ήτανε ένας ανασκελάς. Ένα δαιμόνιο, γνωστό και στους Βυζαντινούς, που βγαίνει συνήθως νυχτερινές ώρες. Παίρνει ανθρώπινη μορφή, αλλά και αλλήθωρου γαϊδάρου. Ο ανασκελάς μπορεί και αυξομειώνει το ύψος του. Σαν εμφανιστεί σαν γάιδαρος, κάποιος με ιδιαίτερη προσωπική γενναιότητα μπορεί να τον

καβαλικέψει. Στην Κρήτη και στη Μάνη που εμφανίζεται ο ανασκελάς, στα παλιά τα χρόνια πίστευαν πως ήταν ο διάβολος μεταμορφωμένος. Έτσι φέρνανε στο θρύλο και στοιχεία από θρησκευτικές παραδόσεις και δοξασίες. Μόνο το σημείο του σταυρού είναι αποτελεσματικό να εξαφανίσει τον επικίνδυνο ανασκελά. Είδε πως για τρίχα γλίτωσαν από αυτό το κτήνος. Σε μια μανιάτικη παράδοση, ο άνθρωπος που βρέθηκε στην πλάτη του εκπληκτικά ανυψωμένου δαίμονα, που εμφανίστηκε σαν πανύψηλος άνδρας, τον ξεγέλασε και του πρότεινε να του επιτρέψει να κατεβεί, για να παλέψουν. Ο ανασκελάς δέχθηκε και ο άνθρωπος μπήκε σ' ένα αλώνι που βρισκόταν εκεί κοντά, έκανε τρεις φορές το σημείο του σταυρού και ετοιμαζόταν να παλέψει. Αλλά ο ανασκελάς, που ήταν ο διάβολος, μόλις τον είδε να σταυροκοπιέται γύρισε και εξαφανίστηκε μέσα σε τρομερούς θορύβους.

«Πέτρο.. τι είναι αυτό;»

«Ανασκελάς, ένα δαιμόνιο είναι. Μην τον κοιτάξεις. Τρέχα στο αυτοκίνητο να φύγουμε γιατί είναι επικίνδυνος.»

«Θα προλάβουμε;»

«Δεν νομίζω να μας κυνηγήσει αλλά αν σπάσει την πόρτα και βγει, ξέρω να τον αντιμετωπίσω. Ο ανασκελάς φοβάται το σήμα του σταυρού»

Τρέξανε προς την μερσεντές και ο Πέτρος άνοιξε το πορτ μπαγάζ και πήρε στα χέρια του το σταυρό, το μπουλονόκλειδο με το οποίο ξεβιδώνουν οι οδηγοί τα μπουλόνια των τροχών. Με αυτό το εργαλείο σκόπευε να αντιμετωπίσει το κτήνος αν αποφάσιζε να τους ακολουθήσει. Τίποτε όμως δεν συνέβη από

όλα εκείνα που φοβήθηκε ο Πέτρος. Το δαιμόνιο δεν τους ακολούθησε. Ήρθε μέχρι την μεταλλική συρόμενη θύρα, την ταρακούνησε κάμποσες φορές και σαν αυτή δεν υποχώρησε, γύρισε προς το στοιχειωμένο σπίτι και λούφαξε.

Ο Πέτρος έβαλε μπρος, άναψε τους προβολείς και πήρε τον κανονικό δρόμο της επιστροφής που περνάει μπροστά από το πυργόσπιτο. Σαν έφτασαν στη συμβολή του χωματόδρομου, κράτησε λίγο και κοίταξε προς τα χαλάσματα. Η βροχή δεν τον άφηνε να δει τίποτε. Συνέχισε το οδήγημα προς την Σπάρτη. Ο Δημήτρης δεν ακουγότανε. Του έριξε μία πλάγια ματιά και τον είδε τεντωμένο στον καναπέ με τα μάτια κλειστά να τον έχει πάρει ο ύπνος.

"..ας μην τον ξυπνήσω." ..σκέφτηκε.

Δεν μπόρεσε όμως να το αποφύγει και τον ξύπνησε αφού φτάσανε στο ξενοδοχείο. Τότε εκείνος ξαφνιασμένος, που ίσως να έβλεπε και κάποιο όνειρο, πετάχτηκε απότομα..

«Τι συμβαίνει;»

«Τίποτε δεν συμβαίνει Δημήτρη. Φτάσαμε στη Σπάρτη. Έλα να πάμε για φαγητό.»

«Δεν είμαι για φαγητό απόψε. Εκείνο που μου λείπει είναι ένας βαθύς αδιατάραχτος ύπνος. Είμαι κομμένος. Να ιδώ και τον σατανά μεταμορφωμένο απόψε, δεν το περίμενα.»

Ο Πέτρος κλείδωσε το αμάξι, τον πήρε αγκαζέ και τον συνόδεψε στον ανελκυστήρα.

«Περίμενε να σου φέρω το κλειδί..»

Ο Πέτρος πήρε το κλειδί από την ρεσεψιόν και ρώτησε εάν είχε κανένα μήνυμα.

«Όχι κύριε Πέτρο, δεν έχετε τίποτε απόψε.»

Γύρισε στο ασανσέρ όπου τον περίμενε ο Δημήτρης έχοντας στερεώσει το κεφάλι του στον καθρέφτη του θαλάμου. Ο Πέτρος τότε τον πείραξε..

«Μην κοιμάσαι Μήτσο. Έτσι που στηρίζεσαι θα σπάσεις τον καθρέφτη.»

Αυτός δεν απάντησε μα ούτε και μετακινήθηκε. Η νύστα δεν τον άφηνε ν' απαντήσει. Ήτανε φανερό πως ήταν κατάκοπος. Έξι μέρες σήμερα που τρέχουν συνέχεια στους δρόμους. Σαν μπήκαν στο δωμάτιο, ο Πέτρος τον βοήθησε να ξεντυθεί και να πέσει. Στη συνέχεια πλύθηκε και κατέβηκε για φαγητό.

Η Μίνα φορούσε λευκό μπλουζάκι και λευκή φούστα.

18. το όνειρο

*Τα όνειρα σαν θαύματα είναι. Βγαίνουν
αληθινά μονάχα όταν τα πιστεύεις...
Σαίξπηρ.*

Ο Πέτρος σηκώθηκε από το τραπέζι σχεδόν νηστικός. Δεν έφαγε τίποτε σπουδαίο. Μία ομελέτα με σαλάτα. Απόφυγε να φορτώσει το στομάχι του βραδιάτικα. Σκόπευε να εργαστεί απόψε. Αυτή την φορά τον περίμεναν τα τετράδια της Μίνας και τα βιβλία του πατριού της. Βγήκε στο δρόμο και πήγε στο αυτοκίνητο. Πήρε την μουσκεμένη τσάντα κι ανέβηκε στο δωμάτιο. Εκεί όλα ήτανε ζεστά και ήσυχα. Ο Δημήτρης απόψε δεν ροχάλιζε. Ίσως επειδή ήταν γυρισμένος στο πλάι. Σίγουρα ανάσκελα, θ' αρχίσει πάλι να τραγουδάει.

Άλλαξε και κάθισε στο κρεβάτι. Έβγαλε τα τετράδια από την τσάντα κι έτσι που τα είδε μούσκεμα από τα βροχόνερα και τα ένιωσε παγωμένα στα χέρια του, τον κατέλαβε μία βαθιά θλίψη. Όλα βρίσκόντουσαν σε μαύρα χάλια. Που τάχα να τα βρήκε η σκύλα και ποιος ξέρει για πόσες ώρες να βρεχόντουσαν. Τα άπλωσε όλα πάνω σε μία κουβέρτα και για αρκετή ώρα τα κοίταζε. Από την πρώτη ματιά που τους έριξε, απογοητεύτηκε. Απελπισμένος τα άνοιξε όλα με τη σειρά.

Από τα βιβλία του Ντίλαν δεν διαβαζότανε τίποτε. Καθώς συνήθιζε να γράφει με μελανί μολύβι κόπιας, όλες οι σελίδες είχανε σβηστεί. Καμία βοήθεια δεν μπορούσε να περιμένει από αυτά τα κείμενα για να συμπληρώσει τις σημειώσεις που είχε βρει στο σεντούκι.

«Κρίμα Μίνα. Θα ήθελα ειλικρινά να κάνω κάτι, μα είναι αδύνατο κορίτσι μου.»

Είδε όμως και κάτι άλλο. Πως δεν θα μπορούσε να εργαστεί απόψε, ούτε με τα τετράδια της Μίνας. Ήτανε και αυτά σε μαύρα χάλια. Αποφάσισε να τ' αφήσει όλα έτσι, ανοιχτά πάνω στην κουβέρτα που την μετέφερε στην ξύλινη μπαγαζιέρα να στεγνώσουν στο θερμό περιβάλλον του δωματίου.

Σαν τελειώσε, έπεσε για ύπνο. Ξαπλωμένος μέσα στα ζεστά στρωσίδια, διαπίστωσε τη μαύρη αλήθεια, πως δεν ήτανε μόνο ο Δημήτρης κουρασμένος από τα τρεχάματα και την αγωνία τόσων ημερών. Ήτανε και ο ίδιος καταπονημένος και όχι μόνο σωματικά, αλλά κυρίως ψυχικά. Είχε χάσει για πάντα ένα αγαπημένο άνθρωπο, έναν καλό σύντροφο, μία μοναδική γλυκιά γυναίκα που πλέον δεν πρόκειται να την ξαναδεί.

Απλώθηκε σε ύπτια θέση σε όλο το πλάτος και το μήκος του κρεβατιού και τότε άθελά του, ήρθε στη μνήμη του μία ευχή, που σαν πρωτοετής εύελπισ είχε μάθει να λέει, αμέσως μετά την βραδινή κατάκλιση και το σχετικό σάλπισμα του σιωπητηρίου. *"Ας μην ξημερώσει ποτέ.."* με την έννοια ότι τα καψώνια της ημέρας είχανε τελειώσει και σε αυτή την ιερή ώρα του ύπνου, τίποτε δεν θα τον ενοχλήσει εκτός από κάποιο γλυκό όνειρο.. Και μία τέτοια απόλαυση, ας είναι ατέλειωτη. Έκλεισε τα μάτια του και σαν τότε, σύντομα τον πήρε ο ύπνος και το γλυκό όνειρο δεν άργησε να έρθει..

..Ήτανε πρωί ακόμη και παρ' όλη την κούραση, ξύπνησε νωρίς. Σε αντίθεση με την χτεσινή μέρα, σήμερα, από τις ηλιακτίδες που περάσανε τις κουρτίνες και μπήκανε στο

δωμάτιο, βεβαιώθηκε πως έξω είχε liaκάδα. Σηκώθηκε και έτρεξε στο παράθυρο. Δεν είχε πέσει έξω. Ο καιρός ήτανε θαυμάσιος και ο ήλιος έλαμπε σε όλο του το μεγαλείο.

"..να μία ευκαιρία για μία βόλτα μέχρι το Γύθειο. Ένας καφές σ' ένα μπαρ του λιμανιού θα ήτανε κάτι το ανεπανάληπτο. "

Πήγε βιαστικά στο κρεβάτι του Μήτσου και τον σκούνησε..

«Ξύπνα Μήτσο.. ξύπνα βρε υπναρά. Άντε κι έξω έχει μία τρομερή liaκάδα. Πάμε να πάρουμε πρωινό στο Γύθειο..»

«Πήγαινε και στο Γύθειο και ακόμη πιο κάτω, για να μην σου πω που. Αλλά λυπάμαι, θα πας μόνος. Εγώ φίλε μου, σήμερα δεν θα σε ακολουθήσω. Σκοπεύω να κοιμηθώ ολόκληρη την ημέρα. Το βράδυ να έρθεις να με πάρεις να πάμε για φαγητό.»

Ο Μήτσος δεν ήρθε μαζί του. Δεν άλλαξε όμως πρόγραμμα. Πήγε μόνος του στο Γύθειο και τώρα μόνος απολαμβάνει ένα μοναδικό ρόφημα καθισμένος εκεί, στο ίδιο μπαρ και στο ίδιο τραπέζι που πριν από τέσσερις μήνες, καθόταν και μιλούσε με την Μίνα. Θυμάται πως ήτανε Τετάρτη βράδυ, δεύτερη φορά που βγήκανε μαζί. Του μιλούσε συνέχεια και ήταν η φωνή της κελάηδισμα πουλιού, ήχος γάργαρου νερού που ελεύθερο κυλάει στο ρυάκι της πηγής, θρόισμα του αγέρα στις καλαμιές. Μα η Μίνα ήτανε πονεμένη, γεμάτη παράπονα για την γριά μάγισσα και για τον γερογιατρό, που δεν την ένιωθε..

Τότε, χτύπησε το χέρι του στο τραπέζι δυνατά και ξεφώνισε..

«Πάψε επί τέλους Μίνα.. αφού είναι έτσι τα πράγματα.. φταις εσύ. Παράτα τους όλους και φύγε..»

«Μα που να πάω; Να κι συ τώρα με διώχνεις χωρίς να μου λες που να πάω.»

«Πήγαινε όπου θέλεις. Φύγε όμως μακριά από αυτούς, τους βασανιστές που σε παιδεύουν..»

Και τότε έπιασε το κεφάλι του και άρχισε να κλαίει..

" Όχι .. όχι.. Μίνα.. δεν το εννοούσα. Τι το ήθελα και σου έδινα τέτοια συμβουλή. Που να είσαι τώρα αγάπη μου.."

Ο Πέτρος ξεφωνίζοντας αυτά τα λόγια δάκρυσε.. σηκώθηκε ξαναμμένος και πήγε στο εσωτερικό του μαγαζιού να πλυθεί και να συνέλθει. Σαν ξαναβγήκε στην πόρτα είδε πως στο τραπέζι του καθόταν μία κοπέλα ξανθιά, ντυμένη στα λευκά. Από μακριά δεν την γνώρισε μα σαν πλησίασε διαπίστωσε πως ήτανε ..η Μίνα.

«Μίνα.. τι κάνεις εδώ;»

«Μα.. με ζήτησες καλέ μου. Πέτρο τόσο γρήγορα ξεχνάς; Δεν σου έχω πει.. πως όταν με χρειάζεσαι, εγώ θα είμαι κοντά σου;»

«Μα.. δεν..»

«Σε παρακαλώ, μην πηγαίνει το μυαλό σου πάλι στα ξωτικά. Σου έχω πει πως δεν είμαι μάγισσα. Πέτρο.. αγάπη μου, σ' ευχαριστώ για όσα κάνεις, μα μην διακινδυνεύεις άλλο για μένα. Σε είδα να ανασκάπτεις το πυργόσπιτο μέσα στην βροχή.. Γιατί καλέ μου;»

«Μα για τα βιβλία σου Μίνα. Σου έχω υποσχεθεί πως θα σε βοηθούσα να εκδοθούν. Παρά τις προσπάθειές μου όμως, δεν μπόρεσα να τα βρω. Έχω μαζί μου και τον εκδότη που θα αναλάμβανε την έκδοση.»

«Το ξέρω. Τα βιβλία δεν τα βρήκες γιατί τα είχα επάνω, εκεί που με βρήκες χτυπημένη με την Τζένη. Για να μην παιδεύεσαι, παρεκάλεσα την Εκάτη να στα φέρει. Μου είπε πως τα πήρες.»

«Ναι Μίνα.. τα πήρα, αλλά είναι σε κακή κατάσταση. Δεν ξέρω αν τελικά μπορέσω να βγάλω κάτι.»

«Το ξέρω. Γι' αυτό παρακάλεσα τον Βασίλη να σου δώσει το σεντούκι του Ντίλαν. Εκεί θα βρεις ότι πληροφορία θέλεις.»

«Μίνα, ποίος είναι αυτός ο Βασίλης;»

«Μα σου το είπε. Δεν τον πίστεψες ακόμη; Είναι ο τσοπάνος που πνίγηκε με την γερόντισσα. Ξαναγύρισε κι αυτός τότε, μαζί με την θεία μου την Εκάτη, όπως συνηθίζεις να την λες.»

«Τότε γιατί πήγε στα ερείπια του πυργόσπιτου κι έκλεψε τα κιβώτια με τους πίνακες;»

«Δεν τα έκλεψε Πέτρο. Η Εκάτη τον έστειλε.»

«Μα από κει πήγε στον τάφο του γιατρού κι εκεί έγινε μάχη. Είχε κι έναν συνεργό μαζί του.»

«Δεν ήτανε συνεργός του Πέτρο. Άλλος ήταν αυτός που τον πήγαν τραυματία στο νοσοκομείο. Κάποιος που με διεκδικεί. Προχθές το βράδυ, πήγε να με πάρει από το οικογενειακό τάφο του Ντίλαν που με βάλατε, για να με μεταφέρει στον τάφο του συζύγου μου, του Καρολέα. Η Εκάτη όμως δεν τον άφησε. Έστειλε τον Βασίλη να τον εμποδίσει. Τότε ήρθε ο φύλακας και τα πράγματα μπλέξανε. Ο Βασίλης έφυγε με το Land Rover και τον νυχτερινό εισβολέα τον δάγκωσε άσχημα η Εκάτη. Τον πήγανε στην κλινική του Καρολέα..»

«Δεν καταλαβαίνω τίποτε.»

«Δεν χρειάζεται να καταλάβεις Πέτρο. Κάπου η Αγία γραφή μας γράφει.. "... μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστέψαντες."»

«Και ο Βασίλης που βρίσκεται;»

«Ο Βασίλης είναι κι αυτός μία πλανεμένη ψυχή που δεν έχει

βρει ακόμη την λύτρωσή της. Περιφέρεται και στοιχειώνει το σπίτι του, σαν.. ανασκελός»

«Και το σεντούκι του Ντίλαν πως μου το έδωσε;»

«Κουτό.. εγώ του ζήτησα να σου το δώσει. Ήξερα πως το σεντούκι ήτανε στο αυτοκίνητο του Ντίλαν που όλα αυτά τα χρόνια βρισκόταν στην αυλή του Βασίλη.»

«Και το πυργόσπιτο; Τι κρύβει που το φυλάει έτσι η γριά;»

«Δεν το έχω μάθει ακόμη. Υποπτεύομαι όμως πως πρόκειται για κάποιο ιερό που κρύβει μία μεγάλη θετική ενέργεια. Ο πατριός μου ο Ντίλαν, είχε πληροφορηθεί τι ήτανε παλιά το πυργόσπιτο και πιστεύω πως γι' αυτόν τον λόγο τους σκότωσε η Εκάτη. Δεν ήθελε να μαθευτεί το μυστικό της.»

«Μίνα σε παρακαλώ.. βγάλε με από αυτό το μπέρδεμα. Δεν περίμενα ποτέ.. ένα αίσθημα που γεννήθηκε τόσο φυσιολογικά να είχε τέτοιο μπλέξιμο. Τι πρέπει να κάνω τώρα;»

«Να κάνεις αυτά που έχεις σχεδιάσει και το Σάββατο το μεσημέρι, πάρε και τον φίλο σου και φύγετε. Πηγαίνετε πάλι στις δουλειές σας. Εγώ θα είμαι πάντα κοντά σου.»

«Τι θέλεις να κάνω με τις υποθέσεις σου;»

«Σύντομα θα σου γράψω. Να περιμένεις γράμμα μου..»

Ο Πέτρος ήταν έτοιμος να κάνει στη Μίνα κι άλλες ερωτήσεις μα η δυνατή φωνή του ιδιοκτήτη του μπαρ τον διέκοψε..

«Κύριε Πέτρο το κινητό σας στην τουαλέτα.. χτυπάει.»

..στράφηκε στη Μίνα και απολογητικά της είπε..

«Μίνα καλή μου, με συγχωρείς για ένα λεπτό.. να πάρω το τηλέφωνό μου που το ξέχασα και θα γυρίσω.»

Ο Πέτρος έτρεξε στην τουαλέτα και πήρε τη μικρή συσκευή

που όμως τώρα πια είχε σταματήσει να χτυπάει. Είχε κρατήσει όμως μήνυμα σαν αναπάντητη κλήση. Ήταν από τον στρατηγό που για δύο ημέρες δεν είχε νέα του. Έβαλε τη μικρή συσκευή στην τσέπη του και κίνησε να γυρίσει στο τραπέζι του. Το βρήκε όμως άδειο. Η Μίνα είχε φύγει. Ξαφνικά.. όπως είχε έρθει.

Ο Πέτρος κοίταζε αριστερά και δεξιά, μα πουθενά δεν είδε την κομψή λευκοφορεμένη σιλουέτα της Μίνας.. Ένιωσε μια μαχαιριά στο στήθος που τον πόνεσε κατάκαρδα. Αρχισε να φωνάζει.. «Μίνα.. Μίνα.. Που πήγες Μίνα; Μίνα γύρνα πάλι..»

Ο Πέτρος ένιωσε ένα σκούντισμα στον ώμο..

«Ε!! ξύπνα.. όνειρο βλέπεις.. Δεν είναι 'δω η Μίνα..»

Ξαφνιασμένος πετάχτηκε και ανασηκώθηκε στο κρεβάτι του. Έφερε την παλάμη του στο μέτωπό του. Το ένιωσε υγρό και παγωμένο. Τον είχε κόψει κρύος ιδρώτας.

«Βρε Μήτσο, τι έλεγα που φώναζα;»

«Οτι έλεγες και στην Καλαμάτα. Φώναζες την Μίνα και της έλεγες να ξαναγυρίσει. Την Μίνα έβλεπες στο όνειρό σου;»

«Την Μίνα.. Τι άλλο θα έβλεπα. Ξημερώνει η πέμπτη μέρα σήμερα και μόνο για την Μίνα μιλάω στα ξύπνια μου. Να τώρα που άρχισα να μιλάω και στον ύπνο μου.»

«Σου το είπα εγώ. Παράτα τα όλα και πάμε να φύγουμε..»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει ο Δημήτρης την φράση του και ο Πέτρος τον διέκοψε απότομα και του είπε σε έντονο ύφος..

«Πάψε.. μην μου την θυμίζεις..»

«Πως σου την θυμίζω; Σου είπα κι αυτή να φύγουμε;»

«Ναι.. αυτό μου είπε. Ικανοποιήθηκες τώρα; Δεν μου λες..

χτύπησε το τηλέφωνό μου;»

«Ναι, χτύπησε. Νόμισα ότι θα απαντούσες μα εσύ που να αφήσεις την Μίνα για ν' απαντήσεις στο τηλέφωνο. Μήπως χτύπησε το τηλέφωνο και στ' όνειρό σου;»

Ο Μήτσος άθελά του περιέγραφε ακριβώς τα περιστατικά του ονείρου που είχε δει ο Πέτρος και αυτό το πράγμα γινόταν αιτία να εκνευρίζεται και να αντιδρά άσχημα.

«Ναι Μήτσο χτύπησε και πήγα να το πάρω ν' απαντήσω και τότε η Μίνα βρήκε ευκαιρία κι έφυγε. Έτσι έγινε κι εγώ την φώναζα. Ικανοποιήθηκες τώρα;»

Και όταν του είπε αυτά τα λόγια, πήρε το τηλέφωνό του και το έλεγξε. Πράγματι, το τηλέφωνο είχε καταγράψει μία αναπάντητη κλήση από τον στρατηγό. Διάλεξε από το μενού την λέξη "κλήση" και πάτησε το κομβίο. Μετά από λίγο η φωνή του στρατηγού ακούστηκε να του απαντά..

«Εμπρός»

«Γιώργο.. ο Πέτρος είμαι. Με είχες καλέσει λίγο πριν;»

«Ναι Πέτρο. Ξέρεις.. εδώ έχουμε μία θαυμάσια λιακάδα και σκέφτηκα να σε καλέσω και να ερχόσαστε με τον Δημήτρη στο Γύθειο. Θα ήτανε μία ευκαιρία να πηγαίναμε μαζί για πρόγευμα σε ένα από αυτά τα καφέ μπαρ της παραλίας.»

«Γιώργο, πολύ καλή ιδέα. Μόλις τώρα ξυπνήσαμε. Σε μισή ώρα θα είμαστε κεί να σε πάρουμε.. Κλείνω για να μην παραβιάσουμε το ημίωρο.»

Και ο Πέτρος γεμάτος χαρά που έβλεπε τώρα το όνειρο του να υλοποιείται, έβαλε τις φωνές στο Μήτσο που απορημένος τον κοιτούσε και δεν μπορούσε να καταλάβει που οφείλοντο

οι απότομες μεταπτώσεις του φίλου του.

«Δημήτρη, εμπρός κουνήσου. Θέλω ταχύτητα ευέλπιδος. Σε πέντε λεπτά ξεκινάμε για το Γύθειο. Αν δεν είσαι έτοιμος, λυπάμαι φίλε μου, αλλά θα στερηθείς το πιο ενδιαφέρον πρόγευμα της ζωής σου.»

Σαν τέλειωσε με τα λόγια αυτά, βάλθηκε να ετοιμάζεται με μία τρελή ταχύτητα που άφησε κατάπληκτο τον Δημήτρη. Πριν εξαντληθούν τα πέντε λεπτά, είχε ξυριστεί και ντυθεί και ήταν έτοιμος με την τσάντα του στην πόρτα να περιμένει τον έκπληκτο φίλο του. Ο Δημήτρης μόλις που πρόλαβε να ντυθεί και το ξύρισμα το άφησε. Στη ρεσεψιόν.. από μακριά με την καλημέρα του, τους πέταξε το κλειδί του δωματίου. Πράγματι σε πέντε λεπτά έβαζε μπροστά τη μερσεντές και το βαρύ αμάξι άρχισε να κινείται. Εκεί όμως, που για δεύτερη φορά, η ψυχή του Δημήτρη του ήρθε στο στόμα, ήτανε στη διαδρομή μέχρι να φτάσουνε στο σπίτι του στρατηγού. Είχε μία πολύ άσχημη εμπειρία μίας τέτοιας διαβολεμένης ταχύτητας από το πρωί της περασμένης Κυριακής, που ερχόντουσαν παρέα από την Καλαμάτα. Και τότε, ήταν η Μίνα που είχε δει στ' όνειρό του και τον καλούσε στο πυργόσπιτο. Ο στρατηγός που τους είδε εξεπλάγη. Κοίταξε το ρολόι του και απορημένος ρώτησε.

«Πέτρο, στο δρόμο είσαστε; Ούτε μισή ώρα δεν κάνατε.»

«Λογικός χρόνος. Σπάρτη-Γύθειο, σαράντα πέντε χιλιόμετρα είναι. Ε! υπόθεση είκοσι λεπτών.»

«Στρατηγέ μου, μην τον ακούτε. Η ψυχή μου έφτασε πρώτη στο Γύθειο. Είχε φύγει από μέσα μου, αφού μου είχε κοπεί η ανάσα. Μόλις γυρίσω στην Αθήνα.. θ' αλλάξω οδηγό.»

..είπε ο Δημήτρης με δόση ειρωνικού χιούμορ που έκανε τον στρατηγό να χαμογελάσει και τον Πέτρο να πάρει τον λόγο για να δώσει τέλος σ' αυτή την λίγο τραβηγμένη κατάσταση.

«Γιώργο, δεν ξέρω ποίο μέρος έχεις υπ' όψιν σου και θα ήθελες να προτείνεις για να πάμε, αλλά θα σε παρακαλέσω να πάμε σ' ένα μέρος που σε είχα πάει πριν από τέσσερις μήνες, όταν σου έφτιαχνα εδώ το σπίτι.»

«Εντάξει, δεν θα τα χαλάσουμε σ' αυτό. Εσύ οδηγείς, μπορείς να πας όπου θέλεις. Εγώ σαν εντοπίτης, όλους τους ξέρω και το ίδιο μου κάνει.»

Ο Πέτρος χωρίς να πει ο ίδιος τίποτε άλλο, πήγε στο γνωστό του μαγαζί, εκεί που είχε πάει με την Μίνα παλιά, αλλά και κατά την διάρκεια του σημερινού του ονείρου.

Εκεί τον περίμενε η πιο μεγάλη έκπληξη της ζωής του. Σαν ήρθε ο καταστηματάρχης, πήρε από τον στρατηγό και τον Δημήτρη την παραγγελία τους κι έκανε να φύγει. Τον Πέτρο τον αγνόησε. Τότε αυτός τον σταμάτησε και τον ρώτησε..

«Δεν μου λες; Εμένα δεν με είδες; Δεν θα πάρεις δική μου παραγγελία;»

«Σας είδα κύριε Πέτρο, μα πριν από τρία τέταρτα πήρατε πρωινό. Πάλι θα πάρετε; Γιαυτό έκανα να φύγω.»

«Εγώ πήρα σήμερα το πρωί πρωινό.. εδώ;»

«Ναι κύριε Πέτρο, εγώ σας σερβίρισα.»

«Μόνος μου ήμουν;»

«Όχι κύριε Πέτρο. συνοδεύατε μία κοπέλα.»

«Και αφού μας σερβίρισες εσύ, πως ήτανε η κοπέλα;»

«Ήτανε ξανθιά και φορούσε λευκά και την λέγανε Μίνα.»

«Εντάξει για την κοπέλα. Πέτυχες την περιγραφή. Το όνομά της πως το ξέρεις;»

«Κύριε Πέτρο είχατε πάει στην τουαλέτα και είχατε ξεχάσει εκεί το τηλέφωνό σας κι αυτό άρχισε να χτυπάει. Τότε σας φώναξα να το πάρετε κι εσείς τρέξατε για το τηλέφωνο και αφήσατε την κοπέλα μόνη της. Αυτή σηκώθηκε κι έφυγε κι εσείς σαν γυρίσατε και δεν την είδατε στο τραπέζι, αρχίσατε να φωνάζετε: *Μίνα.. Μίνα που είσαι.*»

Ο Πέτρος τα είχε χάσει τελείως. Δεν περίμενε τέτοια εξέλιξη της κατάστασης. Πως είναι δυνατόν ο καταστηματοάρχης να γνωρίζει τ' όνειρό του και να ισχυρίζεται μάλιστα πως το έχει ζήσει. Αυτό είναι έξω από κάθε λογική. Τότε σκέφτηκε πως ήταν Παρασκευή και κατά τις μάγισσες και τις χαρτορίχτρες, τα όνειρα της Παρασκευής βγαίνουνε στο μέλλον όπως τα έχει δει κανείς. Μα να διαπιστώνει πως το δικό του όνειρο να το έχει βιώσει κάποιος άλλος, για πρώτη φορά του συμβαίνει.

Ο στρατηγός και ο Δημήτρης που παρακολουθούσανε την συζήτηση του Πέτρου και του σερβιτόρου, προσπαθούσαν να καταλάβουν για τι πράγμα μιλούσαν. Έτσι ο Πέτρος για να δώσει τέλος στην συζήτηση αυτή που πλάτειαζε χωρίς λόγο, έκανε την τελευταία του ερώτηση.

«Και τι πήραμε για πρόγευμα;»

«Εσείς πήρατε μέλι βούτυρο με γάλα και η κοπέλα τσάι με φρυγανιά και σκέτο μέλι.»

«Το πέτυχες, τότε για να μην.. στομαχιάσω, φέρε μου αυτή τη φορά, μόνο ένα μεγάλο καπουτσίνο.»

Όταν ο Πέτρος είδε πως ο σερβιτόρος είχε απαντήσει σωστά

και στην τελευταία ερώτηση, άρχισε ν' ανησυχεί πραγματικά. Τότε αναρωτήθηκε.. *μήπως και ο μπαριτζής έχει κάποια ιδιαιτερότητα; Πως μπορεί αυτός ο άγνωστός του άνθρωπος να έχει ζήσει το δικό του όνειρο;*

Ο στρατηγός τον ρώτησε τι συμβαίνει και τότε είχε πάρει πρόγευμα εκεί με την Μίνα. Τότε ο Πέτρος διηγήθηκε το όνειρό του και τι του είχε αποκαλύψει η Μίνα. Τους είπε τι εξήγηση του έδωσε για όλα τα γεγονότα που είχανε όλοι βιώσει. Και οι δύο δείχνανε ότι συμμερίζονταν την άποψη της Μίνας αφού έδινε μία λογική εξήγηση στα γεγονότα που είχανε συμβεί. Σε μία στιγμή ο στρατηγός παρατήρησε..

«Πέτρο, αυτά που είπε ο μπαριτζής, δεν με εκπλήσσουν. Ενδεχομένως, εσύ να είσαι ένα δυνατό διάμεσο και να μην το ξέρεις. Ίσως λοιπόν να του έστειλες κάποιο μήνυμα και να τον έβαλες κοινωνό στ' όνειρό σου. Εγώ αλλού εκπλήσσομαι. Ήξερα πως ο γιατρός αγαπούσε τη Μίνα και πόσο υπέφερε που δεν μπορούσε να την έχει για τους δικούς του λόγους. Δεν βλέπω ποίος άλλος θα μπορούσε να διεκδικήσει την Μίνα μετά τον θάνατό της, εκτός από τον γιατρό. Μπορεί αυτός να προσπάθησε ν' απαγάγει το νεκρό σώμα της Μίνας και να το φέρει στον δικό του τάφο. Σαν σύζυγος νομίζω το δικαιούται. Ένα δεύτερο σημείο που μου αφήνει ερωτήματα είναι, το πως θα μπορέσει η Μίνα να σου γράψει γράμμα. Ένα γράμμα από τον ουρανό, θα είχε πράγματι ενδιαφέρον.»

«Γιώργο, έχω πάψει να θεωρώ αδύνατα τα πράγματα στην μεταφυσική. Αυτές τις ημέρες, στη Μάνη που βρίσκομαι πέφτω από έκπληξη σ' έκπληξη. Τώρα, εδώ πληροφορήθηκα

τα πιο απίθανα πράγματα που κατορθώνανε οι αρχαίοι μας πρόγονοι. Δεν είναι δυνατόν οι θρύλοι που διηγούνται εδώ στη Μάνη, να μην έχουνε κάποια δόση αλήθειας.

Οι αρχαίοι είχανε την άνοδο της Περσεφόνης στον πάνω κόσμο από τον Άδη, με την δύναμη της Εκάτης. Στα νεώτερα χρόνια, γύρισε ο νεκρός Κωνσταντής από τον κάτω κόσμο, για να φέρει στην μάνα του από τα ξένα, την αδερφή του Αρετούσα, που την είχανε παντρέψει ύστερα από την δική του συμβουλή.

Ο πατριώτης μας ο λαογράφος Ν. Πολίτης αναφέρει ακόμη ένα σωρό παρόμοιες περιπτώσεις. Οι βρικόλακες δεν είναι κατ' ανάγκη κακά όντα. Οι πιο πολλοί είναι καλοί άνθρωποι που χάσανε την ζωή τους με βίαιο τρόπο και γύρισαν στον πάνω κόσμο για να ολοκληρώσουνε κάποια ημιτελή υπόθεσή τους, ή να υπερασπιστούνε το δίκιο κάποιου αδύναμου.»

«Τι σκοπεύεις τώρα να κάνεις;»

«Τι να κάνω.. θα ακολουθήσω την σύσταση της Μίνας.»

«Δηλαδή; Σου έδωσε και οδηγίες;»

«Ναι.. να κάνω αυτά που έχω σχεδιάσει. Μετά το αυριανό μνημόσυνο να σε πάρω και να γυρίσουμε στις δουλειές μας. Τότε να περιμένω γράμμα της που είπε ότι θα μου στείλει. Αν έρθει βέβαια ποτέ..»

«Βλέπω.. διατηρείς επιφυλάξεις.»

«Το αντίθετο θα ήταν το παράλογο. Ακόμη και όταν μας συμβαίνουν γεγονότα ακατανόητα με την ανθρώπινη λογική, εμείς δεν πρέπει να χανόμαστε σε άγνωστους ατραπούς και να ξεχνάμε τον ορθολογισμό μας.»

«Δεν έχεις άδικο, μα μην ξεχνάς πως στην πολεμική τέχνη λέγαμε *..για να νικήσεις τον εχθρό, πρέπει πρώτα να τον γνωρίσεις.*»

«Συμφωνώ. Μα την .. μεταφυσική ποίος να σου την διδάξει. Μόνο με την εμπειρία θα μπορέσεις να ενημερωθείς με αυτά τα μυστήρια και για ν' αποκτήσεις αυτή την εμπειρία, πρέπει να μπεις στον κύκλο τους. Αυτό μπορεί να σε πάει μακριά μέχρι *πούλημα ψυχής*. Εγώ, δεν σκοπεύω να φτάσω εκεί.»

«Και με τους πίνακες τι θα κάνεις; Θα τους αφήσεις;»

«Γιώργο, τους πίνακες τους πήρε πάλι η Εκάτη στην κατοχή της και τους φυλάει στο Παρόρι, στο σπίτι του Βασίλη. Όπως μου είπανε οι γείτονες, το σπίτι εκείνο το θεωρούν στοιχειωμένο και κανένας δεν το πλησιάζει. Όλες τις νύχτες τριγυρίζει εκεί ο Βασίλης, που έχει πάρει την μορφή ενός τρομερού *ανασκελά* κι έτσι προς το παρόν οι πίνακες δεν κινδυνεύουν εκεί. Αν κάτι αλλάξει, πιστεύω η Μίνα να βρει τον τρόπο να με ειδοποιήσει, όπως έκανε και σήμερα.»

«Επιμένεις, πως όσα σου είπε στ' όνειρό σου η Μίνα, είναι αληθινά;»

«Ακριβώς. Η Μίνα ποτέ δεν μου είπε ψέματα. Άλλωστε το είδες πως κατά διάφορους τρόπους όλα συνταιριάζουν και δένουνε μεταξύ τους. Θα γνωρίζεις βέβαια, ότι τα πιο πολλά μαντεία στην αρχαία Ελλάδα, μέσα από όνειρα δίνανε τον χρησμό τους στους ενδιαφερόμενους. Τέτοιο μαντείο είχαμε και κοντά στο χωριό μας, στο Κούμανι. Στις Θαλάμες ήτανε το ιερό της Θεάς Ιούς, που έκανε αυτή την δουλειά.»

«Το ξέρω αυτό, μα ξέρω ακόμη ότι αυτοί οι περίφημοι χρη-

σμοί ήσαν διφορούμενοι. Μπορούσαν να τους ερμηνεύουν κατά διαφορετικό τρόπο. Έτσι κι εσύ, θα ρισκάρεις κάθε φορά με την ερμηνεία που θα δίνεις στα όνειρά σου από την Μίνα.»

«Πράγματι, μα έχω παρατηρήσει, πως η Μίνα εμφανίζεται ξημερώνοντας Παρασκευή ή Κυριακή που τα όνειρα είναι, κατά κάποιον τρόπο, καθορισμένα χρονικά και ποιοτικά.»

«Τι εννοείς;»

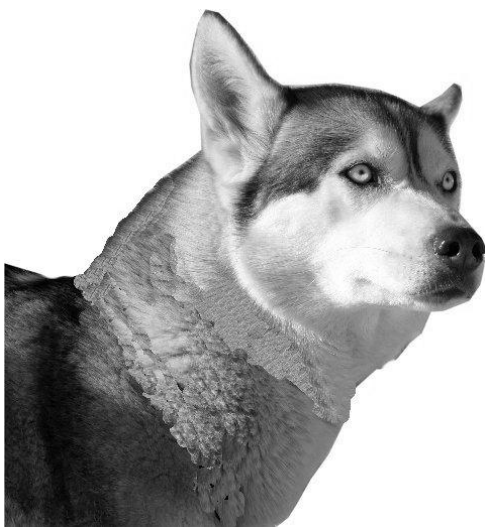
«Να τα όνειρα των ημερών αυτών, σου βγαίνουν όπως τα βλέπεις. Της Κυριακής, αν είναι να πραγματοποιηθούν, θα βγούνε μέχρι το μεσημέρι. Της Παρασκευής πάλι, αν είναι να βγούνε, τούτο θα γίνει σε τρία τέρμινα¹⁰.»

«Για το πυργόσπιτο σου είπε τίποτε;»

«Μου είπε όσα και αυτή ήξερε. Πως ακόμη δεν το έχει μάθει πολλά ούτε η ίδια, γιατί δεν το ερεύνησε. Υποπτεύεται όμως πως πρόκειται για ένα αρχαίο ιερό ή κάτι άλλο, που κρύβει μεγάλη θετική ενέργεια. Μου είπε ακόμη, πως ίσως οι Ντίλαν, να είχαν ανακαλύψει τι ήταν το πυργόσπιτο και από αυτό το λόγο τους σκότωσε το σκυλί. Φαίνεται το σκυλί προστατεύει ακόμη το πυργόσπιτο. Χθες, αφού μου έδωσε την τσάντα της Μίνας, στύλωσε τα πόδια και δεν έφευγε από τον δρόμο αν δεν έφευγα πρώτα εγώ.»

«Μα είναι φυσικό.. εκεί τώρα διαμένει. Είναι το σπίτι της. Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει; Εσύ ήσουν ο ξένος.»

«Ισως..»

*Η Εκάτη φύλαγε καλά τους πίνακες
και το πυργόσπιτο.*

19. αποκαλύψεις.

..Εξεύρω τα έργα σου. Ιδού έθεσα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην και ουδείς δύναται να κλείσει αυτήν, διότι έχεις μικράν δύναμιν και εφύλαξας τον λόγον μου και δεν ηρνήθης το όνομά μου.

Αποκ. Ιωάν. Κεφ. γ' 8,20

Ο Πέτρος δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του όταν η μικροσκοπική συσκευή του κινητού του τηλεφώνου, που το είχε στο τραπέζι του καφενείου, άρχισε να πάλλεται και συγχρόνως να κουδουνίζει. Παραξενεμένος, το σήκωσε και απάντησε..

«Εμπρός..»

«Πέτρο.. η Μίνα είμαι, που βρίσκεσαι;»

Ο Πέτρος κέρωσε. Ο στρατηγός με τον Δημήτρη το ίδιο παραξενεμένοι ησύχασαν και τον κοιτούσαν που συνεχώς το πρόσωπο του Πέτρου άλλαζε χρώμα και ύφος. Προσπαθούσαν από τις απαντήσεις του να μαντέψουν τον συνομιλητή και την συνδιάλεξη. Ευτυχώς όμως που από την πρώτη απάντησή του, ο Πέτρος απεκάλυψε τον συνομιλητή του. Ήτανε η Μίνα. Τότε το ενδιαφέρον τους ανέβει στα ύψη και προσπάθησαν να μην χάσουν ούτε λέξη απ' όσα θα έλεγε ο Πέτρος.

«Που να βρίσκομαι Μίνα.. στο μπαρ του Γυθείου που με άφησες κι έφυγες χωρίς να με χαιρετήσεις.»

«Με συγχωρείς καλέ μου, έτσι έπρεπε να κάνω.»

«Μίνα.. που βρίσκεσαι τώρα; Γιατί έφυγες έτσι; Είχα τόσα πολλά να σε ρωτήσω ακόμη.»

«Στο πυργόσπιτο είμαι. Έπρεπε να φύγω γιατί παγιδεύτηκε στο υπόγειο το σκυλί και με κάλεσε να την βοηθήσω. Μα εγώ δεν μπορώ. Της πρότεινα να έρθεις εσύ. Είναι ευκαιρία να δεις το υπόγειο που τόσο πολύ το θέλεις. Και το σκυλί δέχτηκε.»

«Γιατί δεν καλούσε τον Βασίλη ή κάποιον άλλον;»

«Μα στο εξήγησα.. Εγώ σε πρότεινα για να δεις το υπόγειο.»

«Μήπως είναι παγίδα;»

«Πέτρο, τι μου λες τώρα; Ποίος να σε παγιδέψει.. εγώ; Έλα σε παρακαλώ, είναι ευκαιρία να ενημερωθείς για αυτά που τόσο επίμονα με ρωτούσες.»

«Δεν θα πειραχτεί η Εκάτη;»

«Όχι βέβαια. Εσένα σε συμπαθεί. Αφού το ξέρεις..»

..και η Μίνα έκλεισε το τηλέφωνο χωρίς να περιμένει ούτε την επιβεβαίωση του Πέτρου, ότι θα πήγαινε σε βοήθεια της σκύλας, που πριν από τρεις μήνες τον είχε αφήσει σε αφασία στο λιμάνι του Γυθείου.

Έκλεισε και ο Πέτρος την δική του συσκευή και χρειάστηκε κάμποσα λεπτά της ώρας να συνέλθει και να ενημερώσει τους δύο άλλους, σχετικά με το τηλεφώνημα. Στο τέλος άρχισε να τους μιλά αργά και με λόγια μπερδεμένα.

«Καταλάβατε τίποτε;»

Ο στρατηγός πήρε το λόγο και του απάντησε..

«Μα ναι.. σου τηλεφώνησε η Μίνα και σε καλούσε να πας κάπου κι εσύ έχεις κάποιες επιφυλάξεις. Ο καθένας θα είχε τις επιφυλάξεις του, μα εσύ λες πως της έχεις εμπιστοσύνη.»

«Αρκετά καλά κατάλαβες Γιώργο. Η σκύλα έχει παγιδευτεί στο υπόγειο του πυργόσπιτου και κάλεσε τη Μίνα. Αυτή

πρότεινε στην Εκάτη να καλέσει εμένα να την βοηθήσω. Η σκύλα συμφώνησε και τότε η Μίνα μου τηλεφώνησε.»

«Κι εσύ φοβήθηκες παγίδα;»

«Όπως ακούσατε.. ναι. Μα η Μίνα με διαβεβαίωσε πως δεν πρέπει να σκέπτομαι τέτοια πράγματα..»

«Τώρα τι θα κάνεις;» ..ρώτησε ο στρατηγός.

«Τι να κάνω Γιώργο.. θα πάω. Θα μας επιτρέψεις τώρα..»

Χαιρέτισαν τον στρατηγό και τον ευχαρίστησαν για τον καφέ. Μετά από λίγο η μερσεντές άρχισε να κατατρώγει την απόσταση μέχρι τη Σπάρτη με ταχύτητα που πάλι τρόμαξε τον φίλο του. Παρά τις διαμαρτυρίες του Δημήτρη, ο Πέτρος συνέχιζε να τρέχει προς την Μαγούλα. Επί τέλους, θα μάθαινε το μυστήριο του υπογείου.

Δεν άργησαν τελικά να φτάσουνε στα ερείπια και ο Πέτρος είπε του Δημήτρη να καθίσει στο αυτοκίνητο και σε μισή ώρα αν δεν έχει γυρίσει, να τον καλέσει στο κινητό του.

«Και αν δεν απαντήσεις στο κινητό σου, τι να κάνω;»

«Τότε να πάρεις την αστυνομία και την πυροσβεστική. Να τους πεις ακριβώς τι έγινε και να τους δείξεις πως θα μούνε στα ερείπια και πως θα πρέπει να με αναζητήσουνε κάτω στο υπόγειο..»

Τον χτύπησε στην πλάτη και στη συνέχεια αναρριχήθηκε από το μικρό παράθυρο του ισογείου στο εσωτερικό του πυργόσπιτου. Μετά από λίγο βρέθηκε στο γνωστό του χώρο του καθιστικού. Κατευθύνθηκε προς τη γνωστή του πόρτα που έκρυβε την λιθόσκαλα που οδηγούσε στο υπόγειο.

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στο πλατύσκαλο, εκεί που όταν

είχε βρεθεί για πρώτη φορά, φωτιζότανε από ένα μικρό ηλεκτρικό λαμπτήρα που τώρα όμως ήτανε σβηστός, αφού το κτίριο είχε πέσει και η ΔΕΗ είχε κόψει την ηλεκτρική παροχή. Παρά την έλλειψη τεχνητού φωτισμού, η σκάλα φωτιζόταν από ένα αχνό περίχυτο και ανεξήγητο φως που ερχόταν από κάποια άγνωστη φωτεινή πηγή. Στάθηκε για λίγο μέχρι να εξοικειωθούν τα μάτια του με το περιβάλλον.

Κατέβηκε την πέτρινη σκάλα. Δεν άργησε να βρεθεί στην μακρόστενη αίθουσα με τις πολλές πόρτες ολόγυρα. Τις πιο πολλές τις είχε ανοίξει μα δεν είχανε τίποτε ενδιαφέρον τότε. Κάτι παλιατζούρες άχρηστες. Πρόσεξε πως τώρα η αίθουσα ήτανε πιο ζεστή από την πρώτη φορά. Στάθηκε για λίγο και μετά φώναξε..

«Μίνα.. που είσαι;»

«Εδώ καλέ μου. Προχώρησε προς την λίθινη πλάκα.»

«Μα δεν σε βλέπω.. το πρωί σ' έβλεπα.»

«Πέτρο μου, φυσικά και δεν μπορείς να με δεις τώρα. Το πρωί μ' έβλεπες στ' όνειρό σου. Τώρα πώς να με δεις; Μόνο θα με ακούς. Πρέπει να συνηθίζεις σιγά σιγά σ' αυτή τη νέα πραγματικότητα.»

«Ίσως Μίνα. Ομολογώ πως δεν έχω ειδικευτεί με επάρκεια στα μεταφυσικά. Με τη βοήθειά σου όμως, ελπίζω να τα καταφέρω στο μέλλον καλύτερα. Που είναι όμως το σκυλί; Τι μπορώ να κάνω εγώ εδώ, που δεν το μπόρεσε η Εκάτη;»

«Μην είσαι κακός μαζί της. Και οι Θεοί κάποτε ζητούν την βοήθεια των ανθρώπων, από δικό τους λόγο. Ίσως για να τους δοκιμάσουν. Ίσως για να τους δώσουνε κάποιο μήνυμα.»

Η Εκάτη βρίσκεται κλεισμένη πίσω από αυτή την πλάκα που έκλεισε μόνη της, αφού έτσι είναι ρυθμισμένη και την παγίδεψε στο εσωτερικό, εκεί που βρίσκεται τώρα..»

Για πρώτη του φορά ο Πέτρος πρόσεξε τις λεπτομέρειες αυτής της μεγάλης λίθινης πλάκας. Ήταν μία βαριά πλάκα από λαξευμένο γρανίτη, πλάτους ενός μέτρου και ύψους περίπου ενός μέτρου και ογδόντα εκ. Το πάχος της ξεπερνούσε τα δέκα εκ. Η πλάκα στεκόταν όρθια και κάλυπτε προφανώς κάποιο άνοιγμα που χρησίμευε για θύρα εισόδου προς τον γειτονικό χώρο, που τώρα είχε παγιδευτεί το σκυλί.

Στη βάση του δαπέδου κατά μήκος του τοιχώματος που βρισκόταν η πλάκα, υπήρχε σχισμή, σαν στενός αυλακωτός οδηγός βάθους πάνω από τριάντα εκατοστά του μέτρου και πλάτους ικανού για να δεχθεί την όρθια πλάκα, που την συγκρατούσε και την οδηγούσε στην καθορισμένη διαδρομή της. Στην πρόσοψή της προς την μεριά του χώρου που βρισκόταν ο Πέτρος και συνομιλούσε με την Μίνα, η πλάκα έφερε χαραγμένο ένα ισόπλευρο τρίγωνο με τον αριθμό 5 σε κάθε γωνία του. Στο εσωτερικό του τριγώνου υπήρχε ένα μεταλλικό περίεργο σχήμα που έμοιαζε με αγκυλωτό σταυρό, την γνωστή γερμανική *σβάστικα*.

Ο Πέτρος υπολόγισε πως το βάρος αυτής της πλάκας θα ξεπερνούσε τον ένα τόνο, βάρος πολύ μεγάλο για τις δυνάμεις ενός μόνου ανθρώπου. Αναγκάστηκε να ρωτήσει τη Μίνα..

«Μίνα σε παρακαλώ.. πως θα μετακινήσω μόνος αυτόν τον όγκο; Δεν φαντάζομαι να πιστεύεις πως μπορώ να κάνω κάτι με μόνη τη μυϊκή μου δύναμη. Ασφαλώς θα υπάρχει κάποιος

μηχανισμός που θα πρέπει να λειτουργήσει. Αυτή η μεταλλική σβάστικα ίσως να παίζει κάποιο ρόλο.»

«Σωστά μάντεψες.. αυτή τη σβάστικα πρέπει να χειριστείς.»

«Τι σύμβολο είναι αυτό;»

«Αυτό το σύμβολο δεν είναι ελληνικό. Είναι ινδικό και γι' αυτούς σημαίνει καλή τύχη. Βέβαια σ' εμάς, σαν αγκυλωτός σταυρός, έγινε το πιο δυσοίωνο και το πιο μισητό σύμβολο, γιατί στις αρχές του 20^{ου} αιώνα το συνδέσαμε με τους ναζί.

Η σβάστικα βρέθηκε και στην Αρχαία Ρώμη και στην Ελλάδα και θεωρείτο το σύμβολο της καλής τύχης και της ευμάρειας. Τελευταία οι Αμερικανοί την έχοννε συνδέσει με τέσσερες σχετικές λέξεις που αρχίζουν με το αγγλικό γράμμα L. Αγγλικά ξέρεις: Life, Luck, Love, Light.¹¹»

«Μίνα, καλά όλα αυτά. Μπορείς να μου πεις όμως πως θα δουλέψει η σβάστικα να φέρει τύχη στη θεία σου;»

«Αυτό θα το βρεις εσύ. Μηχανικός είσαι και ασφαλώς κάτι θα σκεφτείς.»

«Καλά και το σκυλί πως την άνοιξε;»

«Η πλάκα σύρθηκε μόνη της με τον σεισμό. Το σκυλί, σαν ξαναγύρισε τη βρήκε ανοιχτή, μπήκε μέσα και παγιδεύτηκε.»

Ο Πέτρος πλησίασε τη βαριά πλάκα και την άγγισε. Ήτανε θερμή. Γινόταν φανερό τώρα, πως η πηγή της θερμαντικής ενέργειας ήτανε πίσω από αυτή την πλάκα. Άγγισε το μέταλλο της σβάστικας. Ήτανε κι αυτό θερμό. Έπιασε δύο αντικριστά

Λ και δοκίμασε να την περιστρέψει. Τότε αισθάνθηκε ολόκληρο το μεταλλικό μηχανισμό να κινείται, όσο βέβαια του επέτρεπαν τα μπόσικα που είχε από την κατασκευή του.

Μετά από αυτές τις μικροκινήσεις, σκέφτηκε πως θα πρέπει να υπάρχει κάποιο σύστημα ασφάλειας που εμποδίζει τη σβάστικα να λειτουργήσει. Έσκυψε και εξέτασε τον άξονά της και διαπίστωσε πως δεν είχε επαφή με τον γρανίτη. Τότε συμπέρανε πως η σβάστικα στηριζόταν κάπου πίσω από την λίθινη πλάκα, ή κάπου στο εσωτερικό της νέας αίθουσας.

Μετά από αυτή την διαπίστωση, έπιασε την σβάστικα από δύο αντικριστά σημεία, πολύ κοντά στον άξονα της και με μεγάλη δύναμη τράβηξε το μεταλλικό σώμα της προς τα έξω.. Τότε είδε ολόκληρη τη σβάστικα να έρχεται προς τα έξω, κάπου δέκα εκατοστά και κατά κάποιο τρόπο να κομπλάρει με την λίθινη πλάκα και να υπακούει στην δύναμή του, έτσι όπως την χειριζότανε περιστροφικά.

Σαν έστρεψε την σβάστικα δεξιόστροφα κατά 90°, είδε πως η πλάκα είχε μετακινηθεί δεξιά περίπου κατά δέκα εκατοστά. Ταυτόχρονα, ένα ρεύμα θερμού αέρα ξεχύθηκε μέσα στην στενόμακρη αίθουσα που βρισκόταν ο Πέτρος ενώ την ίδια στιγμή άκουγε μια φωνή χαρούμενη πίσω του. Ήτανε από τη Μίνα που δεν μπόρεσε να κρατηθεί και εκδήλωσε φωναχτά τα αισθήματά της.

«Πέτρο με δικαίωσε. Πόσο ωραία νιώθω που έχω έναν καλό φίλο στον πάνω κόσμο.»

Ο Πέτρος δεν της απάντησε αλλά συνέχισε την προσπάθειά του να περιστρέφει τη σβάστικα, μέχρι το άνοιγμα να γίνει

τόσο φαρδύ ώστε να επιτρέψει το πέρασμα και στον ίδιο. Και όταν τούτο ξεπέρασε τα είκοσι πέντε εκατοστά, η σκύλα με ορμή πέρασε προς το μέρος τους, κουνώντας την ουρά της φιλικά στον Πέτρο. Αυτός έβλεπε τα καμώματά της, μα δεν της έδωσε σημασία προσπαθώντας να διευρύνει το άνοιγμα μέχρι μισό μέτρο. Όταν το πέτυχε αυτό γύρισε, γονάτισε και όπως το σκυλί ήρθε κοντά του, το χαίδεψε με τα χέρια του στο κεφάλι και στο σβέρκο του.

«Κυρά μου είσαι καλά;»

«Γαβ! Γαβ!..» ..ήτανε η απάντηση της σκύλας.

Στη συνέχεια ο Πέτρος φώναξε τη Μίνα.

«Μίνα.. που είσαι;»

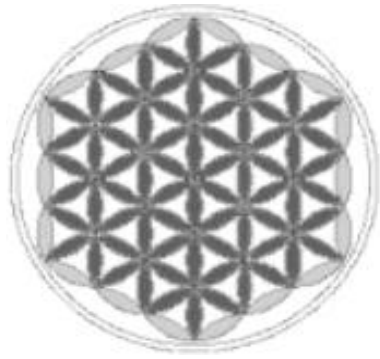
Η απάντηση ήρθε από το εσωτερικό της νέας αίθουσας που η Μίνα είχε ήδη περάσει.

«Εδώ είμαι Πέτρο.. έκπληκτη από το θέαμα. Έλα κι εσύ μέσα. Έχει πολύ ενδιαφέρον.»

Τότε αυτός, πριν περάσει στην καινούρια αίθουσα όπου τον καλούσε η Μίνα, φρόντισε ν' ασφαλίσει την βαριά πλάκα για ν' αποφύγει καινούρια παγίδευση. Για μεγαλύτερη ασφάλεια, ώθησε την βάστικα και την αποσύμπλεξε από τον μηχανισμό κύλισης της πλάκας.

Μετά πέρασε κι αυτός στην αίθουσα που είχε αποκαλυφθεί στα μάτια του. Τώρα ήρθε και η δική του σειρά να μείνει κατάπληκτος από το θέαμα.. Βρισκόταν σε μία τεράστια αίθουσα σε σχήμα κανονικού εξαγώνου, που στο κέντρο του υπήρχε ένας βωμός. Μπροστά στο βωμό, μία φλόγα περίπου πενήντα εκατοστών ύψους, έκαιγε συντηρούμενη από κάποιο

εύφλεκτο αέριο, που ερχόταν από άγνωστη πηγή. Στο μέσο του πρώτου τριγώνου προς την είσοδο, υπήρχε ένα σύμβολο. Ήταν ένα μεταλλικό ελικοειδές έλασμα που περιστρεφόταν γύρω από ένα κατακόρυφο άξονα πάνω σε βάση..

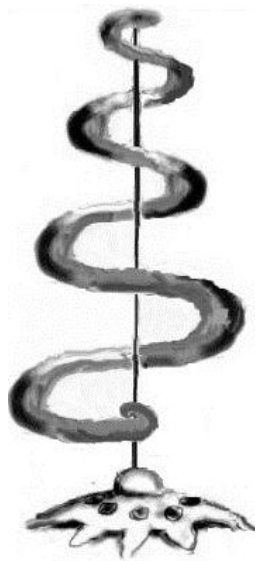

«Μίνα.. σε παρακαλώ, μη μ' αφήνεις μόνο. Εξήγησέ μου. Τι είναι εδώ που βρισκόμαστε;»

«Εδώ είμαι Πέτρο. Αυτή η μεγάλη αίθουσα είναι ένα τυπικό νεκρομαντείο των αρχαίων. Τέτοια νεκρομαντεία υπήρχανε σε πολλά μέρη της Ελλάδας. Και στην ιδιαίτερη πατρίδα σου το Κούμανι είχε τέτοιο ιερό..»

«Και αυτό το μεταλλικό σύμβολο τι είναι;»

«Αυτό.. στην αρχαία ελληνική λέγεται "Ίυγξ". Η Ίυγα είναι ένας στρόφαλος. Οι ιεροουργοί πίστευαν ότι θέτοντας αυτό το όργανο σε κίνηση, με τη δύναμη των θερμών αερίων που ανέβαιναν από τα έγκατα της γης προσήλκυαν στη γη τις δυνάμεις του Ύψιστου Θεού και την ψυχή του καλούμενου νεκρού, αφού οι Ίυγες, κατά τους νεοπλα-

τωνικούς, ήσαν ενδιάμεσοι δαίμονες πού αποτελούσαν το όχημα της ψυχής για την ανύψωση της.»

«Έχω δει στο Ταίναρο..»

«Στο Ταίναρο γινότανε ακριβώς το αντίθετο και το ιερό αυτό το λέγανε νεκροπομπείο. Πιστεύοντας ότι η ψυχή εισερχόταν στο σώμα με την αναπνοή, όπως δίδασκε ο Ορφέας, εφάρμοζαν μεθόδους ειδικών αναπνευστικών ασκήσεων για να πετύχουν και την ανώδυνη έξοδο της ψυχής από το σώμα. Σήμερα θα το ονομάζαμε ανώδυνο θάνατο.. κάτι σαν τον ανώδυνο τοκετό. Για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου αντέγραφαν τελετές από τους μαγικούς παπύρους, σύμφωνα με τις οποίες μπορούσε κανείς ακολουθώντας συγκεκριμένες αναπνευστικές ασκήσεις, όπως εισπνοή ακτίνων του Ήλιου..»

«Και το κανονικό εξάγωνο σχήμα της αίθουσας και του δαπέδου της, είχε καμία ιδιαίτερη σημασία;»

«Ασφαλώς είχε και μάλιστα μεγάλη. Η εξάδα συμβόλιζε τα έξι είδη εμψύχων όντων. Τους θεούς, τους δαίμονες, τους ήρωες, τους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά.

Το έξι ήτανε για τους αρχαίους ιερός αριθμός και τον ονομάζανε γάμο, γιατί εκτός του ότι συνδέεται με τις μετεμψυχώσεις, αφού είναι η πλευρά του ψυχογονικού κύβου, είναι ένας τέλειος αριθμός. Δηλαδή το άθροισμα του πηλίκου του 6 δια των μερών του, μας δίνει πάλι το 6. ($6/6=1$, $6/3=2$, $6/2=3$ και $1+2+3=6$.) Ακόμη το 6 είναι το εμβαδόν ορθογωνίου τριγώνου με πλευρές την τριάδα των αριθμών 3,4 και 5, που οι αρχαίοι πρόγονοί σου την θεωρούσαν ιερά. Σ' αυτό είσαι τυχερός. Στ' ατομικά σου στοιχεία έχεις δύο εξάρες καλέ μου.»

«Τι μου λες τώρα; Που τις είδες τις εξάρεις;»

«Γεννήθηκες στις 2 του Απρίλη του 1932. Κοίταξε τώρα: $2+4=6$ και $1+9+3+2=15 \Rightarrow 1+5=6$. Και όλα μαζί να τα πάρεις πάλι καταλήγεις στο 3 που είναι ο πρώτος από τους τρεις ιερούς αριθμούς των αρχαίων ελλήνων. Το 3 είναι ένας πρωτογενής αριθμός και χαρακτηρίζει τον χρόνο, δηλαδή το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Αυτό είναι πολύ καλό, αλλά χρειάζεται προσοχή. Δείχνει πως είσαι αυτοδημιούργητος χωρίς εχθρούς. Ο μόνος εχθρός σου είναι ο εαυτός σου. Το 3 μόνο με τον εαυτό του διαιρείται, αλλά και πάλι μην φοβάσαι. Διότι το 3 δια του 3 μας δίνει τη μονάδα. ($3/3=1$). Δηλαδή ότι και να σου συμβεί, εσύ πάντα θα αναγεννάσαι.»

«Με κάνεις ν' ανησυχώ. Πότε τα σκέφτηκες αυτά;»

«Πρόσφατα Πέτρο. Τι λίγες ημέρες που έχω φύγει, σκέπτομαι πολύ. Βλέπεις μου συνέβησαν και πολλά. Όμως εσύ τι έπαθες; Γιατί μελαγχόλησες;»

«Αναρωτιέμαι πόσα ακόμη ξέρεις για μένα.. δεν ήμουνα πάντα ειλικρινής μαζί σου.»

«Μην προβληματίζεσαι με αυτό καλέ μου. Ήσουνα όπως θα ήταν ο κάθε άνδρας στη θέση σου...»

«Κι εσένα δεν σε πείραξε αυτό;»

«Όχι βέβαια.. γιατί να με πειράξει; Όταν κάτι το ξέρεις δεν σε καίει. Άλλωστε άλλα ζητά ο άνδρας και άλλα η γυναίκα από τον έρωτα κι εσύ είχες ότι ζητούσα εγώ. Σε μένα ήταν αρκετό που σε συγκίνησα κι εσύ με πρόσεξες, παρ' όλες τις αδυναμίες μου και τις ιδιαιτερότητές μου. Λίγο πολύ μοιάζαμε. Είχες κι εσύ τα ίδια ενδιαφέροντα και ασχολήθηκες με τα προσωπικά μου. Το

εκτίμησα αυτό και τώρα πια, με συγκίνηση θα σκέπτομαι τη σύντομη ιστορία που ζήσαμε μαζί. Μου έδωσες ότι μου έλλειπε.. την αγάπη και σ' ευχαριστώ καλέ μου!!»

«Και έπρεπε να σε βρω μέσα σ' αυτό το νεκρομαντείο να μου τα πεις αυτά; Γιατί δεν μου μιλούσες από την αρχή ή από τότε που είμαστε μαζί στη Κρήτη;»

«Πέτρο, ξέχασες πως στη Κρήτη μ' άφησες κι έφυγες; Κι εγώ, όχι μόνο δεν σου κράτησα κακία, αλλά σε δικαιολόγησα ότι τήρησες τη στάση που ταίριαζε σ' ένα άνδρα που πέρα από μία ερωμένη, έβαζε τις υποχρεώσεις του.»

«Ας τ' αφήσουμε τώρα αυτά. Πες μου για το τρίγωνο της λίθινης πλάκας με τα τρία 5/αρια στις κορυφές.»

«Πέρασε η ώρα καλέ μου. Η Εκάτη δυστροπεί και πρέπει να φύγουμε. Διάβασε το σημειωματάριο στο σεντούκι του Ντίλαν. Το θέμα αυτό το καλύπτει πάρα πολύ καλά.»

Το τηλέφωνο του Πέτρου άρχισε να χτυπά. Κατάλαβε ότι ο Δημήτρης είδε πως πέρασε η ώρα και άρχισε ν' ανησυχεί. Το άνοιξε και του είπε:

«Εντάξει Δημήτρη.. τελείωσα κι έρχομαι.»

Σαν έκλεισε το τηλέφωνό του, είπε στη Μίνα..

«Μίνα.. σ' ακούω μα δεν σε βλέπω. Αν ήξερες πόσο άχαρο και βασανιστικό είναι αυτό για μένα. Να έρχεσαι αγάπη μου στα όνειρά μου. Έτσι θα μπορώ να σε βλέπω.»

«Θα το προσπαθήσω καλέ μου. Θα φύγεις αύριο;»

«Ναι.. αυτό δεν μου είπες; Ν' ακολουθήσω το πρόγραμμά μου; Αύριο το μεσημέρι ελπίζω να έχω τελειώσει.»

«Να πας στο καλό. Θα είμαι πάντα δίπλα σου.»

«Μίνα.. που είσαι. Έλα να σ' αγκαλιάσω.»

«Δεν πρέπει Πέτρο τώρα.. έχει υπομονή. Ως αύριο θα έχω ξεκαθαρίσει τις σκέψεις μου και θα σου γράψω.»

«Καλά Μίνα.. θα είσαι πάντα στη σκέψη μου.»

Με βαριά καρδιά βγήκε από το νεκρομαντείο και πέρασε στην μακρόστενη θολωτή αίθουσα. Βεβαιώθηκε πως το σκυλί ήτανε μαζί του, ελευθέρωσε την πλάκα και την έφερε στην θέση που την είχε βρει. Στη συνέχεια ανέβηκε τη σκάλα κι έσπευσε να βγει από το μικρό παράθυρο του καθιστικού στο ελεύθερο περιβάλλον της αυλής. Είδε τον Δημήτρη που τον περίμενε υπομονητικά, αλλά αρκετά ανήσυχος.

«Πως τα πήγες; Ξέρεις.. ανησύχησα όταν είδα την ώρα.»

«Πολύ καλά. Ελευθέρωσα τη σκύλα κι έμαθα επί τέλους τι ήτανε στα υπόγεια του πυργόσπιτου.»

«Τι ήτανε;»

«Ένα ιερό. Νεκρομαντείο το λένε. Εδώ επικοινωνούσαν οι ψυχές των ζωντανών μ' εκείνες των αποθαμένων. Οι αρχαίοι έλληνες πίστευαν ότι η ψυχή του σκοτωμένου βασανίζει τον φονιά και τότε αυτός για να την καταπραΰνει, πήγαινε σε νεκρομαντείο, να προσκαλέσει την ψυχή του σκοτωμένου και να την παρακαλέσει με προσευχές να παύσει να τον βασανίζει. Ειδικοί ιερείς, οι ψυχαγωγοί, είχανε την δύναμη και την τέχνη να ανακαλούν τις ψυχές των νεκρών, αλλά ακόμη και να προετοιμάζουνε αυτούς που τις προσκαλούσανε για να τις εξευμενίσουν. Υπήρχανε πολλά τέτοια ιερά εδώ στη Μάνη, μα λίγο διαφορετικά. Τα νεκροπομπεία και το πιο σπουδαίο ήταν του Ποσειδώνα στο Ταίναρο. Πάμε τώρα στο ξενοδοχείο.»

«Θυμάσαι τι έχουμε απόψε στις επτά;»

«Τι έχουμε;»

«Ραντεβού για δείπνο με τη Κούλα.»

«Δημήτρη είσαι πολύ σαδιστής. Μου θυμίζεις κάτι που θα ήθελα ν' αποφύγω. Άλλωστε τώρα έμαθα τα πιο πολλά.»

«Κι έπρεπε να πας σε νεκρομαντείο να μάθεις πράγματα που στο κάτω κάτω της γραφής, λίγο σ' ενδιαφέρουν; Φοβάμαι πως άλλα λέει η γλώσσα σου κι άλλα η ψυχή σου επιθυμεί. Τώρα πας να με πείσεις πως δεν θέλεις να δεις την Κούλα;»

«Αυτή είναι διπλή ερώτηση. Για την πρώτη.. σου λέγω πως θέλω αποδείξεις κι όχι μυστήρια. Όσο για την δεύτερη.. ξέχασες από πού γύρισα; Από νεκρομαντείο. Μισή ώρα στο υπόγειο, σ' ένα σπήλαιο τετρακοσίων τετραγωνικών, μιλούσα με την ψυχή της Μίνας. Μιας γυναίκας που λάτρεψα. Που πριν από πέντε μέρες πέθανε στα χέρια μου. Μπορώ να βγω με άλλη γυναίκα μερικές ώρες αργότερα, έστω και για φαγητό;»

«Τώρα με δουλεύεις;»

«Γιατί να σε δουλέψω; Το πρωί στο Γύθειο, δεν ήσουνα παρών που με κάλεσε στο τηλέφωνο; Με ποίον μιλούσα;»

«Έχεις δίκιο. Μα αλήθεια μου λες; Ήτανε κάτω η Μίνα;»

«Η ψυχή της ήτανε Δημήτρη και μου μιλούσε. Ένιωθα την παρουσία της και δεν μπορούσα να την ιδώ. Πως μπορώ τώρα να την εξαπατώ, έτσι ξεδιάντροπα βγαίνοντας με άλλη;»

Ο Δημήτρης γέλασε μ' ένα νευρικό γέλιο ανάμικτο από ειρωνεία και φόβο. Δεν ήξερε τι να πιστέψει απ' όλα αυτά τα αλλόκοτα πράγματα που άκουγε κι έβλεπε να του συμβαίνουν. Στο τέλος μπόρεσε να βρει την δύναμη να παρατηρήσει.

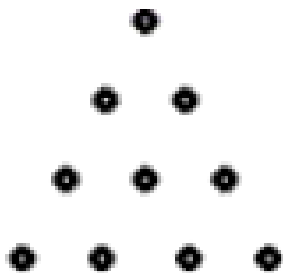
«Μη μου πεις τώρα πως είσαι ερωτευμένος με μία νεκρή; Αυτό και αν δεν είναι τίτλος για ένα βιβλίο. Αυτό φίλε μου είναι ..μεταφυσική διαστροφή. Τι άλλο μπορώ να πω;»

Ο Πέτρος τον κοίταξε με μία ματιά μάλλον ερωτηματική ή αδιάφορη. Αυτή η φράση του όμως, τον έκανε να σκεφτεί κάτι που από την κηδεία της Μίνας και μέχρι τώρα δεν τον είχε απασχολήσει. Δεν είχε σκεφτεί, τι ήταν αυτό που τον έδενε τώρα με την Μίνα. Γλυκιά ανάμνηση ή ερωτική προσμονή;

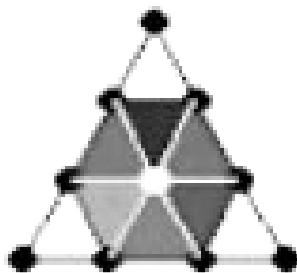
Είχε κολλήσει το μυαλό του σε αυτές τις λέξεις. *Ανάμνηση ή προσμονή;* Ένιωθε δεμένος μαζί της μ' έναν όμως χαλαρό δεσμό, που τελικά δεν τον δέσμευε, μα και δεν τον άφηνε να την ξεχάσει. Όμως τώρα μετά την φυγή της; Τι άραγε να έμεινε σαν κατάλοιπο στη δική του ψυχή; Ο έρωτάς τους πέθανε αφού εκπληρώθηκε. Οι ανεκπλήρωτοι έρωτες επιζούν. Ίσως να είδε τα πράγματα έτσι και η ίδια μετά τη φυγή της και ήτανε απόψε επιφυλακτική. Του είπε πως.. *θα του γράψει.*

Από αμηχανία, έφερε το δεξί του χέρι στο κεφάλι του και έξυσε το τριχωτό του μέρος. Πολλές ήτανε ακόμη οι απορίες που του πρόσθεσε με κύρια την απόφαση του γιατρού να την διεκδικήσει. Λίγο αργά για τον γιατρό. Πως να διεκδικήσει νεκρό σώμα στο πάνω κόσμο; *Κι εγώ τι κάνω τώρα; Διεκδικώ μία ψυχή στον κάτω κόσμο; Μήπως ο Δημήτρης έχει δίκιο; Θ' απαρνηθώ τα εγκόσμια στη μνήμη της ή θα την περιμένω να ξαναγυρίσει;* Προσπάθησε να διώξει αυτές τις σκέψεις που του θόλωναν το μυαλό μα δεν του ήταν εύκολο. Γύρισε προς το φίλο του και του είπε..

«Έλα Μήτσο. Καιρός να ετοιμαζόμαστε..»

Η τετρακτύς

Τρίγωνα και εξάγωνο.

20. το σημειωματάριο του Ντίλαν.

..οι οίκοι δε οι καθιερωμένοι δια την λατρείαν των Θεών αρμόζει όπως ευρίσκωνται όχι μόνον εις την κατάλληλον τοποθεσίαν, αλλά και εις την ιδίαν, εκτός εάν ο νόμος ή άλλη τις υπόδειξις Θεόπεμπτος εκ μαντείου, ορίσει χωριστήν..

Αριστοτέλης (Πολιτικά, VII, 1331, 25)

Φτάσανε στο ξενοδοχείο και τράβηξαν για το εστιατόριο μα το βρήκαν κλειστό. Είχαν αργήσει για μεσημβρινό φαγητό. Τώρα μόνο το μπαρ θα μπορούσε να τους εξυπηρετήσει.

Ο Δημήτρης έσπευσε να παρατηρήσει..

«Νομίζω, κέρδος θα έχουμε. Δεν χρειάζεται να φάμε πολύ αφού το βράδυ θα βγούμε για βραδινό με την Κούλα.»

Ο μπάρμαν τους ετοίμασε μία ποικιλία. Ο Δημήτρης ζήτησε μία μπύρα και ο Πέτρος ένα καφέ.

«Η μπύρα θα με αποκοιμίσει. Θα πάρω ένα καφέ για να με κρατήσει. Θέλω να δω κάτι σημεία που δεν μου κάλυψε η Μίνα, αλλά με παρέπεμψε στις σημειώσεις του Ντίλαν.»

Ο Δημήτρης τελείωσε πρώτος.. αφού ήπιε την μπύρα του μονορούφι κι επέμενε να φύγει.

Ο Πέτρος, για να μην μείνει μόνος στο μπαρ, ζήτησε από τον σερβιτόρο να του φέρει τον δικό του καφέ στο δωμάτιο και τον ακολούθησε. Σαν βρέθηκε κεί, πήγε κατ' ευθείαν στο σεντούκι και πήρε τα χαρτιά του Ντίλαν. Θυμόταν πως στο τετράδιο είχε δει κάτι γεωμετρικά σχήματα. Δεν άργησε να τα εντοπίσει κι άρχισε να διαβάζει:

Ο Πυθαγόρας, Έλλην μαθηματικός, φιλόσοφος και αρχηγός μεγάλου θρησκευτικοπολιτικού κινήματος, μίλησε για την ουσία των όντων, τους αριθμούς. Το Σύμπαν προήλθε από το υπάρχον χάος μέσα από τη μορφή, δηλαδή το μέτρο και την αρμονία. Ο Πυθαγόρας το ονόμασε Κόσμος, δηλαδή Τάξη, εξ αιτίας της αρμονίας που επικρατούσε σ' αυτό. Στην σχολή του, δίδασκε κατά βάση τους αριθμούς και άλλα επιστημονικά θέματα.

Οι αριθμοί, η γεωμετρία και η μουσική οδηγούνε στη γνώση και την κατανόηση των κοσμικών φαινομένων. Οι βασικές γραμμές διδασκαλίας του για τους αριθμούς, ειδικά για τους πρώτους δέκα από αυτούς, είναι:

Η μονάδα αντιστοιχούσε με το πνεύμα, τον αιθέρα, την ενέργεια και την δύναμη από την οποία γίνεται το παν.

Η δυάδα είναι η ύλη που αποτελείται από νερό και γη.

Η τριάδα είναι ο Χρόνος σαν θεότητα, δηλαδή το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον.

Η τετράδα είναι ο Χώρος, η τάξη του Κόσμου. Εδώ ανήκει και η περίφημη τετρακτύς, πάνω στην οποία δομήθηκε το καμπαλιστικό δέντρο της Ζωής. Τη θεωρία της τετρακτύος προώθησε ο Πυθαγόρας και με αυτήν σύνδεσε τα δέκα σώματα του ηλιακού συστήματος.

Έχοντας σαν κέντρο τη μεσαία τελεία της τρίτης σειράς φέρουμε ευθείες γραμμές που να ενώνουν τις κορυφές του τριγώνου και περιγράφουμε έξι κύκλους που να εφάπτονται του σημείου τμήσης του ύψους με την βάση. Συνεχίζοντας την χάραξη ακόμη έξι κύκλων έτσι που να εφάπτονται στους έξι προηγούμενους και έχουν το κέντρο τους στις προηγούμενες

ευθείες γραμμές, σχηματίζεται το εμφανιζόμενο σχέδιο γνωστό σαν "ψυχογονικός κύβος του Πυθαγόρα." Στη συνέχεια σε συνδυασμό με το γνωστό πυθαγόρειο θεώρημα και με διάφορες ιδέες και νοήματα εξηγούσε το πως αντιλαμβάνονταν την τετρακτύ στην κατανόηση της αλήθειας της παγκοσμιότητας. Την θεωρούσε πηγή της Δημιουργίας. Σε αυτήν ορκίζονταν οι Πυθαγόρειοι. Είναι το άθροισμα των αριθμών 1, 2, 3 και 4. Ακόμη οι αριθμοί 3, 4 και 5 είναι οι ιεροί αριθμοί και λαμβάνονται σαν Τριάδα.

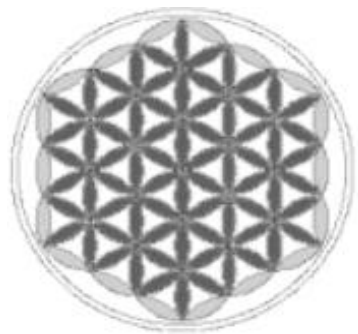
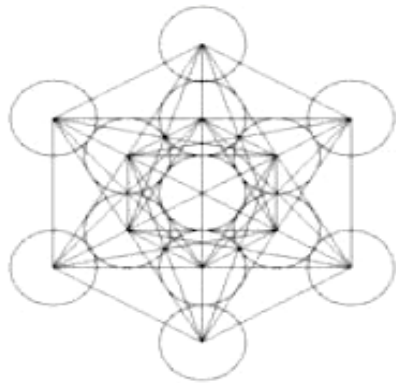
Το άθροισμα των τετραγώνων των δύο πρώτων αριθμών δίνει το τετράγωνο του τρίτου. Το άθροισμα τώρα των κύβων και των τριών αριθμών δίνει τον αριθμό 216, που παριστά το

ψυχογονικό κύβο με πλευρά τον αριθμό 6. Αυτοί οι αριθμοί ή πιο συγκεκριμένα ο αριθμός 216 συνδέονται με τα τρία εδάφια της Εξόδου, όπου το κάθε ένα έχει 72 γράμματα.

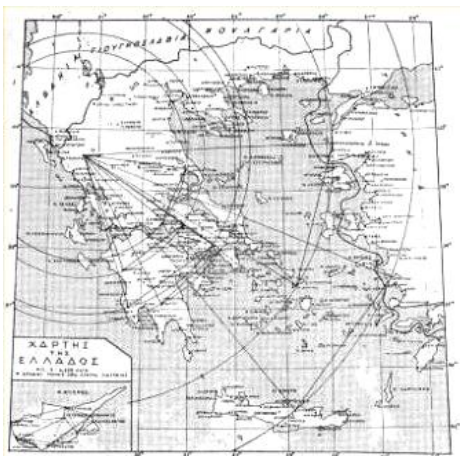
$$3^2 + 4^2 = 5^2 \text{ και } 3^3 + 4^3 + 5^3 = 216 \text{ και ακόμη } 6^3 = 216$$

Με ελεύθερη σκιαγράφιση του κύβου αυτού, λαμβάνεται το

παραπλεύρως σχέδιο, το οποίο ονόμαζαν "λουλούδι της ζωής."

Ο Πέτρος δεν έβλεπε σε αυτά τα κείμενα τίποτε που να τον εξυπηρετούσε στις δικές του αναζητήσεις. Έτσι όποια σελίδα δεν τον ενδιέφερε την ξεπερνούσε.

Στάθηκε σε μερικές σελίδες με τον χάρτη της Ελλάδας και πάνω στους χάρτες, γραμμές που συνδέανε διάφορες πόλεις της ηπειρωτικής Ελλάδας αλλά και άλλων χωρών γύρω από την Ανατολική λεκάνη της Μεσογείου.

Στις σελίδες αυτές με τίτλο.. *οι λόγοι των αποστάσεων.*

Ο Πέτρος διάβασε:

Οι λόγοι των αποστάσεων έπαιζαν σημαντικό αλλά και καθοριστικό ρόλο στη σύνδεση των Αρχαίων Ελληνικών Ιερών ή Ιερών Τόπων. Αυτά τα Ιερά ή οι Ιεροί Τόποι σχηματίζουν μεγάλα τρίγωνα στη γη της τότε γνωστής Ελλάδας, των οποίων οι πλευρές είναι όλες ίσες (ισόπλευρα τρίγωνα) ή έχουν δύο πλευρές ίσες (ισοσκελή τρίγωνα) ή έχουν άλλες γεωμετρικές ή αρμονικές αναλογίες, ή ακόμη λόγους από άλλα κανονικά πολύγωνα στα οποία ανήκουν.

Συνέχισε το γύρισμα των σελίδων μα δεν έβλεπε τίποτε που να έκρυβε κάτι από αυτά που ζητούσε. Ξαφνικά το μάτι του έπεσε σε ένα χάρτη της Ελλάδας που έδειχνε ενωμένες με μία

ευθεία την Σπάρτη με το Καστέλι της Κρήτης. Αυτό τον χαροποίησε. Επί τέλους.. βρήκε ένα στοιχείο για το Καστέλι που είχε πάει η Μίνα αφήνοντας τη Σπάρτη. Κάτω από το χάρτη υπήρχαν γραμμένες μερικές σειρές με πρώτη λέξη την ΠΑΡΟ. Προφανώς επρόκειτο για το νησί της Πάρου.

Μετρήσεις επί χάρτου με κανόνα και διαβήτη.

Τόπος αναφοράς: Πάρος

Απόσταση σε χιλιόμετρα:

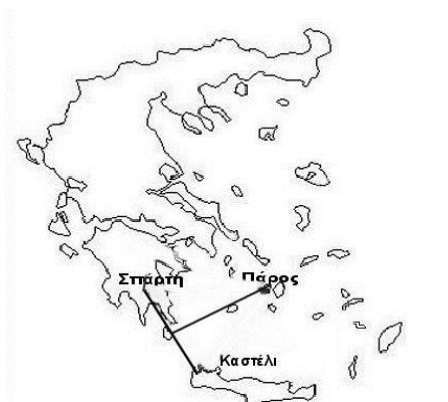
ΠΑΡΟΣ-ΣΠΑΡΤΗ: χιλιόμετρα 208.00

ΠΑΡΟΣ-ΚΑΣΤΕΛΙ: « 208.00

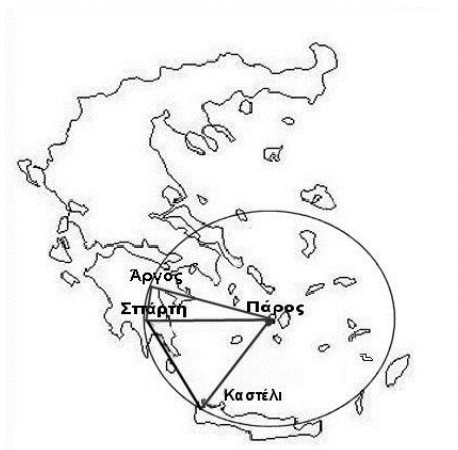
Η χαρά του Πέτρου εκδηλώθηκε με φωνή προς τον φίλο του.
«Δημήτρη τελειώνει με την τουαλέτα. Σε πέντε λεπτά θα έχω τελειώσει και δίκαιο είναι να την χρησιμοποιήσω κι εγώ. Επί τέλους βρήκα κάτι αξιόλογο.»

«Σε πέντε λεπτά η τουαλέτα θα είναι ελεύθερη..»

Μέχρι να περάσουν τα πέντε λεπτά, ο Πέτρος εξέταζε το σχέδιο. Πήρε ένα μαύρο μολύβι, ένα τρίγωνο κι ένα διαβήτη κι έφερε μία κάθετη στο μέσο της ευθείας Καστέλι Σπάρτη και είδε πως περνούσε από την Πάρο. *Οπότε το τρίγωνο Καστέλι-Πάρος-Σπάρτη ήταν ισοσκελές.* Μετά από διάφορες υποθέσεις έφερε τελικά με το διαβήτη, με κέντρο τη Πάρο και ακτίνα την απόσταση Πάρος-Σπάρτη=Πάρος-Καστέλι μία περιφέρεια κύκλου και περιέγραψε το ισοσκελές τρίγωνο. Εξέτασε πάλι το σχέδιο. Δεν έβλεπε τώρα τίποτε διαφωτιστικό. Το άφησε και πήγε στο μπάνιο για ένα θερμό ντους.

Ο Πέτρος είδε πως η κάθετος στο μέσο της απόστασης Σπάρτη-Καστέλι, περνά από την Πάρο που υπάρχει αρχαίο νεκροπομπείο.

Με κέντρο την Πάρο, έφερε κύκλο που πέρασε από Καστέλι Σπάρτη και το Αργός, όπου υπήρχε αρχαίο νεκροπομπείο και ναός της Εκάτης.

21. ο θάνατος του βρικόλακα.

Και εδόθησαν εις έκαστον στολαί λευκαί και ερρέθη προς αυτούς να αναπαυθώσι έπι ολίγον καιρόν, εωσού συμπληρωθώσι και οι σύνδουλοι αυτών και οι αδελφοί αυτών, οι μέλλοντες να φωνευθώσι ως και αυτοί. Αποκάλ. Ιωαν. Κεφ. ζ' ΙΙ

Ώρα ήταν επτά παρά δέκα όταν η μερσεντές του Πέτρου σταμάτησε έξω από την κλινική του Καρολέα. Οι δύο φίλοι ήσαν βέβαιοι ότι η Κούλα, λόγω της δουλειάς της, θα έδειχνε ευαισθησία στην τήρηση του ραντεβού της. Περίμεναν λοιπόν να την εύρισκαν έτοιμη και να φεύγανε αμέσως για το Γύθειο.

Τους περίμενε όμως μεγάλη απογοήτευση. Σαν βρέθηκαν στον γνωστό τους όροφο, βάδισαν προς το γραφείο της. Για να φτάσουν μέχρις εκεί έπρεπε να περάσουν πρώτα μπρος από το γραφείο του Καρολέα, που μετά τον θάνατό του παρέμενε κενό. Έξω από το γραφείο οι δύο φίλοι άκουσαν φωνές. Ο Πέτρος κοντοστάθηκε ν' ακούσει καλύτερα και την ίδια στιγμή συγκράτησε τον Δημήτρη..

«Περίμενε λίγο και μην κάνεις θόρυβο...»

Δεν μπόρεσε να διακρίνει τι λεγόταν πίσω από την κλειστή πόρτα, αντελήφθη όμως πως γινόταν μία έντονη συζήτηση. Ξαφνικά ακούστηκε ένα γυναικείο ξέσπασμα σε κλάμα και την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε και η Κούλα βγήκε από μέσα σ' έξαλλη κατάσταση. Σαν είδε τον Πέτρο τον άρπαξε από το χέρι και τον παρέσυρε, σχεδόν τρέχοντας προς το γραφείο της χωρίς να του πει κάποια λέξη.

Ο Πέτρος, που δεν περίμενε κάτι τέτοιο, σκέπτεται τώρα τι είδους δειπνο θα μπορούσαν να έχουνε πια, με μία γυναίκα εκτός εαυτού.

Μπήκανε στο γραφείο της Κούλας ενώ ο Δημήτρης είχε μείνει πίσω. Κλείνοντας η Κούλα την πόρτα τον άφησε έξω, χωρίς βέβαια να το έχει σχεδιάσει έτσι. Σαν βρέθηκε μόνη στο γραφείο της με τον Πέτρο, έπεσε στην αγκαλιά του και αναλύθηκε σε λυγμούς. Για αρκετή ώρα δεν μπορούσε ν' αρθρώσει λέξη και όταν συνήλθε, του υπέδειξε να καθίσει. Στο τέλος μίλησε..

«Πέτρο, σου ζητώ συγγνώμη για όσα είδες. Λυπάμαι, μα όπως βλέπεις δεν είμαι σε κατάσταση για έξοδο. Η αλήθεια είναι, πως είχα αποφασίσει πριν ξεσπάσει ο καυγάς, να μην βγούμε απόψε, γιατί ήμουν έξω φρενών μαζί σου.»

«Καλά βρε παιδί μου, σύνελθε πρώτα και αυτά μου τα λες αργότερα. Θέλεις ένα ποτήρι νερό;»

«Ναι, σε παρακαλώ. Ποτήρι θα βρεις εκεί.. στο μπαράκι.»

Ο Πέτρος πήρε ένα ποτήρι από το μπαρ, έβαλε νερό από ένα μπουκάλι που ήταν στον πάγκο και της το έδωσε. Η Κούλα το πήρε και το άδειασε μονορούφι. Άφησε το ποτήρι πάνω στο γραφείο της και άρχισε..

«Πέτρο, χτες δεν ήμουν ειλικρινής μαζί σου. Σου έχω πει ψέματα. Σου έχω πει πως ο τραυματίας που φέρανε προχτές τη νύχτα πέθανε, και πως στη συνέχεια χάθηκε μέσα από το ψυγείο που τον βάλαμε για συντήρηση, ενώ η αλήθεια είναι άλλη, πολύ διαφορετική.»

«Με τρομάζεις, αλλά θα ήθελα να την ακούσω.»

«Πέτρο, ας τα πάρουμε τα πράγματα με την σειρά και θα δεις πως τίποτε δεν θα ξεχάσω. Η ιστορία αρχίζει από πολύ πίσω, από τότε που ο Καρολέας πήγε στο Παρίσι και γύρισε όπως μου είπε, παντρεμένος με την κυρία Μίνα. Το δέχτηκα με μεγάλη μου δυσαρέσκεια γιατί, νομίζω σου έχω μιλήσει σχετικά, έτρεφα αισθήματα γι' αυτόν. Από κει όμως και πέρα άρχισε να παίζεται ένα τριπλό δράμα με δύο γυναίκες και έναν άνδρα. Στο διάστημα που ο Καρολέας ήτανε στη Γαλλία με την Μίνα, σκοτώθηκε σε τροχαίο ατύχημα. Τόση ήταν όμως η μεταφυσική του δύναμη που ξαναγύρισε σαν στοιχείο για να προστατεύσει τη Μίνα. Για ν' αποκοιμίσει όμως εμένα, μου είπε πως η Μίνα ήτανε πολύ άρρωστη και από τότε την ταλαιπωρούσαμε με άσκοπες εξετάσεις και θεραπείες. Ακόμη μου είπε πως κάνανε λευκό γάμο, χωρίς συζυγικές σχέσεις.

Αυτής της καημένης της έλεγε τα ίδια και την απογοήτευε, μέχρι που αυτή τον βαρέθηκε και με την βοήθεια κάποιας μάγισσας τον εγκατέλειψε κι έφυγε. Εδώ.. μπλέκει κι εσένα. Λέει ότι συ την ξεσήκωσες να τον εγκαταλείψει και να φύγει μαζί σου. Γιαυτό μέχρι χτες ήμουνα θυμωμένη με σένα. Σήμερα τα γύρισε κι άλλα μου έλεγε. Έτσι πιαστήκαμε.»

«Τι σου είπε σήμερα;»

«Σήμερα μου είπε πως αυτός την έριξε σε σένα, για να την αποδεσμεύσει και να κάνει την ζωή της μαζί σου.»

«Αυτό είναι αλήθεια και μπορείς να το πληροφορηθείς και από τον στρατηγό.»

«Μην ανησυχείς, το έκανα και από το μεσημέρι γνωρίζω πια όλη την αλήθεια. Γιαυτό σου ζήτησα πριν από λίγο να με

συγχωρήσεις. Ακόμη γνωρίζω πόσο πολύ προσπάθησες με τη σκύλα να μου σώσεις τη ζωή.»

«Μην το αναφέρεις. Το ίδιο θα έκανε ο καθ' ένας αν βρισκότανε στη θέση μου. Συνέχισε με τον Καρολέα.»

«Θα σου πω αμέσως Πέτρο. Ζούσαμε δύο γυναίκες με τον ίδιο άνδρα, η Μίνα σαν σύζυγος στο σπίτι κι εγώ σαν κολλητή βοηθός του στην κλινική, ενώ αυτός ήταν ένας βρικόλακας κι εμείς το αγνοούσαμε. Λένε πως ο βρικόλακας συμβολίζει την ανδρική κυριαρχία και αυτό τον κάνει σκληρό στο αντίθετο φύλο. Ο γιατρός εκδηλωνόταν με καλοσύνη αλλά μέσα του έκρυβε όλη του την σκληρότητα και για πολλά χρόνια, την εισπράτταμε εγώ και η καημένη η Μίνα. Πόσο την είχα αδικήσει όσο ζούσε ο γιατρός κι αυτή, χωρίς η ίδια να είναι κακιά, μου ανταπέδιδε την αδικία με περιφρόνηση. Πόσο λυπάμαι τώρα που η Μίνα έχει φύγει. Τρομάρα νιώθω από χτες, σαν είδα πάλι αυτό το στοιχειό να ξαναγυρίζει την νύχτα γεμάτος αίματα και να μου ζητάει να τον καλύψω και να δηλώσω σε όσους ρωτάνε ότι είχε εξαφανιστεί. Χτες ήμουν αφοβισμένη και το έκανα αυτό και σε σένα, αλλά και στην αστυνομία που ήρθε και με ρώτησε τι ξέρω σχετικά.»

«Πως σου δικαιολόγησε την επιστροφή του;»

«Μου είπε κάτι περίεργες ιστορίες. Πως η Μίνα δεν είχε πεθάνει στην Καλαμάτα πριν από τέσσερις μήνες περίπου αλλά ήτανε μαζί σου. Ήταν η μέρα που σε πρωτοείδα στο γραφείο του γιατρού. Τέλος μου είπε πως η Μίνα σκοτώθηκε στο πυργόσπιτο, στον σεισμό του περασμένου Σαββάτου.»

«Πάλι σου είπε την αλήθεια. Έτσι συνέβησαν τα γεγονότα.»

«Ακόμη μου είπε.. πως μετά από τον θάνατο της Μίνας, εσύ φρόντισες και την έβαλαν στον οικογενειακό τάφο του Ντίλαν και όχι στον δικό του, όπως θα έπρεπε αφού ήτανε νόμιμη σύζυγός του. Επειδή τώρα, όπως μου είπε, την διεκδικεί σαν σύζυγος, γύρισε στον πάνω κόσμο να πάρει την Μίνα στον δικό του οικογενειακό τάφο. Δεν το κατόρθωσε όμως γιατί η σκύλα, σαν παλιότερος βρικόλακας τον τραυμάτισε άσχημα. Έτρεξε να γυρίσει στον τάφο του, αλλά δεν το μπόρεσε. Εξασθένησε από έλλειψη αίματος κι έπεσε. Τον πήρε το ambulance και τον μετέφερε εδώ. Τότε μου ζήτησε να του κάνω μετάγγιση και να τον κρύψω. Τ' άλλα τα γνωρίζεις.»

«Τι μου λες; Η γερόντισσα γνώριζε πως ο γιατρός ήτανε βρικόλακας;»

«Ναι.. όπως και ο γιατρός το γνώριζε για τη γερόντισσα.»

«Γιαυτό.. ο ένας κατηγορούσε τον άλλον. Αυτή τον έλεγε *γερογιατρό* κι αυτός την έλεγε ανοιχτά.. *μάγισσα*. Και τι θα πει παλιότερος και νεώτερος, που μου είπες πριν;»

«Πέτρο.. Εδώ και δύο μήνες, που η γριά μεταμορφωμένη σε σκύλα σκότωσε τους γονείς μου, φρόντισα να πληροφορηθώ ότι μπορούσα γι' αυτά τα όντα. Υπάρχει λοιπόν ολόκληρη φιλοσοφία με τους βρικόλακες, όπως υπάρχουν και διάφορα είδη βρικόλακων ανάλογα με τον τρόπο που ήρθαν στη γη ή ανάλογα με το επίπεδο που βρίσκεται η ψυχή τους. Η γριά ανήκει στους αιρετικούς παγανιστές, που πιστεύουν στο βρικόλακα σαν θύτη και όχι θύμα ενώ ο γιατρός ανήκει στους αριστοκράτες, που ζουν ανάμεσά μας, που νιώθουν και φέρονται σαν άρχοντες και δικτάτορες της κοινωνίας.»

«Κούλα.. αν δεν τρελαθώ απόψε, δεν θα τρελαθώ ποτέ. Εδώ και έξι μέρες τώρα, μόνο με στοιχειά και βρικόλακες μιλάω. Φοβούμαι πως θα πρέπει ν' αμφιβάλω και για σένα.»

«Δεν έχεις λόγους ν' αμφιβάλεις για μένα. Με γνώρισες απ' όλες τις πλευρές μου. Ούτε και για την Μίνα ν' αμφιβάλεις. Ας την έλεγε η γριά νεράιδα. Η Μίνα ήτανε μία αληθινή, γνήσια γυναίκα, που όμως είχε την ατυχία να πέσει στα νύχια αυτών των δύο βρικόλακων.»

Ο Πέτρος προσποιήθηκε άγνοια των ορισμών που του έλεγε η Κούλα. Με μία αφελή ερώτηση προσπάθησε να την κάνει να γίνει πιο συγκεκριμένη.

«Κι αν ήταν νεράιδα δηλαδή; Τι θα ήταν;»

«Πέτρο, λέγοντας νεράιδες εννοούμε τ' *αερικά*. Οι θρύλοι λένε ότι κάποτε οι άνθρωποι και τα αερικά ζούσαν αρμονικά μαζί, μέχρι που ο άνθρωπος ξέχασε να τα βλέπει. Όλες οι παραδόσεις δεν συμφωνούν για το που ζουν τ' αερικά. Άλλες λένε ότι ζουν σε μια διάσταση παράλληλη της δικής μας και μπορούν ν' ανοίγουν την πύλη μεταξύ του δικού μας και του δικού τους κόσμου και άλλες ότι ζουν στην δική μας διάσταση, αλλά κρύβονται στα πυκνά και ήσυχα δάση. Τ' αερικά τα θεωρούμε πλάσματα της φαντασίας μας, αλλά όλες οι ιστορίες με νεράιδες και ξωτικά, εξιστορούνται σαν θρύλοι και όχι σαν παραμύθια. Επίσης, υπάρχουν ιστορίες που εξιστορούν κηδείες ξωτικών ή γεννητούρια. Οι θρύλοι θέλουν τ' αερικά ανθρώπους με παράξενη μορφή, με ικανότητες να την αλλάζουν και να γίνονται αόρατοι, να ταξιδεύουν με τρομερή ταχύτητα, να πετούν, να έχουν μαντικές ικανότητες

κι ένα σωρό ακόμη άλλες δυνάμεις. Επομένως, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι μάλλον μιλάμε για πλάσματα με υλική υπόσταση, που είναι αιωνόβια και που κατέχουν δυνάμεις υπερφυσικές..»

«Εσύ τι πιστεύεις; Την προηγούμενη φορά δεν μου είχες μιλήσει για τέτοια θέματα..»

«Σου είπα πως τότε, δεν τα γνώριζα ούτε εγώ. Μετά τον θάνατο των γονιών μου φρόντισα να ενημερωθώ. Αφού με ρωτάς, εγώ πιστεύω πως έχουμε νεράιδες και ξωτικά στην δική μας κόσμο και τα θεωρώ σαν ένα είδος πλάσμάτων που ακόμα δεν τα έχουμε κατανοήσει. Η φύση, μας κρατά ακόμη κρυφό ένα μέρος γνώσης.. Πιστεύω ακόμη, ότι υπάρχει τρόπος να δούμε και να επικοινωνήσουμε με τα ξωτικά και τις νεράιδες, αρκεί να ξέρουμε που και πως να ψάξουμε..»

Ο Πέτρος θυμήθηκε την άτυχη Μίνα. Πόσες φορές την μελέτησε απόψε. Την είδε ολοζώντανη στ' όνειρό του, την άκουσε στα ξύπνια του να του μιλά χωρίς να την βλέπει και να μην καταλαβαίνει αν ήταν χαρούμενη ή λυπημένη. Και τώρα έρχεται η Κούλα, να του επιβεβαιώσει ότι η Μίνα ήτανε μία γνήσια ζωντανή ανθρώπινη ύπαρξη, θύμα δύο βρικολάκων.

«Πάμε Κούλα.. Φτάνουν τα ψαξίματα. Μία βδομάδα τώρα ψάχνω και μόνο βρικόλακες, νεράιδες και ξωτικά συναντάω. Θα φύγω αύριο. Αρκετά έμεινα. Θα κάνω ένα μνημόσυνο για την Μίνα και θα φύγω. Και τώρα που είναι ο γιατρός;»

«Που να είναι. Έχει κλειστεί στο γραφείο του και δεν φεύγει από κει. Λέει πως η κλινική είναι δική του και θα μείνει..»

«Κι εσύ γιατί έφυγες έτσι, με φωνές και με κλάματα;»

«Πέτρο, όλοι ξέρουνε πως ο Καρολέας έχει πεθάνει. Πως είναι δυνατόν να ξαναεμφανιστεί στην κλινική. Του είπα πως αυτό που σκέπτεται να κάνει, εγώ δεν το δέχομαι και αν δεν φύγει αυτός μέχρι τις οκτώ το βράδυ, θα εγκαταλείψω εγώ την κλινική. Και σκοπεύω να το κάνω.»

Κοίταξε το μικρό ρολόι της που φορούσε στο αριστερό της χέρι και ψιθύρισε σαν να ήτανε μόνη της..

«Οκτώ παρά δέκα. Δέκα λεπτά ακόμη.. μετά θα πάω να εξακριβώσω το αποτέλεσμα της απειλής μου και αν δεν έχει φύγει, τότε θα σε παρακαλέσω να φύγουμε μαζί και δεν πρόκειται να γυρίσω πίσω στην κλινική.»

«Καλά, θα πάω λίγο στο διάδρομο να δω τον φίλο μου που με συνοδεύει. Τον ξέχασα τελείως. Φοβάμαι πως θα βαρέθηκε και θα έχει φύγει.»

«Είναι ο φίλος σου έξω;»

«Πιστεύω να είναι ακόμη. Δεν ήθελα ν' ακούσει όλα αυτά και δεν τον κάλεσα να έρθει μέσα στο γραφείο..»

«Ω!! Θεέ μου. Καλέ φώναξε τον άνθρωπο..»

Ο Πέτρος τότε βγήκε στον διάδρομο κι ευτυχώς είδε τον Δημήτρη τον περιμένει ανήσυχος μα με αρκετή υπομονή.

«Μπράβο.. θυμήθηκες πως κάποιος σε περιμένει. Τι διάβολο κάνατε μία ώρα ακριβώς, κλεισμένοι οι δύο σας εκεί μέσα; Κάστρο ρίξατε;»

«Τίποτε δεν ρίξαμε Δημήτρη. Ούτε κάστρο ούτε και αυτό που υποθέτεις..»

«Τώρα μάλιστα.. μ' έπεισες.»

«Εντάξει, πίστευε ότι θέλεις. Πες μου μόνο, είδες κανέναν

ψαρομάλλη άνδρα, γύρω στα εβδομήντα να βγαίνει από εκείνο το γραφείο που βγήκε και η Κούλα;»

«Όχι δεν βγήκε κανένas ψαρομάλλης, αλλά δέκα λεπτά αφού κλειστήκατε εσείς στο γραφείο της Κούλας, ποίος λες πως μπήκε στο γραφείο του διευθυντού;»

«Λέγε λοιπόν ποίος μπήκε;»

«Ο Βασίλης.. ναι, ο Βασίλης όπως τον γνωρίσαμε στο μαγαζί του, όταν μας διηγείτο τις ιστορίες του.»

«Συνέχισε λοιπόν.. μετά τι έγινε;»

«Τι περιμένεις να έγινε. Τίποτε. Έμεινε μέσα στο γραφείο περίπου πέντε λεπτά. Μετά βγήκε στην πόρτα, έλεγξε τον διάδρομο και στη συνέχεια έφυγε προς την σκάλα.»

«Εσένα σε είδε;»

«Όχι. Αυτή η γλάστρα με τον φίκο με κάλυπτε.»

«Τι να γύρευε ο Βασίλης στο γραφείο του Καρολέα;»

«Που να ξέρω; Δεν ρωτάς την Κούλα; Αφού ο γιατρός ήτανε πεθαμένος, τι να ζητούσε από αυτόν ένας βρικόλακας.»

«Μήτσο, ο τραυματίας της χτεσινής νύχτας ήτανε ο γιατρός που βρικόλακiasε για να πάρει το σώμα της νεκρής γυναίκας του από τον τάφο που την βάλαμε και να την φέρει στον δικό του οικογενειακό τάφο. Δεν το κατόρθωσε όμως, γιατί η Εκάτη σαν σκυλί τον δάγκωσε και τον τραυμάτισε βαριά. Τον έφεραν εδώ και η Κούλα τον έκρυβε μέχρι τώρα. Του είπε να φύγει.. αυτός αρνήθηκε και καυγαδίσανε.»

«Τι διάβολο γίνεται απόψε. Πάρτι βρικόλάκων έχουμε; Δεν καταλαβαίνω τίποτε..»

«Σε κάποια στιγμή θα καταλάβεις. Δεν τελειώσαμε ακόμη.

Πάμε μέσα να σου γνωρίσω την πιο γοητευτική νοσοκόμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»

Ο Πέτρος δεν είχε προσέξει πως η Κούλα είχε βγει στον διάδρομο και είχε πλησιάσει τόσο ώστε ν' ακούει ότι έλεγε.

«Ε.. όχι και υπερβολές Πέτρο. Δεν χρειάζομαι τίτλους και μέχρι τώρα τους απέφυγα. Θα με συστήσεις στο φίλο σου;»

«Ναι, βεβαίως.. Δημήτρη.. από εδώ η Κούλα. Αγαπητή αδελφή.. σου παρουσιάζω τον Δημήτρη. Ξέρω ότι χαρήκατε και οι δύο. Λοιπόν Κούλα. Ο Δημήτρης μου έδωσε σπουδαία νέα που θέλουν όμως διευκρίνιση. Ο Καρολέας όχι μόνο δεν έχει φύγει, αλλά πριν από μισή ώρα δέχτηκε κι επισκέψεις.»

«Τι μου λέτε τώρα; Τι επισκέψεις; Όλοι τον ξέρουν για νεκρό. Μήπως Δημήτρη έκανες λάθος; Είναι ενδιαφέρουσα η πληροφορία, αλλά πρέπει να την εξακριβώσουμε. Πάμε σας παρακαλώ, μαζί μέχρι το γραφείο. Φοβάμαι να πάω μόνη.»

Κίνησαν και οι τρεις παρέα μέχρι την πόρτα του γραφείου και η Κούλα με σταθερό χέρι την άνοιξε. Τότε όλοι μείνανε ακίνητοι από το θέαμα που παρουσίαζε το εσωτερικό του γραφείου. Όλα ήταν άνω κάτω. Φαινόταν πως είχε γίνει πάλι. Αυτό όμως που εξέπληξε και τους τρεις, ήταν πως στο μέσο του γραφείου, πάνω στο χαλί, ξάπλα και σε θέση ανάσκελη το νεκρό σώμα του γιατρού με καρφωμένο έναν ξύλινο σταυρό στη θέση της καρδιάς. Όλοι κοιτάχτηκαν με απορία.

«Θεέ μου.. τι έγινε εδώ;»

..αναφώνησε πρώτη η Κούλα.

«Ο Βασίλης πρέπει να το έκανε.. μόνο αυτός μπήκε μέσα.»

..είπε ο Δημήτρης

«Μα ποίος είναι αυτός ο Βασίλης; Ποίος θα μου εξηγήσει;»

«Εγώ Κούλα. Σαν προϊσταμένη θα πρέπει να ξέρεις αυτούς που εργάζονται στην κλινική.»

«Μα ασφαλώς. Που το πηγαίνεις;»

«Μη βιάζεσαι. Έχετε εδώ κάποιον Βασίλη που να είναι πτυχιούχος αρχαιολόγος;»

«Μα ναι, είναι ο υπεύθυνος της τράπεζας αίματος, αλλά δε ξέρω αν έχει πτυχίο. Όμως έχει καλές γνώσεις ιστορίας και κάθε φορά που πήγαινα για αίμα, δεν παρέλειπε να με ζαλίζει με τις ιστορίες του. Γνωρίζει όλη την λαογραφία της Μάνης. Μα τι συμβαίνει με αυτόν;»

«Κούλα τώρα εξηγούνται όλα. Ο Βασίλης είναι κι αυτός βρικόλακας. Φοβάμαι πως ο γιατρός τον έφερε στην κλινική σαν υπεύθυνο της τράπεζας αίματος, για να βολεύονται στη συνέχεια και οι δύο με όσο αίμα χρειαζόντουσαν.»

«Και γιατί να σκοτώσει το γιατρό;»

«Ο Βασίλης παίρνει διαταγές από την Εκάτη, την σκύλα. Απ' όσα μου είπες φαίνεται πως η Εκάτη είναι πιο δυνατός βρικόλακας και αυτή διευθύνει εδώ τα πράγματα. Ο γιατρός ζήτησε από τον Βασίλη αίμα και ο Βασίλης γνωρίζοντας τι έγινε την περασμένη νύχτα στο νεκροταφείο, αφού και ο ίδιος ήτανε εκεί σαν οδηγός του Land Rover, ρώτησε την Εκάτη. Υποθέτω πως αυτή τον διέταξε να σκοτώσει τον γιατρό με τον τρόπο που μπορεί να πεθάνει ένας βρικόλακας. Βυθίζοντάς του έναν μυτερό ξύλινο σταυρό στην καρδιά.»

Ο Πέτρος εδώ σταμάτησε. Γύρισε και κοίταξε την Κούλα.

Αυτή έδειξε ικανοποιημένη από την εξήγηση που έδωσε ο

Πέτρος. Έτσι γλίτωνε και αυτή από τα χειρότερα. Τα δύο ξωτικά δώσανε μόνα τους τη λύση που ερχότανε και σ' αυτήν σαν γάντι. Αμέσως φάνηκε η χαρά στο πρόσωπό της που τώρα είχε φωτιστεί και είχε πάρει την φρεσκάδα και την ομορφιά που είχε, όταν ο Πέτρος την είχε πρωτογνωρίσει.

Αυτός που έμενε ακόμη σε σύγχυση ήταν ο Δημήτρης. Ποτέ δεν του είχε ξανασυμβεί κάτι τέτοιο. Εξέφρασε την άγνοιά του με μία ερώτηση.

«Καλά χρειαζόταν αίμα ο γιατρός; Ο βρικόλακας δεν λειτουργεί σαν ανθρώπινος οργανισμός;»

Τώρα ανέλαβε η Κούλα ν' απαντήσει.

«Όχι ακριβώς. Ο βρικόλακας έχει την δυναμική που του παρέχει το αίμα του. Όταν πρωτοεμφανίζεται μπορούμε να πούμε πως η δυναμική του αίματός του είναι ενός (1) βαθμού και αυξάνει κάθε 50 χρόνια ή και σε μικρότερο διάστημα, για όσους βιάζονται, με την *μαύρη μαγεία*. Αυξημένη δυναμική αίματος απαιτεί περισσότερο αίμα στο σώμα, με συνέπεια την γρηγορότερη χρήση του, ανώτερα όρια στα σωματικά και πνευματικά χαρακτηριστικά, αλλά και αυξημένες διατροφικές ανάγκες. Όταν η δυναμική του αίματός του φτάσει στο 3, το αίμα από ζώα δεν του είναι πια θρεπτικό. Από 7 και πάνω, ο βρικόλακας τρέφεται μόνο με αίμα του είδους του, κάτι που περιπλέκει αρκετά τις κοινωνικές του συναναστροφές. Είναι σύνηθες φαινόμενο παλιοί βρικόλακες να πέφτουν ηθελημένα σε αδράνεια και αφήνουν το αίμα τους να διαλυθεί. Σε κάθε 25 χρόνια τέτοιας αδράνειας, ο βρικόλακας χάνει ένα βαθμό δυναμικής του αίματός του.

Αυτό το πρόβλημα της δυναμικής του αίματος υποχρεώνει τους ισχυρούς ή παλαιούς βρικόλακες, αργά η γρήγορα, να κοιμηθούν, φεύγοντας από το προσκήνιο για κάποιο διάστημα. Τώρα φοβάμαι πως εδώ, με όλους αυτούς τους βρικόλακες, πως ο Βασίλης θα τους βόλευε όλους με αίμα.»

Ο Πέτρος γύρισε και την κοίταξε με δυσπιστία. Σκέφτηκε.. *μήπως ο διαβολογιατρός εύρισκε αίμα να συντηρείται και από άλλες πηγές. Και το πιο άμεσο περιβάλλον του ήταν αυτό, της άτυχης Μίνας. Ήτανε και η γερόντισσα κοντά της και είχε κι αυτή τις ίδιες ανάγκες για αίμα. Μήπως αυτές οι εξετάσεις για την μυστηριώδη ασθένεια, δεν ήτανε παρά η πρόφαση να προμηθεύεται ο γεροβρικόλακας το αίμα που χρειαζόταν;* Αποφάσισε να ρωτήσει. την Κούλα.

«Κούλα, έχω κάπως μπει στη ζωή σου και πιστεύω πως είσαι καθαρή από τέτοιες μαλακίες. Σε εξορκίζω όμως να μου πεις, εάν ο γιατρός έπινε καμία φορά το αίμα που παίρνατε από την άτυχη Μίνα.»

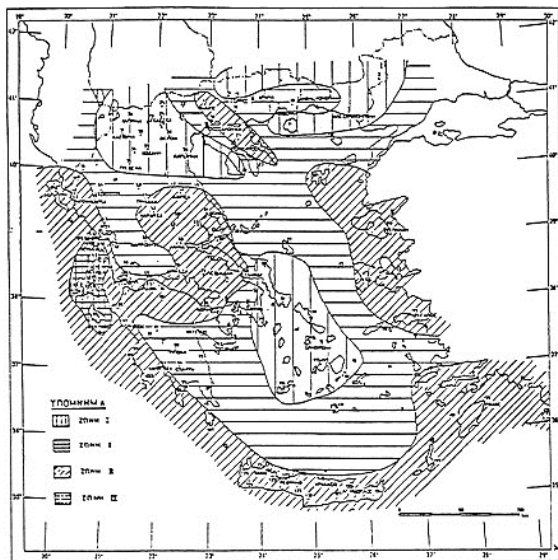
«Όσο το αίμα βρισκότανε στο εργαστήριο, όχι. Δεν είχα αντιληφθεί κάτι. Είχα όμως παρατηρήσει πως ο Καρολέας κάθε φορά που η Μίνα έκανε εξετάσεις, έμενε πίσω και περίμενε τ' αποτελέσματα. Τι έκανε τώρα στο μικροβιολογικό τμήμα, μόνο αυτός το ξέρει. Ποτέ όμως η Μίνα δεν είχε δώσει αίμα για διατήρηση στην τράπεζα αίματος. Μετά όμως από τα τελευταία γεγονότα.. τι να σου πω. Μου βάζεις και μένα ερωτηματικά, που φοβάμαι πως δεν θα βρούνε απαντήσεις.»

«Στη μακροχρόνια κοινωνική σχέση που διατηρούσατε, δεν είχα κάποια ένδειξη που να σ' έβαλε σε υπόνοιες;»

«Όχι Πέτρο. Οι βρικόλακες έχουν κανόνες συμπεριφοράς που πρέπει ν' ακολουθούνε. Και ο Καρολέας ήταν τυπικός.»

«Δηλαδή.. τι κανόνες;»

«Είναι καμιά δεκαριά: παρατηρητικότητα, επιβολή της θέλησής τους, ισχυρή προσωπικότητα, επαφή με ζώα, τρόμος, εξαφάνιση, ικανότητα σωματικής μεταμόρφωσης και τέλος η δύναμη της παγανιστικής ή θρησκευτικής μαγείας.»

Χάρτης ζωνών ίσης σεισμικής επικινδυνότητας του ελληνικού χώρου

*Ο Μυστράς και η Καλαμάτα βρίσκονται στην ίδια
σεισμική ζώνη που είναι αυτή του Ελληνικού
νησιωτικού τόξου*

22. ο μετασεισμός

*Και είδον, ότε ήνοιζε την σφραγίδα την έκτην και
ιδού, έγινε σεισμός μέγας και ο ήλιος έγινε μέλας, ως
σάκκος τρίχινος και η σελήνη έγινεν ως αίμα και οι
αστέρες του ουρανού έπεσαν εις την γην.*

Αποκ. Ιωαν. Κεφ. ζ' 12

Τα τελευταία λόγια της Κούλας φέρανε τον Πέτρο εκτός εαυτού. Διέκοψε απότομα την συζήτηση και της είπε με οργή:

«Αρκετά.. πήγαινε ν' αλλάξεις και σε πέντε λεπτά να είσαι κάτω. Θα σε περιμένουμε στην εξωτερική πόρτα να πάμε για φαγητό. Ο γεροβρικόλακας κοιμάται βαθιά, δεν θα σου παραπονεθεί αν τον αφήσεις απόψε στο γραφείο του..»

«Μη γίνεσαι κι εσύ τώρα.. βρικόλακας..»

«Εσύ φταις που μου είπες τόσα πράγματα.. Πήγαινε γιατί τα λεπτά περνάνε. Πάμε Μήτσο.»

Η Κούλα έφυγε και οι δύο φίλοι κινηθήκανε προς την σκάλα καθόδου. Στη βιασύνη τους δεν πήραν τον ανελκυστήρα. Μία οργή είχε καταλάβει τον Πέτρο. Πως ένας σοβαρός, τυπικός και ευγενικός γιατρός μπορούσε τόσα χρόνια να κρύβει μέσα του ένα βρικόλακα. Βέβαια υπάρχει και το προηγούμενο του περίφημου δόκτορα Τζέκυλ. Μα ο γιατρός Καρολέας τι σόι ζωτικό είναι; Μάγεψε την Μίνα, την έκανε να τον ερωτευτεί και μετά, σαν ένιωθε να γερνάει, μόνος του την έσπρωξε στην αγκαλιά του Πέτρου. Τώρα ξαναγυρίζει σαν ζηλιάρης σύζυγος και διεκδικεί μία γυναίκα που ποτέ δεν θέλησε να την έχει. Στο χωλ της εισόδου, ο Πέτρος ένιωσε το κτίριο να τρέμει.

«Δημήτρη.. σεισμός.»

Του έπιασε το χέρι και τον παρέσυρε προς την έξοδο.

Βγήκαν στον δρόμο και ο Πέτρος συνέχισε να τραβά τον Δημήτρη μέχρι που φτάσανε στον άξονα του δρόμου. Εκεί στάθηκαν και είδανε τα κτίρια να χορεύουν.

Δεν άργησε να φανεί και η Κούλα, που κατατρομαγμένη πρόλαβε ν' αρπάξει ένα παλτό και να κατεβεί στο δρόμο με την ψυχή στο στόμα.

«Πέτρο τι συμβαίνει;»

«Σεισμός έγινε.. μα μην τρομάζεις. Δεν φαίνεται να είναι πρωτογενής. Η Σπάρτη ανήκει στο ίδιο ρήγμα που προκάλεσε τον σεισμό της Καλαμάτας. Πρέπει να είναι μετασεισμός του σεισμού του Σαββάτου.»

«Τότε αλλάζει το πρόγραμμα. Δεν μπορώ να φύγω, μήπως χρειαστεί να εκκενώσουμε την κλινική.»

«Μην ανησυχείς Κούλα. Σου είπα είναι μετασεισμός του σεισμού της Καλαμάτας. Συνεπώς είναι ασθενέστερος εκείνου και όσο περνάει η ώρα, οι επόμενες δονήσεις θα είναι όλο και πιο ασθενείς. Τον νιώσαμε δυνατόν, γιατί το επίκεντρό του πρέπει να είναι κάπου εδώ κοντά.»

«Είσαι βέβαιος Πέτρο;»

«Απόλυτα βέβαιος. Πήγαινε μόνο επάνω και καθισχύχασέ τους όλους. Πες τους αυτά που σου είπα κι έλα πάλι. Μόνο μην χρησιμοποιήσεις τον ανελκυστήρα.»

Η Κούλα σαν υπνωτισμένη γύρισε και ανέβηκε σιγά σιγά την μαρμάρινη σκάλα του παλαιού κτιρίου. Και σαν ανέβαινε με τα πόδια την κουραστική σκάλα, αναλογίστηκε.. *Γιατί μου*

είπε να μην χρησιμοποιήσω τον ανελκυστήρα; Μήπως φοβάται μην παγιδευτώ;

Του είχε εμπιστοσύνη αυτού του ανθρώπου. Από την πρώτη ημέρα που τον γνώρισε, κάτι της έλεγε πως έπρεπε να τον εμπιστευθεί. Του είπε τα μυστικά της και του δόθηκε και δεν το μετάνιωσε. Και τώρα, η ίδια δύναμη την σπρώχνει κοντά του και το ίδιο ένστικτο της λέει να τον εμπιστευθεί και πάλι.

Πήγε σε όλους τους θαλάμους και μίλησε στους ασθενείς με απόλυτη φυσικότητα. Τους εξήγησε όπως μπορούσε πιο απλά αυτά που της είπε ο Πέτρος και τους καθησύχασε.

Ξανακατέβει και πήγε στη μερσεντές που την περίμεναν οι δύο φίλοι και κάθισε στη θέση του συνοδηγού..

«Σαν κάτοικος της περιοχής.. έχεις να προτείνεις κάτι;»

«Πέτρο, μπορεί να μένω στην Σπάρτη, αλλά λίγο βγαίνω έξω. Έχω ακούσει όμως προς τον Μυστρά είναι ένας μικρός οικισμός, η Τρύπη, που έχει ένα καλό μαγαζί. Μπορούμε να πάμε κει. Ελπίζω να βρούμε κάτι να φάμε. Δεν το βρίσκω σκόπιμο να πάμε στο Γύθειο απόψε, μετά τον σεισμό.»

Ο Πέτρος την άκουσε και βρήκε την παρατήρησή της λογική. Το μέρος το ήξερε. Είχε πάει κεί με την Μίνα και φάγανε την Κυριακή που ο γιατρός πήγε στην Καλαμάτα με την γερόντισσα μεταμορφωμένη σε Μίνα. Πήρε το δρόμο για την Μαγούλα κι εντυπωσιάστηκε που πλήθος κόσμου είχε βγει στους δρόμους με τ' αυτοκίνητά του με αποτέλεσμα να κλείσουν όλες οι προσβάσεις προς την Τρύπη. Δεν άργησαν ν' ακουστούν οι σειρήνες των οχημάτων της πυροσβεστικής υπηρεσίας, και να φανούν τα περιστρεφόμενα φώτα τους

που προσπαθούσαν να διασπάσουν τον κλοιό των άλλων αυτοκινήτων. Αυτή η πρωτοφανής για την περιοχή έξοδος ανθρώπων και αυτοκινήτων κάνανε το νυχτερινό θέαμα του δρόμου τραγικό, μέσα στην ομορφιά του.

Ο Πέτρος μέριασε να περάσουν τα πυροσβεστικά οχήματα και άνοιξε το ραδιόφωνο. Τότε αυτό που άκουσε ήτανε ότι είχε προβλέψει. Το πρώτο πρόγραμμα μετέδιδε την είδηση του σεισμού.

..τελευταίες πληροφορίες του αστεροσκοπείου Αθηνών μας ενημερώνουν ότι η σεισμική δόνηση είχε επίκεντρο το χωριό Μαγούλα, ένα μικρό προάστιο της Σπάρτης και ένταση 5,7 της κλίμακας Ρίχτερ. Οι σεισμολόγοι χαρακτήρισαν τον αποψινό σεισμό, σαν μετασεισμικό επακόλουθο εκείνου της Καλαμάτας και δεν ανησυχούν για επόμενο σεισμό μεγαλύτερης έντασης. Ο ανταποκριτής μας από την Σπάρτη μας ανέφερε πτώση κτιρίων στην περιοχή της Μαγούλας που είχαν υποστεί βλάβες κατά τον σεισμό του περασμένου Σαββάτου και εκδήλωση πυρκαγιάς από την πτώση ηλεκτρικών στύλων. Λόγω του επελθόντος σκότους, δεν υπάρχουν στοιχεία για νεκρούς και τραυματίες.. Ο σταθμός μας θα ευρίσκεται σε συνεχή επαφή με τον ανταποκριτή μας, για να σας κρατά ενήμερους..

Ο Πέτρος τώρα δικαιολόγησε την έξοδο των πυροσβεστικών οχημάτων. Υπήρχαν και πυρκαγιές. Αν κανένας πρόσεχε τα χείλη του, θα καταλάβαινε πως ο εκνευρισμός του είχε ανεβεί κατακόρυφα. Και να του λέγανε πως θα του συμβούν όλα αυτά τα γεγονότα σήμερα.. δεν θα το πίστευε. Από το πρωί όλο με κρυφούς και φανερούς βρικόλακες ασχολείται.

Παρασκευή σήμερα. Δεν ξέρει αν αυτό έχει κάποια ιδιαίτερη σημασία για τους βρικόλακες, μα αποψινό κακό ξορκισμένο να είναι. Λες και όλοι τους είχανε ραντεβού απόψε μαζί του.

Η Κούλα που καθότανε δίπλα του τον είδε να κάνει το σταυρό του και να ψιθυρίζει..

"Ο Ιησούς Χριστός νικάει κι όλα τα κακά σκορπάει." Μία μικρή επίκληση προς τον Ιησού για το σκόρπισμα όλων των κακών συναπαντημάτων. Του την είχε μάθει η μακαρίτισσα η μητέρα του, να την λέει σε κάθε περίπτωση που ο φόβος θα απειλούσε την ψυχή του.

Αντελήφθη την Κούλα που τον κοίταζε..

«Κούλα.. λυπάμαι πολύ κορίτσι μου. Λάθος επιλογή κάναμε και στον χρόνο και στον τόπο. Τι άλλο έχεις να προτείνεις;»

«Δεν φταίει κανένας για τον σεισμό. Δεν έχω άλλη πρόταση εκτός από μία. Να με πάτε πάλι στην κλινική. Είμαι βεβαία, πως σε λίγο η παρουσία μου εκεί θα είναι αναγκαία. Ύστερα από τέτοιο κακό, νομίζω πως δεν θα λείψουνε τ' ανθρώπινα θύματα. Χρεώστε το κι αυτό στην δική μου κακοτυχία. Δεν μπορώ να το εξηγήσω αλλιώς.»

«Δηλαδή; Πως το εξηγείς;»

«Δεν ξέρω.. η κακοτυχία δεν εξηγείται.. είναι σαν το έμφυτο ταλέντο. Ή το έχεις ή δεν το έχεις.»

«Κούλα διαφωνώ. Η τύχη χρειάζεται κυνήγι με πίστη πως θα την συναντήσεις. Χρειάζεται και αγώνας. Δεν την κολλάς έτσι, σαν τη γρίπη. Αναζητήσέ τη κι εσύ ρε γαμώτο.»

«Να την αναζητήσω.. εντάξει, μα πως.. που δεν την ξέρω ούτε πως είναι; Ποτέ δεν μου έτυχε να την συναντήσω. Το

καθήκον όμως το συναντώ κάθε μέρα και με καλεί. Και τότε δεν μπορώ ν' αντισταθώ. Ξέρω πως εγώ φταίω. Δεν είναι λύση, μα κοιτάζοντας την δουλειά μου, νομίζω πως γεμίζω τα κενά μου. Ίσως πρέπει να μάθω ν' αντιδρώ και να λέω καμιά φορά και κανένα όχι..»

«Ίσως.. δοκίμασέ το. Ας γυρίσουμε όμως. Είναι κουτό σε τέτοια κρίσιμη ώρα, να ζητάμε να βρούμε ποιος έχει δίκαιο.»

Σε μία στιγμή που η κυκλοφορία του το επέτρεψε, έκανε ένα απότομο U turn¹² και πήρε πάλι κατεύθυνση προς την κλινική. Ο Δημήτρης δεν μιλούσε. Φαινότανε σαν να μην συμμετείχε στα δρώμενα. Άλλωστε όλα αυτά ενδιέφεραν μόνο τον Πέτρο που για χάρη του είχε παραμείνει στη Σπάρτη. Είναι αλήθεια πάντως πως η παραμονή του αυτή του χάρισε και στον ίδιο την πιο ενδιαφέρουσα εμπειρία που μέχρι σήμερα έχει βιώσει. Μία ιστορία αληθινό παραμύθι τρόμου, που τίποτε δεν του λείπει από τα συστατικά που προβλέπει η συνταγή. Πύργους, μάγισσες, βρικόλακες, ξωτικά, φόνους, βαμπίρ, σεισμούς και πυρκαγιές. Ποτέ του δεν περίμενε να είχε τέτοια εξέλιξη το ταξίδι του και να μάθει τόσα πολλά σε ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Και τι ακόμη τον περιμένει άραγε..

Η επιστροφή προς την κλινική ήτανε πιο εύκολη αλλά αυτά που βρήκαν εκεί δεν τα περίμεναν. Ένα πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθεί έξω από την είσοδο του κτιρίου. Μερικοί από αυτούς βοηθούσαν τραυματίες να βαδίσουν και άλλοι να μπουνέ στο εσωτερικό της κλινικής.

Η Κούλα εξεπλάγη. Το είπε, μα δεν περίμενε πως θα έβγαине αληθινή. Ο Πέτρος δεν άντεξε και μισοαστεία την πείραξε..

«Βρε Κούλα.. τι να σου πω. Ούτε ο μάντης Τειρεσίας να ήσουν. Δεν κράτησες ούτε μία επιφύλαξη και όλα σου βγήκανε. Δεν θα σε συγχαρώ για την επιτυχή πρόβλεψή σου γιατί δεν την ήθελα.»

Αυτή δεν του απάντησε, δεν ήτανε βέβαιο ούτε και αν τον άκουσε. Όταν τελείωσε ο Πέτρος, αυτή είχε βγει ήδη από το αυτοκίνητο κι έτρεξε προς την είσοδο της κλινικής. Ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και δεν πέρασε πολύ ώρα που φάνηκε ξανά με την λευκή στολή της και άρχισε να βοηθάει όπου μπορούσε. Έδινε οδηγίες και καμιά φορά ακουγόταν η φωνή της έντονη να αντιδρά αν κάποιος δεν φαινόταν πρόθυμος να συμμορφωθεί με τις εντολές της. Ο Πέτρος την παρατηρούσε και αυτή τη φορά την θαύμασε. Απόψε δεν ήταν η όμορφη χαζοξανθούλα.. που γνώρισε όταν τον έφεραν τραυματισμένο από το Γύθειο. Τότε του είχε δοθεί από το πρώτο βράδυ και την είχε θεωρήσει εύκολη. Σήμερα που τα ξανασκέπτεται.. δικαιολογεί απόλυτα τη στάση της.

«..η μοναχική γυναίκα δεν ανήκει σε κανέναν άνδρα. Μέχρι τον γάμο της, έχει κι αυτή το δικαίωμα να ερωτεύεται και να κοιμάται με όποιον την συγκινήσει. Αν τύχη κακιά το ήθελε να μην παντρευτεί, θα ήταν άδικο γι' αυτή να μη γνωρίσει ποτέ τον έρωτα. Και όταν κάποτε την καλούσε ο Πλάστης κοντά του και τη ρωτούσε πως τα πήγε στο πάνω κόσμο, τι θα του έλεγε; Πως είναι ακόμη ανέραστη; Πως δεν αισθάνθηκε πάνω της το βάρος του άνδρα κατακτητή, ούτε ένιωσε στα σκέλια της την κάψα του φαλλού του να την καίει και να την πνίγει μέσα σε αλλεπάλληλα ηδονικά κύματα πόνου; Πως δεν είδε ποτέ την κοιλιά της να

φουσκώνει από την πίεση του καρπού του έρωτά της; Πως δεν πόνεσε από τις πληγές του έρωτα και δεν έκλαψε από την απογοήτευση της εγκατάλειψης;

Κολοκύθια. Καλά έκανε και κοιμήθηκε μαζί μου. Έρωτα έκανε και έρωτας σημαίνει αρχοντιά και γνώση και όχι κατ' ανάγκη εξαπάτηση και προδοσία κάποιου άλλου που ακόμη δεν ήρθε . Αν δεν το δεχτεί έτσι, θα έχει δεχτεί πως έχει κλειστή την καρδιά της στα μηνύματα του έρωτα και θα έχει θέσει μόνη τον εαυτό της έξω από την εντολή που πήρε από τον δημιουργό: «Αυξάνεστε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γην..»

Την κοίταξε με τρυφερότητα έτσι που προσπαθούσε να βοηθήσει παντού με συνέπεια και με προσπάθεια υπέρμετρη. Έδειχνε πως ήθελε να κάνει ότι ήτανε καλύτερο, για όλους αυτούς που είχανε έρθει για βοήθεια. Παρά την γυναικεία της φύση, ήταν απόλυτα επαρκής και τα κατάφερνε μία χαρά.

Ξαφνικά τα έβαλε με δύο τραυματιοφορείς. Κρατούσαν ένα φορείο μ' ένα δυστυχή που είχε την ανθρώπινη φιγούρα μα ήτανε σχεδόν απανθρακωμένος. Η Κούλα ακούστηκε να τους λέγει ν' αφήσουν το φορείο παράμερα γιατί αυτόν που μετέφεραν ήταν πια νεκρός και να κοιτάζουν να περιποιηθούν κάποιον άλλο τραυματία που είχε ανάγκη. Αυτοί δυστρόπησαν και της μίλησαν με αυθάδεια. Ο διάλογός τους ήταν έντονος και τον άκουσε ο Πέτρος. Του κίνησε το ενδιαφέρον και πλησίασε.. Έπρεπε να φύγουν, έλεγαν γιατί είχαν φέρει τον τραυματία από το Γύθειο..

«Κούλα.. νομίζεις πως μπορούμε να βοηθήσουμε εμείς;»

«Όχι Πέτρο. Θα είναι καλύτερα να φύγετε και να πάτε μόνοι

σας για φαγητό. Απ' ότι δείχνουν τα πράγματα, φοβάμαι πως θα έχουμε χειρουργείο σε λίγο. Έχω να τακτοποιήσω και το νεκρό σώμα του Καρολέα.»

«Αλήθεια τι σκοπεύεις να κάνεις μ' αυτόν;»

«Τίποτε σπουδαίο. Θα τον βάλουμε σε μία κάσα και θα τον στείλουμε στο νεκροταφείο να ξαναμπεί στο μνήμα του.»

Του φάνηκε απλή και λογική η ενέργεια που είχε σχεδιάσει. Τα πιο απλά πράγματα είναι και τα καλύτερα. Δύσκολα όμως τα σκεπτόμαστε. Ο Πέτρος, παρά την υπόδειξη της Κούλας, είχε πλησιάσει στο σημείο του επεισοδίου και ρώτησε τους ξένους αν ήρθαν από το Γύθειο, όπως τους άκουσε να λένε..

«Ακριβώς. Νομίζετε πως εκεί δεν είχε συνέπειες ο σεισμός; Η πόλη είναι βυθισμένη στο σκοτάδι. Οι δικές μας εντολές είναι μετά τη διακομιδή να επιστρέψουμε αμέσως στο Γύθειο. Άλλωστε οδηγοί είμαστε και όχι τραυματιοφορείς.»

Τότε ο Πέτρος κοίταξε τον ατυχή που βρισκότανε στο φορείο και τότε με έκπληξή του αναγνώρισε στο μισοκαμένο πρόσωπο του νεκρού, τον ιδιοκτήτη του μπαρ στο λιμάνι του Γυθείου. Δεν κρατήθηκε και αναφώνησε:

«Ω Θεέ μου!! Δεν είναι δυνατόν; Πάει κι ο μπαριτζής..»

Ο Δημήτρης που δεν κατάλαβε τι γινόταν, σαν άκουσε την τελευταία φράση του Πέτρου, πλησίασε και τον ρώτησε..

«Ποίος πάει.. δεν κατάλαβα..»

«Ο μπαριτζής του Γυθείου.. δεν τον θυμάσαι;»

«Μα τι γυρεύει αυτός εδώ, από το Γύθειο;»

«Είναι νεκρός.. τον φέρανε αυτοί οι δύο με το ambulance.»

«Μα αυτός είναι καημένος. Πώς κήκε;»

«Ένα λεπτό Δημήτρη να διώξω αυτούς τους ξένους που τον έφεραν, πριν πιαστούν πάλι με την Κούλα.»

Συνομίλησε για λίγο με τους οδηγούς από το Γύθειο και τότε αυτοί ικανοποιημένοι τον χαιρέτησαν και φύγανε.

«Λοιπόν, στην ερώτησή σου τώρα. Απ' ότι μου είπαν οι οδηγοί του ambulance, ένας στύλος της ΔΕΗ έπεσε πάνω στο μπαρ αυτού του άτυχου και προκλήθηκε φωτιά που έκαψε γρήγορα την ξύλινη ταβέρνα. Δυστυχώς μαζί με την ταβέρνα του κάηκε κι ο ταβερνιάρης. Ότι έγινε και στο Παρόρι, όπως τα περιέγραψε το ραδιόφωνο στις ειδήσεις. Απόψε θα πάμε στο μαγαζί του Βασίλη. Θέλω να δω τι απέγιναν οι πίνακες.»

«Κι εγώ μαζί σου, μα μην ξεχνάς πως η ώρα είναι δέκα κι εμείς δεν έχουμε φάει ακόμη. Τι λες δεν πάμε σιγά σιγά;»

«Έχεις δίκιο, με συγχωρείς. Φοβάμαι όμως πως οι δρόμοι θα είναι ακόμη κλειστοί από αυτοκίνητα και κόσμος. Προτείνω λοιπόν να πάμε πρώτα στο ξενοδοχείο, να δούμε τι γίνεται κεί και μετά αποφασίζουμε τι θα κάνουμε.»

Γύρισαν προς την Κούλα και της φώναξαν:

«Εντάξει Κούλα.. φεύγουμε.. Καλό κουράγιο.»

Φύγανε από την κλινική, μα οι δύο άνδρες δεν φαίνονταν να έχουν όρεξη για κουβέντες. Καθένας είχε τις δικές απορίες για το τι θα μπορούσε να είχε γίνει. Του Πέτρου το μυαλό στριφογύριζε τώρα στην τύχη της Εκάτης. Την είχε αφήσει στα ερείπια του πυργόσπιτου. Μα όλη αυτή η αναστάτωση του θόλωνε το νου, την σκέψη και τις αντιδράσεις του. Ακόμη

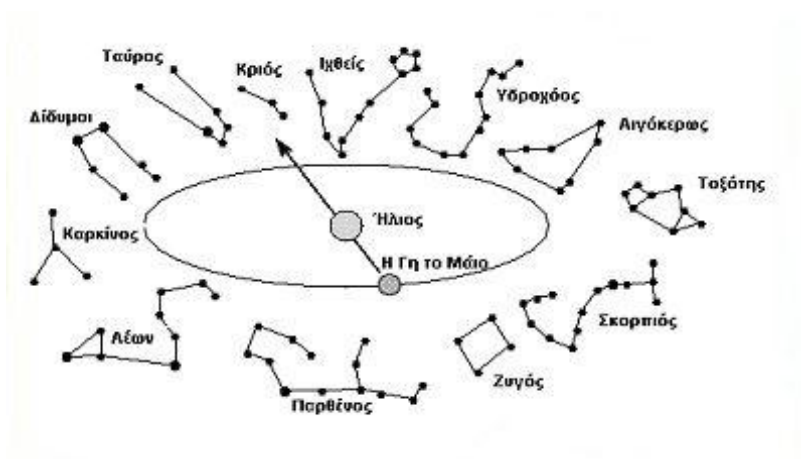
αναλογιζόταν τι ρόλο θα μπορούσε να έχει σε όλα αυτά ο μπαριτζής του Γυθείου. Δεν χωρούσε το μυαλό του πως ήτανε δυνατόν ένας άγνωστός του να έχει βιώσει το δικό του όνειρο και απόψε να είναι νεκρός από πυρκαγιά.. Έχει γούστο..

Ένα ξέσπασμα πνευματικής αναλαμπής, ήρθε να του δώσει την πιο πολύτιμη βοήθεια. *Στο μπαρ αυτό με πήγε η Μίνα την πρώτη κιόλας ημέρα που βγήκαμε μαζί στο Γύθειο. Μου είχε πει γι' αυτόν πως ήτανε γνωστός του γιατρού. Όταν μας περιποιήθηκε, την ρώτησε τι κάνει ο γιατρός. Μήπως και ο μπαριτζής του Γυθείου ανήκε στην ομάδα των βαμπίρ που είχε στον έλεγχό του ο γιατρός ή η Εκάτη; Και τα δύο ταιριάζουν.*

Με την δική του περιπέτεια με το σκυλί στο λιμάνι, βλέπει πως το δεύτερο ταιριάζει πιο λογικά. Ίσως ο μπαριτζής να είναι βρικόλακας θηριομορφιστής και η Εκάτη τον έστειλε στο λιμάνι να τον εμποδίσει στην προσπάθειά του, ν' αποτρέψει την Μίνα να φύγει για την Κρήτη.

Όσο το σκέπτεται τώρα τόσο πιο λογικό το βρίσκει. Ας μην βιάζεται.. το κουβάρι άρχισε να ξετυλίγεται. Ήδη δύο βαμπίρ πεθάνανε οριστικά. Μήπως αυτή η νύχτα είναι σημαδιακή και άλλα ακόμη γεγονότα να έχουνε δρομολογηθεί; Παρασκευή βράδυ απόψε. Η έκτη μέρα που βρίσκεται στη Σπάρτη και οι βρικόλακες άρχισαν το χορό της καταστροφής τους. Η νύχτα των βρικόλακων σκέφτηκε.

Η έκτη σφραγίδα της αποκάλυψης. Μέχρι τα μεσάνυχτα τι άλλο θα πρέπει να περιμένει. Είναι βέβαιος πως αν ο καιρός δεν ήτανε συννεφιασμένος, θα έβλεπε μία μεγαλόπρεπη και ολόφωτη πανσέληνο.

Τα ζώδια. Έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην ψυχοσύνθεση των ηρώων.

23. μία τραγική διαδρομή

*..διά νά πληρωθεί ό λόγος τού Κυρίου ό διά στόμα-
τος Ιερεμίου, εωσού η γή χαρή τά Σάββατα αυτής
διότι πάντα τόν καιρόν τής ερημώσεως αυτής εφύ-
λαττε Σάββατον..*

Εσδρας, κεφ. α', 21.

Ο Πέτρος οδηγούσε πνιγμένος σ' αυτές τις σκέψεις του και δεν παρακολουθούσε τι γινότανε στο δρόμο. Αν το έκανε αυτό, θα έβλεπε πως τα πράγματα ήσαν πολύ χειρότερα από όσο στην αρχή του φάνηκε. Οι σειρήνες των ασθενοφόρων ούρλιαζαν και συνέχιζαν να καλούν τους άλλους οδηγούς να τους δώσουν προτεραιότητα. Σε μία στροφή, ο Πέτρος έγινε αίτιος επεισοδίου. Από απροσεξία ή από τον εκνευρισμό του είχε κλείσει τον δρόμο σε ένα ασθενοφόρο. Ο οδηγός του διαμαρτυρήθηκε έντονα και τότε ο Πέτρος εκτός εαυτού, τον περιέλουσε με αρκετές ανοίκειες εκφράσεις, σπάνιες για την ιδιοσυγκρασία του. Απειλήθηκε σύρραξη και απεφεύχθη με την επέμβαση τρίτων πιο ψύχραιμων οδηγών και την λογική στάση και παρέμβαση του Δημήτρη. Σαν αποσοβήθηκαν τα χειρότερα, ο Δημήτρης βρήκε την ευκαιρία να του τα ψάλλει.

«Δεν χρειάζονταν όλ' αυτά που του είπες. Έφταιγες και ο άνθρωπος ήτανε σε διατεταγμένη υπηρεσία και μάλιστα κοινωνικής προσφοράς. Δεν με έχεις συνηθίσει σε τέτοιες συμπεριφορές. Απόψε είσαι τελείως διαφορετικός. Δεν σε αναγνωρίζω. Φαίνεσαι αγριεμένος και το πρόσωπό σου έχει αλλοιωθεί. Είσαι βέβαιος ότι είσαι καλά; Δεν γυρίζουμε στην

κλινική να σε κοιτάζει κανένας γιατρός;»

«Καλή η διάγνωσή σου μα λίγο υπερβολική. Το ξέρω ότι παραφέρθηκα στο επεισόδιο μα σκέψου τι έχουμε περάσει σήμερα και οι δύο. Πάντως έχεις δίκιο. Δεν αισθάνομαι καλά. Κάτι μου συμβαίνει.»

«Το βλέπω. Είμαι περίεργος να ιδώ πως θα μπορέσουμε να φύγουμε αύριο.»

«Κι εγώ Δημήτρη ανησυχώ. Ήμουν αισιόδοξος, μα αυτός ο μετασεισμός τα έμπλεξε τα πράγματα. Αληθινά δεν ξέρω πως θα τελειώσει αυτή η ιστορία..»

Την στιγμή εκείνη χτύπησε το κινητό τηλέφωνο του Πέτρου.

«Ο στρατηγός πρέπει να είναι.» ..προέβλεψε .

Και δεν έπεσε έξω.

«Πέτρο, είδα τις ειδήσεις στην τηλεόραση και ανησύχησα. Άλλωστε κι εμείς εδώ κουνηθήκαμε αρκετά, αλλά χωρίς σοβαρές συνέπειες. Πως τα πήγατε εκεί; Η τηλεόραση δείχνει τρομερές εικόνες. Πυρκαγιές στο Παρόρι με νεκρούς..»

«Ναι Γιώργο, πράγματι έπεσαν δύο κτίρια νομίζω, όμως όχι από την μετασεισμική δόνηση αλλά από πυρκαγιά. Υπάρχουν νεκροί, μα από το σκοτάδι που επικρατεί, δεν είναι δυνατή η ανεύρεση και η καταμέτρισή τους. Φοβούμαι πως αύριο θα είναι μία δύσκολη μέρα για όλους εδώ..»

«Το δεύτερο που θέλω να πληροφορηθώ, είναι εάν θα κάνεις τα εννιάμερα που έχεις σχεδιάσει γι' αύριο.»

«Ναι.. τα έχω κανονίσει όλα με τον ιερέα, γι' αύριο στις έντεκα. Θα ήθελα πολύ να έρθεις. Έχουμε κι εξελίξεις που νομίζω θα σε ενδιαφέρουν.»

«Καλά, Τότε στις εννέα το πρωί θα είμαι στο σαλόνι του ξενοδοχείου σου να πάρουμε πρόγευμα μαζί. Είναι εντάξει; ή προτιμάς ενωρίτερα..»

«Όχι, στις εννέα είναι καλά. Θα σε περιμένουμε με τον Δημήτρη και θα τα πούμε.»

«Καλά λοιπόν, ες αύριο τα σπουδαία..»

Ο Πέτρος έκλεισε το τηλέφωνο και είπε στον Δημήτρη..

«Πώς να πεις στο στρατηγό αύριο, ότι ο φίλος του ήτανε βαμπίρ. Δεν μπορώ να φανταστώ την απογοήτευσή του.»

«Και γιατί να του το πεις; Άλλωστε και από όσα ξέρω μέχρι τώρα, στην ανθρώπινη φύση του, εκτός από καλός γιατρός, ήτανε κι ένα πολύ κοινωνικό άτομο. Ας τον θυμάται έτσι.»

«Είναι μία άποψη κι αυτή. Ξέρεις.. απ' όσα έχω διαβάσει, υπάρχουνε δύο ειδών βαμπίρ. Τα πρώτα είναι *τα πρानικά βαμπίρ*, που έχουν ανάγκη κυρίως από τροφές πλούσιες σε πρωτεΐνες και από αυτές που περιέχουν αίμα. Οι πρωτεΐνες είναι αναγκαίες για τον οργανισμό τους. Χωρίς αυτές.. αρχικά εξασθενούν, στην συνέχεια αρρωσταίνουν σοβαρά και τέλος πεθαίνουν. Ο μύθος που θέλει αυτά τα βαμπίρ να απομυζούν αίμα από ανθρώπους και ζώα μέχρις ότου τους σκοτώσουν, απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Η αλήθεια είναι ότι μια ελάχιστη ποσότητα ζωντανού αίματος, 30-50 ml. είναι αρκετή για να τους αναζωογονήσει και να τους διατηρήσει εύρωστους για μία ή και δύο εβδομάδες. Αν στο μεταξύ δεν βρουνε δότη, είναι ικανοί να τρέφονται από το ίδιο τους το αίμα.

Τα άλλα, είναι *τα ενεργειακά βαμπίρ*. Αυτά τα λένε έτσι γιατί έχουν περισσότερη ανάγκη από ενέργεια. Την ενέργεια αυτή

την παίρνουν από την αύρα των ανθρώπων αλλά και των ζώων που τους περιβάλλουν. Επίσης μπορούν να την αντλούν και από τα διάφορα καιρικά φαινόμενα όπως τις καταιγίδες. Όταν τρέφονται από την αύρα των ανθρώπων και των ζώων, η μόνη επίπτωση που έχει στον δότη είναι μια ελαφρά εξάντληση και πονοκέφαλος κατά την διάρκεια και για λίγες ώρες αργότερα. Αυτό με μπερδεύει με την Μίνα. Όταν ήμουν μαζί της στο πυργόσπιτο, είχε τέτοιες καταπτώσεις και ζαλάδες που την κρατούσαν γι' αρκετή ώρα σε αδράνεια που δεν μπορούσε να δικαιολογήσει από τι προερχόταν. Το ίδιο αισθανότανε και στη βίλα της Σπάρτης.»

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Κοίταξε, όταν τραφεί το βαμπίρ, η μόνη παρενέργεια που παρουσιάζει ο δότης είναι εξάντληση κι έντονη υπνηλία. Τότε ένας ύπνος μερικών ωρών, αρκεί για ν' αποκαταστήσει την χαμένη του ενέργεια.»

«Και που καταλήγεις;»

«Μα είναι σαφέστατο. Και οι δύο, της υποκλέπτανε ενέργεια και αυτή δεν μπορούσε ν' αντιδράσει από άγνοια. Η γριά είναι σίγουρο πως ήτανε ενεργειακό βαμπίρ και εκτός από την ενέργεια που μπορεί να είχε από την Μίνα κάθε Σαββατοκύριακο που ερχότανε στο πυργόσπιτο κι έμενε μαζί της, είχε όση ενέργεια χρειαζόταν από το υπόγειο του πυργόσπιτου που εκπέμπει μία τρομερή ποσότητα θετικής ενέργειας. Ακόμη η γερόντισσα στην εξοχή που ζούσε τρεφόταν και από τα καιρικά φαινόμενα, ρουφώντας την ενέργεια που βρίσκεται στην ατμόσφαιρα. Η θρέψη με την μέθοδο αυτή, είναι πολύ

αποτελεσματική και αρκετή για να την κρατά δραστήρια για χρονικό διάστημα από μία εβδομάδα μέχρι κι ένα μήνα. Οι καταιγίδες όμως δεν έρχονται κατά παραγγελία και τότε η γερόντισσα, όση ενέργεια χρειαζόταν, έπαιρνε με την μορφή της σκύλας, που άνετα μπορούσε να μεταμορφωθεί.

Ο γιατρός από την άλλη, πρέπει να ήτανε πρηνικό βαμπίρ που έχει ανάγκη από αίμα. Αυτός προφανώς το έπαιρνε από την τράπεζα αίματος της κλινικής. Στην ίδια κατηγορία ανήκε και ο Βασίλης που βόλευε το γιατρό όταν χρειαζόταν αίμα και με τον ίδιο τρόπο βολευότανε και ο ίδιος.»

«Μα τότε, πως αποφασίσανε οι γέροι να την αφήσουνε να φύγει και ελεύθερη να κάνει την ζωή της με σένα;»

«Αυτό είναι κάτι που με μπερδεύει. Είναι βέβαιο πως οι γέροι επικοινωνούσαν, μα οι σχέσεις τους ήσαν άσχημες. Δεν αποκλείω να ήρθαν σε κάποιο είδος συμβιβασμού και να την αποδέσμευσαν. Βλέπεις η Μίνα ήταν φυσιολογική. Δεν ανήκε στη φάρα τους και ο μόνος σίγουρος συμβιβασμός θα ήτανε ν' αφεθούν και ν' αποθάνουν σαν γέροντες, αφού η Μίνα θα είχε χαθεί και για τους δύο.»

«Τι να πω. Η μόνη αδικημένη τώρα είναι η Μίνα...»

Ο Πέτρος δεν απάντησε στην τελευταία συμπερασματική παρατήρηση του Δημήτρη. Και τι θα μπορούσε άραγε να του πει. Σ' ένα πράγμα τώρα ελπίζει ο Πέτρος. Να συνεχίσει η Μίνα να έρχεται στα όνειρά του για να μην την ξεχάσει, ή να μην την ξαναδεί ποτέ, ώστε η λησμονιά με το πέραςμα του χρόνου, να σβήσει από την μνήμη του κάθε ανάμνησή της. Στη συνάντησή τους στο νεκρομαντείο του πύργου, κατάλαβε

πως η Μίνα είχε αρχίσει να εξετάζει και την περίπτωση αυτή.

Ο Δημήτρης, σαν είδε πως σταμάτησε την ενδιαφέρουσα ενημέρωση, συνέχισε με άλλη ερώτηση.

«Με τους γέρους με φώτισες. Ο Βασίλης και η Εκάτη πως κάνανε την επιλογή τους να μεταμορφώνεται ο πρώτος σε ανασκελά και η άλλη σε σκύλα.»

«Κοίταξε.. η ικανότητα της θηριομορφίας είναι μία αρχαία παράδοση. Υπάρχουν άνθρωποι με ψυχικές διαταραχές και άλλοι με οργανικές δυσλειτουργίες. Έτσι η επιστήμη το ρίχνει εκεί. Στις περιπτώσεις της θηριομορφίας από ψυχολογικές διαταραχές, ο ασθενής επιλέγει εκείνο το ζώο που πιστεύει ότι είναι, ή εκείνο στο οποίο προτιμά να μεταλλαχθεί. Συνήθως τα ζώα αυτά θεωρούνται ιερά ή ιδιαίτερα επικίνδυνα, ανάλογα με τις δοξασίες και την θρησκεία της περιοχής. Οι θρύλοι και οι παραδόσεις σε όλο τον κόσμο, είναι γεμάτες με ιστορίες σχετικές με θηριομορφιστές. Οι πρώτες τέτοιες παραδόσεις έρχονται από την αρχαία Ελλάδα, κυρίως από την Αρκαδία όπου λατρευόταν ο Ζευς-λύκος. Αργότερα στην Ρώμη, ο λύκος λατρεύτηκε σαν ιερό ζώο, προστάτης των καλών και τιμωρός των κακών. Οι ιστορίες λυκανθρώπων πληθύνανε στην Ευρώπη στην διάρκεια του μεσαίωνα. Διάφοροι ληστές που εκμεταλλεύονταν τον φόβο των ανθρώπων για τους λυκάνθρωπους φορούσαν λυκοπροβιές για να ληστεύουν. Αρκετοί λυκάνθρωποι κανονικοί ή ψεύτικοι, καήκανε στη φωτιά, αφού η φωτιά σκοτώνει τον βρικόλακα οριστικά.

Σε όλη την Ελλάδα υπάρχουν ιστορίες με βρικόλακες και άλλα παρόμοια ξωτικά. Ιδιαίτερα εδώ στη Μάνη, αλλά και

στην Κρήτη. Γενιές ολόκληρες ελλήνων ζήσανε για πολλά χρόνια, δίπλα στο απόκοσμο, έχοντας καμιά φορά άθελά τους, ρόλο πρωταγωνιστικό.»

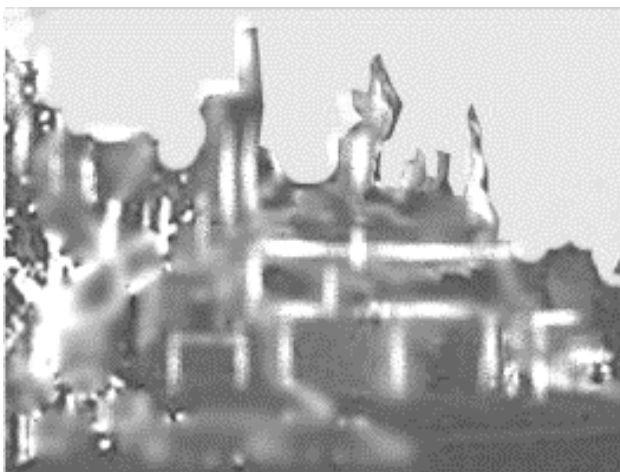
«Σαν να πούμε.. όπως εσύ τώρα.»

«Ας το δεχθούμε κάπως έτσι. Μόνο που σε μένα συνέβη για μικρό χρονικό διάστημα. Έζησα δίπλα στη γερόντισσα Τασώ, που στη συνέχεια μεταμορφώθηκε σε σκύλα. Μίλησα μαζί της, ήπια από το χέρι της νερό κι άκουσα τις ιστορίες της.»

«Αυτό πάλι; Απίστευτο μου φαίνεται. Δεν την κατάλαβες ή τέλος πάντων, δεν την υποψιάστηκες ποτέ;»

«Όχι. Δεν μου έδινε αφορμές. Συμπεριφερόταν απόλυτα φυσικά. Η Μίνα δύο ή τρεις φορές μου το είχε πει καθαρά ότι η θεία της ήτανε μάγισσα, μα μόνο όταν την συνάντησα στην Κρήτη μοναχή την πίστεψα. Ξέρεις, τους βρικόλακες που μεταμορφώνονται σε ζώα, διακρίνονται ακόμη σε φυσικούς θηριομορφιστές και σε αστρικούς. Ο φυσικός θηριομορφιστής έχει την ικανότητα να παίρνει την μορφή κάποιου ζώου και να οικειοποιείται τις δυνάμεις του. Βέβαια δεν μπορεί να το κάνει αυτό για μεγάλο χρονικό διάστημα. Μπορεί όμως να διατηρεί και να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του ζώου μόνιμα. Νομίζω πως η γερόντισσα ήταν ένας τέτοιος βρικόλακας. Ο αστρικός θηριομορφιστής βρικόλακας έχει την ικανότητα να ταξιδεύει στο διάστημα με μορφή ζώου και να παρουσιάζεται με αυτή τη μορφή σε άλλους ανθρώπους. Όσοι τον δουν έτσι, τον θεωρούν σαν ένα κοινό ζώο και όχι σαν έναν άνθρωπο που βρίσκεται σε αστρικό ταξίδι. Δημήτρη, τι να σου πω. Μου φαίνεται πως παίζουμε σε έργο τρόμου που το σενάριό του θα

μου μέινει αξέχαστο. Όλοι οι ήρωές του, που άλλους γνώρισες και άλλους όχι, άνθρωποι και μη, άλλος λίγο και άλλος πολύ, με την προσωπική του μικρή ιστορία, όλοι μαζί έχουνε κεντήσει τον μεταφυσικό καμβά της στοιχειωμένης Ελλάδας.»

Το διώροφο σπίτι του Βασίλη ήτανε τυλιγμένο στις φλόγες.

24. η έκρηξη

Και κατέκαυσαν τον οίκον του Θεού και κατέσκαψαν το τείχος της Ιερουσαλήμ και πάντα τα παλάτια αυτής κατέκαυσαν εν πυρί και πάντα τα πολύτιμα σκεύη αυτής ηφάνισαν.

Α.Γρ. Χρονικά Β' κεφ. α', 19.

*Μ*ε την κουβέντα πέρασε η ώρα και δεν είχαν αντιληφθεί ότι ξεχάσανε να πάνε στο ξενοδοχείο για το σύντομο φαγητό. Κάτι η συμφόρηση της κυκλοφορίας στην πόλη της Σπάρτης και της Μαγούλας κάτι η ανορεξία που τους είχε καταλάβει από το τραγικό θέαμα των δύο νεκρών βρικολάκων, δεν τους άφηναν καμία δίοδο ανοιχτή να θυμηθούν ότι κόντευαν μεσάνυχτα κι αυτοί ήτανε ακόμη νηστικοί.

Με βήμα σημειωτόν πέρασαν την γέφυρα και πήραν την ευθεία προς το Παρόρι. Το *αυτόματο σασμάν* της μερσεντές, απόψε βοήθησε τον Πέτρο αποτελεσματικά.

Η νύχτα ήτανε τελείως σκοτεινή. Η νέφωση που από το μεσημέρι επικρατούσε, δεν άφηνε το φως του φεγγαριού να περάσει και να φωτίσει την περιοχή. Από τους πεσμένους στύλους της ΔΕΗ είχαν κοπεί οι ηλεκτρικές γραμμές και όλα τα σπίτια ήταν βυθισμένα στο σκοτάδι. Έξω από τον δημόσιο δρόμο που αργοκινούνταν τ' αυτοκίνητα, μόνο μικρά φωτάκια από φορητές λάμπες υγραερίου ή από ηλεκτρικά φαναράκια φαίνονταν ν' αργοσαλεύουν παντού και να φανερώνουν την κίνηση ανθρώπων. Ο Πέτρος σε μία στιγμή ανατρίχιασε. Η σωματική και ψυχική του δοκιμασία κατά την εξαήμερη παραμονή του στη Σπάρτη και η τραγικότητα των γεγονότων

που βίωσε, είχανε βαρύνει τον ψυχισμό του αρνητικά. Φαίνεται όμως πως δεν είχε φτάσει στο κορύφωμα της δοκιμασίας του. Όλες οι συμπτώσεις απόψε, λες και είχανε συνωμοτήσει, να τον κάνουν να βιώσει τον τραγικό θάνατο των βρικολάκων.

Προχωρώντας έτσι αργά, φτάσανε στον χωματόδρομο που σαν τον έπαιρνες δεξιά, θα σε οδηγούσε στα ερείπια του πυργόσπιτου. Δεν σκόπευε απόψε να πάει κεί. Ίσως να το έκανε κάποια στιγμή την επόμενη μέρα, μετά την λειτουργία. Ήθελε να επισκεφτεί για μία φορά ακόμη το νεκρομαντείο του υπογείου. Οι προβολείς της μερσεντές πέσανε πάνω στην πόρτα που έφραζε την είσοδο του χωματόδρομου. Κοίταξε το ρολόι του αυτοκινήτου κι έδειχνε ακριβώς μεσάνυχτα. Η ώρα που άλλαζε η μέρα. *Η ώρα των βρικολάκων* ..σκέφτηκε.

Κοίταξε ασυναίσθητα προς το πυργόσπιτο και αυτό που είδε τότε, ξεπέρασε κάθε φαντασία. Μία τεράστια φλόγα που διασπάστηκε σε χίλια φωτεινά σπαθιά λόγχισαν ξαφνικά τα σκοτάδια και σχίσανε τα μαύρα πέπλα της νύχτας. Ένας εκκωφαντικός κρότος ακούστηκε και μία βοή που έφτασε μέχρι ψιλά στον βράχο του κάστρου του Μυστρά κάλυψε την περιοχή και δεν άργησε να ξαναγυρίσει σαν αντήχηση στ' αυτιά του Πέτρου.

Για πολλή ώρα αυτό το ηχητικό παιχνίδι συνεχίστηκε να παίζεται και να δημιουργεί απορίες και αισθήματα τρόμου. Ο Πέτρος αναρωτήθηκε τι μπορούσε να είχε συμβεί. Και τότε η απάντηση έφτασε σαν βροχή από καταθρυματισμένες πέτρες πάνω στα αυτοκίνητα που λόγω του κυκλοφοριακού φόρτου

αργοκυλούσαν στο δρόμο. Όλες οι ενδείξεις μαρτυρούσαν μεγάλη έκρηξη. Ήτανε φανερό πως κάτι είχε συμβεί και το νεκρομαντείο της Εκάτης είχε ανατιναχθεί.

Ο Δημήτρης ανήσυχος κοίταξε δεξιά και αναγνωρίζοντας την συρόμενη μεταλλική πόρτα, ρώτησε..

«Εδώ δεν είναι ο πεσμένος πύργος;»

«Ναι, εδώ.. αναρωτιέμαι τι μπορεί να συνέβη.»

«Εμένα ρωτάς; Εσύ είσαι ο μηχανικός..»

«Μήτσο, ο μηχανικός γνωματεύει υπεύθυνα μετά από αυτοψία. Χωρίς επιτόπια έρευνα, μόνο εικασίες μπορώ να διατυπώσω και λόγω πείρας και γνώσης, να κάνω μία λιγότερο ή περισσότερη σωστή τοποθέτηση στο γεγονός.»

«Ναι.. αυτό θέλω να μου πεις, τι θεωρείς πιθανό να έγινε; Αυτή ήταν έκρηξη που ασφαλώς θα έχει διαλύσει ότι είχε απομείνει από το πυργόσπιτο.»

«Μέχρις εδώ, σωστά υπέθεσες και συμφωνούμε. Τώρα από εδώ, θα συμπληρώσω εγώ, που είχα κατεβεί στο υπόγειο του πύργου. Ο χώρος του ήταν γεμάτος από μία θερμική ενέργεια που για αιώνες τώρα έμενε αδιατάραχτη. Η ενέργεια αυτή ερχόταν από τα έγκατα της γης σε μορφή θερμών αερίων. Από αυτό το λόγο το πυργόσπιτο ήταν ζεστό χειμώνα καλοκαίρι. Το μεσημέρι που κατέβηκα με τη σκύλα στο υπόγειο, βρήκα την πόρτα μισάνοιχτη και το σκυλί μπορούσε να κυκλοφορεί. Μπορούσε όμως να βγαίνει προς το περιβάλλον και ο ζεστός αέρας κι έτσι ο χώρος να εκτονώνεται. Φεύγοντας όμως από το υπόγειο, σφάλισα την λίθινη πλάκα της θύρας, χωρίς να υποψιαστώ τις συνέπειες που μπορούσε να έχει η ενέργειά μου

αυτή. Με τις νέες λοιπόν συνθήκες, υπόθεση κάνω τώρα, η εσωτερική πίεση στο χώρο του νεκρομαντείου, ξεπέρασε τα όρια αντοχής του πύργου και τότε γίνηκε η έκρηξη.»

«Τίποτε άλλο δεν βάζει το μυαλό σου;»

«Βάζει.. αλλά το άλλο δεν βασίζεται στον ορθολογισμό ενός πολιτικού μηχανικού. Όσα σου είπα προηγουμένως, είναι μία λογική επιστημονική ερμηνεία. Αυτά που θα σου πω τώρα βασίζονται στην παγανιστική μεταφυσική κοσμοθεωρία. Ίσως κάποιος αρχαίος Θεός να πείσμωνσε με τους βρικόλακες και να προκάλεσε αυτή την καταστροφή. Και υπάρχουν αρκετοί από αυτούς. Ίσως ο Πλούτωνας ή ο Άρης ή ακόμη η ίδια η παντοδύναμη χθόνια Θεότητα Εκάτη που βαρέθηκε με τα καμώματα των βρικόλακων.»

«Μη μου πεις πως μπορεί να συμβαίνει κι αυτό;»

«Μπορεί.. αν το πιστεύεις ότι μπορεί να συμβεί..»

«Εσύ.. τι πιστεύεις;»

«Εγώ πιστεύω, ότι ο αληθινός Θεός τους βαρέθηκε όλους και τους κατέστρεψε. Νομίζω ήτανε καιρός.»

«Και ποίος είναι ο αληθινός Θεός;»

«Να το αιώνιο ερώτημα που θα μας καταδυναστεύει. Ποίος το ξέρει Μήτσο; Για μένα, είναι αυτός που με την βάφτισή μας *ενεδήθημεν* και πιστέψαμε. Έχω προσωπικά βιώματα που αισθάνθηκα ζωντανή την Θεϊκή παρουσία. Όποια και να είναι τώρα η αλήθεια, ένα είναι σίγουρο. Πως όλη αυτή η τραγική εικόνα μου θυμίζει κινηματογραφικό έργο τρόμου, που για χρόνια στο μέλλον θα μου επηρεάζει τη ζωή.»

Από την κλινική, που είδε ο Πέτρος τον γιατρό νεκρό και

ύστερα τον ατυχή μπαριτζή, είχε αρχίσει να αισθάνεται σταλιά σταλιά τη θλίψη να συσσωρεύεται μέσα του και σιγά σιγά αυτή η θλίψη να πλαταίνει και να γίνεται απέραντη. Τώρα, με την έκρηξη είναι βέβαιος πως και η σκύλα είναι νεκρή. Και η φωτιά μαζί θα δώσανε και στο πλανημένο αυτό πνεύμα, την γαλήνη και θα το στείλανε ν' αναπαυθεί για πάντα στον κόσμο των νεκρών. Απομένει ακόμη ο Βασίλης, ο άτυχος ανασκελάς.

Αποφάσισε να μην σταματήσει. Τέτοια ώρα με αυτό το σκοτάδι, δεν θα έβλεπε τίποτε. Σαν γυρίσανε στο σημείο που βρισκότανε το μαγαζί του Βασίλη, το κτίριο ακόμη καιγόταν. Βγήκε από τον δρόμο στο δεξιό και σταμάτησε. Άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε από την μερσεντές. Με παγωμένη την καρδιά προσπαθούσε να καταλάβει τι έφταιξε και ξέσπασε τόσο κακό.

Το κτίριο είχε καεί εντελώς. Ο σκελετός από το οπλισμένο σκυρόδεμα στεκόταν μόνο ορθός στη θέση του, μα φλόγες μαζί με πολύ καπνό βγαίνανε ακόμη απ' όλα τα σημεία. Οι ξυλοκατασκευές, που φαίνεται ήσαν αρκετές, διατηρούσανε ζωντανή τη φωτιά που συνέχιζε το καταστροφικό της έργο και την ίδια στιγμή φώτιζε με τραγικό τρόπο το περιβάλλον. Δίπλα στο κτίριο βρισκότανε το κουφάρι ενός αυτοκινήτου. Ο Πέτρος ήτανε βέβαιος ότι ήτανε το Land Rover. Τίποτε δεν είχε απομείνει που να θυμίζει το παρελθόν του αυτοκινήτου.

«Πέτρο.. σε βλέπω απογοητευμένο.»

«Τι άλλο μπορούσα να είμαι Δημήτρη. Διάλεξες την πιο κατάλληλη λέξη στην κατάλληλη στιγμή. Πάμε να φύγουμε. Αυτός ο τόπος μόνο απογοήτευση μπορεί να σου δώσει.»

*..τέσσερις πάσσαλοι του φράχτη είχανε μείνει ανά
δύο, καρφωμένοι στο σχήμα του σταυρού και
προβάλλονταν στον ορίζοντα.*

25. το όνειρο.

*"Ηνοίγησαν σοι Κύριε, φόβω πύλαι θανάτου· πυλωροί
δε άδου ιδόντες σε έπηξαν· πύλας γαρ χαλκάς
συνέτριψας και μοχλούς σιδηρούς συνέθλασας ..."
(Αναστάσιμο στιχηρό β' ήχου).*

Παρά την προτροπή του προς τον Δημήτρη να φύγουνε ο Πέτρος δεν έδειξε καμία διάθεση να το κάνει. Μείνανε για αρκετή ώρα κοιτάζοντας την προσπάθεια των πυροσβεστών να τιθασεύσουν τις φλόγες. Στο τέλος οι φλόγες σβήσανε και οι πυροσβέστες άρχισαν να μαζεύουν τις σωλήνες τους. Και σαν τα μάζεψαν όλα και φύγανε, το τοπίο αγρίεψε τελείως. Ένα τοπίο μαύρο είχε απομείνει ολόγυρα. Τότε ο Πέτρος σκέφτηκε, ποιος τάχα να ήταν ο νικητής. Οι πυροσβέστες ή οι φωτιές. Σε μία τραγική, ίσως σύμπτωση της τύχης, τέσσερις πάσσαλοι του φράχτη είχανε μείνει ανά δύο, καρφωμένοι στο σχήμα του σταυρού και προβάλλονταν στον ορίζοντα. Ο Πέτρος έδειξε την τραγική αυτή σύνθεση στο Δημήτρη.

«Κοίταξε Μήτσο.. σύμπτωση ή σημείο της επικράτησης της δύναμης του σταυρού, απέναντι στα ξωτικά;»

«Δεν το είχα προσέξει. Τι να σου πω; Μπορεί.. εγώ δεν δίνω σημασία σε αυτά. Ξέρεις, μη με παρεξηγείς. Μπορεί να σου λέω κάτι παράλογο καμιά φορά. Το κάνω έτσι, για να σπάζω λίγο τις δικές σου προκαταλήψεις.»

«Καλά κάνεις. Κοίταξε.. δεν έχω προκαταλήψεις. Απλά δεν αποφεύγω ότι μου προκύπτει και μπλέχω. Τώρα που φύγανε οι πυροσβέστες θα πάω μέχρι το κουφάρι του αυτοκινήτου να

δω αν σώθηκαν τα κιβώτια με τους πίνακες. Πολύ απίθανο ακούγεται, αλλά καμιά φορά δεν ξέρεις τι μπορεί να βρεις..»

Πήρε μαζί του ένα μικρό ηλεκτρικό φανάρακι και βάδισαν προς το καμένο σπίτι. Όσο πλησίαζαν τόσο η χαρακτηριστική μυρουδιά της καΐλας, τους έσπαζε τα ρουθούνια. *"Κάπως έτσι θα είναι να περπατάς στα χωράφια του Άδη."* ..σκέφτηκε.

Σαν έφτασε ο Πέτρος στο καμένο αυτοκίνητο, έστρεψε την φωτεινή δέσμη του φανού του στο εσωτερικό της καρότσας και ώ του θαύματος!! Τα τέσσερα κιβώτια ήσαν εκεί.. αλλά μισοκαμένα. *Πόσοι πίνακες να γλίτωσαν την καταστροφή; Και αν τα ξύλα άντεξαν, έγινε άραγε το ίδιο με τα χρώματα;*

Η μνήμη του τον έφερε τρία χρόνια πίσω στην πυρκαγιά που ξεκίνησε από το Λουτράκι κι έκαψε ολόκληρο τον ορεινό όγκο των Γερανείων. Όλος ο κόσμος εκστατικός και αδύναμος να κάνει κάτι, παρατηρούσε την φωτιά να προχωρά και να κατακαίγει το πανέμορφο πευκοδάσος. Και όταν έφτασε μπροστά στη μονή του Αγίου Ποταπίου, όλοι αναρωτηθήκανε αν θα προχωρήσει προς το μοναστήρι. Τότε είδανε το μέτωπο της φωτιάς να διχάζεται, ν' ανοίγει, ν' αφήνει τη Μονή ανέπαφη στη μέση και να προχωρά στα πλευρά χωρίς να της κάνει οποιαδήποτε ζημιά..

Όλοι πίστεψαν τότε, πως επρόκειτο για θαύμα του Αγίου, που προστάτεψε αποτελεσματικά το μοναστήρι του. Έτσι και τώρα, ελπίζει πως η θεία δύναμη θα έχει προστατέψει τα ιερά εικονίσματα από την μανία της πυρκαγιάς.

Γύρισαν στο αυτοκίνητο και κατάκοποι κίνησαν για το ξενοδοχείο τους. Η ώρα ήτανε πια περασμένη. Κοίταξε το

ρολίοι στο ταμπλό κι έδειχνε δύο παρά δέκα. Η κυκλοφορία είχε αραιώσει. Ο Πέτρος σκέφτηκε πως όσοι είχαν ξεσπιτωθεί από τον σεισμό, άλλοι θα είχαν βολευτεί σε σκηνές που σε τέτοιες περιπτώσεις χορηγεί η Νομαρχία, άλλοι σε αγροτικές κατοικίες σε κοντινά σημεία της Λακωνίας και άλλοι τέλος σε ξενοδοχεία της Σπάρτης και του Γυθείου. Κατά ανεξήγητο τρόπο είχε υπερεκτιμήσει τα γεγονότα.

Σαν φτάσανε στο δικό τους ξενοδοχείο το βρήκανε να είναι φωτισμένο και όλους τους υπαλλήλους μαζεμένους στο γκισέ και συζητούσανε για την έξτρα δουλειά που ανέλπιστα τους παρουσιάστηκε. Είχανε γεμίσει από φοβισμένους λάκωνες που δεν διαθέτανε άλλο κατάλυμα και καταφύγανε στη λύση του ξενοδοχείου. Μόλις τους είδε ο διευθυντής, τους πλησίασε με ένα δυσνόητο χαμόγελο. *Γιατί μας χαμογελά.. απόψε οι περιστάσεις δεν δικαιολογούν χαμόγελα*..σκέφτηκε ο Πέτρος.

Το χαμόγελο όμως του διευθυντή εκδηλώθηκε αμέσως, με την πρώτη κι όλας ερώτησή του.

«Κύριε Πέτρο, πότε τελικά θα φύγετε; Έχετε επτά ημέρες σήμερα. Μου είχατε πει, πως μέχρι το Σάββατο θα μένατε.»

«Ναι κύριε Κωσταράκο. Σήμερα το μεσημέρι, όπως αρχικά σας είχα πει, θα σας αδειάσουμε το δωμάτιο.»

Ο διευθυντής σταυροκοπήθηκε και με ανακούφιση είπε..

«Δόξα σοι ο Θεός..»

«Γιατί κύριε Κωσταράκο τα σταυροκοπήματα;»

«Κύριε Πέτρο μου, βλέπετε την κατάσταση. Έχω δώσει το δωμάτιο σε ένα ζευγάρι νεόνυμφων που ο πρόσφατος σεισμός τους έχει αφήσει άστεγους.»

«Εντάξει λοιπόν με τους νεόνυμφους, τους βόλεψες. Τώρα δεν κοιτάς να βολέψεις κι εμάς με κανένα σαγανάκι; Είμαστε από το πρωί νηστικοί..»

«Βεβαίως κύριε Πέτρο μου. Πηγαίνετε επάνω κι εγώ θα το φροντίσω. Θα στείλω δύο σαγανάκια με την κοπέλα. Ποτό τι να βάλω κύριε Πέτρο μου; Θα πιείτε κάτι;»

«Δύο γάλατα ζεστά μόνο.. και κοιτάξε. Αύριο στις εννέα θα κατεβούμε για πρόγευμα. Επειδή σε βλέπω γεμάτο, θα σε παρακαλέσω κράτησέ μας ένα τραπέζι, γιατί θα έρθει να πάρει *μπρέκφαστ* μαζί μας και ο στρατηγός.»

«Θα έρθει εδώ ο στρατηγός;»

«Ναι, απ' ότι ξέρω.. θα έρθει..»

«Πολύ ωραία, πολύ ωραία κύριε Πέτρο μου. Καθόλου να μην ανησυχείτε. Το τραπέζι σας θα είναι κρατημένο και θα σας περιμένει ότι ώρα και να κατεβείτε.»

Ησυχασμένος και με το θέμα αυτό ο Πέτρος πήρε τον Δημήτρη αγκαζέ και προχώρησε προς τον ανελκυστήρα. Στο δωμάτιό τους, αισθάνθηκε άνετα. Η πρώτη του δουλειά ήτανε να κάνει ένα ζεστό ντους. Αυτό τον συνέφερε τελείως και όταν βγήκε από το λουτρό, ένιωθε τελείως ανανεωμένος.

Μόλις ο Δημήτρης κλείστηκε με τη σειρά του στο μπάνιο, χτύπησε η πόρτα. Ήταν η κοπέλα του μπαρ που έφερε την παραγγελία τους.

«Ελπίζω να μας συγχωρήσετε κύριε Πέτρο για την αποψινή ακαταστασία. Βλέπετε ο σεισμός ήτανε κάτι απρόβλεπτο.»

«Τι λες κορίτσι μου.. Γιατί να σε συγχωρήσω; Δεν φταίτε σεις για ότι έγινε απόψε. Δεν μου λες.. πόσα σπίτια πέσανε;»

«Κανένα κύριε Πέτρο. Απ' ότι άκουσα.. ένα μόνο κήκε από πυρκαγιά κι ένα ανατινάχτηκε από άλλη άγνωστη αιτία. Με το σκοτάδι όμως και τον σεισμό, ο κόσμος τρομοκρατήθηκε και φύγανε από τα σπίτια τους.»

«Καλά.. κι εσείς πως έχετε ηλεκτρικό φως;»

«Εμείς κύριε Πέτρο έχουμε στην αυλή δική μας γεννήτρια, για τέτοιες περιπτώσεις ανάγκης. Μόλις σταμάτησε η παροχή της ΔΕΗ, βάλαμε την γεννήτρια να δουλεύει κι έτσι..»

«Κι έτσι έχετε φως. Μπράβο, καλά κάνετε. Να.. πάρε ένα μικρό δώρο από μένα για τις πληροφορίες που μου έδωσες.»

Η κοπέλα έφυγε ικανοποιημένη και ο Πέτρος άρχισε ν' απορεί, μήπως ο πανικός είχε καταλάβει και τον ίδιο κι έβλεπε καταστροφές εκεί που δεν υπήρχαν και κόσμο στους δρόμους, ενώ μπορεί να ήσαν τα λιγοστά τροχοφόρα, που συνήθως κυκλοφορούν στους επαρχιακούς δρόμους. Μήπως εκτίμησε τα γεγονότα περισσότερο από την πραγματικότητα ή μήπως του δημιουργηθήκανε παραισθήσεις από κάποια άλλη αιτία.

Σαν βγήκε και ο Δημήτρης, καθίσανε και πήρανε το ελαφρό βραδινό τους και ήπιανε το ζεστό γάλα. Αυτό τους στύλωσε και τότε ο Πέτρος τον ρώτησε πως είδε τον αποψινό σεισμό.

«Έλα μωρέ. Σεισμός ήτανε αυτός; Είδες κανένα σπίτι να έχει πέσει; Απλά ένας στύλος της ΔΕΗ έπεσε και κήκε ένα σπίτι. Η έκρηξη στα ερείπια, ήταν μεταγενέστερη του σεισμού και δεν νομίζω να έχει σχέση με αυτόν. Άλλωστε.. 'συ το είπες.»

Ο Πέτρος τώρα άρχισε ν' ανησυχεί αληθινά. Μόνο αυτός έβλεπε χαλάσματα, κόσμο και μεγάλο κυκλοφοριακό φόρτο.

"Τι διάβολο γίνεται 'δώ;" ..σκέφτηκε.

Και ο Δημήτρης συμφωνεί με την καμαριέρα πως ο σεισμός δεν ήτανε παρά ένας μετασεισμός της πλάκας. Και τότε; Όλα αυτά τα φοβερά και τρομερά που φανταζότανε αυτός τι ήταν; Παραισθήσεις ή όνειρο στα ξύπνια του;

«Μήτσο θα πέσω και θα κοιμηθώ σαν ξερός. Νιώθω τελείως εξουθενωμένος. Αν θέλεις σβήσε και το φως.»

«Εν τάξει, κοιμήσου. Μόνο μη βάλεις πάλι τις φωνές μέσα στη νύχτα και ζητάς την.. Μίνα.»

Τον αγριοκοίταξε μα δεν του απάντησε. Έπεσε στο κρεβάτι του και με μάτια κλειστά προσπαθούσε να ξεχάσει όλα τα σημερινά που δεν ήταν και λίγα. Όλες όμως οι προσπάθειές του συγκρούονταν πάνω σ' έναν τοίχο που είχανε υψώσει οι διάφορες παραισθήσεις του. Σκεπτόταν συνέχεια την Μίνα. *Μήπως αυτή μου στέλνει τ' απατηλά μηνύματα;*

Άνοιξε τα μάτια του και τότε είδε στην καρέκλα που ήτανε μπροστά στο έπιπλο της τουαλέτας, να κάθεται μία όμορφη ασπροντυμένη κοπέλα. Έβλεπε την πλάτη της και δεν την γνώρισε έτσι που την είδε. Στον καθρέφτη όμως σαν είδε το πρόσωπό της, αναγνώρισε τη Μίνα. Τι να γυρεύει εδώ η Μίνα; ..σκέφτηκε και τη ρώτησε..

" Μίνα.. τι κάνεις εδώ; "

"Α!! Ξύπνησες Πέτρο; Ένα γράμμα σου γράφω καλέ μου. Με συγχωρείς που σε ξύπνησα. Δεν είχα τέτοια πρόθεση.. "

"Είσαι πολλή ώρα εδώ και δεν σε είδα; "

"Είμαι αρκετή ώρα καλέ μου, αλλά φρόντισα να μην σας ενοχλήσω. Κοιμήσου τώρα να μην ξυπνήσουμε το Δημήτρη και το πρωί που θα βρεις το γράμμα μου, το διαβάζεις. Να.. το τελείωσα κι όλες και το κλείνω. "

Και η Μίνα έκλεισε το φάκελο, πήρε την τσάντα του Πέτρου την άνοιξε και το έβαλε μέσα. Έκλεισε πάλι την τσάντα και την έβαλε δίπλα στο έπιπλο της τουαλέτας.. Μετά σηκώθηκε, του χαμογέλασε και του είπε:

"Αντίο καλέ μου. Πρέπει να φύγω, μην απογοητεύεσαι. Όλα θα πάνε καλά."

Στη συνέχεια, οπισθοχωρώντας έφτασε στην πόρτα. Την άνοιξε και βγήκε..

...Ο Πέτρος, μισοκοιμισμένος ακόμη και σαστισμένος από τ' όνειρο, άρχισε να της φωνάζει..

«Μίνα.. Μίνα, στάσου. Μην φεύγεις Μίνα..»

Ο Δημήτρης ακούγοντας τις φωνές του, κατάλαβε πως πάλι τη Μίνα έβλεπε στ' όνειρό του κι έσπευσε να τον ξυπνήσει.

«Στο είπα, μα δεν με άκουσες. Άφησέ την ήσυχη κι αυτήν τώρα πια να ησυχάσει. Και οι νεκροί κοιμούνται τέτοια ώρα.»

Ο Πέτρος συνήλθε και κατάλαβε τι έγινε. Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι του, έφερε την ανάστροφη του χεριού του στο μέτωπό του και παρατήρησε στο φίλο του.

«Μήτσο, καλά έκανες και με ξύπνησες. Φαίνεται πως δεν είμαι καλά. Το απόγευμα είχα παραισθήσεις. Ευτυχώς που φεύγουμε σήμερα και θ' αφήσουμε αυτό το περιβάλλον.»

«Πως την είδες πάλι;»

«Σαν και προχτές. Φορούσε άσπρα. Ήτανε καθιστή μπροστά στην τουαλέτα και μου έγραφε ένα γράμμα.»

«Τι σου είπε;»

«Τίποτε σπουδαίο. Πως λυπήθηκε που με ξύπνησε και όλα μου τα έχει γράψει στο γράμμα.»

«Και που είναι το γράμμα;»

«Μαλακίες λες τώρα; Γράφουνε οι νεκροί γράμματα;»

«Κοιμήσου τώρα. Σήμερα θα έχουμε και τον στρατηγό.»

«Το ξέρω...»

Ο Πέτρος κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήτανε έξι. Σε μία ώρα θα ξημέρωνε. Έπεσε πίσω με την πλάτη και προσπάθησε να κοιμηθεί. Μάταια όμως. Δεν τα κατάφερε. Στριφογύριζε στο στρώμα του μέχρι που οι ηλιακτίδες μπήκανε από τις γρίλιες του παραθύρου. Τότε σηκώθηκε πρώτος και πέρασε στο μπάνιο. Πολύ σύντομα ήταν έτοιμος. Μάζεψε όλα τα πράγματά του και το σεντούκι του Ντίλαν και κατέβηκε κάτω. Φώναξε τον βοηθό της ρεσεψιόν να τον βοηθήσει να τα πάει στο αυτοκίνητο. Πρόθυμος αυτός το έκανε.

Σαν γύρισε είπε στο γκισέ να του ετοιμάσουν το λογαριασμό και να ειδοποιήσουνε τον κύριο του 214 να κατεβεί για πρόγευμα. Στη συνέχεια, ζήτησε να του φέρουνε τις τοπικές εφημερίδες της ημέρας και να του πούνε πιο τραπέζι έχουνε κρατήσει για το πρόγευμα.

«Όπου θέλετε καθίστε κύριε Πέτρο. Αυτήν την ώρα, όλα τα τραπέζια είναι κενά. Άλλωστε τέτοια εποχή σπάνια έχουμε πολλούς ξένους.»

«Καλά.. και οι σεισμόπληκτοι;»

«Ποίοι σεισμόπληκτοι.. δεν σας καταλαβαίνω.»

«Μα δεν φιλοξενείτε από χτες σεισμόπληκτους εδώ;»

«Όχι κύριε Πέτρο. Ένας μικροσεισμός έγινε χωρίς σοβαρές βλάβες στα κτίρια της πόλης. Μα που είσαστε σεις σε όλη τη χθεςινή μέρα. Δεν σας είδαμε καθόλου.»

«Έχεις δίκιο.. είμαστε έξω από την πόλη, σε επίσκεψη συγγενών στην Καρδαμύλη. Είμαι βλέπεις από δω.»

«Σωστά κύριε Πέτρο, από το όνομά σας, φαίνεται. Τιμή μας που σας έχουμε στο ξενοδοχείο μας.»

«Ο κόσμος που ήταν εδώ χτες το βράδυ, τι ήτανε;»

«Α! ο κόσμος. Αρραβώνα είχανε και γλεντούσαν.»

«Μάλιστα.. αρραβώνα.»

«Να και ο στρατηγός, ήρθε.. συγγενείς είστε κύριε Πέτρο;»

«Ναι.. συγγενείς, δεν μοιάζουμε;»

«Μα φυσικά. Τώρα που το συζητήσαμε και το πρόσεξα, φαίνεται πως έχετε όμοια χαρακτηριστικά.»

Μόλις κάθισε ο στρατηγός, ο Πέτρος έκανε νόημα στον υπάλληλο να πάρει παραγγελία, ο στρατηγός όμως πάντοτε παρατηρητικός, αντελήφθηκε πως απουσίαζε ο Δημήτρης..

«Μα που είναι ο φίλος σου;»

Δεν πρόλαβε ο Πέτρος να του απαντήσει και ο Δημήτρης φάνηκε που ερχόταν από το φουαγιέ. Τους καλημέρισε και κάθισε δίπλα στον φίλο του και απέναντι στο στρατηγό. Ο σεφ

βρήκε την ευκαιρία και τους είπε:

«Κύριοι, τώρα που είμαστε όλοι σε.. θέση μάχης, θέλετε να μου δώσετε την παραγγελία σας;»

Του απάντησε ο στρατηγός..

«Σαν αρχαιότερος σε ηλικία και βαθμό και επειδή έχει προηγηθεί σχετική συνεννόηση, φέρε μας τρία πρωινά κομπλέ με καφέ. Το ραντεβού μας βλέπεις είναι για καφέ.»

Επιβεβαίωσαν όλοι την παραγγελία και ο *σεφ* έφυγε. Σαν μείνανε μόνοι τους, ο στρατηγός ρώτησε αν είχανε κάποιο νεώτερο που δεν μπορούσε να γνωρίζει.

«Πολλά είναι τα νέα Γιώργο, μα αυτή την στιγμή δεν είμαι σε θέση να τα αξιολογήσω. Χτες βράδυ είχαμε στην περιοχή της Μαγούλας ένα μετασεισμό με περίεργα αποτελέσματα.»

«Δεν καταλαβαίνω, τι περίεργα αποτελέσματα μπορεί να έχει ένα φυσικό φαινόμενο; Και στο Γύθειο έγινε αισθητός ο σεισμός και τώρα που το αναφέρετε, σας λέγω πως κι εκεί είχαμε ένα περίεργο αποτέλεσμα. Έπεσε ένας στύλος της ΔΕΗ και από την πτώση κάηκε η παράγκα ενός παραλιακού μπαρ με μοναδικό θύμα τον ιδιοκτήτη του μπαρ.»

Στα λόγια αυτά του στρατηγού, ο Πέτρος γύρισε και τον κοίταξε με προσοχή και σαν ο στρατηγός δεν αποκάλυψε το όνομα του θύματος, δεν άντεξε και του είπε:

«Γιώργο, μήπως το μπαρ που κάηκε ήτανε αυτό που σας πήγα για καφέ χτες το πρωί;»

«Ναι, που το ξέρεις;»

«Να.. τον ιδιοκτήτη του μπαρ που ανέφερες, τον φέρανε χτες νεκρό στην κλινική του Καρολέα, με ολικά εγκαύματα.

Κάπως παρόμοιο ήταν και το αποτέλεσμα του σεισμού και στην Μαγούλα. Έπεσε ένας πυλώνας της ΔΕΗ πάνω σ' ένα κατάστημα στο Παρόρι. Ολόκληρο το κτίριο κάηκε μαζί με τον καταστηματάρχη. Το δεύτερο κτίριο που κατεστράφη τελείως ήτανε το πυργόσπιτο της Μίνας. Στα υπόγεια του κτιρίου αυτού, υπήρχε αρχαίο μαντείο που το φύλαγε η σκύλα. Αυτό το μαντείο ανατινάχτηκε και η σκύλα κάηκε μέσα στα ερείπια. Μετά την εκκλησία, θα ήθελα να περάσω να δω τ' αποτελέσματα από κοντά. Χτες, ήτανε σκοτάδι και μου ήταν αδύνατο να δω οτιδήποτε. Και τώρα θα σε προετοιμάσω να δεχτείς ένα δυσάρεστο νέο. Χτες πέθανε για δεύτερη φορά ο φίλος σου, ο γιατρός Καρολέας.»

«Τι μου λες τώρα Πέτρο. Τι θέλεις να υπονοήσεις;»

«Ακριβώς αυτό που υποπτεύεσαι. Ο γιατρός ήτανε κι αυτός στοιχειό, μα αυτός ήτανε από τους καλούς. Δεν ξέρω μόνο πόσο σεβάστηκε την Μίνα. Δεν έχω στοιχεία. Όλοι αυτοί που πεθάνανε χτες από φωτιά ή από κάρφωμα, είχανε κατά το παρελθόν βρικολακιάσει για διάφορες αιτίες. Χτες, όλοι τους πεθάνανε οριστικά με αιτία τη φωτιά, γιατί όλοι τους είχανε παρεκτραπεί σε φόνους και σε άλλες κακές πράξεις.»

«Τι άλλο ξέρεις; Τι συμβαίνει με την Μίνα;»

«Η Μίνα είναι καλά ..εκεί που βρίσκεται. Θέλω να πιστεύω πως θα έχει έναν αιώνιο αδιατάραχτο ύπνο.»

«Για τον Γιάννη είσαι βέβαιος; Πως μπορεί ένας κοινωνικός άνθρωπος και ευσυνείδητος επαγγελματίας να είναι όπως τον περιέγραψες. Τον ξέρω χρόνια, από μαθητή του Γυμνασίου.»

«Αυτό που δεν ξέρεις είναι, ότι σ' ένα ταξίδι του στη Γαλλία

με την Μίνα, σκοτώθηκε σε ατύχημα. Για να μην αφήσει την Μίνα στη διάθεση της σκύλας, στοίχειωσε και ξαναγύρισε μαζί της στην Ελλάδα, αφού την έπεισε να παντρευτούνε με λευκό γάμο. Εδώ, είναι αλήθεια ότι την σεβάστηκε και προσπάθησε να την ρίξει σε μένα για να την αποκαταστήσει.»

«Καημένη Γιάννη.. και πως έγινε τώρα να ξαναγυρίσει;»

«Φαίνεται πως σαν νεκρός ζήλεψε. Περίμενε την περασμένη Κυριακή πως θα ενταφιάζαμε την Μίνα στον δικό του τάφο, αφού τυπικά, σαν σύζυγός της, του ανήκε και ξαναγύρισε να την πάρει. Μάλωσε άγρια με την σκύλα, που με άλλο βαμπίρ όργανό της, τον μπακάλη του Παρορίου, τον κάρφωσε μ' ένα ξύλινο σταυρό. Έτσι πέθανε κι αυτός οριστικά, με τον δεύτερο σίγουρο τρόπο που μπορεί να λυτρωθεί ένα στοιχειό.»

«Και τώρα τι γίνεται;»

«Το μόνο που μπορεί να γίνει είναι αυτό που θα κάνουμε. Ο δέσποτας μας περιμένει στο νεκροταφείο της Μαγούλας να κάνει ότι του πούμε. Τα εννιάμερα για τις δύο κοπέλες και να διαβάσει ένα τρισάγιο για τις ψυχές των υπολοίπων.»

«Τι να πω. Ο συμβιβασμός με τον θάνατο είναι δύσκολο πράγμα και η αποδοχή ότι τα εγκόσμια είναι εφήμερα ακόμα δυσκολότερη. Χρόνια μαθαίνουμε να ονειρευόμαστε και να ελπίζουμε, να κάνουμε μακρόπνοα σχέδια και να πιστεύουμε πως είμαστε αθάνατοι. Οι δικοί μας άνθρωποι, που φεύγουν ανέλπιστα, μας υπενθυμίζουν το φθαρτό της ύπαρξής μας. Όμως η αποδοχή μοιάζει να μην έρχεται ποτέ. Όλο και κάτι περιμένουμε ακόμα από τη ζωή. Στην πορεία μας αυτή, την γεμάτη όνειρα και προσδοκίες, το τέλος δεν είναι ποτέ γνωστό

για τούτο και ο δρόμος που ακολουθούμε μέχρι το τέλος του, είναι σχεδόν μυστηριώδης και αμφίβολος.

Σε μερικά μέρη, υπάρχουν άνθρωποι που δεν υπολογίζουν πολύ τον θάνατο και κάποιες φορές τον αψηφάνε κιόλας. Μοιάζει σαν η ζωή να έχει λιγότερη αξία, αλλά δεν είναι έτσι. Στη Μάνη, λόγου χάριν, τον θάνατο τον τραγουδάνε, χωρίς να τον γυρεύουν και να τον συμπαθάνε. Είναι κομμάτι της καθημερινότητάς τους. Τα μοιρολόγια της Μάνης είναι αυτοσχέδια ποιήματα, που μοιάζουν να βγήκαν από αρχαία τραγωδία. Κανένας μανιάτης δεν πρέπει να κατεβεί στον Άδη ατραγούδιστος. Ο νεκρός γίνεται ένας ταχυδρόμος. Θα πάει στον κάτω κόσμο και θα έχει να λέει ιστορίες για τον επάνω. Θα συναντήσει τους γνωστούς και τους φίλους του, θα μιλήσει μαζί τους και θα τους δώσει τα μηνύματα των δικών τους, πως τους σκέπτονται και δεν τους έχουν λησμονήσει.»

Οι δύο άλλοι παρακολουθούσανε τον στρατηγό με φανερό ενδιαφέρον. Δεν ήτανε τυχαίο το γεγονός πως οι αρχαίοι λάκωνες είχαν οργανώσει τρία ιερά για τους νεκρούς. Στο ακρωτήρι Ταίναρο είχανε σπουδαίο ψυχοπομπείο ενώ στην Μαγούλα και στο Κούμανι, δύο νεκρομαντεία. Στο Ταίναρο κατέβαιναν οι *"ταχυδρόμοι"* κι έπαιρναν τον *"περαματάρη"*¹³ για τον κάτω κόσμο! Η ερώτηση του στρατηγού τον διέκοψε.

«Που έχεις ραντεβού με τον ιερέα;»

«Πουθενά. Στο νεκροταφείο θα τον συναντήσουμε στις 11.»

«Τότε λοιπόν.. ας πηγαίνουμε. Θα χρειαστούμε λίγο χρόνο μέχρι να τον βρούμε. Ξέρετε, μου αρέσει να κάνω περίπατο μέσα σε νεκροταφείο. Είναι, όπως αντιλαμβάνεστε, έδαφος

ιερό, αφού καθαγιάζεται από ιερέα καθημερινά. Σ' αυτόν τον χώρο είσαι απόλυτα ασφαλής, όπως είσαι μέσα σε ναό. Αν κάποιος βρεθεί έξω και του συμβεί να έχει κακό συναπάντημα με ξωτικό και εκεί κοντά υπάρχει νεκροταφείο, καλά θα κάνει να πάει και να μπει στο χώρο αυτό. Λοιπόν.. εγώ τελείωσα.»

Ο στρατηγός τότε σηκώθηκε και οι άλλοι κάνανε το ίδιο.

*Χάρτης της Ελλάδας με το ισόπλευρο τρίγωνο
Σπάρτη-Καστέλι-Πάρος και το ισοσκελές
Σπάρτη-Αργός-Πάρος. Στις πόλεις αυτές,
υπήρχαν αρχαία νεκρομαντεία ή νεκροταφεία
ή ιερά της Θεάς Εκάτης.*

26. Θλίψη

Θέλεις εμπλησθή από μέθης και θλίψεως, με το ποτήριον της εκπλήξεως και του αφανισμού.

Π. Δ. Ιεζεκιήλ κεφ. κγ' 33.

Δεν άργησαν να φτάσουν στο νεκροταφείο. Ο οικισμός της Μαγούλας έχει τώρα ενωθεί με την πόλη της Σπάρτης. Ο αγαθός ιερέας τους περίμενε και εκδήλωσε την χαρά του μόλις είδε τον στρατηγό. Ο στρατηγός μεριμνούσε τώρα για την συντήρηση των τάφων του Καρολέα και του Ντίλαν.

«Στρατηγέ μου, ήθελα να σας τηλεφωνήσω, μα δεν το έκανα μιάς και ο ανιψιός σας με πληροφόρησε πως σήμερα θα σας έβλεπα στο μνημόσυνο των δύο αγγλίδων κυριών.»

«Και γιατί με θέλατε πάτερ μου.»

«Στρατηγέ μου, εδώ και δύο ημέρες, συμβαίνουν περίεργα και ανεξήγητα πράγματα στον τάφο του συγχωρηθέντος Καρολέα. Προχτές το βράδυ το μνήμα του ευρέθη ανοικτό και ο νεκρός απουσίαζε. Σήμερα το πρωί ο νεκρός ήτανε πάλι στην κάσσα του, αλλά έξω από το συρτάρι του τάφου. Δεν ήδυνήθην να ερμηνεύσω τα γεγονότα αυτά. Μήπως εσείς στρατηγέ μου, γνωρίζετε τι;»

«Όχι δέσποτά μου. Δεν γνωρίζω. Εγώ μεριμνώ δια τα επί της γης. Δια τα επουράνια και τ' άλλα.. τα χθόνια, μεριμνάτε εσείς, οι πνευματικοί μας ταγοί.»

«Ας είναι λοιπόν.. τώρα τι κάνουμε;»

«Δια τα σημερινά, θα σας ενημερώσει ο ανιψιός μου. Έχει μείνει στην Σπάρτη από την ημέρα του θανάτου των δύο γυ-

ναϊκών, για να τελέσει τα τυπικά *εννιάμερα*.»

«Και στους δύο τάφους;»

«Και στους τρεις τάφους. Να.. εδώ πάτερ έχω τα ονόματα κι έφερα κι ένα πιάτο με στάρι. Το μνημόσυνο θα είναι κοινό. Στους τάφους θα περάσουμε απλά, να τους αγιάσεις και να πεις δύο λόγια κατά τους θείους κανόνες της εκκλησίας.»

*Μ*ετά από μία ώρα όλα είχανε τελειώσει. Στον τάφο της Μίνας ο Πέτρος εξήτασε το συρτάρι που είχε τοποθετηθεί το φέρετρο. Ήταν ακόμη σφραγισμένο χωρίς ίχνος παραβίασης. Το φέρετρο όμως του γιατρού ήταν ανοιχτό. Όταν ο Πέτρος ζήτησε από τον αρχιεργάτη τον Αντώνη να σηκώσουν λίγο το κάλυμμα, ο ιερέας δεν έφερε αντίρρηση και το έκαναν. Τότε με έκπληξη είδαν πως ο γιατρός ήτανε πάλι στη θέση του. Ο Πέτρος τότε ζήτησε ν' ανοίξουν το φέρετρο, που υποτίθεται είχε κηδευτεί η σύζυγος του γιατρού. Πάλι η έκπληξή του ήτανε μεγάλη. Στο φέρετρο ήταν η γερόντισσα όπως την είχανε δει όλοι την ημέρα της κηδείας της. Δεν είπε τίποτε και άφησε τα πράγματα όπως ήτανε.

«Τέκνα μου, υπάρχει Θεός, *ός τα πανθ' ορά* και γνωρίζει τα πεπραγμένα πάντων ημών.»

Ο Μαστροαντώνης έκλεισε τους τάφους και οι τρεις άνδρες συνοδευόμενοι από τον σεβάσμιο ιερέα βάδισαν αργά προς την είσοδο, όπου ο Πέτρος είχε αφήσει το αυτοκίνητο. Στο δρόμο συνομιλούσε με τον ιερέα και του περατήρησε πως τον χαιρότανε έτσι που τον έβλεπε να κυκλοφορεί τόσο άνετα.

«Δεν φοβάσαι πάτερ, μέρα και νύχτα να είσαι δω και να περιφέρεσαι ανάμεσα στους τάφους;»

«Τέκνο μου, πολλά λέγονται για τα νεκροταφεία, μα τα περισσότερα είναι μύθος. Ο φυσικός φόβος του θανάτου μας κάνει να φοβόμαστε και τον τόπο ταφής. Αυτό δεν είναι σωστό. Το νεκροταφείο είναι ιερός χώρος. Το μόνο που είναι δυνατό ν' αντιληφθεί εδώ ένας περιπατητής, είναι η ενέργεια του σώματος κάποιου, που έχει πρόσφατα ενταφιαστεί. Το πνεύμα του νεκρού, αφήνει το σώμα την στιγμή του θανάτου. Δεν υπάρχει τίποτε να φοβηθούμε. Υπάρχουν οι σταυροί, και η θεία χάρη που μας προστατεύει.»

«Όλα αυτά είναι ενδιαφέροντα πάτερ μου. Θα ξαναέρθω πάλι για τα σαράντα και τότε θα τα πούμε καλύτερα.»

«Στη διάθεσή σου τέκνο μου. Πορεύου στον δρόμο του Κυρίου και η χάρη του ποτέ δεν θα σε αφήσει. Στρατηγέ μου χάρηκα ιδιαίτερα δια την προσωπική μας συνάντηση.»

«Η χαρά ήταν αμοιβαία πάτερ μου. Να είσαι καλά.»

Στο αυτοκίνητο, πρώτος ακούστηκε ο στρατηγός..

«Πέτρο, που πηγαίνουμε τώρα; Έχεις το γενικό πρόσταγμα κι εμείς ακολουθούμε.»

«Θα πάμε πρώτα στο Παρόρι. Θέλω να δεις Γιώργο τους πίνακες. Είναι στα κιβώτια ακόμη. Μιας κι εμείς φεύγουμε σήμερα, να φρόντιζες να τους αναλάβει κάποια δημόσια αρμόδια υπηρεσία του Νομού. Δεν νομίζω πως θα πρέπει να φύγει αυτός ο θησαυρός μακριά από την Λακωνία. Είναι λογικό κι έντιμο να μείνει στον τόπο που δημιουργήθηκε.»

Σαν φτάσανε όμως, μία μεγάλη απογοήτευση περίμενε τον

Πέτρο. Κάποιος άλλος, άγνωστος τον είχε προλάβει κι αυτή τη φορά και είχε πάρει τα κιβώτια. Την μόνη ένδειξη που διαπίστωσε ήτανε πως κάποια από τα κιβώτια πρέπει να είχανε πάθει μικρές ή μεγάλες ζημιές από τη φωτιά. Βρήκε κομμάτια από καημένες σανίδες, σκορπισμένες ολόγυρα. Τις εξέτασε και είδε πως προέρχονταν από τα κιβώτια και από τα κάδρα της γερόντισσας.

Στις σανίδες από τα κάδρα, τα χρώματα είχανε φουσκώσει και είχανε καταστραφεί. Μόνο σε μία γωνιά της καρότσας βρήκε ένα μικρό κάδρο που η φωτιά δεν το είχε καταστρέψει και ο κλέφτης το ξέχασε ή το άφησε σκόπιμα για να το βρει.

«Γιώργο, ήρθαμε αργά. Λυπάμαι, μα κάποιος μας πρόλαβε.»

Εξέτασε το μικρό πίνακα που κρατούσε. Ήτανε μία ξύλινη εικόνα του Ιησού που κρατούσε ευαγγέλιο και από την πίσω μία σύνθεση της γερόντισσας που παρίστανε τον μάντη και θεραπευτή Αμφιάραο με κάποιον ασθενή του. Την τύλιξε προσεχτικά με χαρτί και την τοποθέτησε στο πορτ μπαγάζ του αυτοκινήτου.

Έκανε μία βόλτα γύρω από το κτίριο, λες και κάτι να τον έσπρωχνε να ψάξει. Κατακαΐδια και μαυρίλα παντού. Η φωτιά είχε κάψει τα πάντα. Η θλίψη που είχε αρχίσει να νιώθει πριν από λίγο στο νεκροταφείο όταν άκουσε τον ιερέα να διαβάζει τα ιερά λόγια στον τάφο της Μίνας, τον κατέλαβε πάλι τώρα με μεγαλύτερη ένταση. Σε μία γωνιά του κήπου είδε κάτι που τον ξάφνιασε.

Ο ανασκελάς, ο ψιλοπόδαρος αρούκατος γαΐδαρος, ο τόσο αστείος μα τρομερός βρικόλακας, δεν μπόρεσε να ξεφύγει την

τραγική του μοίρα. Ήτανε πεσμένος κατά γης φαρδύς πλατύς και καρβουνιασμένος. Είχε κι αυτός την τύχη του ταβερνιάρη του Γυθείου. Κι έτσι με τον τραγικό θάνατο και του τέταρτου βρικόλακα, έκλεισε το καρέ των βαμπίρ της Μαγούλας που παίζανε στην πλάτη της άτυχης Μίνας.

Δεν κάλεσε τους άλλους να δουν το θέαμα. Τι να τους έλεγε. Ήθελε ν' αφήσει την Μίνα έξω από κάθε σχόλιο. Σαν δεν έχει να πει κανείς κάτι ουσιώδες και χρήσιμο, καλύτερα να σιωπά. Γύρισε στο αυτοκίνητο που τον περίμεναν και πήρε την θέση του πίσω από το τιμόνι.

«Θέλω να περάσουμε για τελευταία φορά και από τα ερείπια του πυργόσπιτου. Είμαι περίεργος να δω τι άφησε η έκρηξη.» Σαν φτάσανε και πήρανε το χωματόδρομο, αυτό που είδανε ήτανε απερίγραπτο. Μία νέα έκπληξη. Τα πάντα είχανε χαθεί στα έγκατα του πύργου και ο λάκκος που είχε σχηματιστεί από την έκρηξη, είχε γεμίσει με νερό από το διπλανό ποτάμι. Μία μικρή λίμνη είχε σχηματιστεί σ' όλη την έκταση της αυλής και στη θέση που υπήρχαν τα ερείπια του πυργόσπιτου. Το νερό στην επιφάνεια της μικρής λίμνης άχνιζε και μικρές φυσαλίδες με αέρια φτάνανε μέχρι την επιφάνεια.

Ο Πέτρος βλέποντας αυτό το θέαμα ψιθύρισε..

"πάει το πυργόσπιτο, πάει και το νεκρομαντείο."

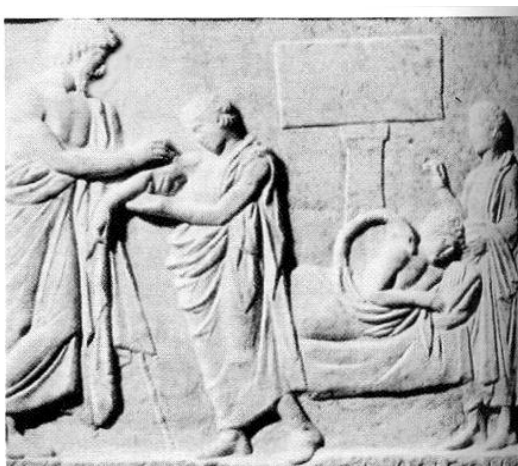
Όσους είχε γνωρίσει στο πυργόσπιτο είχανε χαθεί. Ότι άλλο είχε βρει σ' αυτό το μέρος που το αγάπησε, είχε καταστραφεί. Αυτό που απόμεινε τώρα ήτανε ένα πλάτεμα του χειμάρρου

γεμάτο με νερό που άχνιζε. Στράφηκε προς τον στρατηγό και του είπε:

«Γιώργο, σε παρακαλώ, πάμε να φύγουμε. Δεν μου είναι μπορετό ν' αντικρίζω για πολύ αυτό το θέαμα.»

«Σε κατανοώ. Η ώρα είναι σχεδόν μία. Ας πάμε τότε στο γνωστό μας εστιατόριο στο Δημαρχείο της Σπάρτης, να σας κάνω το τραπέζι και να συχωρέσουμε τους φίλους μας.»

«Πάμε. είναι μία καλή ιδέα.»

Ο παράσταση του μάντη Αμφιάραο που είχε ζωγραφίσει η γερόντισσα στο πίσω μέρος του μικρού πίνακα που βρήκε ο Πέτρος.

27. το γράμμα.

Αλλ' εάν ο άνομος επιστραφεί από πασών των αμαρτιών αυτού και φυλάξει πάντα τα διατάγματά μου, εξάπαντος θέλει ζήσει, δεν θέλει αποθάνει.

Ιεζεκιήλ κεφ. ιη', 21.

Σρεις η ώρα, το απόγευμα του Σαββάτου. Ο Πέτρος με τον Δημήτρη αφήνουνε τη Σπάρτη και παίρνουνε το δρόμο του γυρισμού. Μείνανε δω για επτά ολόκληρες ημέρες και είχανε και οι δύο μία τρομερή εμπειρία.

Ο Δημήτρης σε όλη αυτή την ιστορία, συμπαραστάθηκε στο Πέτρο, σαν ένας σιωπηλός μάρτυς που δεν μπορούσε να κατανοήσει το μεγαλείο μα και την τραγικότητα των στιγμών που περνούσε ο φίλος του. *Μεγαλείο..* γιατί στη χώρα των Θεών και των ημιθέων, τον έβλεπε να τους αισθάνεται δίπλα του και να διεκδικούν από τους σύγχρονους ανθρώπους, τα δίκια τους. *Τραγικότητα..* γιατί το τίμημα της αντιπαράθεσης ήταν ο θάνατος. Και ο Πέτρος βίωνε αυτό τον θρύλο σε όλη του την μεγαλόπρεπη τραγικότητα. Με το ξεκίνημα του γυρισμού, ο Δημήτρης φανέρωσε έμπρακτα την δυσφορία του, γέρνοντας το κεφάλι του στο πλάι και κλείνοντας τα μάτια. Μετά από μερικά χιλιόμετρα τον είχε πάρει ο ύπνος.

Ο Πέτρος συνηθισμένος από τέτοιου είδους συνοδηγούς, τον κοίταξε με μία ματιά υποτιμητική και συνέχισε να οδηγεί με παρέα τις σκέψεις του. Ούτε και μουσική από το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου δεν ήθελε ν' ακούσει. Σ' αυτό το *ταξίδι της μοναξιάς και της σιωπής*, όπως το βάφτισε ο ίδιος αργότερα, η

σκέψη του δεν έλεγε να ξεκολλήσει από το νεκρομαντείο και την Μίνα. Πριν από επτά ημέρες ήσαν μαζί, την κρατούσε αγκαλιά και άκουγε τη φωνή της. Ήτανε χλωμή κι αδύναμη παγιδευμένη στα ξύλα, με το παράπονο ζωγραφισμένο στην όψη της για το άδικο τέλος της. Και όμως, η δύσκολη θέση της δεν της αφαίρεσε την γλυκύτητα και την ηρεμία της που σαν την κοιτούσε ερχότανε και ο ίδιος σε κόσμους γαλήνης.

Θυμάται τα τελευταία της λόγια..

"Μην κλαις αγάπη μου. Το σώμα φεύγει.. οι ψυχές μας θα επιζήσουν σε κάποιο άλλο ονειρικό κόσμο. Έτσι δεν είχαμε συμφωνήσει κάποτε; Που ξέρεις.. μπορεί εκεί που πάμε, να ξαναβρεθούμε.. Έλα κοντά μου Πέτρο.. Δεν σε βλέπω αγάπη μου.. Αγκάλιασέ με καλέ μου. Πέτρο κρυώνω.. περίεργο.. βλέπω ένα άσπρο φως.." ..και τότε η φωνή της έσβησε.

Το δυνατό αυτοκίνητο έτρεχε στον ασφαλτοστρωμένο δρόμο και στην κυριολεξία καταβρόχθιζε τα χιλιόμετρα το ένα μετά το άλλο, έτσι που να φαίνεται πως ο οδηγός του είχε χάσει τον έλεγχο του ή σαν να είχε πάρει μία και μοναδική απόφαση.. να σταματήσει στον ισθμό της Κορίνθου που ήταν παρκαρισμένο το μικρό αμάξι του Δημήτρη, δω κι επτά μέρες τώρα. Στο πάρκιν της καφετέριας ο Πέτρος σταμάτησε και κοίταξε το ρολόι του. Ήτανε περασμένες επτά το βράδυ. Έξω είχε σκοτεινιάσει. Με το σταμάτημα ο Δημήτρης ξύπνησε:

«Τι συνέβη; που είμαστε;»

«Τίποτε δεν συνέβη Δημήτρη. Απλά σταμάτησε η μηχανή παραγωγής ονείρων και ξύπνησες. Φτάσαμε στον ισθμό. Το αμάξι σου σε περιμένει. Πάμε να πιούμε ένα καφέ και μετά.. εσύ τραβάς γι' Αθήνα κι εγώ για Λουτράκι. Στον επόμενο σεισμό στην Καλαμάτα, σε παρακαλώ να βρεις και να πάρεις μαζί σου για σύμβουλο.. άλλο μηχανικό.»

«Φτάσαμε στον ισθμό;»

«Ναι. Όλα αυτό δείχνουν.. πάμε για καφέ.»

Ο Πέτρος πήρε μόνο την τσάντα του για να συμβουλευτεί τον κατάλογο των τηλεφώνων του. Επτά μέρες σιωπής και απουσίας από το Λουτράκι, ήτανε κάτι που ασφαλώς θα είχε κάποιες συνέπειες. Διάλεξε ένα τραπεζάκι που φωτιζόταν και πάνω έβαλε την τσάντα του.

«Δημήτρη αν θέλεις, δώσε την παραγγελία. Εσύ μπορείς να πάρεις ότι θέλεις, για μένα μόνο ένα καπουτσίνο.»

Στη συνέχεια άνοιξε την τσάντα του και τότε.. για μία φορά ακόμη ένιωσε πλήρη αμηχανία. Δεν πίστευε στα μάτια του. Ένα γράμμα με την διεύθυνσή του. Ήτανε γραμμένο με τον γραφικό χαρακτήρα της Μίνας, με έναν λεπτό μαρκαδόρο γραφής. Το χρώμα του μαρκαδόρου τον έπεισε ότι ήταν από τους δικούς του μαρκαδόρους που είχε στην τσάντα του.

Δεν το άνοιξε. Σκέφτηκε να περιμένει το Δημήτρη. Τότε θυμήθηκε το πρωινό του όνειρο. Η Μίνα του είχε πει ότι του έγραφε γράμμα και στην κουβέντα του με τον Δημήτρη.. το ειρωνεύτηκε. *Τώρα τι γίνεται; Ένα γράμμα από το υπερπέραν, από τον άλλο κόσμο. Να το ανοίξει;* Άρχισε βασανιστικά να σκέπτεται τι να κάνει. *Να το αγνοήσει και να μην το διαβάσει;*

Θα ήτανε ασέβεια προς μία νεκρή που του στέλνει κάποιο μήνυμα. Δεν πρέπει ν' αγνοούμε τις επιθυμίες των νεκρών.

Τότε, παρά την απόφασή του να περιμένει τον Δημήτρη, άνοιξε τον φάκελο κι έβγαλε από μέσα δύο κόλλες γραμμένες με τον ίδιο μαρκαδόρο. Κι εδώ ο Πέτρος αναγνώρισε τον γραφικό χαρακτήρα της Μίνας.

«Καλέ μου Πέτρο..

Είναι ασυνήθιστο να παίρνεις γράμμα από τον ουρανό. Επτά ημέρες σήμερα κλεισμένη στην ουράνια μοναξιά μου κι ακόμη δεν έχω εξοικειωθεί με αυτό που στη γη το λέτε "άλλο κόσμος".

Δεν γνωρίζω αλήθεια εάν βρίσκομαι στο ονειρικό επίπεδο που μου πρέπει. Αναρωτιέμαι, μήπως από λάθος βρέθηκα σε άλλο μέρος. Η μικρή απουσία μου από τη γη δεν έγινε ικανή να με αποσπάσει. Έτσι νιώθω να είμαι ακόμη δεμένη με τα εγκόσμια. Άλλωστε η δική σου παρουσία για επτά ημέρες στη Σπάρτη, ήταν ένα γεγονός που με υποχρέωσε να μείνω κοντά σ' εσένα και στα γεγονότα.

Φεύγοντας από τη γη, ακολούθησα το άσπρο φως και τώρα δεν μετανιώνω που ξεγλίστρησα από τα δεσμά της. Ένιωθα να πετώ με τ' ασημένια φτερά του ονείρου προς τον ήλιο και να γίνομαι μία από τις φωτεινές ηλιακτίδες του. Από κεί με πήρε ο άνεμος και ακράτητος με παρέσυρε σε κόσμους διαφορετικούς, λουσμένους με φως και γαλήνη. Ένιωσα χιλιάδες συναισθήματα που δεν μπορώ να σου περιγράψω καλέ μου. Είμαι τώρα ψηλά, μέσα στο απέραντο γαλάζιο του απείρου. Κατάπληκτη και με ανοικτό το πνεύμα, είδα τον "ΕΝΑ" και δεν κρατήθηκα. Του

άπλωσα τα χέρια μου σε ικεσία και τότε αυτός μου έδωσε τα δικά του. Καλέ μου Πέτρο αυτό με συγκίνησε. Το θεώρησα σαν χειρονομία πως με καλοδέχεται. Όμως πίστεψέ με, στο βάθος νιώθω αδικημένη που έφυγα σε μία στιγμή που μου χαμογέλασε η τύχη και σε γνώρισα.

Τώρα, που μερικά ανήσυχα πνεύματα.. οριστικά γαλήνεψαν, θα ησυχάσεις κι εσύ. Γι' αυτό Πέτρο μου, δεν θέλω να ξανάρθω σαν την Τασώ ή το γιατρό. Θα ήτανε τραγικό να γυρίσω τώρα κι εσύ να μην με θέλεις, γιατί θα είμαι ένα ζωτικό. Θέλω με το πλήρωμα του χρόνου να γυρίσω όπως Εκείνος μας καθορίζει. Ελπίζω τότε, οι δρόμοι μας να ενωθούν και πάλι και τότε να έχουμε δικό μας χρόνο να χαιρόμαστε τη ζωή και να μην χρειάζεται να κλέβουμε στιγμές από το χρόνο των άλλων. Είμαι βέβαιη πως με καταλαβαίνεις. Όταν χωρίσαμε στο υπόγειο του πύργου, είδα πως ήσουν προβληματισμένος. Το ίδιο ήμουνα κι εγώ και είμαι ακόμη.

Νιώθω περίεργα. Σαν να είμαι ψυχή από δύο ανθρώπους που καθ' ένας από αυτούς προσπαθεί να μου επιβάλλει ο καθ' ένας την δική του άποψη. Κι εγώ, έρμαιο των αισθημάτων μου, δέχομαι βασανιστικά τις πιέσεις τους τόσο έντονα που με κάνουν να μοιάζω σαν διχασμένη προσωπικότητα. Ίσως τώρα αυτά να μη τα καταλαβαίνεις μα με τον καιρό θα τα ερμηνεύσεις σωστά και θα τα εννοήσεις.

Τελείωσε και η ιστορία με τα κάδρα της θείας μου. Μερικά που δεν έχουνε καεί, θα γυρίσουν όπου ανήκουν. Θα μείνουνε στην Ελλάδα και ίσως σαν φιλότεχνος μία μέρα, να τα δεις σε κάποια εκκλησία. Το εικόνισμα που σου άφησα και πήρες,

αξιοποιήσέ το με όποιο τρόπο σκεφτείς. Μπορείς και να το κρατήσεις, αφού σου αρέσει η Τέχνη ή ακόμη να το δωρίσεις όπου νομίζεις. Έχω εμπιστοσύνη στην κρίση σου και είμαι βέβαιη πως κι αυτή τη φορά θα κάνεις το καλύτερο.

Για όσες ερωτήσεις δεν σου έδωσα απάντηση.. μελέτα τα σχήματα του Ντίλαν και την Χάρτα του Ρήγα. Βασίσου στην τελειότητα των αριθμών που τόσο αγαπάς κι ερεύνησε τους λεξάριθμους. Σκέψου λογικά και ανάλυσε τα τρία 5/άρια με αυτούς. Πιστεύω θα τα πας καλά.

Μη λυπάσαι καλέ μου.. Η ζωή μας είναι η ψυχή μας και το ξέρουμε πως η ψυχή ποτέ δεν θα χαθεί. Κι εμείς, αφού η ψυχή μας θα επιζήσει, ελπίζω να βρεθούμε...

Μία ψυχή που σε σκέπτεται.

Χίλια ερωτήματα γυρνούσαν στο μυαλό του με κυριότερο το πως γνώριζε και του έγραψε τι θα συμβεί με τους πίνακες. Ακόμη, πως γνώριζε ότι θα βρει το μικρό πίνακα του Ιησού που άφησε και ότι τον πήρε;

Σαν γύρισε ο Δημήτρης και άκουσε τα νεώτερα, τρελάθηκε.

«Όχι πάλι σε παρακαλώ. Εσύ αντέχεις.. εγώ όχι. Θα φάω το σουβλάκι μου και θα φύγω. Μετά, να βλεπόμαστε ..σπανίως.»

Το είπε και το έκανε. Αφού τελείωσε με το σουβλάκι, ήπιε και την μύρα του κι έφυγε. Είχε βαρεθεί ν' ακούει επί επτά ημέρες συνέχεια για ξωτικά, βαμπίρ, θανάτους και κηδείες. Είχε κουραστεί ψυχικά και σωματικά. Δεν τον αδικούσε ο Πέτρος. Τελείωσε τον καφέ του κι έφυγε κι αυτός για το Λουτράκι. Στη διαδρομή σκεπτότανε το γράμμα της Μίνας.

"Θέλω με το πλήρωμα του χρόνου να γυρίσω όπως Εκείνος μας καθορίζει." Τι είναι αυτό πάλι. Δεν θέλει να γυρίσει σαν τον γιατρό και την θεία της από φόβο μήπως δεν θα τη Θέλω..»

Μετά σκέφτηκε την υπόδειξή της.

"Βασίσου σε ότι σου άφησα, στους αριθμούς, στους λεξάριθμους, στα σχήματα του Ντίλαν και στα τρία 5/άρια."

Τι άλλο μου άφησε; Τον μικρό πίνακα του Ιησού με τον Αμφιάραο σε οπισθοζωγράφιση και το σεντούκι του Ντίλαν που όπως μου είπε, αυτή μου έστειλε με τον Βασίλη. Σίγουρα εκεί βρίσκεται η λύση.

Σαν πήγε στο διαμέρισμά του, πέταξε την τσάντα του και κόλλησε μπροστά στην οθόνη του κομπιούτερ. Μπήκε στο διαδίκτυο. Υπάρχουν εκεί πολλά ψαχήτρια.

Γνώριζε το Αμφιαράειο μαντείο μέσα σε μία χαράδρα, κοντά στον Ωρωπό, για τον ίδιο όμως τον μάντη, δεν ήξερε πολλά πράγματα. Μέσα από το Google αναζήτησε τη λέξη.. **Αμφιάραος.** Κι εκεί βρήκε πως ο Αμφιέραος, εκτός από σπουδαίος μάντης, ήτανε κι ένας από τους σημαντικότερους ήρωες του θηβαϊκού-αργολικού μυθικού κύκλου, που πήρε μέρος στην εκστρατεία των "επτά επί Θήβας" και μετά τον θάνατό του, λατρεύτηκε ως χθόνια και ιαματική θεότητα. Η παράδοση, επηρεασμένη και από τη μαντική αλλά και την ιαματική φύση του, τον αναφέρει ως γιο του Απόλλωνα, ενός Θεού που έχει και τις δύο αυτές ιδιότητες. Ενδιαφέρουσα είναι η ιστορία της εξαφάνισης του Αμφιάραου.

Η σύγκρουση δύο βασιλικών γενών του Άργους, με αρχηγούς τον Αμφιάραο του ενός και τον Ταλαό του άλλου,

κατέληξε στον φόνο του Ταλαού και στην εξορία του γιου του Άδραστου.¹⁴ Ο Άδραστος κατέφυγε στη Σικυώνα και αφού συγκέντρωσε αρκετή δύναμη, γύρισε στο Άργος όπου συμφιλιώθηκε με τον Αμφιάραο δίνοντάς του αργότερα ως σύζυγο την αδελφή του, την Εριφύλη. Κατά τον γάμο, οι δύο άνδρες συμφωνήσανε να λύνουνε την όποια διαφορά που θα ανέκυπτε μεταξύ τους με την διαιτησία της Εριφύλης.

Όμως ανάμεσα στον Αμφιάραο και τον Άδραστο ανέκυψε διαφωνία, όταν δύο εξόριστοι, ο Πολυνείκης από τη Θήβα και ο Τυδέας από την Καλυδώνα, καταφύγανε στο Άργος και νυμφεύθηκαν τις κόρες του Άδραστου που τους υποσχέθηκε ότι θα τους βοηθούσε να ανακτήσουν τους πατρικούς τους θρόνους. Έτσι ο Άδραστος άρχισε προετοιμασία εκστρατείας, εναντίον των Θηβών και κάλεσε τους άλλους ηγεμόνες του Άργους να πάρουν μέρος. Ο Αμφιάραος όμως αρνήθηκε συμμετοχή, γιατί με τη μαντική του ικανότητα είχε προβλέψει ότι όσοι θα έπαιρναν μέρος στην εκστρατεία δεν θα γύριζαν στο Άργος. Η παλαιά συμφωνία, έφερε την διαφορά τους στην κρίση της Εριφύλης που τελικά έλυσε τη διαφωνία υπέρ του αδελφού της. Έτσι ο Αμφιάραος πήρε μέρος στην εκστρατεία κατά την οποία επεκράτησαν οι Θηβαίοι. Τότε ο γιος του Ποσειδώνα Περικλύμενος διώκοντας τον Αμφιάραο, ήταν έτοιμος να τον πληγώσει από τα νώτα. Τούτο θεωρήθηκε προσβολή για έναν ήρωα και ο Ζευς έριξε κεραυνό και άνοιξε μεγάλη χαράδρα στη γη, μέσα στην οποία έπεσε ο Αμφιάραος με το άρμα του.¹⁵ Μετά από αυτή την εξέλιξη ο Ζευς έκανε τον Αμφιάραο αθάνατο και τον τοποθέτησε χρησιμοδότη του.

Η τοποθεσία της εξαφάνισης του Αμφιάραο διαφέρει κατά τους διάφορους συγγραφείς. Η πίστη των αρχαίων στην αθανασία του ήρωα και στη χθόνια λατρεία του σε πολλά μέρη της Ελλάδας, ως θεραπευτικής και μαντικής θεότητας, είναι σαφής. Μαντεία και θεραπευτήρια του Αμφιάραου αναφέρονται στη Σπάρτη (Παυσ. 3,12), στο Άργος (Παυσ. 2,23), στον Φλιούντα (Παυσ. 2,13) στην Κνωπία και στο Άρμα Βοιωτίας (Παυσ. 9,8,3 και Στράβων 9,404), καθώς και στο περίφημο Αμφιαράειον του Ωρωπού.

"Αυτό είναι.. Το πυργόσπιτο της Μίνας ήτανε χτισμένο πάνω στο νεκρομαντείο της Σπάρτης. Τα νεκρομαντεία απαιτούσαν σπήλαια και πηγές νερού. Τώρα αυτό προσπαθεί να κάνει η Μίνα. Να μου υποδείξει κάποιο άλλο ..σκέφτηκε ο Πέτρος.

Πήρε το χαρτί με τον χάρτη της Ελλάδας που είχε χαράξει τον κύκλο με κέντρο την Πάρο και ακτίνα την Πάρο-Σπάρτη. Σαν την κοίταξε προσεχτικά, παρατήρησε ότι ο κύκλος περνούσε από το Άργος και το τρίγωνο Σπάρτη-Πάρος-Άργος ήταν ισοσκελές. Αυτό είναι ..σκέφτηκε.

Το σημερινό Άργος είναι κτισμένο πάνω στο αρχαίο Άργος. Γνωρίζει την περιοχή του Άργους. Έχει εργαστεί εκεί και υποπτεύεται την πιθανή θέση που μπορεί να ήτανε το νεκρομαντείο του Άργους. Ένα σπήλαιο που στο εσωτερικό του φιλοξενεί ακόμη λατρευτικά χριστιανικά στοιχεία και πηγές παροχής άφθονου νερού. Πάνω από την πηγή, έχει κτιστεί Χριστιανικός ναός. Είναι το *Κεφαλάρι* που ισαπέχει σχεδόν, από το αρχαίο θέατρο του Άργους και από την πυραμίδα του Ελληνικού. *"Αύριο θα πάω στο Άργος. Λιγότερο*

από μία ώρα διαδρομή." ..σκέφτηκε.

Το είπε και το έκανε. Πήγε το πρωί και γύρισε το βράδυ. Βρήκε το μέρος. Έφαγε δίπλα στις πηγές και στην είσοδο του σπηλαίου. Αρχικά εκεί υπήρχε αρχαίο ιερό και πάνω σ' αυτόν χτίστηκε χριστιανικός ναός πάνω από τις πηγές. Από δω άλλωστε πέρασε και ο περίφημος *Νίκων ο μετανοείτε* πριν καταλήξει στην Σπάρτη. Το 1945 όμως η παλιά εκκλησία ανατινάχθη και η καινούργια ξαναχτίστηκε και ονομάστηκε Ζωοδόχος πηγή. Δίπλα στην είσοδο της εκκλησίας, υπάρχει αυτή του σπηλαίου, που ο Πέτρος είναι βέβαιος πως είναι το παλαιό νεκρομαντείο του Άργους. Στην τουρκοκρατία είχε χρησιμεύσει ακόμη σαν καταφύγιο πολεμιστών και σαν κρυφό σχολείο. Σήμερα συντηρείται και λειτουργεί προσκύνημα με πολλές εικόνες.

Η είσοδος του σπηλαίου και οι εικόνες.

Γεμάτος χαρά από την αυτοψία που έκανε στο σπήλαιο και τις πληροφορίες που μάζεψε, άνοιξε το σεντούκι του Ντίλαν και πήρε πάλι στα χέρια του τις σημειώσεις του. Βρήκε τη σελίδα που έγραφε για τους αριθμούς και τα λεξάρια...

"Ο βασικός τύπος της αριθμολογίας περικλείει το άθροισμα των αριθμών της ημερομηνίας της γέννησης μαζί με το έτος γέννησης, για να δώσει έναν απλό αριθμό, το "μονοπάτι της ζωής". Αυτός ο αριθμός αναλύεται σύμφωνα με τον πίνακα της αξίας των δέκα πρώτων απλών αριθμών για να προκύψει η προσωπικότης του ατόμου."

Αυτό δεν με βοηθάει.. σκέφτηκε ο Πέτρος.

Δεν γνωρίζω την ημερομηνία γέννησης της Μίνας. Συνέχισε..

"Όλοι οι ακεραίοι αριθμοί κι οι αριθμητικές αξίες των γραμμάτων αναλύθηκαν για τα συμβολικά τους νοήματα και τους μεταφυσικούς κραδασμούς τους. Ιδιαίτερης σπουδαιότητας είναι η ανάλυση του ονόματος του ατόμου, καθώς το όνομα περικλείει τα πλέον σημαντικά κλειδιά για τα γνωρίσματα του χαρακτήρα και τις προδιαθέσεις των ψυχολογικών δομήσεων."

Αυτά τα κείμενα με βοηθάνε περισσότερο ..σκέφτηκε.

Όλη την επόμενη ημέρα βάλθηκε να σπάσει τον κώδικα με τα τρία 5/άρια. Ήταν βέβαιος πως αντιπροσώπευαν ονόματα, ανθρώπων ή τόπων. Σκέφτηκε να αντιστοιχίσει με αριθμούς το όνομα του μάντη Αμφιάραο, που φαινόταν στο κάδρο που είχε την έμπνευση να του αφήσει η Μίνα και να τι βρήκε:

ΑΜΦΙΠΑΡΑΟΣ=>1+40+500+10+1+

$$+100+1+70+200 \Rightarrow 923 \Rightarrow 14 \quad \Rightarrow 5$$

Ίσως έχω το πρώτο 5/άρι ..σκέφτηκε.

Ενθαρρυσμένος συνέχισε με τοπωνύμια, όπου υπήρχαν μαντεία του Αμφιάραου και δεν άργησε να εντοπίσει αυτά που υποπτευόταν. Μετά από αρκετή σπαζοκεφαλιά κατάληξε στις επόμενες ταυτότητες.

ΜΑΓΟΥΛΑ=>40+1+3+70+400+30+1=>545=>14=>5

ΑΡΓΟΣ=>1+100+3+70+200=>374=>14=>5

Ο Πέτρος δεν έκρυβε τώρα την χαρά του. Ήτανε βέβαιος πως αυτό σήμαινε ότι ο Κώδικας του
 νεκρομαντείου της Μαγούλας σημαί- / \
 νει πως το νεκρομαντείο αυτό, είχε ά- 5 ---- 5
 μεση σχέση με το νεκρομαντείο του Άργους όπως αρχικά υπέθεσε κι εκεί έπρεπε ν' αναζητήσει τη λύση.

"Το Κεφαλάρει είναι το μαντείο του Αμφιάριου. Εκεί θα δώσω την εικόνα του Σωτήρος με την οπισθοζωγραφισμένη όψη του μάντη Αμφιάραο. Θα την αποκαταστήσω και θα την δωρίσω στην εκκλησία της Ζωοδόχου Πηγής." ..σκέφτηκε.

Στο εστιατόριο που πήγε για μεσημεριανό φαγητό, συνάντησε τον φίλο του τον παπαδημήτρη που έτρωγε μονάχος. Για την υπόθεση της Μίνας, τον είχε πάλι συμβουλευτεί.. Σαν τον άκουσε τώρα του είπε:

«Πέτρο, πριν από τέσσερις μήνες νομίζω, ήτανε αρχές του Ιουλίου όταν με είχες συμβουλευτεί για την Μίνα. Με είχες ρωτήσει αν θα έπρεπε να πας στην Κρήτη να την συναντήσεις. Δεν με άκουσες τότε και πήγες. Έτσι βίωσες όλη αυτή την δοκιμασία. Άκουσέ με όμως τώρα. Η χρήση των λεξαρίθμων ήταν πολύ διαδεδομένη στους Πυθαγόρειους για συμβολικούς

σκοπούς. Περνώντας από τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα, όλοι χρησιμοποίησαν αυτή την συμβολική κρυπτογραφημένη γλώσσα των λεξαριθμών. Αν και η εκκλησία δεν τα δέχεται αυτά τα λεξάρια, όμως εγώ τα μελετώ, γιατί με την γνώση, αντιμετωπίζω τον αντίπαλο περισσότερο αποτελεσματικά. Τα ονόματα δείχνουν μόνο συμβολικές σχέσεις ταύτισης και αντιστοιχίας θεολογικών, μυθολογικών και γενικά εννοιών φιλοσοφικού χαρακτήρα. Νομίζω πως ορθά ερμήνευσε τον κώδικα. Στην περιοχή του αρχαίου θεάτρου υπήρχε ιερό της Εκάτης με το τρίμορφο άγαλμά της καθώς και μαντείο του Αμφιάραο. Τα επεσκέφθη και τα δύο ο ιστορικός Παυσανίας και τα αναφέρει στα *"Κορινθιακά"* του. Και τα δύο ιερά, έχουνε καταστραφεί. Το νεκρομαντείο όμως του Αμφιάραο, πιστεύω πως είναι το σπήλαιο του Κεφαλαρίου που παραμένει ακόμη σαν τόπος Χριστιανικής λατρείας. Δίπλα στο σπήλαιο υπήρχαν ερείπια αρχαίου ναού που πάνω του έχει κτιστεί ο ναός της Ζωοδόχου Πηγής. Εκεί πρέπει να την αναζητήσεις τη Μίνα. Ίσως όμως να την βρεις και σε άλλο μέρος με άλλο όνομα, αν πιστεύεις πως θα γυρίσει. Όμως η θρησκεία μας δεν δέχεται την μετενσάρκωση ή αλλιώς την μετεμψύχωση.»

Ο Πέτρος έπεσε σε βαθύ συλλογισμό. Ο παπαδημήτρης, του μιλούσε κι αυτός σαν αρχαίος μάντης. Τελειώς διφορούμενα και συμβολικά. Του έλεγε Μίνα, αλλά εννοούσε την *κάθε Μίνα, την κάθε γυναίκα.. πονηρόπαπα..* ..σκέφτηκε.

Καταλαβαίνω που το πας. Ψάχνοντας για τη Μίνα.. Ίσως βρω κάποια άλλη. Μπορεί να γίνει κι αυτό, μα εγώ θα την αναζητήσω.. Στην Μαγούλα δεν μπορεί να είναι αφού το

νεκρομαντείο καταστράφηκε. Το τρίγωνο με τα 5/άρια μου δείχνει Άργος. Το ισόπλευρο τρίγωνο του Καστελίου και της Μαγούλας μου δείχνει Πάρο. Το ίδιο και το ισοσκελές τρίγωνο Μαγούλα-Άργος-Πάρος. Προς το παρόν, θ' αποκαταστήσω το εικόνισμα και θα το δωρίσω στην εκκλησία της Ζωοδόχου Πηγής στο Κεφαλάρι του Άργους. Μετά θα περιμένω για κάποιο μήνυμα της Μίνας.

Αυτό κι έκανε. Την καθάρισε από τα καψίματα και μερικά σπασίματα. Τα χρώματα της γερόντισσας από την ζέστη της πυρκαγιάς, είχανε φύγει. και είχε μείνει μόνο η αρχική εικόνα του Σωτήρος Ιησού, που είχε ζωγραφίσει με την δική του τεχνική, ο αρχικός ζωγράφος από τις Θαλάμες της Δυτικής Μάνης. Δεκαπέντε μέρες αργότερα, πήγε στο Κεφαλάρι στο προσκύνημα της σπηλιάς δίπλα στο ναό της Ζωοδόχου Πηγής. Παρέδωσε το εικόνισμα στον ιερέα του ναού. Πίσω από το σανίδι του εικονίσματος έγραψε μία ολιγόλογη σημείωση. Εάν το δει η Μίνα θα καταλάβει. Η γυναίκα του μαγαζιού που φρόντιζε το προσκύνημα της σπηλιάς. Τον καθισύχασε.

«Γιε μου η Χάρη του να σε φυλάει...»

Ο Πέτρος τότε προσκύνησε το εικόνισμα και σιγοψιθύρισε:

«Χριστέ μου, συγχώρεσέ με όπου έχω σφάλει. Βοήθησε και αυτήν να βρει τη γαλήνη, σε όποιο κόσμο κι αν βρίσκεται.»

*Μ*ε τις σκέψεις ακαθόριστες και χωρίς ενθουσιασμό πως θα ξανάβλεπε τη Μίνα ζωντανή ή στα όνειρά του, περνούσαν οι μέρες και οι νύχτες του. Η Μίνα δεν φαινόταν πουθενά.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε το τελευταίο της γράμμα προσεχτικά και η ματιά του σταματούσε στη φράση της *"δεν θέλω να γυρίσω τώρα σαν ξωτικό κι εσύ να μην με θέλεις.."* ακόμη, αντί του *"πιστεύω"* δύο φορές χρησιμοποίησε το *"ελπίζω"*

Η Μίνα είχε αντικαταστήσει την πίστη της με την ελπίδα. Έτσι όμως η ελπίδα γίνεται το χειρότερο όπλο στα χέρια του άμοιρου. Τον εξουθενώνει, τον σκοτώνει με την ατέλειωτη αναμονή. Ο Πέτρος όμως δεν ήθελε να φτάσει εκεί.

Ίσως να μην την ιδώ ποτέ ξανά. ..σκέφτηκε. Τελείωσε τις υποχρεώσεις του στο Λουτράκι κι έφυγε για τον Καναδά. Είχε κι εκεί υποχρεώσεις. Για δέκα οκτώ ολόκληρα χρόνια, δεν έλαβε κάποιο μήνυμα από τη Μίνα. Ούτε την συνάντησε κάπου, ούτε στον ύπνο του την είδε πάλι. Πίστεψε πλέον ότι η Μίνα δεν γύρισε ή δεν ήθελε να συναντηθούν.

Η ζωοδόχος πηγή, πάνω από τα νερά και δίπλα στη σπηλιά με τις εικόνες..

28. επίλογος

Το καλοκαίρι του 2004, έγιναν στην Ελλάδα οι ολυμπιακοί αγώνες. Πολλοί ξένοι κι έλληνες μετανάστες, ήρθαν από το εξωτερικό να ιδούν από κοντά αυτό το σημαντικό αθλητικό γεγονός. Μαζί με αυτούς, ήρθε από τον Καναδά, ύστερα από δέκα εννέα χρόνια ξενιτεμού και ο Πέτρος.. Μία από τις προτεραιότητές του, ήταν να επισκεφτεί την Μεσσηνία και την Λακωνία. Η Καλαμάτα είχε επουλώσει τις πληγές του σεισμού και είχε εξελιχθεί σε μια όμορφη λουτρόπολη. Δύσκολα την αναγνώρισε και χάρηκε για την πρόοδο της γενέτειρας του. Από κεί έφυγε για τη Σπάρτη. Επισκέφθηκε τη θέση του πυργόσπιτου. Είχανε μπαζώσει την χαβούζα που είχε ανοίξει η έκρηξη και τώρα στη θέση αυτή καλλιεργούσαν πορτοκαλιές. Πήγε και στο κοιμητήριο της Μαγούλας και αναζήτησε τον τάφο του γιατρού Καρολέα και του Ντίλαν που είχε τοποθετηθεί και η σορός της Μίνας. Οι τάφοι δεν υπήρχαν. Ο ιερέας τον πληροφόρησε πως η γη, πέρασε σε άλλο χρήστη, γιατί μετά τον θάνατο του στρατηγού που πλήρωνε τα τέλη, κανένας δεν ενδιαφέρθηκε πια να πληρώσει. Ο καινούργιος χρήστης έχτισε νέο τάφο, σε δικά του σχέδια.

«Τέκνο μου, οι τάφοι δεν ανήκουν σε κανέναν. Σήμερα εμού, αύριο ετέρου και ουδέποτε τινός.»

Με βαριά καρδιά πήγε στο μέρος που ήταν η κλινική του Καρολέα. Το κτίριο υπήρχε, αλλά είχε αλλάξει χρήση. Τώρα στέγαζε ένα φροντιστήριο. Η κυρά ενός ψιλικατζίδικου που υπήρχε κεί κοντά, του είπε πως η κλινική μετά τους σεισμούς

έκλεισε, οι γιατροί φύγανε και η Κούλα παντρεύτηκε μ' έναν από τους γιατρούς κι έφυγε κι αυτή για την Αθήνα.

«Βλέπεις γιε μου, μόλις φύγουν οι *τρανοί*, όλα χάνονται..»

«Έχεις δίκιο κυρά. Και που να βρεθούν τώρα πια *τρανοί*..»

Πήγε στο Γύθειο. Το τριώροφο του στρατηγού έστεκε κεί κλειστό. Στο απέναντι κατάστημα του είπανε πως οι κοπέλες μία μία φύγανε, το ίδιο και ο στρατηγός. Ο Πέτρος κοίταξε τον εξώστη, που η πολεοδομία τον ήθελε με φουρούσια. Στη γωνιά του, πάνω στο πρεβάζι, ήταν ακόμη η γλάστρα της Καλημέρας χωρίς όμως τον *αμάραντο*. Δεν είχε αντέξει κι αυτός στο πέρασμα τόσων χρόνων.

Μπήκε στο αμάξι του και ξεκίνησε για το Άργος. Ήθελε να βεβαιωθεί αν η εικόνα του Ιησού ήταν ακόμη στη σπηλιά. Χάρηκε που την είδε. Χάρηκε όμως περισσότερο σαν είδε μέσα στην σπηλιά κι άλλες εικόνες που δεν ήταν εκεί όταν έφερε αυτός την εικόνα του Ιησού. Ρώτησε την ταβερνιάρισσα που φρόντιζε ακόμη το προσκύνημα της σπηλιάς, πως βρέθηκαν εκεί τ' άλλα εικονίσματα.

«Γιε μου, μία Χριστιανή τα έφερε και μου είπε πως είναι της παλιάς εκκλησιάς που σαν γκρέμισε, τα είχε πάρει για φύλαξη και πως τα ξανάφερε τώρα που ξαναχτίστηκε η εκκλησιά.»

«Και πότε έγινε αυτό;»

«Δεν πάει πολύς καιρός γιε μου.. ούτε μήνας.»

«Τι άλλο σου είπε; Σου άφησε διεύθυνση;»

«Δεν μου άφησε διεύθυνση. Μου είπε πως θα μου γράψει και με ρώτησε ποίος έφερε την εικόνα του Χριστού..»

«Πως ήταν η κοπέλα;»

«Πώς να στην πω.. μικρή κοπέλα ήτανε, γύρω στα δέκα οκτώ της. Ήτανε ξανθιά με γαλανά μάτια.»

Η σκέψη του Πέτρου πήγε στη Μίνα και η καρδιά του σκίρτησε. Με χέρια που τρέμανε έβγαλε μία φωτογραφία της σαν φοιτήτρια, που του είχε χαρίσει στην Κρήτη και ρώτησε..

«Δεν μου λες κυρά, μήπως ήταν αυτή.. η κοπέλα;»

Η γερόντισσα κοίταξε τη φωτογραφία και του είπε..

«Ναι, αυτή ήτανε.. Τη θυμάμαι πολύ καλά.. Αυτή ήτανε.»

«Και πως ήρθε;»

«Μα.. με αυτοκίνητο γιε μου.. οδηγούσε ένα να.. σαν αυτό

του γιου μου. Εκεί το έχει.. να μπροστά στο μαγαζί.»

Ο Πέτρος κοίταξε προς το μέρος που έδειξε η γερόντισσα κι ένιωσε περίεργα, όταν είδε στην αυλή του μαγαζιού μία σταθμευμένη καμπριολέ BMW.

«Καλά κυρά.. σ' ευχαριστώ. Δεν θέλω τίποτε άλλο.»

Ο Πέτρος έβαλε πάλι την φωτογραφία στο πορτοφόλι του και γύρισε στ' αμάξι του βυθισμένος σ' ατέλειωτα ερωτήματα χωρίς απαντήσεις. Η Μίνα είχε γυρίσει νέα.. ξαναγεννημένη, όπως ήθελε, σαν νέος άνθρωπος και όχι σαν ζωτικό.

Σκέψεις βασανιστικές τον κύκλωσαν..

".. δεν μου έστειλε μήνυμα.. ή μήπως αυτή η επίσκεψη στο προσκήνιο του Κεφαλαρίου.. είναι το μήνυμα; Και τι άραγε να σημαίνει; Να πάψω να την αναζητώ ή το αντίθετο; Αυτή νέα τώρα.. δέκα οκτώ χρόνων κι εγώ περασμένα τα εξήντα.. Όχι κι άλλο αταίριαχτο ζευγάριωμα. "

Έβαλε μπρος τον κινητήρα του αυτοκινήτου του κι έφυγε..

Τέλος

Παραπομπές:

¹ Το χωριό Άγιος Νίκων ήτανε αυτοτελής ομώνυμη κοινότητα αλλά ύστερα από την εφαρμογή του νόμου "Ιωάννης Καποδίστριας" είναι πλέον κοινοτικό διαμέρισμα του Δήμου Λεύκτρου Μεσσηνίας. Κατά την απογραφή του 2001, ο πληθυσμός του μικρού αυτού χωριού ήταν μόνον 146 άτομα

² ο Ρήγας Βελεστινλής, ο Δανιήλ Φιλιππίδης, ο Γρηγόρης Κωνσταντάς και άλλοι.

³ όπως απέδειξαν οι Θ. Μανιάς και Α. Αλεξίου.

⁴ τον χάρτη του Ρήγα τον επανέκδοσε ο Άνθιμος Γαζής το 1810, προσαρμόζοντάς τον πιο κοντά στην "πραγματικότητα".

⁵ (Θ. Μανιάς, 1971 και Α. Αλεξίου, 1974)

⁶ Ο Δημήτρης δεν γνωρίζει την προηγούμενη ιστορία του Πέτρου, της Μίνας και της Εκάτης. Στο επόμενο κεφάλαιο ο Πέτρος αναγκάζεται να του διηγηθεί ορισμένα περιστατικά της ιστορίας, όταν επισκέπτεται την Κούλα στο νοσοκομείο.

⁷ Κατηχητές.

⁸ Επρόκειτο για διάφορους αγύρτες.

⁹ Διάφοροι ψευτοπροφύτες που ισχυρίζονταν πως είναι Μάντεις.

¹⁰ Τέρμινα: χρονικά διαστήματα. (τρεις ημέρες ή τρεις μήνες)

¹¹ Life, Luck, Love, Light. (Ζωή, Τύχη, Αγάπη, Φως.)

¹² U turn. Αναστροφή πορείας.

¹³ Περαιμάτσης. Ο βαρκάρης που έφερνε τις ψυχές στον άδη.

¹⁴ (Πινδ. Νεμ. 9(15))

¹⁵ Τα γεγονότα της πολιορκίας των Θηβών είναι γνωστά από τις τραγωδίες του Αισχύλου (Επτά επί Θήβας, στ. 570 κ.εξ.) και του Ευριπίδη (Φοίνισσαι, στ. 1.109 κ.εξ.)

Περίληψη προηγούμενων:

-Α' μέρος (Η Νεράιδα.)

Η Μίνα, νεαρά και όμορφη σύζυγος του μεγαλογιατρού Καρολέα ζει στη Σπάρτη και ασχολείται με την αρχαιολογία. Απαγορευμένη από την ιδιωτική της ζωή, ερωτεύεται τον πολιτικό μηχανικό Πέτρο που κτίζει μία οικοδομή στο Γύθειο του εξαδέλφου του στρατηγού. Η Μίνα, Αγγλίδα την καταγωγή, έμεινε ορφανή, σαν οι θεοί γονείς της σκοτώθηκαν σε τροχαίο ατύχημα σε δρόμο του Μιστρά. Μεγάλωσε κοντά σε μία γερόντισσα που ήτανε παγανίστρια και ζωγράφιζε πορτραίτα αρχαίων Θεών και ηρώων. Μετά τον θάνατο της γερόντισσας την προστασία της Μίνας ανέλαβε ο γιατρός Καρολέας, που μετά τις σπουδές της την παντρεύτηκε στη Γαλλία με λευκό πολιτικό γάμο. Η Μίνα γνωρίζεται μέσω του στρατηγού με τον Πέτρο με τον οποίον αναπτύσσει ερωτική σχέση. Η γερόντισσα όμως ξαναγυρίζει στον πάνω κόσμο, σαν παγανιστικό ζωτικό και συνεχίζει να προστατεύει την Μίνα και να βλέπει με καλό μάτι τη σχέση της με τον Πέτρο. Τέλος την πείθει και την βοηθά να εγκαταλείψει τον ηλικιωμένο γιατρό και να φύγει μόνη της προς άγνωστη διεύθυνση.

(Τέλος του α' μέρους..)

-Β' μέρος. (Η Μάγισσα.)

Η Μίνα φεύγει για την Κρήτη όπου κατ'εντολή της γερόντισσας (που ο Πέτρος την ονομάζει Εκάτη, όπως υπογράφει τους πίνακές της,) πρέπει να μείνει για δύο μήνες. Στην Κρήτη η Μίνα γνωρίζεται με δύο Αγγλίδες συντηρήτριες έργων τέχνης και συμφωνούν να συντηρήσουν τους πίνακες της Εκάτης στο πυργόσπιτο της Μαγούλας, που τώρα πια ανήκουν όλα στην Μίνα. Η τελευταία επικοινωνεί με τον Πέτρο και τον καλεί να την επισκεφτεί στην Κρήτη. Εκεί του αποκαλύπτει ότι η γερόντισσα είναι μάγισσα και της επιβάλλεται. Εν τω μεταξύ στη Σπάρτη συνέβαιναν ανεξήγητοι φόνοι. Ένα από τα θύματα είναι και ο γιατρός. Η Μίνα προσπαθεί να κρατήσει τον Πέτρο κοντά της, αλλά αυτός δεν πείθεται και μετά από μία εβδομάδα γυρνά πάλι στο Γύθειο. Της υπεσχέθη όμως πως θα φροντίσει να εγκαταστήσει τις δύο Αγγλίδες στο πυργόσπιτο για ν' ασχοληθούν με το έργο της συντήρησης.

Πράγματι, φρόντισε για το θέμα αυτό και σαν τελείωσε και την δική του δουλειά στην οικοδομή του στρατηγού στο Γύθειο, έφυγε και γύρισε στο Λουτράκι που είχε άλλες επαγγελματικές υποχρεώσεις.

Οι δύο Αγγλίδες διεπίστωσαν πως οι πίνακες της Εκάτης είχανε μεγάλη αξία λόγω μιάς ιδιαιτερότητας που είχαν. Η μία από αυτές τότε, η Τζένη, πρότεινε να τους πάρουν και να φύγουν. Η φίλη της διεφώνησε κι έφυγε.

*Ειδοποίησε όμως την Μίνα για τις προθέσεις της Τζένης. Η Μίνα βιαστικά γυρίζει στο πυργόσπιτο και φιλονικεί με την Τζένη. Ήτανε το Σάββατο του Οκτωβρίου του 1986 που έγινε μεγάλος σεισμός στην Μεσσηνία και Λακωνία με σοβαρά αποτελέσματα στην Καλαμάτα και Σπάρτη. Ο πύργος μισογκρεμίζεται και τα ερείπια καταπλακώνουν τις δύο γυναίκες. Η Τζένη σκοτώνεται ενώ η Μίνα παγιδεύεται στα ερείπια.. Η Μίνα καλεί τον Πέτρο να σπεύσει κοντά της εμφανισθείσα στο όνειρό του. Ο Πέτρος έφθασε την Κυριακή το πρωί στη Μαγούλα και βρήκε την Μίνα σε κρίσιμη κατάσταση. Πριν όμως προλάβουν τα συνεργεία να την σώσουν.. εξέπνευσε.
(Τέλος του β' μέρους..)*

Πηγές.

1.- Γκέμμα	Δημήτριος Λιαντίνης
2.- Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας.	Γ. Κορδάτος
3.- Βυζαντινές μορφές.	CHARLES DIEHL
4.- ΜΑΝΗ	PATRICK LEIGH FERMOR
5.- ΜΥΣΤΡΑΣ	ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΚΟΥΡΟΥ-ΧΡΟΝΗ
6.- ΜΑΝΗ	Ε. ΑΛΕΞΑΚΗΣ
7.- ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ	ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗΣ-ΣΤΑΜΚΟΣ-
ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ-ΑΥΛΙΔΟΥ κ.ά.
8.- ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ	ΑΝΑΓΓ. ΚΟΥΤΣΙΛΙΕΡΗ
9.- Ηρωίδες της Λακωνίας.	Γιάννη Ρουμελιώτη.
10.- Η Ιερή Γεωγραφία της Ελλάδας.	ΝΙΚΟΣ ΛΙΤΣΑΣ
11.- Άγνωστα Μεγαλουργήματα των
Αρχαίων Ελλήνων.	Θ. Ν. Μανιάς.
12.- Βιβλίο Μαγείας Ι	ΜΑΡΑ ΜΕΪΜΑΡΙΔΗ
13.- Εγκυκλοπαίδεια Larouse.	ΠΑΠΥΡΟΣ
14.- Παλαιά και Καινή Διαθήκη.	
15.- Το διαδίκτυο.	

Έργα του ιδίου:

- 1.- **Ποιήματα.** (Τορόντο 2000. ποιητική συλλογή, εξαντλήθηκε και δεν θα επανεκδοθεί.)
- 2.- **Το όνειρο της Παρασκευής.**
(δραματικό μυθιστόρημα σε επανέκδοση.)
- 3.- **Η αρχαιολόγος (α' μέρος. Η νεράιδα)**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)
- 4.- **Η αρχαιολόγος (β' μέρος. Η μάγισσα)**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)
- 5.- **Η αρχαιολόγος (γ' μέρος. Η λύτρωση)**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2007)
- 6.- **Εθελοντής στις στέπες της Ουκρανίας.**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)
- 7.- **Πάθος στους αμμόλοφους.**
(δραματικό μυθιστόρημα σε δεύτερη έκδοση. Αθήνα 2006)
- 8.- **Θανάσιμα αμαρτήματα.**
(δραματικό μυθιστόρημα σε πρώτη έκδοση. Αθήνα 2006)

Σημειώσεις αναγνώστη: